

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EDENS
SERİSİ

JASPER VADİSİ

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI
DEVNEY PERRY

ELOISE EDEN'IN

gurur ve neşe kaynağı ailesine ait The Eloise oteliydi. Tüm hayatı boyunca The Eloise'in sahibi olmayı hayal etmişti. Tek yapması gereken, ailesine sorumluluk sahibi biri olduğunu ve pervasızca hareket edip kandırıldığı günlerin geride kaldığını kanıtlamaktı. Hedefine ulaşması an meselesiydi...

Ta ki Las Vegas'ta geçirdiği hafta sonunun ardından eve bir yabancıyla evlenmiş olarak dönene kadar. Jasper, ruhunu derinden etkileyen gözleriyle ona büyü yapmış olmalıydı. Birlikte geçirdikleri tek gecenin sabahında evli olarak uyanmalarının başka bir açıklaması olamazdı. Tek umudu bu evliliği, iptal edilene kadar sır olarak saklayabilmektir. Böylece sanki hiç olmamış gibi davranabilirdi.

Ancak Jasper evli kalmalarını istemişti. Üç ay boyunca rol yapıp, katılacağı bir düğünde ona eşlik etmesini rica etmişti. Bunu kabul etmesi için aklını kaçırmış olması gerekirdi.

Ne yazık ki sevgili eşi çok çaresiz görünüyordu. Üstelik sadece üç aydı, değil mi? Sonrasında Jasper'a veda edebilir, şansı da yaver giderse yeni oteline merhaba diyebilirdi.

YAZAR HAKKINDA

Devney, kocası ve iki oğluyla Washington'da yaşayan USA Today'in oksatan yazarıdır. Montana'da doğup büyümüştür ve değerli memleketinde geçen kitaplar yazmayı çok sevmektedir.

Teknoloji endüstrisinde yaklaşık on yıl çalıştıktan sonra, ailesiyle evde daha sakin bir yaşamın keyfini çıkarmak için konferans görüşmelerini ve proje programlarını terk etti. Bırakın pek çok kitap yazmak, bir kitap yazmak bile yapmayı beklediği bir şey değildi. Gelgelelim şimdi romantizm yazma konusundaki gerçek tutkusunu keşfettiğinden, bundan vazgeçmek gibi bir planı yok.

JASPER VADİSİ

DEVNEY PERRY

Özgün Adı: Jasper Vale

Çeviren: Meryem Çelikten Çağlar

Editör: Sude İlter Kahramanoğlu

Redaksiyon: Dila Öz

Düzeltili: Öznur İlter

Son Okuma: Gamze Yılmaz

Kapak Uyarlama: Şeyma Kırbaş

Grafik Tasarım: İrem Kaya

zm

Basım Tarihi: Ağustos 2024

ISBN: 978-625-6079-22-9

Yayınevi Sertifika No: 30492

© Türkçe Yayın Hakları 2024 Ren Kitap

© Copyright 2023 JASPER VALE by Devney Perry

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Brower Literary & Management Inc. / Kesim Ajans tarafından Ren Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ren Kitap

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Kat:2 D:8

Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76

Düzenleme

Ny.Ozlem

Baskı:

Bordosiyah Yayın Basım Dağıtım

Aj. Tar. Gayr. İth. İhr. San. Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Davutpaşa Caddesi. Güven İş Merkezi No: 83/2

B Blok İç Kapı No: 312 Zeytinburnu-İstanbul

matbaa@bordosiyah.com.tr Tel: 212 613 73 00 Sertifika No: 44653

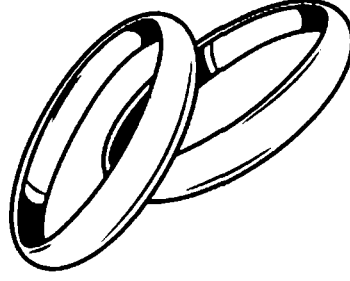
www.renkitap.com

JASPER VADİSİ

DEVNEY PERRY

Çeviren: Meryem Çelikten Çağlar

1 Bölüm

Eloise

Bellagio Çeşmesi, ışıklar akıntıları aydınlatırken havaya su püskürtüyordu. Su, dramatik bir keman konçertosu olan müzik eşliğinde dönüp dans ederken beyaz otel arka planda gururla yükseliyordu.

“Ay ışığına benziyor.” Başımı Lyla’nın omzuna yaslayarak iç geçirdim. “Bu büyümlü bir şey. The Eloise’e bir su fıskiyesi koymalıyız.”

Kız kardeşim kıkırdadı. “Babamı ikna etme konusunda bol şans.”

“Düşünebiliyor musun?” diye homurdandım. “Önce bana hayır der. Sonra kaşlarını birleştirip başını yana eğdiği o asık surat ifadesini takınır.”

“Bana asık suratla bakarken gözlerini kırparak baktığı bakışını da ekliyor,” dedi.

“Ah, evet. Kırpıştırılan gözler. Onları unutmuşum.” Babam şaka mı yaptığımı, yoksa ciddi mi olduğumu anlamaya çalışırken gözlerini arka arkaya on, on bir ya da yirmi kez kırpardı.

“Bence saçma olan ne biliyor musun? Babamın Griffin, Knox ya da Mateo’ya kaş çatma-göz kırpma hareketini yaptığımı hiç görmemiş olmam.”

“Değil mi? Bunu biz kızlara saklıyor.”

“Haksızlık.”

Babama göre, erkek kardeşlerimiz ona kızlarla birlikte geldiğini iddia ettiği türden bir strese neden olmuyordu. Bu her ne demekse.

“Sarhoş musun?” diye sordu Lyla.

“Evet.” Başımı salladım. “Sen?”

Lyla hıçkırdı. “Bu, evet demekti.”

Kollarımı onunkilere dolarken yüzüme hülyalı bir gülümseme yerleştirip daha da sokuldum.

Vücudum biraz gevşek, başım biraz bulanıktı. Kalbim de biraz hafifti, havada sis gibi süzülüyordu. Sarhoş ve mutluydum, tıpkı su fışkiyesi gösterisi gibi.

“Bu gece eğleneliydi,” diye mırıldandım.

“Süper eğleneliydi. Geldiğimize memnunum. Ayrıca Foster’ın dövüşü kazanmasına da sevindim.”

“Ben de.” Kolunu bıraktım, duruşumu dikleştirip ellerimi ağzıma götürdüm. “Seni kimse tutamaz, Foster Madden!”

“Eloise.” Etrafımızda kümelenen insanlar bana ters ters bakarken Lyla koluma vurdu. “Acaba çeneni kapar mısın?”

Güldüm. “Gürültü yapmam kimin umurunda? Bu eğleneli kıskançları bir daha asla görmeyeceğiz.”

Yarın, Montana’ya gitmek üzere uçakta olacaktık. Ay ışığına veda edip gerçekliğe merhaba diyecektik.

Lyla ve ben, Las Vegas’a bir UFC* müsabakasını izlemeye

* Ultimate Fighting Championship: Amerikan karma dövüş organizasyonu.
-ç.n.

gelmiştik. Kız kardeşimiz Talia'nın erkek arkadaşı ve dünya orta sıklet şampiyonu Foster Madden, bu geceki dövüşte unvanını koruyarak rakibini yenmişti.

Bizi uçakla getirerek Talia'ya sürpriz yapmıştı, onun arena-da tek başına oturmasını istememişti. Ancak bu sadece kısa bir geziydi. Lyla ve ben pazartesi günü iş için Quincy'ye dönmek zorundaydık. Yarın sabahın köründe çalacak alarm acımasız olacaktı.

Yine de bu gece parti yapmaya karar vermiştik. Birkaç içki içmeye... Dans etmeye... Şirin kıyafetlerimizden en iyi şekilde yararlanmaya... Lyla'nın üzerinde gözlerinin mavisini ortaya çıkaran lacivert, tek omuzlu bir tulum vardı. Bense en dar kot pantolonum ve en yüksek topuklu ayakkabılarımla sade bir siyah bluz tercih etmiştim. Bugünlerde ikimiz de nadiren şık giyiniyorduk, zorlu işler sosyal hayat için cehennem gibiydi.

Bu gece çok ihtiyaç duyulan bir mola olmuştu. Keşke sona ermeseydi.

Fıskiye gösterisinin finali çok erken bitmiş, Bellagio gölünün yanındaki kalabalık dağılmıştı.

Bu gece bizimle takılması için görevlendirilen çocuk, Chase, birkaç metre ötede durmuş, ellerini önünde kavuşturarak sanki bizim kişisel güvenlik görevlimizmiş gibi Lyla'yla beni bekliyordu. Teknik olarak öyleydi de.

Foster zaferini kutlamak için Talia'yı sütlerine götürmeden önce Chase'in bu gece bize eşlik etmesi için ısrar etmişti. Foster'ın menajerinin yanında asistan olarak çalışıyordu ve on sekiz yaşından bir gün bile büyük görünmüyordu. Bu gece kulübe girmek için kullandığı kimliğin pek de yasal olmadığından şüphelenmiştim.

Bebek bakıcılığı görevine getirildiğini düşünürsek, muhtemelen UFC kastının en altında yer alıyordu. Zavallı adam. Bütün gece hiç şikâyet etmeden bizi takip etmişti ama ayakta duracak hâli yoktu.

“Otele gitmeye hazır mısınız?” diye sordu.

Lyla’nın kulağına fısıldamak için yaklaştım. “Hayır dersek ağlar mı sence?”

Gülüşünü bir eliyle örttü. “Evet.”

Chase esnedi. Gece yarısından önce kulüpten ayrılmamızın nedeni o lanet esnemeydi. “Sence Jasper hâlâ kulüpte midir?” diye sordu Lyla.

Omuz silktim. “Bilmem.”

Jasper Vale, Foster’ın antrenörü ve aynı zamanda en iyi arkadaşıydı. Bize kulüpteki partiden bahsetmiş, ardından da davet etmişti. Çoğunlukla UFC dünyasından adamlar, Jasper’ın ve Foster’ın Vegas’ta yaşadıkları dönemden tanıdıkları vardı. Yine de kalabalıkta, Lyla’nın dışında en azından bir yüz tanımak güzeldi.

“Geri dönüp öğrenmek ister misin?” *Evet de.* Daha fazla dans. Daha fazla içki. *Evet de, evet de, evet de.*

Chase’in yüzü düştü. Bana acınası, çaresiz bir yalvarışta bulundu.

Ah, lanet olsun, Chase.

Kulüpte, yirminci esnemesinden sonra ona gidebileceğini söylemiştim ama reddetmişti. Çok eğleniyor olsak da Lyla’ya otele dönme vaktinin geldiğini söylemiştim. Diğer insanların iyi vakit geçirmemesinden nefret ederdim.

Chase genç olabilirdi ama zeki olduğu her hâlinden belliydi. Birkaç saat içinde Eden ailesinin kanayan kalbi olduğumu

anlamıştı. Yatma vakti geldiği için bizi kışkırtmak amacıyla esnemesini kullanıyordu.

Peh. “Boş ver,” diye mırıldandım. “Gitmeliyiz.”

“Evet, ayaklarım bu ayakkabıların içinde beni öldürüyor,” dedi Lyla.

“Marş marş, Chase!” Otelimize doğru yola çıktığımızda, gece havasının serinliği kollarımdaki tüyleri diken diken etti. Çöl için bile soğuk bir geceydi. Mart başında, güneş battıktan sonra sıcaklıklar düşerdi.

“Brr. Çok soğ-” Kesik kesik nefes alırken kollarımı sıvazladım. “Ah, kahretsin. Ceketim nerede?”

Kulüpten otele dönerken çeşmenin yanından geçmiştik. Ben de gösteriyi izleyebilmek için grubumuzun yolunu değiştirmiştım. Etrafı incelererek durduğumuz yeri taradım ama ceketim görünürde yoktu.

“Kulüpte unutmuş olmalıyım,” diye inledim. *Aptal Eloise*. “O ceketini seviyordum.”

En sevdiğim siyah deri montumdu. Ne çok kalmı ne de çok inceydi. Kolları bile kollarım için yeterli uzunluktaydı ve bunu bulmak benim için kolay olmamıştı.

“Geri dönüp onu alabiliriz.” Bu kez esneyen Lyla’ydı.

Quincy’deki yuvamızda bir kafesi vardı. Normal uyanma saatinin şafaktan çok önce olduğunu düşünürsek, bu kadar geç saate kadar ayakta kaldığı için onunla gurur duyuyordum. Normalde saat dokuzda yatakta olurdu. Lyla’nın muhtemelen sabahları alarma bile ihtiyacı olmuyordu. Ayrıca, beni yataktan sürükleyerek çıkarma ihtimali de vardı.

“Hadi süite gidelim, böylece sen de uyuyabilirsin,” dedim. “Ardından ben ve Chase ceketimi almak için kulübe geri döneriz.”

“Emin misin?”

Başımı sallayıp koluna girdikten sonra Chase’e işaret ettim.
“Önden buyur, Crouton*.”

Chase’in dudakları büzüldü.

“Ona taktığım lakaptan hoşlandığını sanmıyorum,” dedim
Lyla’ya.

Topuklarımız kaldırımda tıkırdayarak otelimize geri dönerken kıkırdadı. Asansörlerin önünde durduk. Foster bize bu gece için iki ayrı yatak odası olan süitimizi ayarlamıştı. Tanrı’ya şükür. Lyla tüm yatağı işgal ediyordu. “Chase olmandan hiçbir yere gitme.” Lyla parmağıyla burnumu işaret etti. Hazır ol pozisyonunda durarak elimi kaldırdım. “Peki, evet, hanımefendi.”

“İyy.” Burnunu kıvırdı. “Bana hanımefendi diye hitap etme.”

“Hanımım olur mu?”

“Kraliçe Lyla yeterli olacaktır.” Reverans yapmaya çalıştı ama dengesini koruyamayacak kadar sarhoş olduğu için tökezledi.

“Aman Tanrım.” Elini tutmak için sıçrayarak dik durmasına yardım ettim.

“Topuklu ayakkabılar düşmandır.” Kaşlarını çatarak ayaklarına bakıp ardından açık asansöre adımını attı.

“Birazdan görüşür müyüz?”

“Hemen dönerim.” Kapılar kapanırken el salladım, sonra Chase’e en şeytani gülümsememi verdim.

“Hadi *shot* atalım.”

Çenesi düştü.

“Şaka yapıyorum,” diye ruhsuz bir sesle söylenirken adımlarımızı geri takip ederek lobiyi geçip dışarı çıktım.

* Bulunduğu yerdeki herkesi susturan otoriter kişiler için kullanılan bir tabir. Yazar, Chase’in eğlenceyi bölmesine gönderme yapmış. -ç.n.

Tekrar çeşmenin yanından geçtik, su karanlık ve durgundu. İlerideki kaldırımda tanıdık bir yüz belirdi.

“Ah, bekle. Jasper orada.” Elimle işaret ettim.

Chase elini kaldırdı.

Jasper da aynısını yaptı. Elinde benim ceketimi tutuyordu.

“Yaşasın.” Ellerimi birbirine vurarak Jasper’ın kaldırımında bize katılmasını bekledim. “Sen benim kahramanımsın. Teşekkür ederim.”

“Rica ederim.” Siyah deri ceketini uzatarak kollarımı geçir-meme yardım etti.

Ona gülümsediğimde, bakışlarını yakalamak için boynumu eğmek zorunda kaldım. Vay canına, uzun boyluydu. Neden daha önce bu kadar uzun olduğunu fark etmemiştim? Neredeyse kardeşlerimle aynı boydaydı. “Ne kadar da uzunsun. Boyun kaç?”

“Bir seksen yedi.” Derin sesinde kaba bir tını vardı. Sanki yeterince kullanmadığı için pürüzlü gibi çıkmıştı.

“Güzel bir sesin var.”

Dudaklarının köşesi kıvrıldı. “Sarhoş musun?”

“Ah, evet.” Onca yürüyüşten sonra bile kafam iyiydi. Altı saat sonra, havaalanında olmam gereken saatte, kendimi harika hisseder miydim? Hayır.

Jasper’ın gözleri, sanki komik olduğumu düşünüyormuş gibi yanlardan kırıştı. Elbette, kahkaha attıracak kadar değil ama eğlendirecek kadar komik...

Komik miydim? Komik *olduğumu* düşünüyordum. “Chase, sence ben komik miyim?”

Bana bakıp gözlerini defalarca kırıştırdı.

Kaşlarımı çatıttım. “Benim babam da böyle yapar. Kaş çat-

ma-göz kırpma kombinasyonu. Bundan nefret ediyorum. Belki de erkeklere özgü bir şeydir. Sarhoşken çok konuşurum.”

“Ha?” Chase, Jasper’a döndü. “Bunların hiçbirini anlamadım.”

Jasper, Chase’in yardım ılıklarını duymuş gibi, “Gidebilirsin,” dedi.

“Ama Bay Madden, onlar sütlerine dönene kadar yanlarında kalmam gerektiğini söyledi.”

“Geri döndüğünden emin olacağım.” Jasper çenesiyle işaret etti. “Git. Eğlen.”

“Ben uyumaya gidiyorum.” Chase geriye doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha. Sonra döndü ve o kadar hızlı yürüdü ki neredeyse koşuyor gibi görünmüştü.

“Görüşürüz!” diye seslendim. “Bebek bakıcılığın için teşekkürler!”

Bunu söylediğimde Chase gerçekten koştırmaya başlamıştı.

“Bebek bakıcılığını sevdiğini sanmıyorum,” dedim Jasper’a. “Fıskiye gösterisini tekrar izleyebilir miyiz?”

“Tabii.” Jasper gölü çevreleyen beton duvara doğru yürüyerek açık bir yer buldu.

Yanına sıkıştım ve kollarımı düz yüzeye dayadım. Bir ayağımı da alttaki yuvarlak sütunların arasına koydum. “Su fıskiyelerini severim.”

“O zaman doğru yerdesin.” Ben onun profilini incelerken Jasper gözlerini ileri dikmiş, sessiz suya bakıyordu.

Hayatımda gördüğüm en güzel profildi. Mükemmel bir alnı vardı. Çok yuvarlak değildi ama çok düz de değildi. Koyu kahverengi saçları tepede yanlarına göre uzun, birkaç teli dağınık duruyordu. Güçlü bir çenesi vardı, alt kısmı kare şeklindeydi. Dolgun, yumuşak dudakları, klasik bir burna sahipti

ama köprücük kemiğinde sanki daha önce kırılmış gibi bir şişlik vardı.

“Burnun kırıldığında acıdı mı?”

“Evet.” Bana bakarken Vegas ışıklarını yakalayan kahve-rengi gözlerinde bir ışıltı oluştu.

Jasper aylardır Montana’da yaşıyordu. Benim küçük memleketimde pek fazla bekâr ve yakışıklı erkek yoktu. Bu yüzden, Quincy’ye geldiğinde Jasper hemen fark edilmişti.

Ya da belki de fark edilmemişti.

Gerçekten ateşliydi. Çok seksiydi. Ona aylar önce âşık olmalıydım.

Bu bira gözlüğü* müydü? Daha önce hiç yaşamamıştım. Ayrıca bu gece hiç bira içmemiştim. Sadece votka tonikler ve Lyla ile kulüpten ayrılmadan önce içtiğimiz *shotlar* vardı ama henüz beni etkilememişlerdi.

“Çok ateşlisin.”

Tamam, belki de *shotlar* etkisini göstermeye başlamıştı.

Jasper saçlarıyla aynı tondaki kaşlarından birini kaldırdı.

“Biraz da huysuz ve derin düşüncelere dalmış birisin. Ayrıca seksi.”

“Aklından geçenleri her zaman söyler misin?”

“Sadece sarhoş olduğumda, hatırladın mı? Çok konuşurum.”

Jasper bana baktı. Bakışlarında ne olduğunu anlayamadığım bir şey yanıp sönüyordu. Zihnimin bulanık kenarları daha da bulanıklaşmaya başlamıştı.

Jasper, “Başka ne var?” diye sordu.

Konuşurken ağzını, kelimeleri nasıl oluşturduğunu inceledim. O keskin, yontulmuş çenesindeki esnemeyi. “Başka ne var derken neyi kastediyorsun?”

* Sarhoşluğun etkisiyle insanları olduğundan daha çekici bulma algısı. -ç.n.

“Aklında başka ne var?”

“Ah.” Bakışlarımın göğsünde gezinmesine izin verdim. Soluk kot pantolonla giydiği siyah tişörtünü geren geniş bedenini inceledim. Tişörtün kumaşı kol kaslarıyla omuzlarına ikinci bir ten gibi yapışıyordu ama karnına doğru daha gevşekti. Altılı karın kası var mıydı? Eminim vardı. “Seni tişörtsüz görmek için adam öldürürüm.”

Jasper bir kahkaha attı. Boğuk bir kahkahaydı, sanki yeterince gülmüyormuş gibiydi.

Üzücü. Ona sarılmalı mıydım?

Jasper bir elini başının arkasına uzatıp tişörtünü sıyırdı. *Vınnn.*

Artık tişörtü yoktu.

“Lanet. Olası. Karın kasları.” Dudaklarım aralandı. “Altı. Kesinlikle altı.”

“Sekiz,” diye düzeltti. “Tekrar say.”

“Vay canına.” Gerçek olduğundan emin olmak için uzanarak bir kasını okşadım. Kaslar parmak uçlarımda altında toplandı.

“Bu gıdıklıyor.”

“Gıdıklanıyor musun? Ah. Bu çok sevimli.”

Kaşlarını çattı. “Sanırım bana huysuz ve derin düşünceli dediğinde daha çok hoşuma gitmişti.”

“O-oo!” Arkamızda yürüyen bir kadın ıslık çaldı. “Tatlım, eğer o adamı otel odana sürüklemeyeceksen, lütfen benimkine gönder. Planet Hollywood. Oda 1132.”

Yanaklarım alev aldı.

Jasper, Foster’ın en iyi arkadaşıydı. Onu otel odama sürükleyemezdim, değil mi? *Değil mi?* Bu garip olabilirdi. Yine

de o kotu da çıkarmasını gerçekten istiyordum. Bacakları nasıl görünüyordu? Uylukları göründükleri kadar iri miydi? Göbeğinden kot pantolonunun bel kısmına kadar uzanan aynı koyu renkli kıllarla mı kaplıydı? Ayrıca bu iz nereye kadar uzanıyordu?

“Eloise.”

Bakışlarım yüzüne kaydı. “Adımı söyleyiş tarzını seviyorum.”

“Yüzün kızarıyor.” Jasper’ın sesi neredeyse fısıltıyı andıracak kadar kısıldı. Bakışlarında başka bir şey vardı. Belki alay, belki de flört ediyordu. Her ne yapıyorsa, benim ağırlaşmış beynimin yakalayamayacağı kadar hızlıydı.

“Sarhoşum,” diye ağzımdan kaçırdım.

“Ben de öyle.”

“Yok artık.” Ağzım bir karış açıldı. “Öyle misin?”

“Evet.” Daha yakına eğildi, kısmen odaklanmamış gözleri dudaklarıma kaydı.

“Şey, beni öpecek misin?”

Jasper’ın cevabı mırıltıdan farksızdı. “Düşünüyorum.”

Bu gece ilk kez nutkum tutulmuştu.

Bana doğru eğildi.

Ben de çenemi kaldırdım.

Fakat sonra bir fokurtu havayı doldurdu, yanıımızdaki sessiz havuz, ay ışığı akıntılarına dönüştü.

Etrafımızdaki insanlar öne doğru fırlayıp, bizi beton bariyere doğru iterek anı bozdu.

Yazık oldu. İçimi çekerek gösteriyi izlemek için yer değiştirdim.

Jasper tişörtünü üzerine geçirdikten sonra o da öne doğru eğildi. Müzik havayı doldururken omuzlarımız birbirine değdi.

Şarkı bu sefer farklıydı. Temposu hızlı ve ağır davul ritimli yoğun bir senfoniydi. Müziğin, ışıkların ve hareketlerin zamanlaması kusursuz bir şekilde senkronizeydi.

“Mükemmel,” diye mırıldandım. “Sence bunu mükemmel hâle getirmek için kaç deneme yapmışlardır?”

“Bilmiyorum.”

Koluna doğru yaslandığımda başım omzuna çarptı. Yer değiştirmediydi ya da beni itmedi, ben de hareket etmedim. “Bence mükemmellik abartılıyor.”

“Katılıyorum.”

“Çocukken bir şeyler mükemmel olmadığında çok sinirlendim. Mesela bir resim çizerken hata yaparsam, hatayı yok edemez ya da buna dayanamazdım. Yeni bir kâğıt parçası alıp her şeye yeniden başlamam gerekirdi.”

Resmi doğru yapamadığım için etrafımda buruşmuş kâğıt yığınları olurdu ve gözyaşlarım yüzümden aşağı damlardı. “Ne olduğunu ya da bunu neden yaptığımı bilmiyorum,” diyerek devam ettim. “Bir gün babama bir doğum günü kartı boyamaya çalışıyordum. Atları çok sever, ona doğum günü hediyesi olarak ne istediğini sorduğumda bana bir at çizmemi söyledi. Sen hiç at çizmeyi denedin mi?”

“Hayır.”

“İnan bana, çok zordu. Yapamadım. Sürekli denemeye devam ettim. Sadece o atı vererek onu mutlu etmek istedim. Üstelik, hani şu gerçekten kalın olan özel bir kâğıdım vardı. O kâğıda ne diyorlar?”

“*Cardstock*.”

“Evet, *cardstock*. Buruşturmak zordur, bu yüzden onun

* Genelde kartvizit yapımında kullanılan kalın bir kâğıt türü. -ç.n.

yerine kahrolası kâğıtları ikiye böldüm. Her neyse, son sayfamdaydım ve atı mahvettim ancak başka kâğıdım yoktu. Ben de Talia'nın yatak odasındaki yağlı pastel kutusundan boya çaldım ve çirkin atımın üzerini boyadım. Sadece rastgele renk girdapları vardı ama tüm sayfayı kenarlara kadar kapladım. İşim bittiğinde her yer boya olmuştu. Talia yepyeni boyalarını kullandığım için çok kızdı. Annem de ortalığı dağıttığım ve birazım yere sıçrattığım için kızdı. Fakat o kartı çok sevmiştim. İsteddiği at olmamasına rağmen babam onu ofisine astı. Hâlâ orada. Tüm o güzel renklerin altında gerçekten çirkin bir at olduğunu bilmiyor.”

Fıskiye son gösterisine başladı. Su fıskiyeleri gidebildikleri kadar yükseğe filizler püskürtüyordu.

“Mükemmelliği severim,” diye mırıldandım. “Kusurlu olanı da severim. Asla unutamayacağınız vahşi ve pervasız anları severim.”

Bu geceki gibi.

Bir kez daha, gösteri çok erken bitti. Su karardı ve yavaşça sakinleşti. Bense sakinleşmeye hazır değildim. Parmak uçlarımda fokurdayan bir enerji vardı. Tenimin altında uğulduyordu. Bu yüzden, bariyerden uzaklaşırken kollarım yana doğru uzatıp daire çizerek döndüm. Ayaklarım titredi ama tökezlememe fırsat kalmadan güçlü bir el dirseğimi sıkarak dengemi korumama yardım etti.

“Vay.” Kıkırdadım. “Artık benim için dönmek yok. Sarhoş ve topuklu ayakkabılar kötü bir karışım.”

“Oteline dönmek ister misin?”

Surat astım. “Pek sayılmaz.”

Bu eğlenceliydi. Yıllardır geçirdiğim en güzel geceydi. Vegas'ın kalabalık, özgürleştirici bir tarafı vardı.

Bu gece hiçbir sorumluluk ya da beklenti yoktu.

“Gerçekten sarhoş musun?” Ellerimi kalçalarımın altına koyarak Jasper'ın yüzünü inceledim. “Sarhoş görünmüyorsun.”

Kısıp sesle güldü. “Sarhoş biri nasıl görünür ki?”

“Bilmiyorum.” Elimini uzattım. “Seni daha önce hiç sarhoş görmedim. Ama çoğu insan gevşer.”

“Ben de öyleyim.”

Gözlerimi devirdim. “Tamamen gerginsin. Eğleniyor olmamız gerekiyordu.”

“Senin için tişörtümü çıkardım.”

“Evet, doğru. Bu da benim için eğlenceliydi.” Çeneme dokundum. “Bir şeyler yap. Hemen şimdi. Sarhoş olduğunu kanıtla.”

Jasper'ın gözleri tekrar kısıldı. “Ne gibi?”

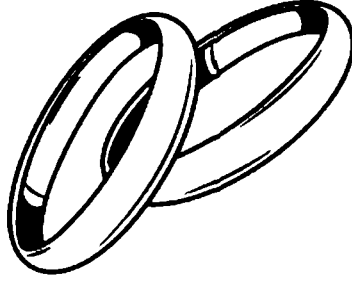
“Bilmiyorum. Eskiden burada yaşayan sendin. Vegas'ta kendiliğinden yapılacak ne var ki?”

Yoldan geçen bir adam cevap verdi. “Evlenmek.”

Alayla, “Evlenemeyiz,” diye karşılık verdim.

Kollarını kaldırmış bir adam yürürken, “Neden olmasın?” diye sordu.

“Evet,” diye onayladı Jasper. “Neden olmasın?”

2. Bölüm

Jasper

Giysilerin sanki bir bavula tıktırılıyormuş gibi gelen sesleri otel odasını doldurdu. Ardından Eloise parmak uçlarında banyoya doğru ilerlerken çıplak ayaklarının sesi geldi. Saniyeler sonra parmak ucunda geri döndü. Ardından boğuk bir ses yükseldi, muhtemelen makyaj çantası da kıyafetlerinin arasındaki yerini alıyordu. Bunu bir fermuar tıkırtısı izledi, her çentik o kadar yavaş birleşiyordu ki duymak acı vericiydi.

Karım gizlice dışarı sızılmaya çalışıyordu.

Karım.

Yastığıma doğru küfretme isteğimi bastırdım. Başım dönüyordu. Şakaklarımın arkasında zonklayan baş ağrısı dün geceki alkolden çok bu sabahki durumdan kaynaklanıyordu.

Yine de hareket etmeye cesaret edemedim. Nefeslerim sık ve neredeyse sessiz bir hâlde tamamen hareketsiz yattım. Eloise, hâlâ uyuduğumu sanıyordu. Bu şekilde devam edecektik. Şimdilik. Bunu nasıl düzelteceğimi öğrenene kadar.

Bunu yaparken ne düşünmüştüm ki?

Eloise ile evlenmiştim. *Evlenmiştim.*

Bu kelime saatlerdir beynimde dönüp duruyordu. Uyuyarak geçirmem gereken saatler boyunca.

Üstelik dün gece birkaç dakikadan fazla uyuyamamıştım. Ne zaman dalsam, Eloise yanıma kıvrılıyor ya da sırtıma soku-luyordu. Dün gecenin çoğunu onu yatağın karşı tarafına iterek geçirmiştim. Fakat ben ne zaman uzaklaştım, o da beni takip etmişti.

Uyurken sarılanlardandı. Tabii ki gidip sarılan bir kadınla evlenmiştim.

Sarılmaktan nefret ederdim.

Siktir. Siktir. Siktir.

Her sessiz küfürle başım dönüyordu. Hayatımda verdiğim tüm aptalca kararlar içinde dün geceki açık ara en fenasıydı.

Eloise tekrar banyoya doğru yürüdü ve ışığı yakmadan önce kendini içeri kapattı. Gözlerimi araladığımda kapının altından bir parıltı süzülüyordu. Musluk açıldı, ben de yer değiştirerek yüzümü yastığa gömüp homurdandım.

Bundan daha büyük bir felaket olabilir miydi?

Dün gece yaklaşık bir saat boyunca, o uyurken gizlice dışarı kaçmayı ve bu karmaşayı çözmekle ilgili kaçınılmaz, garip konuşmayı ertelemeyi düşünmüştüm. Öte yandan, olan olmuştu. O, dün gece becerdiğim rastgele bir kadın değildi.

O, Eloise'di.

Bu yüzden burada kalıp ona sarıldım.

Lanet olsun. Foster canlı canlı derimi yüzecekti. Talia'nın kız kardeşiyle evlendiğim için artık ölü bir adamdım. Peki Montana'ya dönmesem ne olurdu? Önümüzdeki on yıl boyunca Vegas'ta saklansam, beni affeder miydi?

Cezbediciydi. Kahrolası derecede cezbedici.

Tıpkı Eloise gibi.

Banyodaki ışık kapandı. Gözlerimi kapattım, bir kez daha lanet olası bir korkak gibi uyuma numarası yaptım. Kapı, menteşesindeki hafif bir gıcırtı dışında neredeyse sessizce açıldı. Sonra çıplak ayakları bir kez daha odanın içinden geçti.

Bir fermuar daha. Başka bir hışırtı daha.

Boşanma. Cevap buydu.

Belki şans yüzüme güler ve Eloise bu boktan gösterinin aramızda kalmasını kabul ederdi. Kimsenin evlendiğimizi bilmesine gerek yoktu, değil mi? Bunu gizlice halledebilirdik.

Bir bakıma, tıpkı onun gizlice kaçmaya çalışması gibi.

Eğer bu sabah ortadan kaybolmak istiyorsa, ona izin verecektim. Evliliğimizi feshetmemiz gerektiğine dair yapacağımız konuşma, ben Montana'ya dönene kadar bekleyebilirdi.

Tıraşın, şehrin kıpırdanışının sesi arka planda uğulduyordu. Şehrin sessiz ışıkları pencerelerden içeri süzülüyordu. Birbirimizi çırılçıplak soymakla o kadar meşguldük ki dün gece odaya girdiğimizde panjurları kapatmayı unutmuştuk.

Düzüşmüştük. Sertçe. Çıplak. Aletim çarşafın altında kıpırdandı. Prezervatif kullanmadan sevişmeyeli uzun, çok uzun zaman olmuştu ama Eloise bana doğum kontrol hapı kullandığını ve uzun süredir biriyle birlikte olmadığını söylediğinde, şey... Korunma konusundaki kendi kuralımı çiğnemiştim. Benim için de biriyle birlikte olmayalı uzun bir süre olmuştu.

Eloise, benim tutkuma kendi tutkusuyla karşılık vermişti. Yumuşak ya da nazik bir tarafı yoktu. Sert ve vahşi bir şekilde birbirimizi tırmalamıştık. Yaptığım en iyi seksti, demek istediğim... uzun zamandır yaptıklarım arasında en iyisiydi.

Neden sadece onu becermemiştim ki? Neden onu o lanet kiliseye götürmüştüm?

Çok geçti. Fazla ileri gitmiştim.

Evli kalmak istemezdi, değil mi? Eloise bunun ciddi olmadığını, sarhoşken yapılan bir hata olduğunu bilmeliydi.

Tekrar hareket etti. Gözlerim kapalıyken bile yaklaştığını hissettim. Otel odasının halısı üzerinde zar zor ses çıkaran ayakları yatağın yanında durdu. Eloise eğilince hava değişti.

Gözlerimi açtım.

Ve maviyi gördüm.

Kalp durduran mavi. Enfes mavi.

Bakışları safır rengindeydi. Şafağın kobaltı. En sıcak alev in masmavisi.

Dün gece o mavinin içinde kaybolmuştum. Önce Bellagio Çeşmesi'nin yanında. Sonra da bu yatakta.

Birbirimize baktık, yaptığımız şeyin ağırlığı bir ton tuğla gibi aramıza yerleşmişti.

Eloise'in güzel yüzünde pişmanlık vardı. Bir şey söylemek üzere ağzını açtı ama kapı çalındı. İrkildiğinde neredeyse kıcının üstüne düşüyordu.

Elimi uzatıp onu dik tutmak için elini tuttum.

Eloise'in bakışları tutuşuma kilitlendi. Parmakları bir an için gerildi, sonra beni silkeledi. Bir parmağım kaldırıp dudaklarına bastırdı.

Şşş.

Demek beni bir sır olarak saklamak istiyordu.

Bu neden canımı yakmıştı? Benim de istediğim, *ihtiyacım olan şey* bu değil miydi?

"Gitmeye hazır mısınız?" Lyla kapalı kapının arkasından seslendi.

“Hemen geliyorum,” diye cevap verdi Eloise ama kapıya doğru bir hamle yapmadı. Uzun bir kalp atışı boyunca yanımda çömelmiş durdu, sanki ne söyleyeceğine karar vermeye çalışıyordu.

Bu ikimiz için de geçerliydi.

“Geç kalacağız,” dedi Lyla.

Eloise’in omuzları düştü. “Bir saniye.”

“Özür dilerim,” demeden önce bana hüznümlü bir gülümsemeyle baktı.

Sanki bu onun suçuymuş gibi.

Neden üzgün olacaktı ki? Bu benim fikrimdi. Bize taksi çağırın bendim. Şoförü kiliseye yönlendiren bendim. Gece yarısından hemen önce aceleyle içeri girip evlilik cüzdanı isteyen de bendim.

Bendim.

Bütün bu lanet felaketin sorumluluğu benim omuzlarımdaydı.

Hepsi Eloise’in bana at resmiyle ilgili anlattığı hikâyeye yüzünden olmuştu.

Lanet olsun. Özür dilemesi gereken o değildi. Yine de ben daha bir şey söyleyemedim, köşeye koşup yanımdan uzaklaştı.

Bir çift tenis ayakkabısı giydi, ardından hazırladığı bavulu eline alıp sapım uzattı. Keskin tıktırması göğüs kafesime inen bir yumruk gibiydi.

Yer değiştirip sırtüstü yattım. Lyla’dan saklanabilmek umuyla yorganı hızla çeneme kadar çektim ve Eloise kapıyı dışarı çıkabilecek kadar hafifçe açarken, gölgelerin değişmesini izleyerek tavana baktım.

“Hazırım.” Eloise, neşeli olmak için ekstra çaba gösteriyor gibiydi. Sesi oldukça neşeli ve yüksekti.

“Neden bağıırıyorsun?” diye homurdandı Lyla. “Akşamdan kalmayım. Ya sen?”

“Şey, evet, ben de. Hadi gidelim.”

Bavullarının tekerlek sesleri süitin ortak salonuna doğru sürüklenirken kayboldu. Ardından dış kapı çarparak kapanıp beni yalnız bıraktı.

Foster, bu süiti Eloise ve Lyla için tutmuştu. Talia’nın dün geceki dövüş sırasında tek başına oturmak zorunda kalmamasını sağlamıştı. Bana Talia için hazırladığı sürprizden bahsetmişti. Seyahati anlatırken bir kez bile onlar için ayırdığı odada uyuyacağımı düşünmemiştim.

“Orospu çocuğu.” Yüzüstü yuvarlanıp burnumu çarşaflara gömdüm.

Eloise’in topraksı derinliği olan vanilyalı parfümü pamuklu kumaşa sinmişti. Çiçeksi ama baharatlıydı. Tamamen kadın parfümü olması dışında neredeyse erkek parfümünü andırıyordu. Tamamen Eloise gibiydi.

Ona bu kadar yakın uyumanın tek iyi yanı bu kokuydu. Bir de gelinimin çıplak bedenini benimkine bastırması.

Siktir. Siktir. Siktir.

Dirseklerimin üzerinde doğrularak oturmak için döndüm. Çarşaf bacaklarıma dolanmış, belime kadar yükselmişti. Ellerimi saçlarımda gezdirdim, ardından gözlerimi ve kafamdaki ağrıyı ovuşturdum. Sonra pencereye, çölün üzerinde süzülen şafağa baktım.

Bunun olmasına nasıl izin verebilmişim? Nasıl bu kadar ileri gitmişim? Vegas’ta yapılacak onca spontane şey varken, neden evlilik?

Şimdi ne olacaktı?

Eloise, Montana'ya dönüyordu.

Bir süre Vegas'ta kalmayı planlamıştım. Foster'ın dövüşü bittiğine göre, antrenmanlara ara verecekti. Talia ve kızı Kadence ile vakit geçirecekti. Montana'da beni bekleyen kiralık bir bungalov ve kardan başka bir şey yoktu.

Kar ve ben pek iyi anlaşılmadığımız için Nevada'da bir ay geçirmenin hoş bir değişiklik olabileceğini düşünmüştüm. Ayrıca bu, Foster'a bir sonraki hamlesini düşünmesi için biraz zaman kazandıracaktı.

Emeklilikten söz etmişti ve onunla geçireceğim zamanı kaybetmekten ne kadar nefret etsem de işi bıraktığı için onu suçlayamazdım. UFC'da inanılmaz bir kariyeri vardı. Bu yolculuğun küçük bir parçası olmaktan onur duyuyordum.

Yine de dövüşmeyi bırakmaya karar verirse, benim de vermem gereken bazı kararlar olacaktı. Vegas'a mı dönecektim? Başka bir dövüşçüyü mü eğitecektim? Yeni bir yer mi deneyecektim? Hayalarım soğuktan donmak üzere değilken düşünmek çok daha kolaydı.

Ne yazık ki Vegas'ta çok uzun süre kalamazdım, öyle değil mi? Eloise ve benim çözmemiz gereken bir sorun vardı.

Öte yandan, telefon numarasını bile bilmiyordum.

“Kahretsin.” Yumruğum yanımdaki yatağa çarptı. Nasıl bu kadar aptal olabilmiştim?

Çarşafı tekmeleyerek üstümden attım ve yataktan kalkıp banyoya doğru ilerledim. Duşa baktım, suyu açmak üzereyken yönümü değiştirip yatak odasına döndüm ve yere saçılmış kıyafetlerimi topladım.

Eloise'in hâlâ tenime sinen kokusu bugünkü cezam olacaktı. Dün gece yaptığım destansı hatanın bir hatırlatıcısıydı.

İç çamaşırlarımı ve kot pantolonumu giydikten sonra dün geceki tişörtümü giydim. Çeşmenin yanında, sırf Eloise beni tişörsüz görmek istediği için çıkardığım tişört.

Kim herkesin içinde tişörtünü çıkarırdı ki? Tanrım, eğer ben-den kot pantolonumu çıkarmamı isteseydi, onu da yapardım.

İçki içmememin bir nedeni vardı.

Sarhoşken aptalın teki oluyordum.

“Ah.” Sanki zamanı geri alabilirmişim gibi yüzümü ovuşturdum. Bu aşağılanmayı silmenin bir yolu var mıydı?

En son ne zaman utanmıştım? *Yıllar önce*. En son böyle hissettiğimde de bunun sebebi bir kadındı.

Fakat tenimin altına işleyen bu iğrenç his için Eloise’i suçlayamazdım. Hayır, tüm suç bendeydi.

Bu otel odasından siktir olup gitmem gerekiyordu.

Bu cehennemden çıkmam gerekiyordu.

Bir daha asla tekila içmemem gerekiyordu.

İkimiz de sarhoştuk. Körkütük sarhoş değildik. Geveleyen, şapşal sarhoşlar değildik. Hayır, sarhoşluğun en tehlikeli evresini yaşamıştık. Kontrolün hâlâ sende olduğunu sandığın türden bir sarhoşluktu. Kısıtlamaların az, cesaretin yüksek olduğu... Çılgın, pervasız bir fikrin hayatınızın meydan okuması olduğuna inanacak kadar aptal olduğunuz...

“Siktiğimin tekilasası.”

Ayakkabılarımı giyip cüzdanımı cebime atarak odadan çıktım. Asansöre binerek iki kat indim ve kendi otel odama koşturdum. Yatak hazırdı, beyaz çarşafı dünkü temizlikten sonra hiç bozulmamıştı.

Buradan bir saat uzakta bir evim vardı ama Foster dövüş için hepimizin mekâna yakın olmasını istemişti, o yüzden bana

da bir oda ayırmıştı. Belki de kendi lanet yatağında uyumak için ısrar etmeliydim. O zaman dün gece kulübe gitmezdim. Eloise Eden'ın yakınında olmazdım.

Sırt çantam köşedeki bir sandalyenin üzerindeydi. Giysilerimi ve banyo malzemelerimi içine tıktırarak aceleyle topladım. Çantayı omuzladıktan sonra lobiden ana çıkışa doğru yürüyerek otelden ayrıldım.

Otelin önünde bekleyen taksiler vardı fakat eve gitmeden önce bir süre yürümem gerekiyordu.

Biraz enerji harcamak ve düşünmek için.

Sabah havası tazeydi. Keskin ve serindi. Derin bir nefes aldığımda, bu sabah girişi hortumla yıkadıkları için suyun kokusunu aldım. Beton, güneşin dokunmadığı birkaç yerde hâlâ nemliydi. Şimdilik temizdi. Muhtemelen daha sonra biri üzerine kusacaktı.

Hiçbir şey gerçekten temiz kalamazdı.

Özellikle de Vegas'ta.

Bu her zaman Vegas'ın cazibesinin bir parçası olmuştu. Ne kadar parlak, neon ampul eklerlerse eklesinler, her zaman biraz kir vardı. Kum taneleri, şehrin sınırlarının ötesinde bekliyor gibiydi.

Buradaki insanlar sahtelikleriyle gösteriş yaparlardı. Gösterişli ve gürültülü olma özgürlüğü vardı. Söz konusu alkol olduğunda, insanlar birbirlerini yargılamaktan çok uzaklardı.

Dün gece Vegas'ın zehrinin nihai örneğiydi. Saf ve güzel bir kadın olan Eloise, Günah Şehri tarafından bozulmuştu. Şeytanlarla oynayan bir adam tarafından lekelenmişti.

Başım eğik bir şekilde, Las Vegas Bulvarı'na doğru ilerlerken gözlerimi kaldırıma kilitledim. Sola dönmek beni Bellagio Çeşmesi'ne götürecekti.

Sağa döndüm.

Bu sabah o fıskiye bakma şansım yoktu. Aklımda *uzaklaşmaktan* başka bir hedef olmadan, ellerimi ceplerime sokarak yürüdüm.

Binaları geçtikçe, göğsümdeki baskının hafiflemesini bekledim. Egzersiz her zaman benim kaçış noktam olmuştu. Benim için bir tür sığınaktı. Ancak her adımında omuzlarımdaki gerginlik artıyor, midemdeki boşluk büyüyor gibiydi.

İşte o zaman başımı kaldırdım.

Ve yürüdüğüm bu yolun tanıdık olduğunu fark ettim.

“Tanrı aşkına, Vale.”

Sola dönüp o çeşmeye gitmeliydim. Görünüşe göre ayaklarım kendi kararlarını verecek noktaya gelmişti. Bu sabah da dün geceki suç mahalline dönmek istiyorlardı.

Kare şeklindeki küçük bina, genişleyen kumarhaneler ve devasa kuleler arasında eğreti duruyordu. Fazla çekici, fazla gerçekti. Başka bir yere aitti.

Ne yazık ki bu da Vegas’ın cazibesinin bir başka parçasıydı. Bu şehir her şekle ve boyuta kucak açıyordu. Bir çift; neon ışıklarının parıltısı altında, hafta içi doksan dokuz dolarlık spe-siyalleri olan bir şapelde Elvis tarafından evlendirilebilirdi. Ya da buraya gelebilirlerdi.

Clover Şapeli.

Beyaz duvarlar karmaşık vitray pencerelerle süslenmişti. Mavileri ve yeşilleri sabah ışığını yakalıyordu. Pirinçten bir çan kulesi, sivri çatının tepesinde oturuyordu. Zarif çiçekli sarmaşıklar duvarlara tırmanıyordu.

Soluk ahşap kapıların eşikleri üzerinde dört yapraklı küçük bir yonca vardı. Montana’da kiraladığım evde, o noktada bir at nalı yer alıyordu.

Belki şansa inansaydım ve şans yüzüme gülseydi, bu semboller hoşuma gidebilirdi.

Şapel şimdi kapalıydı. Clover'ın kendisi muhtemelen evindeydi ve dün gece ödediğim parayı yuvarlıyordu. Clover Şapeli doksan dokuz dolarlık speşiyaller yapmazdı, hele kapanışa dakikalar kala son dakikada gelenler için hiç yapmazdı.

Ambiyans için para öderdiniz.

Açık tavanı dolduran mor salkım çiçekleri için para öderdiniz. Işıltılı dallar, peri ışıkları, yeşillikler ve manolya çiçekleriyle dolu bir kameriyenin altında evlenmek isteyen konuklar için bir maliyetleri vardı. Kısa, ahşap sıraların sıralandığı koridorda evlenirken kendinizi Las Vegas'ta değil de şirin bir taşra kilisesinde, etrafınız sevdiğiniz konuklarla çevriliymiş gibi hissediyordunuz.

Dünyadaki onca yer varken neden tekrar buraya gelmiştim ki?

Çirkin at.

Eloise'i buraya o çirkin at resmiyle ilgili anlattığı hikâyeye yüzünden getirmiştim.

Babasına istediği kartı verebilmek için çizimin üzerini karalayan kızgın bir çocuk olarak, o masalla çok canlı bir resim yaratmıştı. Onu, babasını memnun etmek için çırpınan ve etrafı parçalanmış doğum günü kartı denemeleriyle çevrili bir çocuk olarak hayal edebiliyordum. Sonra yine onu, gülümseyen ve mutlu, mükemmellik fikrine sırt çevirirken teni boyanın her tonuyla gölgelenmiş hâlde görebiliyordum.

Dün gece onu buraya getirme sebebim buydu.

Çirkin, eksik, acı verici bir şeyi alıp güzel bir şeyle örtmek isteyen tek kişi o değildi.

“Güzel bir şapel, değil mi?” Pırıltılı pembe tasmaıyla *Chihuahua* gezdiren bir kadın yanımdan geçti. Şapkasının gökkuşağı rengindeki parıltılı siperliği, köpeğin tasmaıyla uyumluydu.

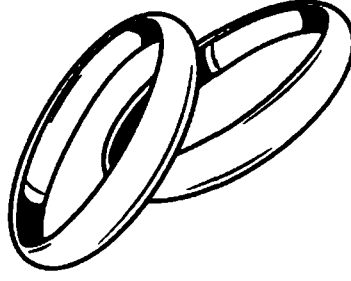
Başımı sallayıp gitmesini bekledim. Sonra dikkatimi tekrar binaya çevirdim.

Çirkin bir at.

Canlı bir boyayla kaplanmıştı.

Evet, burası güzel bir şapeldi. Buraya en son geldiğimde öyle düşünmüştüm.

Las Vegas'ta ilk kez evlendiğimde.

3. Bölüm

Eloise

“**H**anımfendi?”

Bir kadının sesiyle irkildim. Kafamın içinde kaybolmuş, otelin maun resepsiyon bankosunda görünmez daireler çizerken onun yaklaştığını duymamıştım.

Vegas’tan eve döndüğümünden beri, son üç gündür konuklar gizlice bana yaklaşıyordu.

“Özür dilerim.” Ona canlı bir şekilde gülümsedim. “The Eloise Oteli’ne hoş geldiniz. Giriş mi yapıyorsunuz?”

“Evet.” Başını salladı, ardından rezervasyon sistemimize girmem için bana adını söyledi.

Beş dakika sonra, üstünde oda numarasının yazılı olduğu bir kâğıt zarfın içine sıkıştırılmış iki anahtar kartı uzattım.

“Asansör şu tarafta.” Fuayeyi işaret ettim. “302 numaralı odadasmız. Asansörden inince sağa dönün, odanız koridorun sonunda. Öğleden sonra sizin için bir şey göndermemi ister misiniz?”

“Hayır, teşekkür ederim.” Gülümseyip bakışlarını lobide gezdirdi. “Bu Quincy’ye ilk ziyaretim. Oteliniz çok hoş.”

“Teşekkür ederim.” Bu iltifat karşısında gülümsedim. “Ben-
ce de oldukça hoş. Şehre hoş geldiniz. Buraya arkadaşlarınızı
mı, yoksa ailenizi mi ziyarete geldiniz?”

“Kız kardeşim buraya yeni taşındı.”

“Ah.” Başımı salladım. Söz konusu kız kardeşle tanışmış
mıydım? Quincy küçük bir kasabaydı. Yerel halk söz konusu
olduğunda, tanımadığım pek fazla yüz olduğunu söyleyemez-
dim. Aslında son zamanlarda bu durum değişmişti. Giderek
daha fazla insan şehir hayatından kaçmak istiyordu. Benim ka-
sabam da batı Montana’nın engebeli arazisine sıkışmış kırsal
bir mücevherdi. Gitmeden önce, “İyi eğlenceler,” dedim. “Bir
şeye ihtiyacınız olursa lütfen bana haber verin.”

El sallayarak asansöre doğru yöneldi.

Asansörün yanındaki duvarlar yaprak dökmeyen saksı bit-
kileriyle kaplıydı. Minyatür ağaçlar hâlâ tatil için eklediğimiz
beyaz pırıltılı ışıklarla süslüydü. Işıkları sökmek yapılacaklar
listemdeydi ama henüz yapmamıştım çünkü minik ışıltıları ko-
ridora biraz çekicilik katıyordu.

Montana’da garip bir mevsimdeydik... Ne tam kıştı ne de
bahar. Main Caddesi’ne bakan cam pencerelerin ötesindeki
kaldırımlarda taze bir kar tabakası vardı.

Büyük odanın bir tarafındaki geniş şöminede odun ateşi çı-
tırdıyordu. Kar bitene kadar ateşi yanık tutacaktım. Otelin lobi-
sine verdiği hafif, dumanlı kokuyu seviyordum. Ayrıca şömine
rafı ve kirişlere kadar yükselen taş sütun, yanan bir ateşle daha
güzel görünüyordu.

Adını büyük büyük büyükannemden alan The Eloise Oteli,

nesillerdir ailemize aitti. O benim adaşımdı. Belki de bu oteli, onun da sevdiğini hayal etmekten hoşlandığım kadar çok sevmem kaderimin bir parçasıydı.

En sevdiğim vanilyalı mum sehpanın üzerinde yanıyor, tatlılığı ateşin dumanına karışıyordu. Rahatlatıcıydı. Sıcaktı. Konukların otelin kapısından içeri girdiklerinde kendilerini kucaklanmış gibi hissetmelerini istiyordum.

Benim otelim. En azından bir nevi.

Quincy'deki çoğu insan buranın benim olduğunu düşünüyordu ve her ne kadar yıllardır müdürlüğünü ben yapsam da teknik olarak The Eloise, aileme aitti.

Henüz tam olarak değildi. Resmi olarak değildi.

Annemle babam devralmaya hazır olduğumdan emin olmak istemişlerdi. Yeterince olgun olduğumu, bu seviyedeki bir sorumluluğu kaldırabilecek durumda olduğumu görmeyi bekliyorlardı.

Bir hafta önce, sorumluluğun tipik örneği olmak için gönüllü olurdum. Mantıklı olmak benim göbek adım bile olabilirdi.

Fakat geçen hafta sonu Las Vegas'a uçmuştum. Ardından bir hevesle evlenmişim.

"Aman Tanrım." Cumartesi gecesini her düşündüğümde kusmak istiyordum.

Benim neyim vardı böyle? Bir daha asla ama asla içmeyecektim. Bu hayatımın en düşüncesiz, en pervasız kararıydı.

"Ah." Yüzümü ellerimin arasına aldım.

Yirmi altı yaşındaydım ve bir yabancıyla evliydim.

Ailem deliye dönecekti.

Belki Jasper'la bunu bir sır olarak saklayabilirdik. Kimse gerçeği öğrenmeden evliliğimizi feshedebilirdik. Evliliği daha

başlamadan silerdik. O zaman daha çok *basit bir hataymış* gibi görünürdü. Eğer öğrendiklerinde geçersiz ve hükümsüz olursa, ailem çok kızamazdı, değil mi?

Pazar sabahı otelden gizlice kaçmak iyi bir fikir değildi. Jasper ile konuşmamız gerekiyordu. En azından birbirimize telefon numaralarımızı vermeliydik.

Jasper, Montana'ya dönmüş müydü? Geri dönecekti, değil mi? Sonuçta yasal adı ve adresi gibi bazı bilgilere ihtiyacım olacaktı.

Ayrıca bir avukat da bulmalıydım. Benim avukatım yoktu.

Normal durumlarda babamı arardım. Kimi arayacağımı ve ne söyleyeceğimi söylerdi.

Bu sefer öyle olmayacaktı.

Bu evliliği gizli tutmak istiyorsam, Quincy dışından bir avukat bulmalıydım. Missoula iki saat uzaklıktaydı. Bu mesafe söylentilerin yayılmasını engellemeye yeter miydi? Avukat-müvekkil gizliliğine güveniyordum ama hayatım boyunca küçük bir kasabada yaşamıştım. Sırlar her zaman gün yüzüne çıkmanın bir yolunu bulurdu.

Bir plan. Bir plana ihtiyacım vardı.

Bu yüzden kalemlikten bir kalem aldım ve daha önce karaladığım defterde yeni bir sayfa açtım.

Adım 1: Bir avukat bul.

Hayır, bu birinci adım değildi. Kelimelerin üzerini karalayarak sildim ve bir sonraki satıra geçtim.

Adım 1: Jasper'ı bul.

Eğer Quincy'ye döndüyse, belli ki benden kaçıyordu. Elbette aldırış etmiyordum. Son birkaç gündür onunla yüzleşmeye, sarhoş hâlimin utancını yeniden yaşamaya hazır değildim.

Aşağılanmışlık hissi sırtımdan aşağı süzülürken yüzümü buruşturdum.

Evlenmiştim.

Bir yabancıyla.

Askısız. Sıradan. Bir. Üstle.

“Benim sorunum ne?”

Cumartesi günkü felakette alkolün büyük bir rolü vardı ama tek motivasyon kaynağı o değildi. Kendimi maceraya kaptırmıştım. Spontanlığa. Şapelin cazibesine.

Ayrıca Jasper... çok emindi.

Bir kez bile tereddüt etmemişti.

O kiliseye elini benim elime koyarak kararlılıkla girmişti. O sert sesiyle evlilik cüzdanı istediğinde, kulağa bu dünyadaki en iyi fikirmiş gibi gelmişti.

O güzel pergolanın altında, mor salkım çiçekleriyle dolu tavanın altında dururken, kendimi bunun kader olduğuna ikna etmiştim.

Aptal kader.

Aptal Eloise.

Sorun yoktu. Bunu düzeltebilirdim. Artık Jasper’dan kaçmayacak, işten sonra kocamı bulacaktım.

Talia, Stewartlardan uzun süreli bir kulübe kiraladığından bahsetmişti. Şehirde dört tane kiralık pansiyon vardı. Bunlardan sadece biri kulübeydi. Bu da Jasper’ın, Alderson Yolu’ndaki bungalovda kalıyor olması gerektiği anlamına geliyordu.

Tabii ki Talia’yı arayıp sormayacaktım. Eğer orada değilse, onu bulana kadar diğer kiralık yerlere uğrayacaktım.

Adım 2: Jasper’dan kimseye söylememesini iste. Özellikle de Foster’a.

Kâğıda bir şeyler karalamaya devam ederken kapılar açıldı. Annemle babam lobiden içeri girerken kalbim boğazımda atmaya başladı.

“Merhaba.” Sesim çok canlıydı, not defterini göz önünden uzaklaştırıp yüzlerinde herhangi bir kızgınlık belirtisi aradım.

Annem gülümsüyordu. Bu iyiye işaretti, değil mi? Jasper’ı öğrenseydi gözyaşlarına boğulurdu.

Babam etrafı inceleyerek lobiye baktı. Bu da normaldi. Eğer bana kızgın olsaydı, kaşlarını çatardı.

Hah. Her şey yolundaydı. Bilmiyorlardı. Bilmeleri de gerekmiyordu.

Jasper’ı bulacaktım ve bunu çözecektik. Bu evlilik bir anda bitecekti. Silinecekti. Yok olacaktı. Hiç yaşanmamış bir olaya dönüşecekti.

“Merhaba, tatlım.” Annem resepsiyon masasının etrafında dönerek uzun sandalyemin yanında durdu. Saçımın bir tutamına dokundu. “Saçların bugün çok güzel görünüyor.”

“Teşekkürler.”

Son üç gündür uyumak imkânsızdı. Ne zaman dalsam Jasper’ın yüzünü görüyordum. Ya onu kilisede “evet” derken ya da yatakta içimde hareket ederken hayal ediyordum.

Dün gece bacaklarımın arasında öyle güçlü bir zonklamayla uyanmışım ki buzdolabını derinlemesine temizlemek için sabahın üçünde yataktan çıkmam gerekmişti. Sonra da duştan çıkıp saçlarımı kıvrırmak için fazladan otuz dakika harcamışım.

Bu gece, kaçınılmaz bir şekilde şafaktan önce uyandığımda, evimin etrafındaki süpürgelikleri fırçalayacaktım. *Mantıklı bir zamandı.*

“Selam, ufaklık.” Babam, elini bankonun kenarında gez-

direrek önünde durdu. Sanki bir konuğa kıymık batırabilecek kabarık bir tahta arıyordu. Ancak her zamanki gibi pürüzsüzdü ve parıl parıl parlıyordu.

Parmak izlerini silmek için bu bankoyu günde en az on kez temizlerdim.

“Selam, baba. Bugün ne yapıyorsunuz?”

“Ayak işleri ile uğraşıyorum,” dedi. “Griffin’e kasabaya gitmekten kurtulsun diye *Çiftlik ve Tahıl*’dan onun için birkaç şey alacağımı söyledim.”

Anneme döndüm. “Bugün bebek bakıcılığı yapmayacak mısın?”

“Hayır.” Suratını astı. Annem sık sık yeğenlerime bakardı. Üç çocuk, hepsi de iki yaşının altındaydı. Sadece annem bir gün izinli olduğu için hayal kırıklığına uğrardı. “Winn’in geçen hafta sonu bir devriye vardiyasına bakması gerekti. O yüzden Emma ve Hudson’la vakit geçirmek için bugün izin aldı. Memphis de bebekle bağ kurabilmeleri için Drake’i bugün evde tutmak istedi.”

“Ah.”

Memphis, kardeşim Knox’un karısı, yeni bir erkek bebek dünyaya getirmişti. Harrison. Adını babamdan almıştı.

Sadece kardeşimin eşi değil, aynı zamanda en sevdiğim çalışanımdı. The Eloise’de temizlik işi için Quincy’ye taşınmıştı. Knox’la da böyle tanışmıştı.

Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi çalışandı. Bencilce olsa da doğum izninden sonra geri dönmesini istiyordum. Yine de kendimi kandırmayacaktım. Büyük ihtimalle evde çocuklarıyla kalacaktı.

“Burada işler nasıl gidiyor?” diye sordu babam.

“Güzel. Yoğun.” Memphis’in gidişyle birlikte vardiyaları doldurmak için bazı personeli değiştirmek zorunda kalmıştık. Dün eleman eksikim vardı, bu yüzden çamaşır yıkamış ve lobi-nin genel temizliğini yapmıştım.

Burayı pırıl pırıl ve konukları güler yüzlü tutmak için ne gerekiyorsa yapardım.

“Konuşmak için bir dakikanın olduğunu umuyorduk.” An-nem babamla bakıştı.

Midemin sıkışmasına neden olan bir bakışmaydı.

“Tamam,” diye mırıldandım. Bu Jasper ile ilgili olamazdı. İmkânı yoktu. Her ne ise, kalbimin boğazıma tırmanmasına ne-den olmuştu. “Ne hakkında?”

“Tabelayı asmak ister misin? Ofisine gidelim mi?”

Kapalı kapılar ardında bir konuşma mı? *Hay aksi.* “Şey...”

“Burada da konuşabiliriz, Anne.” Babam omzunun üzerin-den kontrol ederek yalnız olduğumuzdan emin oldu.

Ciğerlerimdeki hava boşaldı.

Resepsiyonda yapılan bir konuşma, başımın belada olmadığı anlamına geliyordu. Henüz.

Lobi boştu ve bugün giriş yapması gereken tüm konuklar çoktan gelmişti. Yani arada bir kesinti olsa da büyük olasılıkla saat beşe kadar olaysız geçecekti. O saatlerde yerel halk Knox’un restoranı Knuckles’ta yemek yemeye gelirdi.

“Sorun nedir?” diye sordum.

“İki şey var.” Babam parmaklarını kaldırdı. “Geçen gün bankaya uğramam gerekti ve Randy ile konuştum.”

Banka müdürü kasabada en sevdiğim kişi değildi. Otele her geldiğinde kendini beğenmiş bir havaya bürünürdü.

“Bu yaz banka çalışanlarına vereceği takdir yemeği için ek binayı tutmak istiyor.”

“Harika.”

Knox birkaç yıl önce mutfak ve restoranı yenilediğinde, ailem etkinlikler için yandaki binayı satın almıştı. Başlangıçtaki tahminlerde, ek binanın satın alındıktan beş yıl sonra kendini amorti etmesi planlanmıştı. Ancak binayı sadece düğün ve partilere sunmak yerine, çevredeki işletme ve kuruluşlara da tanıtmıştım. Daha geçen hafta, ek binada bir el sanatları sergisi düzenlemiştik. Gelecek hafta sonu da Western Montana Country Dans Kulübü, yıllık dans yarışması için burada olacaktı.

Babama, “Randy takvime baksın, internet sitesinden yer ayırtabilir,” dedim.

“Sanırım denedi ama rezervasyon yerini bulamadı. Teknolojiden pek anlamaz.”

Ve bir bankayı mı yönetiyordu? Randy’nin yardım edebilecek bir asistanı yok muydu?

“Onun için takvimin çıktısını alabilir misin?” diye sordu babam.

Ek binanın takvimini internet sitesine koymamın tek amacı, takvimin çıktısını alıp ödeme peşinde koşmayı bırakmamdı. Her neyse. “Elbette. Almak için uğrayacak mı?”

“Bankaya uğrama şansın var mı?”

Hayır, sırf bir web sitesi kullanma zahmetine katlanamadığı için takvimi bankaya götürmek ve Randy ile havadan sudan konuşmak istemiyordum. Fakat ben böyle biriydim, bunu yapardım. “Yarın sabah ilk iş bunu yapacağım.”

“Teşekkürler.”

“Elbette.” Zorla gülümsedim, başka neye ihtiyaçları olduğunu duymaktan korkuyordum. “Başka?”

“Sadece kontrol etmek ve yılın bu çeyreğinin nasıl gittiğini

görmek istedik,” dedi. “Vergileri gözden geçirmek için muhasebeciyle görüştük. Geçen yıl otelde geçirdiğimiz en iyi yıldır.”

“Ah.” Göğsüm gururla kabardı. “Gerçekten mi?”

“Seninle gurur duyuyoruz.” Annem kolumu okşadı.

“Teşekkürler.” Bu sözleri duymak içimi rahatlatmıştı, özellikle de bu sözleri hak etmek için o kadar uğraştıktan sonra.

Annemle babamın onayını kazanmak için.

Restoran Knox’a ait olsa da otel tamamen aileme ait ayrı bir varlık olarak kurulmuştu. Binayı fiziksel olarak kardeşimle benim aramda bölmüşlerdi. Bir adresi paylaşan iki işletme, bağımsız olarak işletiliyordu.

Eden aile çiftliğinin yanı sıra, The Eloise her zaman annemle babamın en çok zaman harcadığı iş girişimi olmuştu. Annem oteli yönetirken babam her zaman çiftliğe odaklanmıştı. Ben üniversiteden mezun olduktan sonra dizginleri bana devredinceye kadar, annem yıllarca burada çalışmıştı.

Bu işe zamanını vermişti. Emekliliklerinde istediği şey evde torunlarıyla birlikte olmaktı. Bu yüzden son yıllarını işlerini yoluna koymaya çalışarak geçirmişlerdi. Babam hepimizin kendi ayaklarımızın üzerinde durmamızı ve Eden işlerinin çocukları tarafından kontrol edilmesini istiyordu.

En büyük kardeşim Griffin artık çiftliği yönetiyordu. Griffin’in hayatının aşkı, karısı Winn ve iki çocuğuydu. Toprak, onun için ikinci sıradaydı.

Knox da aynıydı. Memphis ve çocuklar her şeyden önce gelirdi. Ailesiyle birlikte değilse, en mutlu olduğu yer mutfaktı, en sevdikleri için yemek pişirirdi.

Lyla’nın kafesi vardı.

Talia mirasını tıp fakültesi masraflarını karşılamak ve bir ev

satın almak için kullanmıştı. Quincy Hastanesi'nde doktorluk yapıyordu.

En küçük kardeşimiz Mateo, Alaska'da uçak uçuran bir pilottu. Hepimiz arasında, hâlâ gezinen biri gibi görünüyordu. Hâlâ kanatlarını arıyordu.

Öte yandan Griffin, Eden Çiftliği'nden ne kadar eminse, Knox Knuckles'a ne kadar bağlıysa, ben de The Eloise'e o kadar bağlıydım.

Dünyadaki her şeyden çok, buranın benim otelim olmasını istiyordum.

Üniversiteye gitmiştim çünkü annemle babam bize her zaman eğitimin önemli olduğunu öğretmişti. Ancak on altı yaşından beri, lisede burada temizlikçi olarak çalışırken, bu oteli işletmek benim hayalimdi. Sonra da müdür olmuştum.

Bir sonraki adımın mülkiyeti üstlenmek olacağını düşünmüştüm.

Fakat sonra Knox'a teklif etmişlerdi.

Kısmen daha büyük olduğu, kısmen de bir işi yönetme konusunda daha fazlaya tecrübeye ve zor zamanları atlatmak için daha fazla paraya sahip olduğu içindi. Çoğunlukla da eski bir çalışanla kötü bir duruma düştüğüm içindi.

Görünüşe göre, çok yumuşak davranmışım. Fazla nazıktım. Burayı kalbimle yönetiyordum.

Her nasılsa, bu benim en büyük zayıflığım hâline gelmişti. Beni hayallerimden alıkoyan engeldi.

Annemle babamın bana nazik olmayı öğreten insanlar olduğunu düşünürsek, bu ironikti. Sevmeyi. Güvenmeyi. Ancak görünüşe göre hayalim için, bu otel için, kişiliğim tamamen yanlış.

Ebeveynlerimi seviyordum. Ailemi seviyordum ama bu?
Kalbimi parçalamıştı.

Oteli Knox'a vermek istediklerini öğrendiğimde yıkılmış-
tım. Destansı bir patlama olmuştu. Gözyaşları ve histeri krizle-
ri vardı. İkisi de benim tarafımdan gerçekleşmişti.

Neyse ki Knox onları geri çevirmişti. Kendimi kanıtlamam
için bana biraz daha zaman vermeleri konusunda onları ikna
etmişti.

Gerçekten kendimi kanıtlamam gerekiyor muydu?

Annemle babamın burada fazla vakit geçirmemesinin bir
nedeni vardı. *Ben*. İşimi ciddiye aldığım için bu otel gece gün-
düz çalışıyordu.

Kat hizmetlerinden bakıma ve misafir hizmetlerine kadar,
bu otelin denetlemediğim tek bir kısmı bile yoktu. Misafir-
ler için bıraktığımız pelüş terliklerden, asansördeki saksıların
yaprak dökmeyen bitkilerindeki parıldayan ışıklara kadar, The
Eloise'de yaşıyor ve nefes alıyordum.

Yine de her ne sebeple olursa olsun, bu yeterli değildi.
Ailem kardeşlerime çok güveniyordu. Mateo'ya bile. Ancak
kardeşlerim, annemle babamın bu yönünü görmemişlerdi. Ba-
şında dikilip durmalarını, en ufak ayrıntısına kadar inceleyip
kontrol etmelerini.

Yine de ebeveynlerimin gurur duyduklarını söylemeleri
güzeldi.

"Sadece son zamanlarda yaptığın değişikliklerin farkına
varmak istedik," dedi babam. "Belki de mülkiyeti devretmeyi
konuşmaya başlamanın zamanı gelmiştir."

Ciddi miydi? Uzanıp kendi bacağımı çimdikledim. Bu ger-
çekten oluyor muydu? Sonunda? "Knox'un oteli devralması

konusunda sana geldiğimizde, hazır olmadığını söylemiştik,” dedi annem.

Ah. Hatırlatmaya ihtiyacım yoktu. O konuşmanın her kelimesini hatırlıyordum.

“Ve şimdi hazır olduğumu mu düşünüyorsunuz?” diye sordum.

“Evet, öyle düşünüyoruz.”

Vay. Canına. Bu oluyordu. Bu gerçekten oluyordu.

“Ne zaman bir çalışanla ilgili sorun olsa, bunu mükemmel bir şekilde hallettin,” dedi babam. “Misafir sayısı otel tarihinin en yüksek seviyesinde.”

Benden önce bu sayının kaydını bile tutmamışlardı. Oysa ben, size son üç yıldır yılın her günü kaç misafir ağırladığımızı söyleyebilirdim.

“Ve son zamanlarda adımızın geçtiği dergiler ve turizm blogları var.” Annemin gülümsemesi bulaşıcıydı. “Bu harika bir şey.”

“Teşekkür ederim.”

Glacier Ulusal Parkı’na seyahat eden turistler için Quincy popüler bir duraktı. Yaz aylarında tamamen doluyduk. Aynı şey tatillerde de geçerliydi. Bu yüzden, The Eloise’in odalarını daha sakın aylarımızda da dolduralım diye basında yer almak için çok çalışmışım. Bahar tatili. Av sezonu. Şükran Günü. Hâlâ durgun zamanlar olsa da yoğun olmayan sezonlarımızda da yoğunluğumuz gittikçe artıyordu.

“Otel mali açıdan geliyor,” dedi babam. “Bize ne kadar sorumluluk sahibi olabileceğini gösterdin.”

Sorumluluk sahibi. Bu kelime kalbime bir bıçak gibi saplanmıştı.

Sorumluluk sahibi olan yirmi altı yaşındaki kadınlar, Las Vegas'ta sarhoş bir hevesle evlenmezlerdi.

Ah, hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır.

Jasper'ı öğrendikleri an, otelime veda edebilirdim.

Belki de onlara söylemem gerekiyordu. Ortaya çıkarmalıydım. Özür dilemeli ve düzelteceğime söz vermeliydim.

"Hemen olmayacak," dedi babam. "Ama bu ivme devam ettiği sürece, yıl sonuna kadar resmi olarak ayrılmayı düşünüyoruz."

Dudaklarım aralansa da konuşamadım.

"Onu şok ettik, Anne," diye alay etti babam.

Annem gülerек elini koluma koydu. "Buraya gözün gibi bakacağını bilmek çok rahatlatıcı. Biz gittikten sonra da buranın sorumluluğunu taşıyacaksın."

Sorumluluk. İşte yine o kelimeyi kullanmışlardı.

Söyle onlara. Hemen şimdi söyle.

"Benim şeye ihtiyacım var..." Kelimeler boğazımda öyle bir düğümlendi ki öksürdüm.

"İyi misin?" Annem elini omurgamda bir aşağı bir yukarı gezdirdi.

Başımı salladım, güçlükle yutkunarак hayatımın rüyasını sona erdirecek itirafı yuttum. "Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Babam, mavi gözleri yumuşayarak gülümsedi. "Hayır, uğratacağım sanmıyorum."

Kalbim burkuldu.

Onları hayal kırıklığına uğratacaktım. Onları tamamen hayal kırıklığına uğratacaktım. Benim yüzümden hayal kırıklığına uğrayacaklardı. Tıpkı davada olduğu gibi.

"Seni rahat bırakalım." Annem bana çabucak sarılıp ardından bankonun diğer tarafına döndü. "Akşam yemeği için patates çorbası yapıyorum. Bize katılmak ister misin?"

Patates çorbası onun favorisiydi. “Planlarım var. Bir dahaki sefere.”

“Bir dahaki sefere.” Babamın elini sıkarak parmaklarını birbirine geçirdi, ardından ellerini sallayarak kapıya doğru yöneldiler.

Gözden kayboldukları anda bankonun üzerine yığıldım ve başımı yüzeye vurdum. “Nasıl bu kadar *aptal* olabildim?”

Jasper ile neden evlenmiştim? Neden?

Elbette, beni cesaretlendirmişti ve evet, spontane bir şey yapmak benim fikrimdi. Dövme daha iyi olurdu. Neden birbirimize uyan dövmeler yaptırmamıştık ki? Jasper’ın adının tenimde olmasından daha az pişman olacağıma emindim.

“Bunu düzeltmek zorundayım.” Doğruldu ve sandalyemden fırlayarak telefonumla çantamı kaptım.

Bunun sır olarak kalması gerekiyordu. Tek çözüm buydu.

Eğer bu oteli istiyorsam, ailemden hiç kimse gerçeği öğrenmemeliydi. Bu da Jasper’a ulaşmam gerektiği anlamına geliyordu. Hemen. O, Foster’a söylemeden önce. Foster, Talia’ya söylemeden önce. Talia, Lyla’ya, Lyla da Eden soyadını taşıyan herkese benim ani evliliğimden bahsetmeden önce.

Resepsiyon görevlisinin kısa bir mola vermesi gerektiğinde kullandığımız tabelayı bankonun üzerine koydum. Ardından asansöre koşup dördüncü katın düğmesine bastım.

Brittany bugün odaları temizliyordu ama son zamanlarda resepsiyonu yönetmek için eğitim alıyordu.

Onu en büyük odayı süpürürken buldum, bugünkü temizliği neredeyse bitirmişti. “Selam, senden bir iyilik isteyebilir miyim?”

“Elbette.”

“Acil bir işim çıktı. Bir saatliğine resepsiyona bakabilir misin?”

“Tabii.” Başını salladı. “Her şey yolunda mı?”

Hayır. “Evet,” diye yalan söyledim. “Birazdan dönerim.”

Elimde anahtarlarımla, asansörü bekleyemeyecek kadar endişeli bir şekilde aceleyle merdiven boşluğuna yöneldim ve koşarak zemin kata indim. Hızlı adımlarla lobide ilerleyip dışarı çıktıktan sonra eve yürümeye başladım.

Tanrım. Neden bugün işe arabayla gitmemiştim? Evim sadece iki blok ötedeydi, şofben de ısıtma sistemi kadar şüpheli olmasına rağmen kiralamamın bir nedeni de buydu. Fakat kaldırımlar yeni yağın kar yüzünden kaygandı ve beni koşmak yerine yürümeye zorluyordu.

Eve varır varmaz doğruca garaja giderek gri *Subaru*’ma bindim. Kasabayı geçip Alderson Yolu’na doğru hızla sürmeye başladım.

Alderson, kasabamın dış mahallelerindeydi ve yolların çoğu asfaltsızdı. Yükselen yaprak dökmeyen ağaç sıralarının yanından hızla geçerken lastiklerim çakılların üzerinde çıtırdıyordu. Gövdelerinin ötesinde, Quincy’nin bir tarafında doğal sınır görevi gören Clark Fork Nehri’ne akan dere vardı.

Buradaki mülkler birbirine pek yakın değildi, evlerin çoğu büyüktü ve sahiplerine biraz mahremiyet sağlamak için yoldan uzakta inşa edilmişti. Bungalovun sapağı son sıradaydı ve posta kutusuna ulaştığımda, dar araba yolundan aşağı inmek için yavaşladım.

Gümüş rengi bir *Yukon* kulübenin önüne park edilmişti. Evin içinde, pencerelerin arkasındaki ışıklar altın renginde parlıyordu. Ön verandada duran, ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuş Jasper’dı.

Kalbim yerinden çıkacaktı.

Jasper kıpırdamadan duruyordu, koyu renk gözleri okunmuyordu. Cumartesi günü olduğu kadar muhteşemdi. Karma-karışık saçları, kirli sakallı taş gibi çenesi, yumuşak dudakları ve günah işlemek için yaratılmış bir vücut... Bu sabah uyanmama sebep olan sızı yeniden kendini gösterdi.

Hayatım boyunca seks hiç bu kadar iyi olmamıştı. Beni iki, hayır, üç kez boşaltmıştı. Lyla'nın, süitimizin bana ait kısmında gerçekleşenleri duymamış olması tam bir mucizeydi çünkü adam bana çığlık attırmıştı.

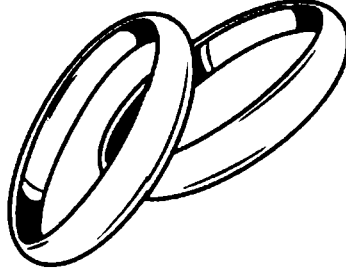
SUV'unun yanma park ettiğimde yanaklarım alev aldı. Güçlendirici bir nefes aldım ve arabamdan inerek verandanın merdivenlerine doğru yürüdüm.

İşte başlıyoruz.

“Merhaba, kocacığım.”

Jasper'ın çenesi gerildi. Bu hareket iyi bir şeye işaret olmayıydı. Jasper'ın unvanını korumak istemediğinin bir işaretiydi.

“Eh, şu evlilik meselesine gelince...”

4. Bölüm

Jasper

E*vlilik.*
Ne kadar da etkileyici bir kelimeydi.

Eloise en alt basamakta durmuş, o çarpıcı mavi gözleriyle bana bakıyordu. Öğleden sonra ışığını yakalamışlardı ve başımızın üzerindeki gökyüzü kadar canlı bir şekilde parlıyorlardı.

Koyu renk bir kot pantolon ve boğazlı bir kazak giymişti. O kıyafetlerin içinde ısınmış olmalıydı. Rahat ama şıktı. Güzeldi.

Çok güzeldi.

Eloise ile ablaları arasında bazı benzerlikler vardı. Uzun, siyah saçlar. Dudaklarının pembelikleri ve şekilleri.

Ancak Eloise'in kardeşleriyle arasındaki yaş farkıyla hiçbir ilgisi olmayan genç bir görünümü vardı. Sadece kendisiydi. Coşkuluydu. Enerjikti. O güzel gözlerinden yayılan bir kıvılcım vardı.

Ve benim karımdı.

İnledim. “Ne berbat bir durum.”

“Ben de öyle düşünüyorum,” diye mırıldanıp merdivenleri çıkmaya başladı. “İçeri girelim mi?”

“Evet.” Bugün dışarısı soğuktu. Kış, Montana’yı etkisi altına almıştı ve ısınma belirtisi göstermiyordu. Quincy’den ayrıldığımda, bu acımasız havayı özlemeyecektim. Gerçi uçağım öğleden sonra Missoula’ya indiğinde hava beni beklediğim kadar rahatsız etmemişti. Ya kara alışmaya başlamıştım ya da yaptıklarımın aptallığını düşünmek beni hissizleştirmişti.

Eloise verandada yanımda durdu ve gördüklerini sindirmek için etrafına bakındı.

Bungalov iki katlıydı. Verandası ön taraf boyunca devam ederken üstümüzde, çatı katındaki yatak odasından bir balkon uzanıyordu.

Ocak ayında Montana’ya geldiğimde, ev sahipleri şömine için etkileyici bir odun yığını oluşturmuşlardı. Buraya geldiğimden beri yığınlar azalmıştı ama kaldığım süre boyunca bana yetmelerini umuyordum. Kütükler verandanın korkuluklarına yaslanmış, ortadaki merdivenleri destekliyordu.

Bungalov daha önce gördüklerimin çoğuna benzemiyordu. Ön tarafta, üçgen şeklindeki evin çerçevesini dolduran büyük pencereler yoktu. Bunun yerine, bu pencereler kulübenin arka tarafındaydı ve manzaraya bakıyordu.

Yeşil teneke çatı, etraftaki ağaçlarla uyum içindeydi. Ahşap çitalı dış cephe kaplaması, toprak rengi orman zeminiyle aynı renkteydi. Ön kapı paslanmış metal rengi olan koyu turuncu-kırmızıya boyanmamış olsaydı neredeyse kamufle edilmiş olacaktı.

Bu kırmızı, o şatafatlı rengiyle diğer kısımlara uymamalıydı ama kapının başka bir tonda olduğunu hayal edemiyordum.

“Şirin bir kulübe,” dedi Eloise. “Buraya daha önce hiç gel-

memiştim. Stewart'ın diğer mülklerinden bazılarını görmüş-tüm ama bunu görmemişim. Hoşuma gitti."

"Nerede kaldığımı nasıl bildin? Talia'ya sormadın, değil mi?" *Kahretsin*. Eğer Talia bizi biliyorsa, o zaman Foster da biliyordu ve bu, yapmaya hazır olduğum bir konuşma değildi.

"Hayır. Tanrım hayır." Eloise başını salladı. "Talia bir süre önce Stewartlardan bir kulübe kiraladığından bahsetmişti. Diğer kiralık tatil evleri de kasabada."

"Ah."

"Küçük bir kasaba." Omuz silkti. "Quincy'de mahremiye-tin farklı bir anlamı var."

"Bunu yeni yeni öğreniyorum." Ne zaman akşam yemeği yemek ya da Eden Coffee'den bir pasta almak için şehir mer-kezine gitsem, biri bana el sallıyor ve adımla sesleniyordu. Üs-telik söz konusu *biri* ile daha önce tanışmamış oluyordum.

Garipti. Kötü sayılmazdı. Tam olarak iyi de sayılmazdı.

"Aslında burada olmamın sebebi de bu." Ön kapıyı işaret etti. "Girelim mi?"

"Evet." Kapıya doğru yürüyerek açık tuttum.

Yanımdan hızla geçmesiyle parfümü burnuma çarptı. Vanil-ya ve baharat. Çiçeksi tonlar ve biraz da duman, sanki şömine-nin yanındaymış gibi. Kombinasyon hafif ama çekiciydi. Üç gündür aklımdan çıkaramadığım koku buydu.

Bakışlarını içeride gezdirdi. "Ne zaman döndün?"

"Yaklaşık on beş dakika önce." Çantamı alıp hemen ateş yakmaya gittim. Ateşi yaktıktan sonra arka verandaya çıktım, daha sonra kullanmak üzere odun taşımak üzereydim ki çakıl taşları üzerinde çıtırdayan ayak sesleri duydum.

"Ah. Güzel." Döneli uzun zaman olmadığı için rahatlamış görünüyordu.

Beni kulübenin içine kadar takip etmesi için çenemi salladım.

Mutfak evin ön tarafında, küçük bir yemek köşesinin karşısındaydı. Oturma odasına, açık tavana ve araziye bakan büyük pencerelere doğru yöneldim. Şömine çıtırdıyor, sıcaklığı yavaş yavaş soğuğu kovalıyordu.

Kulübede konvektör vardı ama evde olduğum her zaman ateş yakardım.

Eloise bir daire çizerek döndü ve çatı katına çıkan dairesel demir merdivenden çamaşır odasının yanındaki açık banyo kapısına kadar her şeyi içine çekti.

Bungalov küçüktü. Samimiydi. Çatı katı ve diğer küçük yatak odasıyla birlikte bana geniş bir alan sunuyordu.

Yetmişli yıllarda inşa edilmişti ve eski bir havası vardı. Duvarlar oluklu tahtalarla kaplıydı. Bal rengi, zeminden sivri çatıya kadar uzanan devasa kirişlerle uyumluydu. Mobilyalar dokulu döşeme ve deri karışımıydı, bazı parçalar diğerlerinden daha yeniydi.

Süslü bir şey yoktu. Her şey rahattı. Birkaç aylığına kiralık bir eve ihtiyacı olan bir adam için biçilmiş kaftandı.

Montana sadece geçici bir duraktı.

Foster buraya kalıcı olarak taşınmıştı ama ben sadece onu dövüş boyunca eğitecek kadar kalmayı planlamıştım. Sonra Vegas'a dönecektim. Ya da yeni bir yer bulurdum. Foster emekli olmazsa, seyahat etmeyi planlıyordum. Gidip gelmeyi. Eğer bırakırsa, o zaman seçeneklerim vardı.

Vegas'taki yerim beni bekliyordu. Geri dönerdim. Ya da dönmezdim ama önce... Eloise.

Aramızdaki sessizlik uzadı. Bakışları benim dışımda her yerde geziniyordu.

Çok konuşan, aklından geçen her düşünceyi dile getiren kadına ne olmuştu? Belki o da benim gibi ne diyeceğini bilemiyordu.

“Özür dilerim.” Bu, başlamak için yeterince iyi bir yer gibi görünüyordu.

“Cumartesi günü... işler biraz kontrolden çıktı.” Yanakları kızardı. “Ben de özür dilerim.”

“Benim hatamdı.”

Üç gün boyunca cumartesi gününün her anını tekrar tekrar zihnimde yaşamama rağmen, hâlâ tam olarak ne olduğunu anlayamamıştım. Ancak her saniyesini hatırlıyordum. Fıskiyeden şapele kadar. İpeksi teller hâlinde beyaz yastığın üzerine yayılan saçları, kendinden geçmesiyle aralanan dudakları ve altımda kıvranan görüntüsü beynime kazınmıştı.

Kasıklarıma kan hücum etti. Lanet olsun. Son üç gündür sürekli böyleydim. Eloise’i düşünüp de sertleşmemek mümkün değil gibiydi. Kaşlarımı çattım, kendime kızarak bakışlarımı pencerelere yönelttim.

“Bunu feshettirmek istiyorsun, değil mi?” diye sordu.

“Evet.” Kesinlikle. “Ne kadar erken olursa o kadar iyi.”

“Ah. Tanrı’ya şükür.” Ciğerlerindeki hava hızla boşaldı. “Sadece emin olmak istedim.”

Fesih tek seçenektir. Peki onun rahatlaması beni neden bu kadar rahatsız etmişti?

Bu düşünceyi zihnimden atıp kollarımı göğsümde kavuşturarak ona döndüm. “İyi bir avukatım var. Ona ulaşabilir ve süreci başlatabilirim.”

“Tamam. Açıkçası bunu daha önce hiç yapmadım.”

Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim.

“Kendime bir avukat tutmalı mıyım?” diye sordu.

“Eğer bu seni daha rahat hissettirecekse.”

“Belki. Bilmiyorum.” Alt dudağını dişlerinin arasına alıp bir anlığına düşündü. “Sana haber veririm.”

“Tamam.” Başımı salladım. “Bana telefon numaranı versen iyi olur.”

“Tamam.” Kot pantolonunun cebinden telefonunu çıkardı ve ben numaramı söyleyene kadar bekledi.

Bir an sonra telefonum mutfak adasının üzerinde çaldı.

“Başka bir şey var mı?” diye sordum.

“Hayır, şey, evet.” Bana abartılı bir şekilde kaşlarını çatı. “Bazı şeyler gerçekleşiyor. İyi şeyler, umarım. Ancak bu biraz... sorumsuzca bir davranıştı. Bunu bir sır olarak saklayabilirsek harika olur.”

“Sır.” Bu benim de aklıma gelmemiş değildi. Yine de tıpkı rahatlama gibi bu da içimi yaktı.

“Evet, bunun mümkün olduğunca gizli kalmasına gerçekten ihtiyacım var. Özellikle de ailemden.”

“O hâlde benden Foster’a söylemememi istiyorsun.”

“Kesinlikle.” Tekrar iç çekti, yine o rahatsız edici rahatlama.

“En iyi arkadaşşıma yalan söylemememi istiyorsun.”

Bakışlarında bir panik parıltısı belirdi, ardından ellerini birbirine kenetleyip sallayarak yalvardı. “Lütfen, Jasper. Ailem bu konuda çılgına dönecek ve tüm geleceğim buna bağlı.”

Bu biraz dramatikti ya da öyle olmalıydı ama yüzünde samimiyetten başka bir şey yoktu. Bir de çaresizlik. “Bunu sonsuza dek saklayamayız, Eloise.”

“Sonsuza kadar değil. Sadece feshedene kadar. Bu karmaşayı çözme sürecindeyken bir izleyici kitlesine sahip olmaktansa, insanlara her şeyi berbat ettiğimizi ve düzelttiğimizi söylemeyi tercih ederim, anlıyor musun?”

Dişlerimi sıkarken çenemdeki bir kas gevşedi.

“Bu kabul ettiğin anlamına mı geliyor? Bunu bir sır olarak saklayacak mısın?”

Lanet olsun. Yalan söylemekten gerçekten nefret ederdim ve Foster’a söylememek, gizleyerek yalan söylemek gibi geliyordu. Ancak belki de haklıydı. Belki de bu *evliliği* duyurmadan önce en azından fesih işlemlerini başlatmak daha iyi olurdu.

Tabii evliliğimizi feshettiremezsek ve bu iş tam bir karmaşaya dönüşmezse. O baş ağrısını başka bir güne saklayacaktım.

“Peki,” diye kestirip attım.

“Teşekkür ederim. Tamam, ah...” Eloise omzunun üzerinden kapıyı işaret etti. “Ben artık gideyim. İşe dönmem gerekiyor. Avukatından haber aldığında beni ara.”

O uzaklaşırken bakışlarım kıkına kaydı, ince kıvrımlarını ve o çok seksi bacaklarının uzun görüntüsünü inceledim.

Vücudum anında tepki verirken damarlarıma sıcaklık doldu. Eloise hakkında fantezi kurmamın bana bir yararı olmayacaktı. Yine de gözlerimi üzerinden ayıramıyordum.

Kapıdan çıktı, merdivenlerden aşağı koşarken saçlarındaki geniş bukleler zıplıyordu. Arabasının kapısı çarparak kapandı. Birkaç dakika sonra tekerleklerinin çakıllar üzerindeki sesi kayboldu, beni sessizlik içinde yalnız bıraktı.

“Evlilik.” Kelimeyi tükürürcesine söyledim.

Gizli bir evlilik.

Foster bunun için kıkıma tekmeyi basacaktı.

Yıllardır arkadaştık. En iyi arkadaşlardık. Vegas’ta onun antrenman yaptığı spor salonuna gitmeye başladığımda tanışmış, anında yakın olmuştuk. Daha güçlü bir antrenöre ihtiyacı

vardı, onu sınırlarının ötesine itecek birine. Bu, benim için de bir meydan okumaydı.

Kariyeri bana bir amaç vermişti. Galibiyetleri benimdi. Başarısızlıkları da öyle.

Eğer emekli olursa, bu ikimiz için de bir dönemin sonu olacaktı. Sırada ne vardı?

“Evliliğimi iptal ettirene kadar hiçbir şey yapamam.” Ya da boşanana kadar.

Yumruklarımı sıktım, tenimin altında bir hüsrana akımı uğulduyordu.

Boktan bir durumdu ve boktan durumlardan nefret ederdim.

Normalde Foster ile ringde birkaç saat geçirir, yumruklarla tekmeler atar, hayal kırıklığım geçene kadar dövüşürdüm. Ancak onu ararsam, neden kızgın olduğumu bilmek isterdi. Konuşmak isterdi.

Ben de lanet çenemi kapalı tutmaya karar vermiştim.

Bu yüzden, açılması gereken bavulları ve yıkanması gereken çamaşırları görmezden gelerek merdivenlere yöneldim.

Kot pantolonumla botlarımı çıkarıp eşofman ve tenis ayakkabılarımla değiştirdim. Kulaklıklarımı takıp yüksek sesli müzik dinleyerek dışarı çıktım ve koşmaya başladım. Alderson Yolu’nun sonuna geldiğimde telefonum çaldı, zil sesi müziğin sesini bastırdı.

Telefonu çıkarıp Foster’ın mesajını okurken koşmaya devam ettim.

Eve varabildin mi?

Hızlıca bir cevap yazdım. *Evet.*

Seni uçağımıza alamadıkları için üzgünüm.

Evet, çok kötü.

Foster ve Talia da bugün Montana'ya dönmüşlerdi. Ona planladığımdan daha erken döneceğimi söylediğimde, onlara katılabileceğimi umarak bana seyahat programlarını göndermişti.

Ancak Foster'ı henüz görmek istemediğim için daha geç bir saati tercih etmiştim. Eloise ile konuşmadan önce onu göremezdim. Belki de gerçeği kendime saklamanın zor olacağını bildiğim içindi.

Bir sır mı? Bunu ondan nasıl saklayabilirdim ki?

Foster'ın benim hakkımda bilmediği şeyler vardı. Bir zamanlar evli olduğumu biliyordu ama detayları paylaşmamıştım.

Kimse ne olduğunu bilmiyordu.

Sam'den başka kimse.

Ancak bu tamamen farklıydı. Eloise çok geçmeden onun baldızı olacaktı. Bundan hiç şüphem yoktu. Bu bizi kanunen kardeş yapıyordu.

Ayaklarım durdu. Kalbim küt küt atıyordu.

Koştüğüm için değil, gerçekler yüzündendi.

Kahretsin, öfkeden deliye dönecekti. Bunun arkadaşlığımızı bitirme ihtimali vardı.

"Sikeyim." Eğilip yolun kenarından bir taş aldım ve olabildiğince sert bir şekilde ormana fırlattım. Gürültüyle bir ağaca çarpıp boğuk bir gümbürtüyle yere düştü.

Foster bu dünyada tüm kalbimle güvendiğim tek insandı. Bana en çirkin gerçeklerini anlatarak güvenimi kazanmayı hak etmişti.

Bana Talia'yla olan geçmişini anlatmıştı. Yıllar önce yaptığı hataları. Onun kalbini geri kazanmak için yaşadığı çaresizliğini. Onun aşkı için her şeyden vazgeçme isteğini.

Talia ve ben birbirimizi çok iyi tanımıyorduk ama geçmişi

unutmaya, Foster'ı affetmeye istekli olması... Eh, onun kadar güçlü insanla pek karşılaşmamıştım.

İkisi de bana güvenmişti.

Ben de onlara böyle mi karşılık veriyordum? Gizli bir evlilikle? Gizli bir fesihle?

Bu yanlıştı.

Eloise yalvarmıştı ama kabul etmemeliydim. Bir sır her şeyi daha da kötüleştirirdi.

Arkamı dönerek bungalova koştum. Verandaya ulaştığımda koşunun terinden arınmak için doğruca duşa girdim. Sonra mutfak tezgâhından anahtarlarımı alıp kasabaya gittim ve Main Caddesi'nde boş bir alana park ettim.

Quincy, Montana'da pek bir şey yoktu. Sanırım çoğu kişi için cazibesi de buydu. Bu küçük kasabanın sadeliğini seviyor muydum, yoksa bu yüzden sürekli huzursuzluk mu hissediyordum, karar veremiyordum.

Şehir merkezi düzenli olarak takıldığım bir yer hâline gelmişti. Birçok öğleden sonrayı bloklar arasında bir aşağı bir yukarı yürüyerek, vitrinlere ve ofis pencerelerine bakarak geçir miştim. Her restoranda en az iki kere yemek yemiştim.

Tüm bunların ortasında, görünürdeki en yüksek bina olan The Eloise Oteli duruyordu.

Otele doğru yürüdüm, lobi kapılarını açmak üzereydim ki camda güzel bir yüz belirdi.

“Ah.” Dışarı çıkarken Eloise'in gözleri büyüdü. “Özür dilerim. Şey... efendim.”

“Efendim mi?” Burada ne halt dönüyordu?

Eloise yutkundu. Sonra ben ona bu gizli fikri tekrar gözden geçirmemiz gerektiğini söyleyemedim yanımdan geçip hızla uzaklaştı.

Kaldırımında adeta uçarak ilerleyip köşeye ulaştı ve karşıdan karşıya geçmeden önce iki tarafa da baktı.

“Ne haltlar dönüyor?”

Gerçekten de ben isimsiz bir yabancıymışım gibi mi davranacaktı? Günler önce onun içine girmemiş miydim?

“Kesinlikle hayır.” Hışımınla otelden uzaklaşıp cadde boyunca onu takip ettim.

Başı öne eğikti, çenesini sıkıyordu. Yürürken elleriyle kazağının kenarlarını çekiştiriyor, kazağı parmaklarını örtmek ve sıcak tutmak için kullanıyordu.

Ceketimi unutmuştum. Bu uzun kollu tişört soğuk için fazla inceydi ama kanım cehennem gibiydi, her adımda daha da ısınıyordu.

Eloise, Main'den uzaklaşıp sokağın aşağısına, nezih bir bölgeye doğru ilerledi. Bir bloğun sonuna vardığımızda ilerlemeye devam etti.

Ben de öyle yaptım.

Onun kötülükleri silmesi gerekiyordu. Çirkin bir çizimin üzerinde güzel bir resim olması gerekiyordu. Ya bu? Hiç yardımcı olmuyordu.

Söz konusu eski eşlerim olduğunda başka bir kötü deneyime ihtiyacım yoktu.

İkinci bloğun başında, uzun adımlarım aramızdaki farkı kapatmıştı. Onu bir metre geriden takip ediyordum.

Arkasında olduğumu duydu ve omzunun üzerinden baktı, o mavi gözleri kısılmıştı ama yürümeyi bırakmadı.

Ben de durmadım.

“Jasper,” diye tıslayıp bana ters bir bakış attı. “İnsanlar bizi görecektir.”

“Kim görecek?” Ellerimi uzatıp ıssız sokağa baktım. Kimse bahçesine çıkmamıştı. Hava çok soğuktu. Arabayla geçen kimse de yoktu.

Kaşlarını çattı, yüzünü öne çevirip yürümeye devam etti.

“En azından beni gördüğünde kaçmayabilirsin.” *Ya da bana efendim demeyebilirsiniz.*

“Bunun bir sır olarak kalması konusunda anlaşmıştık.”

“O hâlde artık senin için bir yabancı mıyım?”

Ofladı, kaldırımdan bir yürüyüş yoluna saparken nefesinden kabarık bir bulut oluştu. O kadar hızlı yön değiştirmişti ki onu geçip gitmiştim. Tekrar arkamı dönüp mavi dış cephesi ve beyaz kapısı olan küçük, tek katlı bir eve gittiğinde onu takip etmek zorunda kalmıştım.

Eloise kapının önünde durdu, eğilerek kapı paspasının köşesini kaldırdı ve bir anahtar çıkardı.

“Anahtarını saklamak için iyi bir yer değil,” dedim.

“Kim saklıyor?” Anahtar kilidin içine kaydırıldı. “Oraya bırakıyorum işte.”

Gözlerimi kırptım. “Evinin anahtarını herkesin bulması için kapının dışında mı bırakıyorsun? Şaka yapıyorsun.”

Cevap vermedi. Eve girip bitişikteki oturma odasına doğru yürümeden önce, telefonunu girişteki küçük masanın üzerine bıraktı.

Kapıyı arkamızdan kapatıp onu takip ettim.

Döndü, ellerini havada sallıyordu. “Neden beni buraya kadar takip ettin?”

Ona fikrimi değiştirdiğimi söylemek üzereydim. Bunu Foster’dan saklayamayacağımı ama buna fırsatım olmadı.

“Beni öylece takip edemezsin.” Elini aramızdaki boşluğa

doğru salladı. “İnsanlar bizi görürse, anlarlar. Ailem öğrenirse her şeyimi kaybederim. Sorumluluk sahibi olmadığımı düşünürler. Değişmediğimi düşünürler. The Eloise konusunda bana güvenilemeyeceğini düşünürler. Her şey biter. Tanrım. Zaten bana vermek istemiyorlardı. Knox’a vermeye çalıştılar ve istemediğini söylemeseydi muhtemelen vereceklerdi çünkü evet, belki o zaman buna hazır değildim ve belki de çalışanlarla çok yakın olduğum konusunda haklıydılar ama iyi bir yıl oldu ve cidden, bu her şeyi mahvedecek.”

Yutkunup biraz nefes aldı. Sonra da etrafta volta atmaya başladı.

Ama konuşması? Devam etti. Anlaşılan, karımın saçmalaması için sarhoş olmasına gerek yoktu.

Tekrar Vegas’ta olmak gibiydi. Onu izledim, donakalmıştım. Bakışlarımı başka bir yere çeviremiyordum.

Başka bir adam evine göz atardı. Bir seri katilin o isteyken eve girmek için çok da gizli olmayan anahtarını kullanmadığından emin olurdu.

Ben ise sadece ona baktım.

“Biz neden evlendik?” Elleri parlak saçlarına daldı. “Sadece seks yapabilirdik. Ben kesinlikle seks yapardım. Çok fazla seks. Çünkü iyi bir seksti. Demek istediğim, seks yapmaya devam edebilirdik. Ama bu? Ailem-”

“Eloise.” Aramızdaki mesafeyi kapatıp bakışlarımızı buluşturdum.

Omuzları çöktü. “Onlara sorumluluk sahibi olduğumu göstermeliyim.”

Ağzından çıkan bu kelimedenden nasıl da nefret ediyordum. Başkalarının beklentileri tarafından tuzağa düşürülemeyecek kadar özgür, saf bir kalbi vardı.

“Sorumluluğun canı cehenneme.”

“Jasper.” Kaşlarını çatı. “Yardımcı olmuyorsun.”

Kaşlarını çatması hoşuma gitmemişti. Bu yüzden dudaklarımı onunkilere bastırıp Eloise’i öptüm.

İnledi, vücudu hareket etmeyi kesmişti.

Hayır, bu doğru değildi. Cumartesi gününün en güzel yanı benim için erimesiydi. Bu yüzden ağzına doğru fısıldayacak kadar geri çekildim. “Rahatla.”

“Yapamam.”

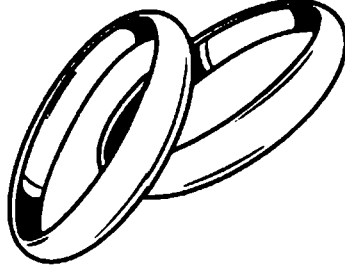
“Yapabilirsin.”

Bir anlığına gözleri kapandı. Gerginlik bedeninden uzaklaştı. Dudaklarının kenarını yaladığımda inledi ve bu sefer onu öptüğümde, içeri girmeme izin verdi.

Kahretsin, tadı çok güzeldi. Cumartesi gününden daha iyiydi. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Seks de daha iyi olur muydu?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

5. Bölüm

Eloise

Jasper'ın dili, ağzımın kenarına bir öpücük kondurup çekilmeden önce yavaş ama güçlü bir hamleyle benimkine doğru kaydı. Yumuşak. Tatlı. Sonra kazağımı nefesimi kesecek kadar hızlı bir şekilde bedenimden çıkardı.

Dudaklarımı bir öpücükle yağmalar gibi yutarak ağzımı yiyip bitirdi. Avuç içlerini tenime bastırarak beni kendine çeken hareketleri hem sert hem de ateşliydi.

Bir an yavaşken bir an sonra çıldırmış gibi hareket etmeye başladı.

Jasper başımı döndürüyordu. Tıpkı cumartesi günü yaptığı gibi. Tempoyu o belirliyordu ve ayak uydurmaktan başka seçeneğim yoktu. Bir sonraki hamlesini tahmin etmek mümkün değildi. Aklımın Jasper'dan başka bir şeye kayması ya da başka bir şey düşünmesi için hiç şansım yoktu.

Bedenim, beynim, sürekli bir beklenti içinde kenarda asılı duruyor, bekliyor, bir sonraki hamlesini merak ediyordu.

Daha önce hiçbir erkek seks sırasında bana bu kadar hük-

metmemişti. Muhtemelen bu yüzden hiçbir erkek beni Jasper kadar sert ve hızlı boşaltamamıştı. Sanki hayattaki tek amacı zevk vermekmiş gibi sevişiyordu.

“Jasper.” Ağzı nabzıma doğru inerken parmaklarım saçlarına gömüldü. Boğazıma ıslak bir iz bırakarak yalayıp emdiğinde çıplak tenimde ürperti oluştu.

Mememi avuçladı. Tüm kıvrımlarım yetenekli ellerinin avuç içine sığıyordu.

Nazikçe okşuyordu. Başparmağı sutyenimin dantelinin arasından meme ucumu takip ettikten sonra şimşek hızında bir hareketle sutyeni aşağı çekti ve aynı başparmağını meme ucuma vurdu.

Ardından çimdikledi.

“Ah.” Tıslayıp dokunuşuna doğru eğildim.

Parmaklarının yerini ağzı aldı. Göğsümün tepe noktasını dudaklarına doğru çekip dilini bastırdı. Dişleri tenimi sıyırdığında, içimde yeni bir arzu dalgası birikti.

“Evet,” diye inledim, dokunuşuna doğru eğilirken gözlerim arkaya doğru devrilerek kapandı.

Ellerimden biri o koyu yumuşak telleri bırakarak tişörtünün pürüzsüz kumaşına gitti. Tişörtünü sıkıca tuttum ve o meme ucuma işkence ederken yumruğumun içinde sıktım. Onu yerinde tutmak için tüm gücümle tuttum.

“Daha fazla.”

Beni tekrar ısırdı, ardından sert bir emişle takip edip bir patlamayla meme ucumu bıraktı.

Dudaklarını göğüs kafesimin üzerinde gezdirerek diğer göğsüme de aynı muameleyi yapmak üzere sutyenimden çıkardı.

Kasıklarındaki ağrı çekiçle vuruluyormuş gibi hissettiriyor, ritmi bacaklarımın arasında titreşiyordu.

Çıplak tenini kendi tenimde hissetme ihtiyacıyla gömleğini kaburgalarından yukarı ittim. Onu içimde hissetmeye ihtiyacım vardı.

“Becer beni. Lütfen.” Eğer burada durup beni acı içinde bırakırsa, onu asla affetmezdim. Jasper hırlayarak mememi bırakıp bileğimi tuttu, tişörtünü elimden kurtardı. Başının arkasına uzanarak onu üzerinden çıkardı.

Dizlerim titredi. Tanrım, bu çok seksiydi. Bu hareketi milyonlarca kez izleyebilirdim ve asla sıkılmazdım.

Göğsünün biçimli yüzeyi ellerimi mıknatıs gibi çekiyordu. Avuçlarımı göğüs kaslarına koyarak yukarı, aşağı, bir taraftan diğer tarafa gezindim. Kalbinin üzerindeki siyah tüyler tenime sürtünüyordu.

Ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim, Jasper’ın ağzına ulaşamayacak kadar kısaydım. Yine de bunun bir önemi yoktu. Dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı ve nefesimi hapsetti.

Dillerimiz savaşıyor gibiydi. Dişlerimiz çarpıştı. Bu, birbirlerinin ağızlarını henüz ezberlememiş ama her ayrıntıyı özümseyen iki insan arasındaki öpücüktü. Sanki yarın sınav olacakmış ve biz de hızlandırılmış bir kursa can atıyormuşuz gibi hareket ediyorduk.

Parmaklarım karın kaslarının tepelerinde gezinmeden önce çukurlara daldı. Jasper vücudumun her santimine dokunmaya niyetli görünüyordu. Dokunuşu bir meşale gibiydi, sutyenimi açıp kollarımdan sıyrırken ardında kıvılcımlar bırakıyordu.

Göğsünden gelen sıcaklık meme uçlarımı daha da sertleştirdi. Uyarılmışlığı kalçalarımın batıyor, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyordu. Jasper dudaklarını çekti, soluksuz kalmış nefeslerimiz birbirine karıştı. Gözleri o kadar koyuydu

ki neredeyse siyahtı. Çenesinde bir kas seğirirken boynunun gergin hatları gerildi.

Ne yapıyordu acaba? “Neden durdun?”

Burun delikleri genişledi. “Eloise-”

Bir adım geri çekilerek, “Durma,” diye fısıldadım. İri bedeninden gelen sıcaklığı hemen özlemiştim. Kot pantolonumun düğmesini açtım. Fermuarı aşağı çekip bacaklarımdan aşağı iterek külotumla birlikte yere bıraktım.

Elleri yumruk oldu. Kollarındaki kaslar esnedi. Aleti kot pantolonunun içinde kabarmıştı, uzun ve kalındı, kalçasına doğru şişiyordu.

Ağzım kurudu. Jasper büyüktü. Cumartesi gecesinden sonra canım çok yanmıştı ve eve dönerken bunu Lyla’dan saklamak yolculuğu daha da berbat hâle getirmişti.

Bu gerçekten iyi bir fikir miydi?

Bu düşünceyi bir kenara ittim. Belki pervasızcaydı ama şu anda ona içimde olmasını umursadığımdan daha çok ihtiyacım vardı.

“Jasper.” Bir adım daha attım, sessizce beni takip etmesi için yalvardım.

Birbirimize bakarken kalbim boğazıma tırmandı.

Onun kararsızlığı da damarlarımda yüzen arzu kadar güçlüydü.

Onu *arzuluyordum*. Sadece bir gece geçirmiştik ve Jasper Vale’e bağımlı olmuştum.

Ancak o kıpırdamadan duruyor, nefes alırken göğsü zar zor yükseliyordu. Tek yaşam belirtisi, çıplak bedenimin her santimetresinde gezinen o karanlık gözlerdi.

Kendimi örtme dürtüsüyle yerde biriken kıyafetlerime uzan-

mamak için savaştım. Bu şimdiye kadar yaptığım en cesurca hareketti. Gerginliğim yüzeye çıkarak ağzımdan döküldü.

“Durma,” diye ikinci kez yalvardım düpedüz bir çaresizlikle. “Lütfen. Erkeklerle karşı asla böyle davranmam. Seks hayatım sıkıcı. Çıktığım erkekler en hafif tabirle çok sönüktü.”

Orgazm neredeyse ertesi gün yapılan bir telefon görüşmesi kadar nadirdi. Onlar için değil, benim için öyleydi. Eski sevgililerimin çoğu ikinci bir şansı hak etmemişti.

“Ama cumartesi... bunun mümkün olduğunu bilmiyordum.”

Belki de bu Jasper’ın vazgeçebileceği bir şeydi. Belki de seks sadece iyiydi.

O vücuda, o yetenekli dile sahip bir adam, muhtemelen her zaman iyiydi.

Ya sönük olan taraf bensem? Ah, hayır. Onun için o kadar da iyi olmamıştı, değil mi? Kıyafetlerimi çıkarmadan önce bu neden aklıma gelmemişti?

“Ne var biliyor musun? Boş ver. Bu kötü bir fikirdi. Yeterince sorunumuz var. Sen git, ben de çenemi kapatayım.”

Böylece oturma odamda çırılçıplak bir hâlde utancımından ölebilirdim.

Kendimi örtmek için ellerimi kaldırdığım anda Jasper üzerime geldi. Uzun bir adım attığında aramızdaki boşluk yok oldu ve dudakları dudaklarımın üzerine yapıştığında inledim. Rahatlama iliklerime kadar işleyen bir gelgit dalgası gibiydi. Bana acımış mıydı? Umurumda mıydı?

Hayır. Dili benimkine doğru kayarken umurumda değildi.

Parmaklarım açana kadar kot pantolonunun düğmesiyle oynadı. Fermuar açılmamakta kararlı gibiydi. Elim iç çamaşırının içine daldı. Onu ellerimde hissetmeyi, o sertliği okşamayı çaresizce istiyordum.

Fakat Jasper ben daha onu kavrayamadan botlarını çıkarıp kot pantolonunu o biçimli kalçalarından sıyrırken elime vurarak uzaklaştırdı. Siyah çamaşırı da pantolonla birlikte gitmişti.

Onu gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, aleti sert ve uzundu. Başında bir damla parlıyordu.

Güç ve günahı andırıyordu.

Bu çıplak adama günlerce bakabilir ve doyamayabilirdim.

Jasper uzanıp dirseğimden tutarak beni döndürdü. Göğsü sırtıma sıcak granit gibi değiyordu. Beni koltuğumun arkasına doğru itti, üzerime eğilirken koltuk derisinin soğukluğu karnıma geliyordu.

Kulağıma doğru konuşurken tenime değen nefesi sıcaktı. Aleti kıkımın arasına değerken avuçları popomda geziniyordu. “Bir daha bu bedenin içine giren başka bir erkekten bahsedersen, kıkına öyle bir şaplak atarım ki bir hafta oturamazsın.”

Nefesim kesildi. Kadınlığımın kasıldığını hissedebiliyordum. Bunu neden istemiştim ki?

Jasper parmak uçlarını, kalçamın etrafından uyluğumun iç kısmına doğru tüy gibi hafifçe gezdirdi. Parmak uçları sırlıklam olmuş kadınlığıma dalana kadar santim santim işkence edercesine yükselirken tüm vücudum titredi.

“Bu vücut.” Parmağı içeri kayarken boynumun dibini ısırıldı. “Seni becermekten hoşlanmadığımı mı sanıyorsun, Eloise?”

Becerikli parmağından mı, yoksa adımı hırıldayarak söylemesinden mi, emin değildim ama ayak parmaklarım halının üzerinde kıvrıldı.

“Bu amcığı düşünmeden edemiyorum.” Parmağı gevşeyerek klitorisime doğru kaydı. “Bana ne yaptın böyle?”

Şişmiş sinir yumağıma hafifçe vururken boğazımdan miyavlar gibi bir inleme kaçtı. “Jasper. Daha fazla.”

“Sikimi mi istiyorsun, meleğim?”

“Evet.” Kalçalarımı iterek ona doğru bastırdım.

Parmağı klitorisimin etrafında tekrar dönerek beni çılgına çevirdikten sonra kendini girişime ayarlayarak tek bir hamleyle içime gömüldü.

Haykırdım. Büyüklüğüne uyum sağlarken gözlerim kapandı. Vücudum onun etrafında şekillenirken o gerginliğin tadını çıkardım.

“Siktir, çok iyi hissettiriyorsun.” Kolları göğsümün etrafım sararak beni yerime hapsetti. Kalçaları onu daha da derine götürdü ve dünya kayboldu.

Yavaşça dışarı çıkıp ardından kendini tekrar içime iterken kollarını gevşetse de duruşu dimdikti. Ben de doğrulmaya çalışarak yer değiştirdiğimde, avuç içini omuzlarımın arasına bastırıp beni kanepeye itti.

Kollarımı uzatıp ayak parmaklarımın üzerinde yükselirken kanepenin arkasına yaslandım ve onu ittim. Başım çoktan dönmeye başlamıştı, yıldızlara doğru süzülüyordum.

Jasper’ın elleri beni kalçalarımın kavrayarak morartacakmış gibi dokunuyordu.

Yarın, tıpkı pazar sabahı olduğu gibi mavi, siyah küçük morluklarım olacaktı. O izler çok çabuk solmuştu ve onları geri istiyordum.

Bizi birlikte tekrar tekrar salladı. Birbirine değen tenin sesi, sessiz evi dolduruyordu. “Tanrım, Jasper. Bu çok iyi hissettiriyor.”

Göğsünden gelen alçak sesli inilti doğrudan içime işledi. Kalçalarının hareketi mükemmeldi. Her ileri itişinde içimde beni titreten o noktaya çarpıyordu.

Omuzlarımın arasında tuttuğu avuç içi sırtımdan aşağı kayıp, kıvrımlarımın etrafında dolanmadan önce kıcımlı okşadı. Dokunuşu, kendini içime iterken sergilediği güce kıyasla çok daha yumuşaktı. Onu her noktamda hissediyordum, vücudumdaki her hücre onun merhametine kalmıştı.

Kaburgalarımı gıdıkladı.

Bu yarı gülüş, yarı ağlayışa neden oldu. Jasper, o parmaklara tam olarak nerede ihtiyacım olduğunu biliyordu ama benimle oynuyordu.

“Jasper,” diye soludum. Elini yakalamak için kanepeyi bıraktım ve bacaklarımın arasına getirdim.

“Boşalmak mı istiyorsun?”

“Evet.” Sesim soluksuz bir yalvarış gibiydi. “Dokun bana.”

“Kendine dokun.” Elini kavrayışından kurtarıp göğsüme götürdü. Meme ucumu işaretparmağı ve başparmağı arasında yuvarlayıp sertçe çekti.

“Ah.” Parmaklarım merkezime doğru kayarken iniltim odanın içinde yankılandı.

Derinlere dalıp sonuna kadar gittiğinde durdu. “Birlikte nasıl olduğumuzu hisset.”

İtaat ettim, birleştığımız yere uzanırken parmaklarım tereddütlüydü. Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Cumartesi günü onun bedenimde kayboluşunu izlemiştim ama bu... Gözlerim kapandı, parmaklarım içgüdüsel bir şekilde hareket ediyordu.

Sertliğini ve vücudumun onun kalınlığı etrafındaki gerginliğini hissettiğimde kalbim tekledi. Nabzımın hızlandığını hissedebiliyordum, ürpermiştim.

Jasper kımıldadı, eli meme ucumu bırakırken göğsünü bir kez daha sırtıma bastırdı. O da aramıza uzandı, parmakları be-

nimkileri bularak kaygan kıvrımlarıma sürtündü. “Benim için sırılsıklamsın.”

“Evet.” Başımı salladım. “Sadece senin için.”

Parmaklarını benimkilerle birleştirerek klitorisime götürdü. Eli benimkine rehberlik ederken aletini hafifçe dışarı çıkardı, kalçaları ritme uymadan önce yavaşça daireler çizdi.

Zevk gittikçe yükselirken ateş damarlarımı yalıyor, uzuvlarım titrerken kalbim hızla çarpıyordu. Kendini iterek tam da ona ihtiyacım olan yere vuruyordu. Parmakları beni çılgına çevirip, paramparça olana kadar beni uçurumun kenarına doğru uçurdu.

Beyaz yıldızlar görüşümü çalarken zevk nefesimi ele geçirdi. Kendimi coşkuya kaptırdığımda binlerce küçük parçaya ayrıldım. Boşalırken Jasper’dan başka bir şey hissetmedim. Hayatımda hiç gelmediğim kadar uzun ve sert boşalmıştım.

“Siktir.” Jasper hırlayarak boşaldı, sesi kulaklarıma akın eden kanın yanında sönük kalıyordu. Vücudu sarsıldı, tüm o biçimli kaslar içime boşalırken kasılarak titredi.

Dünyaya geri dönmem dakikalar hatta saatler aldı. Sonunda gözlerimi açtığımda sersemlemiştim.

Elim hâlâ Jasper’ın eliyle birleşmiş halde kasıklarına dokunuyordu. Diğer kolu omuzlarıma dolanmış, kalbi sırtıma çarparken beni kendisine doğru yaslanmış tutuyordu.

“Vay canına,” diye soludum.

Beni de kendiyle birlikte koltuktan kaldırdı.

Saçlarım gözlerime girmişti. Vücudum kemiksiz gibiydi ve onun kolu olmasa muhtemelen yüzüstü yere kapaklanırdım. Bacaklarımda güç kalmamıştı.

İçimden çıkarken dişleri çıplak omzumu sıyırdı. Menisi kal-

çamdan aşağı sızdı ve ellerimiz hâlâ birbirine bağlıyken merkezime dokundu.

“Bunu sonsuza kadar bir sır olarak saklamayacağım,” dedi. “Ama yapacağım. Şimdilik.”

Bu cümle beni anında kendime getirdi. Gözlerim irileşmişti. “Ne zamana kadar?”

“Onlara söylemenin bir yolunu bul, Eloise. Yoksa ben söylerim.”

Yutkundum ama başımı salladım. Haklıydı, sonsuza dek böyle devam edemezdik. “Sadece bana birkaç hafta ver.”

“Tamam. Ayrıca bana hiç kimseymişim gibi davranma.” Bacaklarımın iç kısmına sürdükten sonra yapışkan parmaklarını karnıma götürerek işaret bıraktı. “Benden kaçma. Seni becerdiğimde nasıl hissettiğini bilmiyormuş gibi davranma.”

Tamam, belki de daha önce verdiğim karar pek de iyi değildi. Kendimi savunmam gerekirse, onu görmeyi beklemiyordum ve paniğe kapılmışımdı.

Jasper elini çekti ve beni sallanan bacaklarımın üzerinde bırakarak uzaklaştı.

Dengemi yeniden sağlamak için kanepeye tutundum.

Arkamı döndüğümde kot pantolonunu çoktan çekmişti. Sırada tişörtü vardı, hâlâ terden ıslak olan geniş göğsüne hızla çekiştiriyordu.

“Seni bir süre becermemi istiyorsan, tamam.” Botlarını giydi. “Sana geçmişindeki eziklerin yapamadığı orgazmları yaşatacağım. Ama sokakta karşılaştığımızda bana bakacaksın.”

Boğazımda bir yumru oluştu.

Onu incitmek istememiştim. Ona kendini bir hiç gibi hissettirmek istememiştim ama ona baktığımda etrafımızdakilerin

bunu göreceğinden korkuyordum. Arzuyu göreceklerdi. İhtirasımızı. Samimiyetimizi.

“Jasper-”

Özür dilememe izin vermedi. Kapıya yürüyüp arkasından çarparak çıktı.

Beni oturma odamda çırılçıplak bir hâlde, menisi bacağımdan aşağıya damlarken öylece bırakıp gitmişti.

“Kahretsin.” Yüzümü ellerimin arasına gömdüm ve ağlamamak için yanağımın içini ısırdım.

Her şeyi berbat etmişim. Yine batırmıştım.

Bir şekilde Jasper’a kullanıldığını hissettirmeyi başarmıştım. Ucuz hissettirmiştim.

Diğer erkekler benim hakkımda böyle mi düşünüyordu? Çıktığım ve bir daha aramadığım o adamlar, onları kullandığımı mı düşünüyorlardı?

Flört geçmişim tam bir tren enkazıydı. Evlilik geçmişim de daha iyi değildi.

“Aman Tanrım. Bir evlilik geçmişim var.”

Midem çalkalandı. Bir gün hayallerimin erkeğiyle tanışacaktım ve bana evlenme teklif ettiğinde, yemin ettiğimizde, bu ilk kez olmayacaktı. Kalbim sızlarken çenem titredi.

Evliydim.

Eski bir kocam olmak üzereydi. Ben de eski bir eş olacaktım. Utanç bir isilik gibi tenime yayıldı.

Las Vegas’ta yaşananları silmek mümkün değildi. Bu noktada tek seçeneğim olanları düzeltmekti.

Ağlama, çığlık atma isteğimi bastırarak yerdeki giysilerimi toplayıp göğsüme bastırdım. Onları koridordan yatak odama taşıyıp sepetime attım, sonra da Jasper’ın ve seksin kokusunu vücudumdan silmek için aceleyle duşa girdim.

Nemli saçlarımı topladıktan sonra bir eşofman giydim ve küçük çalışma odamdan dizüstü bilgisayarımı aldım. Sonra ki üç saatimi Montana'daki boşanma avukatlarını araştırarak geçirdim.

İlk seçeneğim Missoula'daki bir kadındı. Quincy'den yeterince uzaktaydı, yerel halktan kimsenin bunu öğrenmemesini umuyordum. Yine de gerektiğinde buluşmak için arabayla gidebileceğim kadar da yakındı. Onu listemin başına koydum, ikinci ve üçüncü seçeneklerimi sabah aramak üzere not ettim. Sonra sırtımı dikleştirerek birini aradım.

Kocamı.

“Evet,” diye cevap verdi Jasper.

“Özür dilerim. Daha önce olanlar için. Senden kaçtığım ve seni tanıımıyormuşum gibi davrandığım için. Panikledim.”

Uzun bir nefes verdi. “Her şey yolunda. Bu...”

“Berbat mı?”

Kuru bir kahkaha attı. “Evet.”

“Sabah bir avukat bulacağım.”

“Tamam. Benimkine mesaj bıraktım.”

“Bırakalım da bu işi onlar halletsin. Ben de aileme söyleyim.” Bir şekilde.

Mırıldanarak onayladı.

Sessizlik birkaç kalp atışı boyunca uzadı. Telefonu kapatmam gereken andı ama oturup sessizliği dinledim. Jasper'ın kokusu artık tenimde olmasa da kanepeye oturduğumda onun baharatlı, odunsu kokusu hâlâ oturma odasındaki havaya sinmiş haldeydi.

Bu kokuyu mum yapsalar, yedi gün yirmi dört saat yakardım.

“Muhtemelen seks yapmayı bırakmalıyız.” Dilimden çıktığı

anda bu sözlerden nefret ettim ama hataları düzeltmeye başlamanın zamanı gelmişti.

“Muhtemelen akıllıca bir fikir,” dedi.

Akıllıca bir fikirdi. Peki bu neden moralimi bozuyordu?

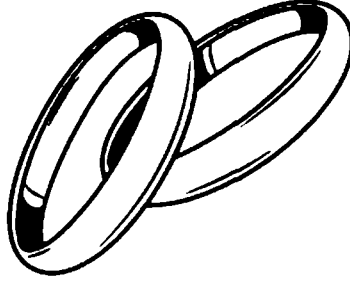
“İyi geceler, Jasper.”

“Hoşça kal, Eloise.”

Aramayı sonlandırdı.

Ekrana bakarken göğsümde bir şeyler düğümlendi.

Sanki bu veda, sadece bu gece için değil gibiydi.

6. Bölüm

Jasper

Aramızda görmeyi çok isteriz...

Elimdeki düğün davetiyesi bir bıçak da olabilirdi. Dokulu ekru kâğıt, kalbimin tam ortasından geçti.

“Siktir.” Davetiyeyi mutfak tezgâhının üzerine, bugün gelen posta yığınının yanına fırlattım.

Bungalovun resmi sahibi olarak posta aldığım ilk günün, bu davetiyenin geldiği gün olması ironikti.

Postalarım haftalardır Vegas’taki evimden Montana’ya yönlendiriliyordu. Bu kulübeyi satın almış olsam da olmasam da o kart, posta kutuma düşecekti. Yine de kötü bir alamet gibi hissetmiştim.

Neden bana bir davetiye göndermişlerdi ki? Neden insanlar beni rahat bırakamıyordu?

Mutfaktan çıkıp evin, benim evimin içinden geçerek verandaya açılan sürgüye doğru yürüdüm. Yakındaki derenin şırıltısı arka planda sessizce çalışıyordu. Esinti çam ve köknar ağaçlarını hışırdatıyor, gövdelerini sallıyordu. Hava kollarımı ürpertiyor,

gökyüzünde süzülen güneşe rağmen serinletiyordu. Dün geceki çiy büyük ölçüde kaybolmuştu ama hâlâ havaya topraksı, zengin bir koku veren birkaç nemli, gölgeli nokta vardı.

Geçtiğimiz ay dağ vadilerindeki karlar erimiş, yerini orman tabanından çıkan yeşil filizlere bırakmıştı. Bahar geliyordu ve en az bir kar fırtınası daha yaşayacağımız konusunda uyarılmış olsam da yeni bir mevsimin enerjisini hissedebiliyordum.

Kış çok acımasız geçmişti ama bu? Bununla bir süre daha yaşayabilirdim. Eloise ve benim bu feshi almamızın ne kadar süreceği belli değildi.

Yasal sürecin çarkları inanılmaz derecede yavaştı. Bu hızla giderse, tüm yazı burada geçirecektim.

Eloise ile konuşmayalı bir ay olmuştu. Onu oturma odasındaki kanepede becermemin üzerinden bir ay geçmişti. O kadın beni lanet bir karmaşa hâline getireli bir ay olmuştu.

Karımı görmeyeli bir ay olmuştu.

Anlaşılan, beni tanımıyormuş gibi davranmasına gerek yoktu. Ondan fevkalade bir şekilde kaçmıştım.

Avukatı benimkiyle temasa geçmişti ve bu saçmalığın ilk turundan hatırladığım kadarıyla, bir evliliği yasal olarak bitirmek olması gerekenden daha fazla zaman alıyordu. Bir saatten az bir sürede evlenmiştik ama bir ay sonra, Eloise hâlâ yasal olarak benim karımdı.

Söz verdiği gibi ailesine söylemiş miydi? *Hayır.*

Söyleseydi, Foster gelip benimle yüzleşirdi. Ancak bildiğim kadarıyla Eloise ve benim dışımda Quincy'de kimsenin bu konuda bir fikri yoktu.

Yine de Eloise'in istediği gibi ağzımı kapalı tutmuştum. Her geçen gün onunla yüz yüze gelmek daha da zorlaşsa da

Foster'a söylememiştim. Kokuşmuş bir sürüngen gibi suçluluk duygusu içimi çalkalıyordu.

Bu sır beni canlı canlı yiyordu.

Belki başka bir kadın, bir yabancı olsaydı, bu sırrı saklamak bu kadar yakıcı olmazdı. Ancak Foster ve Talia artık nişanlıydı. Eloise yakında onun baldızı olacaktı. Bu ihanet ailesine kadar uzanıyordu.

Lanet olsun, çok kızacaktı.

Başka bir ironi daha. Bu dünyadaki onca insan arasında Foster'ın kardeşim olması bir rüyaydı.

Tabii, bu ortaya çıktığında muhtemelen arkadaşlığımız mahvolacaktı.

Belki şans yüzüme gülerdi ve beni anlardı.

Pek olası bir seçenek olmasa da umut ediyordum.

Telefonum cebimde titredi. Yüzlerce farklı insan olabilirdi ama daha önce hissettiğim huzursuzluk hissi intikam duygusuyla geri geldi. Kötü alamet. Gerçekten de telefonumu çıkardığımda ekranda tanıdık bir isim gördüm.

Sam davetiyeyi şimdiye kadar almış olacağımı biliyor olmalıydı.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Kaç yıl geçerse geçsin, üstesinden gelemediğim o tanıdık huzursuzluk da beraberinde geldi. "Merhaba."

"Selam." Bir zamanlar bu *selam* için yaşardım. "Davetiyemi aldın mı?"

"Evet."

"Ve?"

Burnumun kenarını sıktım. "Ve ne?"

"Geliyor musun?"

“Hayır.”

“Neden?”

“Çünkü bu berbat bir şey.” Dünyadaki onca insan arasında o düğüne gitmesi gereken son kişi bendim.

“Berbat bir durum. Ama biz böyle değil miyiz? Çocukluğumuzdan beri böyle olmadık mı?”

Tartışmak isterdim. “Olabilir.”

“Güzel. O zaman geleceksin.”

“Gelmeyeceğim.”

“Neden gelmiyorsun? İtalya’dan hoşlanmamaya mı başladın? Yoksa beni tekrar görmekten mi korkuyorsun?”

Evet. “Hayır,” diye yalan söyledim.

“Kanıtla o zaman.”

Sam’i görmeyeli yıllar olmuştu. Bir zamanlar ilişkimiz hayatımdaki tek iyi şeydi. Sik kafalı ebeveynlerimize duyduğumuz ortak küçümseme yüzünden birbirimize bağlandığımız günden beri, hayatlarımızdaki boşluğu doldurmayı kendimize görev edinmiştik. Birbirimize yaslanmıştık.

Çok uzun zamandır sadece biz olmuştuk. Birlikte.

Ta ki her şey dağılana kadar.

Sam’i tekrar görmekten korkuyor muydum? Belki de. Daha çok, kendimde göreceklerimden korkuyordum. Bir zamanlar olduğum adamı yüzeyin altında bulmaktan korkuyordum. Yıllar süren mesafe, daha iyi olma çabası hiçbir işe yaramamıştı.

Ne olursa olsun, aynaya baktığımda karşımda değersiz bir adam duruyordu.

Evet, Sam’i tekrar görmekten korkuyordum.

“Gitmem gerekiyor.” Telefonu kapattım ve manzaraya sırtımı dönerek içeri girdim.

Foster ve ben öğleden sonra Eden Coffee’de buluşup arayı kapatacaktık. Geçen ayki dövüşünden beri antrenmanlarına ara vermişti, bu yüzden her zamanki gibi günlerimi onunla geçiremiyordum. Bu sabah kahve isteyip istemediğimi sormak için mesaj attığında neredeyse reddedecektim.

Onun antrenmanlara ara vermesi benim kurtuluşum olmuştu. Onunla yüz yüze gelmediğim sürece, Eloise’i sır olarak saklamak daha kolaydı. Ancak çok uzun süre uzak kalırsam, bir şeylerden şüphelenebilirdi. Bu yüzden eve yürüdüm, anahtarlarımı tezgâhtan aldım ve davetiyeye son bir kez bakmak için duraksadım.

Aramızda görmeyi çok isteriz...

O kart bu düğünü yüzüme vurmak için gönderilmişti, değil mi? Hayır demek zorunda kalayım diye gönderilmişti. Sam milyon yıl geçse de gitmeyeceğimi bilirdi.

Peki...

Ya yaparsam?

Ya bu düğüne gidersem? Ya sırf geçmişe inat olsun diye oraya gidip ortaya çıkarsam? Ya değişmişsem?

Sonunda bırakabilecek miydim? Yıllardır peşinde koştuğum özgürlüğü sonunda elde edebilir miydim?

“Ya gidersem?” Davetiyeyi elime alıp parmağımı el yazısıyla yazılmış kaligrafinin üzerinde gezdirdim.

Bu fikri ciddi ciddi düşünüyor muydum? Evet. Kahretsin, belki de gitmeliydim. Hiçbir şey olmasa bile, en azından resepsiyona girerken herkesin yüzünü görmek beni tatmin ederdi. Geçmiş geride bıraktığımı kendime kanıtlamak için.

Ailem ve Sam ile yüzleşip, sonra tekrar çekip gidebileceğimi göstermek için.

Ve eğer yanımda biriyle gidersem...

Bir eş, belki?

“Ne düşünüyorum ki ben?” Davetiyeyi tezgâha fırlattım ve kapıya yöneldim. Ona tek bir bakışım Sam’i çılgına çevirecek olsa bile, Eloise’e bunu yapamazdım. Ayrıca, Eloise gitmek isteyecek gibi de değildi. Neden istesindi ki? Ben onun yakında unutulacak eski kocasıydım. Bu da tek seçeneğimin LCV* kartındaki *Pişmanlıkla* kutusunu işaretlemek olduğu anlamına geliyordu.

Azı dişlerim birbirine sürtündü.

Sen kazandın, Sam.

Gitmek istiyordum. Fakat evet, korkuyordum. Özellikle de yalnız gitmekten.

Aceleyle dışarı çıktım, kabul etmek gibi pervasızca bir şey yapmadan önce o davetten uzaklaşıp SUV’uma bindim. Quincy’ye doğru sürdüm ve telefon görüşmesini unutmak için elimden geleni yaptım.

Main Caddesi her cumartesi olduğu gibi kalabalıktı. Bir grup genç, tiyatroya doğru yürüyordu. Bir kadın bebek arabasını mutfak eşyaları satan dükkânın yanındaki oyuncakçıya doğru itiyordu. Kırışmış saçlı iki adam The Eloise’den çıktı.

Otelin önünden geçerken kendime ön camlara bakma izni vermedim. Bugün çalışıyor muydu?

Karımdan uzak durmak beklediğim kadar zor olmamıştı. Görünüşe göre Eloise Eden ile aynı odada bulunmaktan korkuyordum. Onun yanında kendime güvenmiyordum. Çok baştan çıkarıcıydı. Karşı konulmazdı. Açıkça kontrolüm yoktu.

* Lütfen Cevap Verin anlamına gelen ibare, davetlere katılımın olup olmayacağına bildirilmesi için yer alır. -ç.n.

Onunla sekse, dilinin tadına, dudaklarının hissine ve o muhteşem parfümüne bağımlı hâle gelirsem, uzaklaşmam daha da zorlaşacaktı.

Bir ev satın almış olsam da bir anlamı yoktu. Yakında Quincy'den ayrılacaktım.

Sadece bugün değildi.

Main'de boş bir yere park ettim. Foster'ın kamyoneti Eden Coffee'nin önündeydi.

Eden ismi bu kasabanın her tarafına yayılmıştı. Burada geçirdiğim süre içinde Edenların Quincy'nin kurucu ailesi olduğunu ve nesillerdir burada yaşadıklarını öğrenmiştim. Kısacası, küçük kasabanın kraliyet ailesiydiler.

Yanlışlıkla onların prensesiyle evlenmişim.

Lyla'nın kafesine doğru ilerlerken midem düğümlendi. *Eden Coffee* yazısı ön kapıya altın harflerle yazılmıştı. Bugünün spesiyali, kaldırımın ortasındaki kara tahta sandviç tabelasında beyaz, girdaplı bir yazıyla yazılmıştı. Siyah camlı pencerelerden Foster'ın bir masada oturduğunu gördüm.

Ben içeri girerken kapının üstündeki zil çaldı.

Foster telefonundan başını kaldırıp çenesiyle selam vererek sırtıttı. "Selam."

"Merhaba." Kahve ve tarçın kokusunu içime çekerek nefes aldım. "Kendime kahve alacağım. Seninkini de doldurmamı ister misin?"

"Hayır." Yarısı dolu kupasını kaldırdı. "Böyle iyiyim."

Lyla'nın sıcak bir gülümsemeye beklediği tezgâha doğru yürüdüm. "Selam, Lyla."

"Merhaba, Jasper. Sana ne getireyim?"

"Sadece bir kahve. Sade."

“Tamamdır.” Gülümsemesi genişledi, sonra büyük bir demliğe doğru ilerledi ve yakındaki raftan seramik bir kupa aldı. “Son zamanlarda seni buralarda pek göremedim.”

“Meşguldüm.” Karımdan kaçmakla.

Lyla fincanımı doldurup uzattı. “Başka bir şey ister misin?”

“Hayır, teşekkürler.”

“Rica ederim, merak ediyordum da...” Lyla ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi duraksadı. Ancak sözünü bitiremeden kapmın zili çalarak dikkatini çekti.

Bir çift tezgâha doğru yürürken, ben de siparişlerini alabilsin diye yanından uzaklaştım.

Foster’ın karşısındaki sandalyeye oturdum. Tezgâhtan espresso makinesinin gürültüsü ve tıslaması geliyordu.

“Nasıl gidiyor?” Belki konuşmayı onun hakkında tutarsak, benim hakkımda çok fazla soru sormazdı.

“İyi. Hem de çok iyi.”

“Talía nasıl?”

“O da iyi.” Gülümsedi. Arkadaşımdan o ana kadar gördüğüm en mutlu hâliydi. “Bugün Kadence’ı ata binmesi için çiftliğe götürdü.”

“Kulağa eğlenceli geliyor.” Dumanı tüten kupamı kaldırdım ve dikkatlice bir yudum aldım.

Foster biraz daha yaklaştı, sonra çenesini Lyla’ya doğru salladı. “Talía bunu söylediğimi bilse beni kıcımdan tekmeler ama bilmen gerektiğini düşündüm. Sanırım Lyla’nın sana karşı ilgisi var. Randevuya çıkmayı teklif ederse şaşıрма.”

Elim titredi, o kadar şiddetliydi ki ağızma kavurucu bir yudum kahve döküldü. Dilim yandığı için irkilerek fincanı bıraktım. *Sikeyim.*

“Hayır, hiç sanmıyorum.” Lyla’ya doğru bir bakış attım. “O sadece arkadaş canlısı. Buraya gelen öylesine bir müşteriyim.”

“Bence bundan fazlası var ama... sadece bilmeni istedim.” Foster elini kaldırdı. “Hayatım boyunca yetecek kadar sırrım oldu. Bugünlerde her şeyi açık açık konuşmak istiyorum.”

Sikik herif. Suçluluk duygusu kahvem kadar acıydı.

Eloise neyi bekliyordu? Neden onlara söylememişti? Belki de gerçeği paylaşmayı hiç planlamamıştı. Belki de söz vermişti ama yerine getirmeye niyeti yoktu.

Dilimi haşlamasını umursamadan bir yudum daha alıp tekrar Lyla’ya baktım.

Çok tatlıydı. Güzeldi. Talia’nın ikiziydi ve kız kardeşler aynı zamanda yakın arkadaşlardı. Ancak ona baktığımda nabzımda bir artış olmadı. Ağzının tadına bakma arzusu duymuyordum.

Aklımdan çıkaramadığım tek bir Eden vardı.

Ve onun adı da otelinkiyle aynıydı.

“Bu beni rahatsız etmez,” dedi Foster. “Senin Talia’nın kız kardeşiyle çıkman.”

Peki ya biriyle evlensem? Bu onu rahatsız eder miydi? Soruları bir ağız dolusu kahve daha içerek yuttum.

Bunun sonu iyi bitmeyecekti, değil mi? Gerçeği ertelediğim her gün, Foster’ın bana kızacağı bir gün daha demekti.

Talia’yı geri kazanmak için Montana’ya taşınmadan önce yıllarını bir yalanı yaşayarak geçirmişti. Belki de bu evliliği gizli tutma nedenimi anlardı. Ya da gerçeği sakladığım için benden daha çok nefret ederdi.

Eğer Lyla bana âşık olduysa, bu her şeyi daha da kötüleştirirdi. Lanet olsun. Bu, ihtiyacım olmayan ek bir karmaşaydı.

Vegas'taki kulüpte Eloise ile birlikteydi. Birkaç kez baktığını fark etmiştim ama bir şey düşünmemiştim. Bunun sebebi gözümün Eloise'in o boğucu siyah tişörtü ve çok seksi kot pantolonunda olmasıydı.

Evet, Lyla güzeldi.

Yine de o, Eloise değildi.

Kafenin kapısı tekrar açıldı ve botlar yere vurdu.

"Baba!" Kadence bize doğru koşarken kestane rengi örgüsü omuzlarında sallanıyordu.

Talia arkasından onu takip edip gülümseyerek geldi.

Foster kollarına uçan Kaddie'yi yakalamak için tam zamanında sandalyesinden sıçradı. "Nasıldı?"

"Çok eğlenceliydi." Foster onun yan tarafını gıdıklarken Kaddie kıkırdadı. "Tekrar gidebilir miyiz, Talia?"

"Elbette." Talia başını salladı.

"Yarın mı?" diye sordu Kaddie.

"Elbette." Talia güldü. "Yağmur yağmadığı sürece."

Yağmuru severdim. Çok uzun yıllar boyunca çölde yaşamıştım. Islak, yağmurlu bir baharı çok özlemiştim. "Bir şeyler atıştırmak ister misin?" Foster kızını yere bırakıp Lyla'nın beklediği tezgâha doğru iterek sordu. Sonra Talia'ya bir öpücük vermek için eğildi. "İyi misin?"

"Gerçekten iyiydi. Eğlenceliydi." Foster'a gülümsedi, beni selamlamadan önce birkaç sessiz kelime alışverişinde bulundular. "Selam, Jasper."

Elimi kaldırdım. "Selam, Doktor."

"Foster bir süre burada kalacağını söyledi."

"Evet, biraz daha."

"Bensiz yaşayamaz," diye alay etti Foster.

Başımı sallayıp sessiz ve gergin bir kahkaha attım.

Foster ile antrenman yapmaya devam etmek için kaldığımı sanıyorlardı. Bungalovu, Montana'ya bağlandığım için satın aldığıma inanmalarını sağlamıştım.

Aslında kulübeyi satın almak taşınmaktan daha kolay olmuştu. O da yakında olacaktı.

Eloise ve ben boşanmanın yasal saçmalıklarını çözerken, aynı kasabada olursak daha kolay olur diye düşünmüştüm. Bu yüzden üç hafta önce, kiramı uzatmak için bungalovun sahipelerini aramıştım. Ancak bu bahar satacaklarını söylemişlerdi. Piyasanın en yoğun olduğu dönemden yararlanmak istiyorlardı.

Bungalovu sevmiştim. Yalnızlığını sevmiştim. Rahat doğasını.

Bu yüzden orayı satın almıştım. Nakit olarak.

Bu evlilik feshedildiğinde, onu satacak kişi ben olacaktım. Zamanlama doğru olursa belki biraz kâr bile edebilirdim.

Tabii, her şey mahkemeye bağlıydı.

Eloise evliliği iptal ettirmeye kararlıydı. Yargıcın bu evliliğin zaten hiç var olmadığını söylemesini istiyordu. Ancak evliliğin iptali için geçerli sebepler sınırlıydı. Avukatımdan aldığım son bilgiye göre, iptal kararı alabileceğimiz konusunda şüpheleri vardı. Yani boşanmak zorunda kalacaktık.

Her iki durumda da Eloise ile işimiz bittiğinde Quincy'den ayrılacaktım. Başka çekilmez bir kış yaşamadan önce, Montana'ya veda etmeyi umuyordum.

Vegas'taki evim hâlâ bir seçenektir. Belki de Doğu Yakası'na geri dönerdim. Bir daha Maryland'de yaşamayacaktım ama Kuzey Carolina'da bir evim vardı. Outer Banks'te birkaç ay geçirip bir sonraki hamlemi düşünebilirdim.

Ya da belki ülkeyi tamamen terk ederdim. Edinburgh'da da

bir dairem vardı ve yağmur istersem İskoçya beni hayal kırıklığına uğratmazdı.

“Lyla’ya selam verip biraz su alacağım,” dedi Talia, Foster’a. Tezgâha gitmeden önce karın kaslarını okşadı.

Foster oturdu ama gözleri kadınına kilitlenmişti.

Lyla, üstü neredeyse kremşantiyle dolup taşan bir fincanı Kadence’a uzatırken Talia gülümsedi. Kaddie masamıza döndüğünde Talia ikiziyle konuşmak için daha yakına eğildi.

Lyla az önce bana bir şey sormak üzereydi. Talia ile konuşurken gözleri bana doğru kaydı. O hızlı bakışın ardından yanaklarının kızarmasıyla midemin bulandığını hissettim.

Benden hoşlanıyordu, değil mi? Bunu nasıl fark etmemiştim? Eloise biliyor muydu?

“Sen iyi misin?” diye sordu Foster.

“Evet.” Dikkatimi onlardan çekerek sıcak kakaosunu yudumlayan Kadence’ı izledim. “Harika.” Belki de Lyla kafeye yaptığım sık ziyaretleri ilgi olarak algılamıştı. Harika bir pasta şefiydi. Kruvasanlarını seviyordum. Bana şefimizin ben çocukken yaptıklarını hatırlatıyorlardı ama romantik olarak? Hayır.

Ayrıca, ben zaten evliydim.

Kapının zili tekrar çaldığında tanıdık bir yüz içeri girdi. Vivienne, Kadence’ın annesi, masamıza doğru yürüdü. O da benim gibi Montana’da yeniydi.

Foster’dan boşandıktan sonra Vegas’ta bir adamla nişanlanmıştı ama kısa süre önce ayrılmışlardı. O da Kadence’a yakın olmak için buraya taşınmıştı.

Vivienne ve Foster yıllarca çok iyi arkadaş olmuşlardı. Evlilikleri tam bir saçmalıktı ama Kadence için ellerinden geleni yapmışlardı. Ancak geçen ay, şampiyona öncesinde Vivienne ve Foster büyük bir kavga etmişlerdi.

Foster o zamandan beri soğuk ve mesafeliydi. Kini, kendi başına bir hayat sürüyordu. Bana karşı da bir kin beslemeyeceğini umuyordum.

Tanrım, bundan nefret ediyordum. Sırdan nefret ediyordum. Yalan söylemekten nefret ediyordum.

Bu doğru değildi. Bu böyle devam ettikçe daha da kötüleşecekti. Bir ayı açıklamak zaten yeterince zor olacaktı ama iki? Üç?

Foster ve Vivienne'e bir kez baktım, ikisi de zar zor göz teması kuruyordu. Bu şekilde devam edemeyeceğimizi biliyordum. Foster'ın arkadaşlığını sürdürmek istiyorsam olmazdı.

Sikerler. Eloise çok kızacaktı.

Vivienne ve Foster, Kadence'ın programıyla ilgili ayrıntıların konuşurken Talia Kaddie'nin sıcak çikolatası için bir kapak kaptı. Gergin bir vedalaşmanın ardından Vivi kızının elini tutup kafeden ayrıldı.

“Ona sonsuza dek kızgın mı kalacaksın?” Bir gün benden de nefret edecek miydi?

“Hayır.” Foster bir elini saçlarının arasında gezdirdi.

“Bırakmanın zamanı geldi, değil mi?”

Talia onun yanındaki boş koltuğa oturdu ve elini uzattı.

Lyla tezgâhın arkasında değildi. Bir şey için mutfağa gitmiş olmalıydı. Yani Foster ve Talia'nın beni pür dikkat dinlemesini istiyorsam, bu benim için bir fırsattı.

Eloise'i uyarmıştım.

Zamanı dolmuştu.

Bunu daha fazla sır olarak saklayamazdım.

“Madem ikiniz de buradasınız. Ben... sizinle bir şey konuşmam gerekiyor.” Lanet olsun. Bu acı verici olacaktı. Doğru

kelimeleri bulmaya çalışarak daha dik oturdum. “Ben, şey... sıçıp batırdım.”

Doğru kelimeler değildi. *Kahretsin.*

“Ne oldu?” diye sordu Foster. Gerilmişti. Talia da öyle.

“Bir çeşit... Ben, şey... siktir.” Sertçe yutkunarak çenemi ovuşturdum. Sonra gözlerimi kapattım ve aniden söyleyiverdim. “Kız kardeşinle evlendim.”

“Ne?” Talia’nın çenesi düştü. “Lyla ile mi evlendin?”

Lyla. Tabii ki Lyla olduğunu düşünecekti çünkü benden hoşlanıyordu. Eloise ise ben lanet olası bir yabancıymışım gibi davranıyordu.

“Şey, pek sayılmaz,” diye mırıldandım.

Kapıdan bir çingirak sesi daha geldi ve işte oradaydı. İstirabımın kaynağı.

“Ah, merhaba.” Eloise gelip Talia’nın yanında durdu. Yanaklarına renk gelmişti. Gözleri benden başka her yerde dolanıyordu.

Beni nasıl görmezden gelebilirdi? Ben kahrolası gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Ve bu, eh... bu beni çok kızdırmıştı. Eğer bana efendim derse, aklımı kaçıırırdım.

“Merhaba,” dedi Talia. “Jasper az önce bize-”

“Aman Tanrım, onlara söyledin mi?” Eloise çığlık attı. “Onlara nasıl söylersin? Feshedilene kadar bunu bir sır olarak saklamak konusunda anlaşmıştık!”

Hayır, onlara söyleyeceği konusunda anlaşmıştık.

“Bekle.” Foster öne doğru eğildi ve ikimizin arasını işaret etti. “Siz ikiniz evlendiniz mi?” Açıklamak üzereydim ama Eloise konuşmaya devam etti.

“Şimdi herkes öğrenecek. Hah! Lanet olsun. Bir daha asla içmeyeceğim.” Arkasını döndü, kapıya doğru koşmaya başladı.

Sandalyemden fırladım ve peşinden gittim. “Eloise, bekle.”

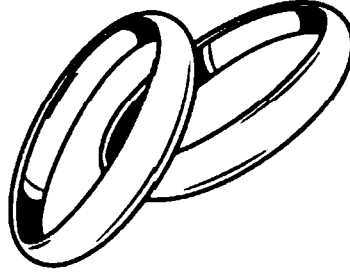
Beklemedi.

Koşmaya devam etti.

Yine.

Ben de Quincy’nin kaldırımlarında onu kovaladım.

Yine.

7. Bölüm

Eloise

“Eloise.” Jasper’ın eli dirseğime dolandı ve köşeyi dönüp evime doğru kaybolmadan önce beni durdurdu. “Açıklamama izin ver.”

“Hayır.” Dönüp elimi iterek tutuşundan kurtardım. “Bunu nasıl yaparsın? Onlara nasıl söylersin? Bunun bir sır olarak kalması konusunda anlaşmıştık. Belki sen Quincy’deki insanların senin hakkında ne düşündüğünü önemsemiyorsun ama ben önemsiyorum. Burası benim kasabam. Benim evim. Benim ailem. Talia’ya söyledin. Kız kardeşime. Sen bir hırsızısın, Jasper Vale. Sen bir hırsızısın.”

Açıklama yapma şansımı çalmıştı.

Bunu düzeltme fırsatımı çalmıştı. Aileme gerçeği söyleyecek cesareti toplayana kadar bu olayı gizli tutma umudum da yok olmuştu. Caddenin karşısındaki The Eloise’e doğru baktım.

Bu otelim de gittiği anlamına mı geliyordu?

Çenem titremeye başladı, öfke ve hayal kırıklığı gözyaşı olarak yüzeye çıktı. “Bu her şeyi değiştirir.”

“Onlara söyleyeceğini söylemiştin.”

“Söylemedim, tamam mı?” Ellerim iki yanıma doğru açıldı.

“Henüz söylemedim. Söyleyecektim ama...”

Fakat korkağın tekiydim.

“Onay almalıydın.” Parmağımı göğsüne soktum. “Beklemeliydin.”

“Siktir. Biliyorum.” Bir elini saçlarının arasında gezdirdi ve sustu. Açıklamanın sonuna gelmişti. Hepsi bu kadardı.

“‘Biliyorum’ mu? Sadece... ‘Biliyorum’ mu?” Ellerim yumruk hâline geldi. Hayatımda hiçbir zaman, bir kez bile birine vurmak istememiştim. Çocukken Lyla ya da Talia ile bir oyuncak yüzünden kavga ettiğimde bile. Hatta lise birinci sınıfta Mateo odama gizlice girip günlüğümü okuduğunda bile. Peki ya bugün? Kocamın o yakışıklı suratını yumruklamak istiyordum.

“Özür dilerim.” Jasper iç çekti. “Özür dilerim. Onlara söylemeyi planlamamıştım. Bu gittikçe içimde büyüdü. Kafede otururken de birden ağızımdan kaçırverdi.”

“Birden kaçırverdi mi? Ciddi misin? Ağızından bir anda kaçtı, öyle mi?”

Bunu bir ay boyunca sır olarak saklamıştık. Jasper ve ben birbirimizden uzak durmuş, ayrıntıları paylaşmamız gereken birkaç seferde mesajlara ve e-postalara sığınmıştık. Onun dışında konuşmayı avukatlarımıza bırakmıştık.

Fakat bugün, ağızından mı kaçırıvermişti?

“Bunun olduğuna inanamıyorum.” Telefonum ceketimin cebinde titredi. Çıkardım ve Jasper’ın da Talia’nın adını okuyabilmesi için çevirdim. “Buna cevap vermek ister misin?”

Jasper’ın çenesi kasıldı.

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Aramayı reddettim ve cebime geri koydum. Biriyle konuşmadan önce ne söyleyeceğimi düşünmem gerekiyordu. “Aman Tanrım. Annemle babam...”

Beni öldüreceklerdi.

Ellerimi saçlarıma daldırıp sertçe çekiştirdim.

“Eloise...”

“Bunu geride bırakmaya çok yaklaştık.” Sesim çılgılığı andırıyordu. “Çok yaklaştık. Sadece feshe ihtiyacımız var ve-”

“Onu alamayacağız.”

Şimdi avukatım gibi konuşuyordu. “Alabiliriz.”

“Alamayacağız. Bu da boşanacağımız anlamına geliyor.”

Boşanma. İçim burkuldu. Avukatım beni bu konuda uyar-mıştı. Boşanmamızın daha kolay olacağını hatta fesih talebinde bulunma zahmetine bile girmememizi çünkü fesih talebinde bulunmanın oldukça zor olduğundan bahsetmişti.

Fakat ben boşanmayı değil, bu evliliğin yok olmasını istiyordum. Silinmesini.

Hiç olmamış gibi olmasını istiyordum.

Benim sırrım olmasını istiyordum.

Sonsuza kadar.

Aileme söylemememin gerçek nedeni buydu. Kendimi fesih için umutlandırmış, Jasper’ın bu sırrı sonsuza kadar saklamayı kabul etmesini sağlayabileceğime inandırmıştım. O zaman kimse bilmek zorunda kalmayacaktı. Ailem bilmeyecekti. Kardeşlerim de. Hiç kimse.

Aptal Eloise.

Başka bir aptalca fikir.

Onlara söylemeliydim. Artık çok geçti.

Önce Jasper söylemişti.

Boğazıma bir yumru oturdu ama tek bir kelime mırıldanmayı başardım. “Neden?”

Omzunun üzerinden kaldırımı kontrol etti ve kimsenin duyacak kadar yakın olmadığından emin oldu. “Lyla benden hoşlanıyor.”

Gözlerimi kırıştıtırıp ona biraz daha yaklaştım çünkü onu doğru duymuş olamazdım. “Tekrar söyle.”

“Lyla. Kız kardeşin.”

“Evet, Lyla’nın kız kardeşim olduğunun farkındayım,” dedim hızla.

“Görünüşe göre bana karşı bir şeyler hissediyor.”

“Hayır, hissetmiyor.” Hissediyor muydu?

Lyla bundan hiç bahsetmemişti. Gerçi son zamanlarda ikimiz de meşguldük ve birlikte çok fazla zaman geçirmemiştik. Geçen ay onu sadece annem ve babamla çiftlikteki aile yemeği buluşmasında görmüştüm. Ev gürültülü ve kaotikti. Kız kardeşlerin aşkları hakkında konuşmaları için pek uygun bir zaman değildi ama yine de ima ederdi, değil mi?

“Nereden biliyorsun? Sana randevuya çıkmayı falan mı teklif etti?” Başım dönmeye başlamıştı. “Sen... sen de ondan hoşlanıyor musun? Bir dakika. Foster ve Talia’ya bu yüzden mi söyledin? Lyla’yla çıkmak istediğin için mi? O da evlendiğimizi biliyor mu?”

Kafeden o kadar hızlı kaçmıştım ki Lyla aklıma bile gelmemişti.

“Aman Tanrım. Kız kardeşimle çıkmak istiyorsun. Ve biz evliyiz.” Ayaklarımın üzerinde sallandım, iki büklüm olup botlarına kusmak üzereydim.

Ancak Jasper’ın kolları yardım çılgılığını duymuş gibi etra-

fımı sarmış, beni sabit tutuyordu. “Nefes al.” Ciğerlerim çalışmıyordu. Midem taklalar atıyordu.

Her şey çok hızlı oluyordu. Hiçbir şey plana uygun gitmiyordu. Jasper... benimdi.

Tamam, aslında benim değildi ama benimdi işte. Sayılırdı.

Lyla'ya âşık olursa onunla nasıl yüz yüze gelecektim? Bana hayatımın en iyi orgazmlarını yaşattığını nasıl unutacaktım? Onu bedenimde hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu bilerek onları nasıl birlikte görebilecektim?

“Nefes al, meleğim.” Jasper'ın alçak ve yumuşak sesi kulağmıda yankılandı.

“Yapamıyorum.” Göğsüm kabardı. Dünyam altüst oluyordu. Şu anda bir anksiyete atağı mı geçiriyordum?

Evet, kusacaktım.

Bir an ayaklarımın üzerinde sallanırken, bir an sonra yer ayaklarım altımdan çekildi.

Jasper yürürken bedenimi kucaklayıp göğsüne yasladı.

Kaskatı kesildim, gözlerimi açtım çünkü kafeye geri dönmeye hazır değildim. Kız kardeşlerimle henüz yüzleşemezdim.

Fakat Jasper caddeye doğru yürüdü ve beni *Yukon'una* taşıdı.

Yolcu kapısı açıldığında beni siyah deri koltuğa oturttu. Beni içeriye bıraktıktan sonra arabanın önünden dolanarak direksiyona geçip motoru çalıştırdı. Aynalarına hızlı bir bakış atarak kaldırımından geri geri gitti ve Main'e doğru ilerledi.

Konsoldaki bir düğmeye bastı. Koltuk ısıtıcıları. Ardından kaşları çatılmış bir şekilde arabaya bakarak sıcaklığı artırdı.

Üşüdüğümü nereden biliyordu?

Doğru, titriyordum. Peki sebebi soğuk muydu? Yoksa tamamen panik miydi?

Nereye gittiğimizi sormadım. Umurumda da değildi. Sadece gözlerimi kapadım. Sıcaklık tenime sızana ve parmaklarımdaki titreme durana kadar bekledim.

Jasper bir köşeyi dönmeden önce *SUV* yavaşlayarak asfalttan ayrılıp çakıllı yola döndüğümüzde lastiklerin dönme sesi yerini çıtırtıya bıraktı. Bir sokak tabelası geçerken gözlerimi kırptırdım.

Alderson Yolu. Beni bungalova götürüyordu.

Oraya sadece bir kez gitmiş olmama rağmen kulübeye gidiyor olma fikrinin endişelerimin bir kısmını yatıştırması tuhaftı. Bu konuşmayı, sonucu ne olursa olsun, özel olarak yapmak en iyisi olacaktı.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım. “Çıldırıldığım için.”

“Benim hatam.” Jasper bileğini direksiyonun üzerine koyarak kımıldadı. “Daha iyi misin?”

Başımı salladım. “Olmak üzereyim.”

Çakıllı yoldan aşağı inerken sinirlerim biraz daha yatışmıştı. Tekerleklerin gürültüsü, asfaltta yaşayamayacağınız zıplama ve itiş kakış... Bu bana çiftliği, babam otlak çitlerini kontrol ederken ya da sığırları sayarken onunla birlikte geçirdiğim sayısız saati hatırlattı.

Bungalova ulaştığımızda midemdeki bulantı ve nemli avuçlarım gitmişti. *Yukon*’dan inip Jasper’ın peşinden içeri girdiğimde dizlerim hafifçe titriyordu. Beni odun ateşinin ve Jasper’ın parfümünün kokusu karşıladı.

“Yemek masana ne oldu?” diye sordum. Son ziyaretimde burada olan yuvarlak meşe masa yerini, dört uyumlu sandalyesi olan siyah, portatif bir iskambil masasına bırakmıştı.

“Burayı satın aldım.” Anahtarlarını küçük mutfak adasının

üzerine fırlattı. “Birkaç hafta önce ev sahiplerini arayıp kiramı uzatıp uzatamayacağımı sordum. Burayı satmak istiyorlardı. Ben de mobilyaların çoğuyla birlikte burayı aldım. Masayı istediler.”

“Burayı satın mı aldın?” Bu Quincy’de kalacağı anlamına mı geliyordu? Fesihten sonra bile?

Başım yine dönmeye başlamıştı, bu yüzden iskambil masasına doğru yürüdüm ve katlanır sandalyelerden birine çöktüm.

“Özür dilerim,” dedi Jasper. “Onlara söylediğim için özür dilerim.”

“Kim biliyor?”

“Sadece Foster ve Talia. Sen gelmeden bir dakika önce oldu.”

Sertçe yutkundum. “Peki ya Lyla?”

Adaya yaslanarak uzun bir nefes verdi. “Talia’nın ona anlatacağını tahmin ediyorum.”

“Ama sen söylemedin, öyle mi?”

Başını iki yana salladı. “Onun böyle hissettiğini bilmiyordum.”

Kalbim hızla çarpmaya başladı. “Peki ya sen? Onun hakkında böyle hissediyor musun?”

“Hayır.”

Rahatlama kemiklerime kadar işledi, kaslarım gevşedi. Belki de Jasper’a karşı böyle bir şey hissetmek aptalcaydı. Tamam, kesinlikle aptalcaydı. Biz lafta âşıklardık ve yakında da eski eşler olacaktık. Yine de de Jasper’ın Lyla ile birlikte olma fikri içimde çılgılık atma isteği uyandırıyordu.

“Lyla’ya söylemem gerekecek,” dedim. “Eğer Talia çoktan söylemediyse.”

Telefonum ceketimin cebinde tekrar titredi. Bu kez kimin aradığını görmek için kontrol etmek istemedim. Ekranda An-nem ya da Babam yazdığını görmekten çok korkuyordum.

“Sana kızgıyım,” diye mırıldandım.

“Ben de sana. Onlara birkaç hafta içinde söyleyeceğini söylemiştin. Ama söylemedin.”

Kaşlarımı çattım. “Farkındayım.”

“Sence böylesi daha iyi olmaz mı? İnsanların dedikodularından değil, bizden öğrenmesi?”

“Ya da hiç öğrenmemeleri,” diye mırıldandım.

Jasper yüzümü inceledi, gözleri kısıldı. “Onlara söylemeyecektin, değil mi?”

Sesindeki suçlama, küçümseme beni irkiltti. “Kimsenin bilmesine gerek yoktu.”

Çenesi kasıldı. “Bu yüzden fesih istiyorsun.”

“Gerçekten herkesin bilmesini istiyor musun?”

Jasper cevap vermedi. Bakışlarını adaya ve üzerindeki posta yığınınına çevirdi.

Ortam sessizleşmişti. Fazla sessizdi. Bu uzun sessizlik süreleri onun için sorun olmayabilirdi ama beni kıvrandırıyor. Kalçalarımın altındaki sentetik kumaş gıcırdadı.

Kızgın olmaya hakkı vardı. Benim de öyle.

Öte yandan olan olmuştu. Her iki taraf için de bu değiştiremezdi.

Bu evliliği saklamak artık bir seçenek değildi.

“Onlara nasıl söyledin?” Jasper’a sordum. “Foster ve Talia’ya? Onlara nasıl söyledin?” Belki onun açıklamasını çalabilirdim çünkü şu anda kendi açıklamam benden kaçıyordu.

İç çekti. “Sıçıp batırdığımı söyledim.”

Acımasızdı ama yeterliydi. Ayrıca, doğrudu. “Sonra ne oldu?”

“Kız kardeşiyle evlendiğimi söyledim. Talia onun Lyla ol-

duğunu sandı. Sonra sen kapıdan girdin.” Çıldırarak ve evliliğimizi duyurmak için.

“Tanrım.” Dirseklerimi masaya dayayıp başımı ellerimin arasına aldım. “Ne karmaşa ama.”

Telefonum tekrar titredi. Kim olduğunu merak ederek ekrana baktım. Talia. Üç kez aramıştı. Lyla ise sadece bir kez.

“Bunu nasıl düzeltebiliriz?” Soru kendim içindi ama Jasper cevapladı.

“Ya avukatları geri çeksek?”

“Ha? Ne demek istiyorsun? Evliliğimizi iptal ettirmeliyiz. Ya da boşanmalıyız. Avukatlara ihtiyacımız var.”

Jasper adadaki posta yığınınına baktı, yüz ifadesi en üsttekine odaklanmıştı. “Ya evli kalırsak?”

Kulaklarımı ovuşturdum. Bugün pek iyi çalışmıyor gibiydiler. “Tekrar söyle.”

Duruşu dikleşirken bakışlarını bana çevirdi. “Ya evli kalmaya devam edersek?”

“Evli kalmak istiyorsun. Bu durumu nasıl düzeltecek?”

“Beni dinle. Ya bu evlilik sarhoşken yapılan bir hata değilse?”

“Sarhoşken yapılan bir hata olması dışında.” Clover Şapeli’ne girip hayatlarımızı mahvederken ikimizin de alkol ekspresine bindiğimizi unutmuş muydu?

“Bunu biz biliyoruz,” dedi. “Başka kimse bilmiyor.”

“Anlamıyorum.” Parmaklarımı şakaklarıma, beni en başta Lyla’nın kafesine gönderen baş ağrısına bastırdım. Panik atağım sırasında bir an için hafiflemişti ancak şimdi, başımın arkasında yeniden şiddetlenmeye başlamıştı.

“Bunu saklamak yerine, durumu sahiplensek nasıl olur? Herkese evlendiğimizi söyleyebiliriz. Aceleye getirdiğimizi

ve dikkatsiz davrandığımızı kabul edelim. Ama onlara aramızda bir şey olduğunu ve işe yarayıp yaramadığını göreceğimizi söyleriz.”

Ellerim yanlarıma düşerken dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. “Evli kalmak mı? Benimle mi? Ama az önce kafede evliliğimizi feshettireceğimizi duyurdum.”

Jasper omuz silkti. “Onlara bunun kesin bir şey olmadığını söyleriz ki öyle değil. Ve sadece seçeneklerimizi araştırdığımızı.”

Evli kalmak. Bu imkânsızdı. Yoksa değil miydi?

Jasper’ın bakışları tekrar posta yığınınına kaydı. Belli belirsizdi. Fakat yığındaki bir şey dikkatini çekmeye devam ediyordu.

“Bana söylemediğin şey ne?” diye sordum.

Yüzünü bana döndü, omuzlarını geriye atarak daha da geniş görünmelerini sağladı. “Bir iyiliğe ihtiyacım var.”

“Ve sanırım bu iyiliğin gözünü dikip baktığın şeyle bir ilgisi var.” Postayı işaret ettim.

Jasper başını salladı ve yığından kare şeklinde bir kart aldı. “Haziran sonunda bir düğüne gitmem gerekiyor. Benimle gel.”

“Karın olarak mı?”

“Karım olarak.” Sesinin alçak ve hırıltılı oluşu omuzlarımda bir ürperti yarattı.

“Peki ya düğünden sonra?”

“Boşanacağız.”

Boşanacağız. Evlilik iptali olmayacaktı. Bu hatayı silmek yoktu.

“Bunun iptal edilmesini istediğini biliyorum,” dedi. “Ama bunun yerine boşanmak zorunda kalma ihtimalimiz her zaman yüksekti.”

Omuzlarım çöktü. “Biliyorum.”

“Suçu üstleneceğim,” dedi. “Dünyaya bunun benim hatam olduğunu söyleyebilirsin. Ailene korkunç bir koca olduğumu söylersin. Aldattığımdan falan bahsedersin.”

“Hayır.” Dudağım kıvrıldı. Jasper’ı olmadığı biri gibi gösteremezdim. “Bunun için senden nefret ederler. Foster senden nefret eder. Onlara bu işin yürümediğini söyleriz.”

Jasper bana doğru bir adım attı, sonra durdu. “Bu, yapacağın anlamına mı geliyor?”

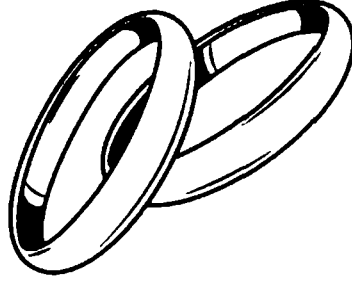
O anlama mı geliyordu? Zihnim allak bullak olmuştu.

Baş ağrımı dindirmek için Eden Coffee’ye kafein almaya gitmiştim. Otuz dakika geçmeden Jasper ve ben sahte bir evliliği tartışıyorduk.

“Kim?” diye sordum. “Kimin düğünü?”

Jasper bakışlarını yere çevirip uzun bir süre botlarına baktı. Sonra çenesini kaldırdı ve o koyu renk gözlerinde bir an önce var olan açıklık kayboldu. Korunaklı görünüyorlardı. Sert.

“Eski karımın.”

8. Bölüm

Jasper

Bungalovu çevreleyen ağaçların arasında bir boşluk vardı. Çapı en fazla altı metreydi ama iğneli yaprakların, dalların ve geniş gövdenin arasından üzerimizde parlayan gece yarısı göğünü görmek için yeterliydi.

Esinti beraberinde çam kokusunu da getiriyordu. Kulübenin bacasından şöminenin dumanı süzülüyordu. Uzaktan bir baykuş ötüyordu ama onun dışında ortalık sessizdi. Huzurlu ve sakindi.

Burada yeterince uzun süre durup başımı gökyüzüne çevirirsem, yıldızlar bana bir tavsiye verebilir miydi? Bu gece tavsiye almak işimi görürdü.

Eloise'e düğün davetiyesini uzatıp iki kez okumasını dikkatle izledikten kısa bir süre sonra, o ucuz katlanır sandalyeden kalkmış ve kasabaya geri gitmek istemişti. Teklifimi düşünmek için zamana ihtiyacı vardı.

Ben de onu eve götürmüş, arabayı kaldırıma çekmiş, sonra da paspasın altından anahtarını çıkarıp içeri girmesini izlemiştim.

Eloise'e kapıya kadar eşlik etmemek ailemin, öğretmenlerimin ve dadılarımın bana aşılacağı tüm centilmenlik kurallarına aykırıydı. Fakat lanet olsun, kendime güvenmiyordum.

Ateşli, akıllara durgunluk veren bir düzüşme, hayatımın bir çöplük yangını olduğu gerçeğini değiştirmeyecekti. Eloise'le benim, şu anda yeterince sorunumuz vardı.

Bungalova döndüğümde, yeni bir yemek odası takımı aramak için internette bir saat geçirdim. İskambil masası her zaman geçici olmuştu. Bugüne kadar beni rahatsız etmemişti. Ta ki Eloise o ucuz, dayanıksız sandalyeye oturana kadar.

O daha iyisini hak ediyordu.

Daha iyi mobilyaları.

Daha iyi bir şeyi.

Ne düşünüyordu? *Ben* ne düşünüyordum?

Sırrımızı açıklayınca yok olacağını düşündüğüm suçluluk duygusu, daha da artmıştı. Her şeyi berbat etmişim. Yine.

Eloise bana hırsız demişti.

Haksız da sayılmazdı.

Foster ve Talia'ya söyleyerek ondan bu şansı çalmak, yıllardır yaptığım en kötü şey olabilirdi.

Evli kalma fikrini bu yüzden mi ortaya atmıştım? Her şeyi berbat etmeye devam ettiğim için mi?

Korkunç bir fikir olduğundan değildi, ne kadar çok düşünürsem kulağa o kadar mantıklı geliyordu.

Eloise'in ailesinin karşısında başını dik tutmasına yardımcı olabilir miydi? Bunu ona borçluydum.

Foster beni aramıştı ama telesekretere yönlendirmiştim. Bu, yarına kadar görmezden geleceğim bir mesajdı.

Sonuçlarıyla yarın ilgilenecektim.

Bu gece sadece yalnız kalıp yıldızlara bakmak istiyordum.

Ağaçların arasından bir ışık parladı. Farlar. Görünüşe göre bu gece de yalnızlık söz konusu değildi. Muhtemelen Foster, yapmaya hazır olmadığım konuşmayı yapmak için gelmişti.

İç çekip bakışlarımı indirdim ve boynumdaki hafif krampı ovuşturdum. Alderson'dan dönen aracı seçmek için hava çok karanlıktı. Bu yüzden, açıklıkta durup araba yaklaşıp kadar bekledim. Bir *Subaru*'nun şeklini seçtiğimde nabzım hızlandı.

Eloise.

Kulübenin önüne park edip çıktı. Verandanın ışıkları yüzünü okşuyor, gölgeleri kovalıyordu. Daha önce giydiği siyah pantolonunu ve yumuşak, mavi balıkçı yakasını değiştirmişti. Koyu renk taytı uzun, biçimli bacaklarını kapatıyordu. Üstünde, bu soğuk gece için fazla ince ve askılı bir atlet vardı. Saçları dağınık bir topuzla toplanmıştı.

“Selam.”

Sesimden dolayı irkilerek sıçradı ve elini kalbinin üzerine götürdü. “Kahretsin, beni korkuttun.”

“Özür dilerim.” Yanına giderken bir elimi kaldırdım. “Bu gece seni görmeyi beklemiyordum.”

Eloise çıplak omuzlarını silkti. “Çamaşır yıkıyordum ve sabunum bitmişti. Markete gidiyordum ama arabam kendi kendine bu tarafa geldi.”

“İçeri gelsene.” Onu içeri götürüp ayakkabılarını çıkarmasını bekledim.

Oturma odasına yürüyüp şömineye yöneldi. “Kimseyle konuştun mu?”

“Hayır. Sen?”

“Henüz konuşmadım.” Başım salladı, şömineye daha da yaklaştı ve sıcaklığımı özümsemek için ellerini uzattı.

Bir tutam saç, omurgasından aşağıya doğru eğri büğrü bir ok gibi boynunun hizasından aşağıya dökülüyordu. İzini takip ederek taytının içindeki kalçalarının tatlı kıvrımlarına ulaştım.

Kıyafetlerini vücudunda görmektense yerde görmeyi tercih ederdim. Onun içindeyken tüm bunlar daha basit, daha kolay görünüyordu.

“Tamam,” diye mırıldansa da benden daha çok kendisiyle konuşuyor gibiydi. Omuzları çökerken elleri yanlarına düştü. Sonra bana döndü. “Tamam. Evli kalacağız. O düğüne gideceğiz. Sonra da boşanacağız.”

Saatler sonra ilk kez nefes aldım. *Şükürler olsun.* “Tamam.”

Eloise ayaklarını sürüyerek kanepeye gitti ve kenarına yığıldı. “Belki herkes bunun gerçek olduğunu düşünürse, otelimi alabilirim.”

Geçen ay bunu bir sır olarak saklamak için çaresizlik içinde çırpınırken de bundan bahsetmişti. O zaman ne demek istediğini sormamıştım ama eğer bunu yapacaksak, neyin peşinde olduğunu bilmem gerekiyordu.

“Ailenin oteli sana vermek istemediğini söylemiştin. Kardeşin Knox’a vermek istemişlerdi, değil mi?” Yanına oturarak sordum.

“Evet.” Derin bir nefes verdi. “Yıllardır orayı ben idare ediyorum. Üniversiteden eve döndüğümde beri. Eskiden annem işletiyordu ama o da tıpkı babamın çiftlikte yaptığı gibi bıraktı. Şimdi çiftliği en büyük kardeşim Griffin yönetiyor.”

Griffin Eden ile tanışmamıştım ama adını kasabada duymuştum. Karısı Winslow, polis şefiydi.

“Otel *benim.*” Agresif konuşma tarzı, “benim” kelimesini söylerken çıkan hırıltılı ses tonu... İçimde bir sızı hissettim. Neredeyse... kıskançlık mıydı?

Gerçekten bir oteli mi kıskanıyordum? Hayır. Bu çok saçma olurdu.

“Bu benim hayalim,” dedi. “Ama beş kuşaktır ailemize ait. O oteli seven tek Eden ben değilim. Annem, babam, kardeşlerim, geniş ailem. Kasaba. Başarısızlık bir seçenek değil.”

“Ve sen başarısız olacağını mı düşünüyorsun?” Yoksa bunu söyleyen ailesi miydi?

“Hayır.” İç çekti. “Belki. Birkaç yıl önce bir sorun yaşadım ve bu güvenimi sarstı. Annemle babamın da. Bu yüzden oteli Knox’a vermek istediler.”

Yer değiştirdim, kanepede yan dönerek bir kolumu arkaya koydum. Sonra bir ayağımı bileğimin üzerinden geçirdim, o konuşurken onu görebilmek istiyordum. “Ne oldu?”

Eloise aramızdaki deri minderin üzerinde hayali kareler ve dikdörtgenler çizerek bir desen oluşturdu. “Hassas kalbim. Ya da annem öyle diyor.”

Hayatımda bir kez olsun kimse kalbime hassas dememişti. Eloise’in bu yönünü seviyordum. Sevecen, içten, kayıtsız olmasını. Sarhoşken saçmalayabilmesini, aklından geçen her şeyi söyleyebilmesini ve bir tutku anında kendini kaybedebilmesini seviyordum.

“Bir çalışanım vardı,” dedi. “Her zaman güvenilir, çalışkan insanlar bulmak kolay değil, özellikle de odaları temizlemeye ve tuvaletleri ovmaya istekli olanları. Belki de Quincy küçük olduğu içindir. Belki de aynı sorunu büyük bir şehirde de yaşadım. Bilemiyorum. Ama zor bir durum. Her zaman seçici olma lüksüm yok. Eğer çalışanım yoksa...”

Cümlesini tamamladım. “O zaman işi kendin yaparsın.”

“Kesinlikle.” Başını kaldırdı ama parmakları kanepenin de-

risini sıyırmaya devam etti. “Birkaç yıl önce temizlik yapması için bir adam tutmuştum. İyi birine benziyordu. Mülakatta samimiydi. Daha önce otelcilik deneyimi yoktu ama öyle biri nadiren bulunur. Sadece yarı zamanlı çalışıyordu. İlerleyen süreçte onu eğitebileceğimizi ve uygunsa tam zamanlıya geçirebileceğimizi düşündüm.”

Bu pislik ondan faydalanmıştı, değil mi? “Sanırım uygun değildi.”

Eloise bana üzgün bir gülümsemeyle baktı. “Ben öyle düşünmüştüm. Başta öyleydi. Zamanında geldi. Bana karşı da konuklara karşı da kibardı. Sınırı aşmadı ve ondan yapmasını istediğim şeyi yaptı. Ta ki bir gün vardiyaya gelmeyene kadar. Bazı program değişiklikleri yapıyordum ve takvim güncellemesini kaçırmış olabileceğini düşündüm. Ben de onun yerine baktım. Ertesi gün geldiğinde defalarca özür diledi. Çok iş olduğunu ve program konusunda kafasının karıştığını söyledi.”

Muhtemelen Eloise’in hassas kalbini sömürmek için bir fırsat görmüştü.

“Yine oldu. Ve yine. Ve yine.” Parmak ucu desenler çizmeye devam ederken Eloise gerildi, omuzları içe doğru kıvrıldı. Artık kareler yerine daireler çiziyordu. “Annem öğrendi. Bu da babamın öğrendiği anlamına geliyor. Bir gün otele geldi, adamı ofise çağırdı ve onu uyardı. Bir vardiya daha atladı ve gitti. Tahmin et ne oldu?”

“Bir vardiya daha atladı.”

“Evet.” Eloise iç çekti. “Babam onu kovdu. Ben yapardım ama babam halledeceğini söyledi. Sanırım babam daha çok benim pes edip adama bir şans daha vereceğimden endişeleniyordu.”

“Verir miydin?”

“Keşke hayır diyebilseydim,” dedi sessizce. “Ama dürüst olmak gerekirse emin değilim.”

“Yani ailen senin için birini kovmak zorunda kaldılar diye mi kızdı?” Bu büyük bir mesele gibi görünmüyordu.

“Ah, hayır. Daha kötüsü var.” Burnunu kıvırdı. “O zamanlar çoğumuz ayda bir Willie’ye bir şeyler içmeye giderdik. Onu da davet ettim. Kimsenin kendini dışlanmış hissetmesini istemedim. İşe başladıktan sonraki ilk ay bir kez geldi. Barda kalabalık bir grup vardı. Birkaç içki içtik. Bilardo oynadık. Güldük. Ve gecenin sonunda ona sarılıp vedalaştım. Herkese sarıldım. Büyütülecek bir şey değildi.”

Sesinde, sanki biri ona olduğu kişi için kendini kötü hissettirmiş gibi bir utanç vardı. Sahip olduğu o kalp için. Bu beni anında kızdırdı. Özellikle de bu kişi ailesinden biriye.

“Patron yerine arkadaş olmak için çok çabalıyordum. Profesyonel sınırlar pek bana göre değildi.”

“Bunu sana kim söyledi?” diye sordum.

“Şey, ailem. Ama çoğunlukla tecrübe.” Dudağı kıvrıldı. “Babam adamı kovduktan bir hafta sonra, haksız fesih ve cinsel tacizden dava edildik.”

“Siktir.”

“Ona evlenme teklif ettiğimi söyledi.” Eloise kollarını kendine doladı. “Kendimi hiç bu kadar kirli hissetmemiştim. En kötüsü de ne biliyor musun? Kendimden şüphe etmeye başladım. Willie’nin Yeri’ndeki o geceyi binlerce kez tekrar ettim. Her gülümsemeyi. Her kahkahayı. Her kelimeyi. Çok ileri gidip gitmediğimi düşündüm. Yaptığım herhangi bir şey onu rahatsız etmiş olabilir miydi? Tek istediğim herkese, ona iyi davranmaktı.”

Öne doğru eğildim, dirseklerimi dizlerime indirip kanepeye daireler çizdiği eline doğru biraz daha yaklaştım. “Yanlış bir şey yaptığından şüpheliyim.”

“Yine de dava edildik. Kaçırdığı ilk vardiyadan sonra onu kovmuş olsaydım, iş bitmiş olurdu.”

“Muhtemelen seni yine de dava ederdi.”

Hüzünle gülümsedi. “Babam da aynısını söylüyor. Ne olursa olsun, adam her türlü sorun çıkaracaktı. Adi herif bir avukat tutmuş ve aileme dava açarak zengin olabileceğini düşünmüş.”

“Dava ne oldu?”

“Kazandık.” Sesinde zerre kadar sevinç yoktu. Zafer yoktu. “Stresli ve korkunçtu ama en azından kazandık. Çoğuyla anemle babam ilgilendi. Benim için zor olduğunu biliyorlardı, bu yüzden çaresine baktılar.”

Fakat bunu yaparken, ailesi onun otelle başa çıkamayacağına karar vermişti.

“Son birkaç yıldır çok çalıştım,” dedi. “Gerçekten çok. Artık çalışanlarla arkadaşlık yok. Artık Willie’de geceleme yok. Ailemin ne zaman bir iyiliğe ihtiyacı olsa, evet demek için her şeyi bırakıyorum. Onlardan sayamayacağım kadar çok özür diledim. Hayatım o otelde geçiyor ve karşılığını da alıyorum. Şimdiye kadarki en iyi yıllarımızdan birini yaşıyoruz.”

“Peki bu yeterli değil mi?”

“Yeterli olmalı.” Uzun bir nefes verdi. “Ailem geçen ay yanıma geldi. Hazır olduğumu düşünüyorlar. Ve kalbimin derinliklerinde bunu yapabileceğimi biliyorum. Bunu yapacak doğru kişi olduğumu biliyorum.”

“Peki sorun ne?”

“Üç yılımı aldı. Mükemmel olmak için üç yılımı harcadım. Hata yapmadan. Pervasız kararlar vermeden. Ta ki...”

“Bana kadar.”

Parmağı hareket etmeyi bıraktı. “Lütfen bunu yanlış anlama.”

Evliliğimizi bir hata olarak görmediğim için tek endişelendiği şey, itirafının duygularımı inciteceğiydi.

O şefkatli kalp, dışarıdaki yıldızlı gökyüzü kadar güzeldi.

“Anlamıyorum.”

Elini kucağına götürüp parmaklarıyla oynadı. “Ailem yumuşak olduğumu düşünüyor. Çok çabuk güvendiğimi. Çok saf olduğumu. Belki de öyleyim.”

“Senden faydalandığımı düşüneceklerinden endişeleniyorsun.”

“Evet.”

“Peki sen bundan endişeleniyor musun?” Nefesimi tutarak cevabını bekledim. Benim nasıl bir adam olduğumu düşündüğünü duymayı bekliyordum.

“Hayır. Bence düğün için bir eşe ihtiyacın var. Karın olarak da en uygun seçim benim. Sen bana yardım ediyorsun. Ben de sana yardım edeceğim.”

Yüz ifadem rahatladı. Bana nasıl güvendiğinden emin değildim fakat güvenebilirdi. Eden servetine zerre ihtiyacım yoktu. Onların işlerine karışmak ya da aile dinamiklerine müdahale etmekle ilgilenmiyordum. Ben sadece... Sam ile tek başıma yüzleşemeyecek kadar korkaktım.

“Neden eski karının düğününe gidiyorsun?” diye sordu.

“Karışık bir durum.”

Bana yandan bir bakış attı. “Kardeşinle ya da babanla ya da onun gibi garip bir şeyle evlenmiyor, değil mi? Bir keresinde bir filmde görmüştüm.”

Kısık sesle güldüm. “Hayır, öyle bir şey değil. Beni davet ettiğinin onun gözünde bir tür meydan okuma olduğuna eminim.”

“Meydan okuma mı? Ne demek istiyorsun?”

“Gelip gelmeyeceğimi görmek için. Bir keresinde bana on-suz asla mutlu olamayacağımı söylemişti. Bu düğün onun beni test etme şekli.”

Bu, onun alay etme şekliydi. Bu düğün benim kendimi sına-ma yöntemim olacaktı. O eski şeytanlarla yüzleşecektim.

Muhtemelen korkunç bir karardı. Söz konusu Sam olduğun-da bu ne ilk ne de son kötü kararım olacaktı. Yapılacak en akıl-lıca şey *hayır* demektir. Unutmak için elimden geleni yapmak. Fakat zaten bunu on yıldır demiyordum.

Hâlâ ondan kurtulamamıştım.

“Anlıyorum.” Eloise başım salladı. “Eğer gitmezsen, o ka-zanır. Senin mutsuz olduğunu ya da hâlâ ona âşık olduğunu düşünür.”

“Onun gibi bir şey,” diye mırıldandım. “Dediğim gibi, kar-maşık bir ilişkimiz var.”

“Öyle görünüyor.” Eloise kanepeye doğru gevşeyerek başı-nı arkaya yasladı. “Bunu yaptığın için teşekkür ederim.”

Parmağım uzanıp kendi kendine hareket ederek şakağında-ki bir tutam saça dokundu. “Teşekkür etmesi gereken kişi be-nim. Bu benim fikrimdi.”

“Sence işe yarayacak mı?”

Omuz silktim. “Hiçbir fikrim yok. Ama bu noktada, bir za-rarı olmaz diye düşünüyorum.”

Okşamama doğru eğildi. O parlak, mavi gözleri uzun, kül rengi kirpiklerinin altından bana bakıyordu.

Kalbim küt küt atıyordu. Hâlâ saçlarıyla oynayan parma-ğında bir kıvılcım çaktı.

“Ailemi bunun gerçek olduğuna ikna etmemiz gerekecek.”

Başımı salladım, bakışlarım yumuşak dudaklarına kaydı ve her kelimeyi nasıl şekillendirdiklerini izledim.

Eloise hızlı konuşuyordu. Bazen kelimeler birbirine karışıyordu ve eğer dikkatle dinlemiyorsam bir şeyleri kaçırabiliyordum. Ancak dudaklarını izlediğimde her kelimeyi yakalıyordum.

Ya da belki de tamamen ağzına odaklanmıştım.

“Kendimi ateşe atmak istemem ama detaylardan bahsetmeliyiz,” dedi. “İlk olarak, muhtemelen aynı çatı altında yaşamakla başlamalıyız.”

Bungalov. Evinin girişinden ve oturma odasından fazlasını görmemiştim ama burada kalmak istiyordum.

“Aslında...” Yer değiştirip ona biraz daha yaklaştım. Saçlarındaki elim daha da ileri giderek şakağındaki kalın saç tellerine kaydı. “Bu ilk adım değil.”

“Değil mi?” Daha yakına eğildiğimde nefesi kesildi.

“Hayır.” Burnumu boğazının uzunluğu boyunca gezdirmek için eğildim. “Önce bunu yapacağız.”

Eloise’i dilimde istiyordum.

Boynundan köprücük kemiğine doğru öpücükler kondururken nabızı dudaklarımın altında dalgalanıyordu. Eli saçlarıma doğru kayarken başı yana doğru eğildi. “Jasper.”

Adımı söyleme şekli...

Kaya gibi sertleşmişim.

Ellerim kalçalarında gezindi ve dizlerinde durdu. Kanepe-den kalkıp onu sırtüstü yatana kadar hızla çektim.

Eloise bana doğru uzandığında elini itip taytına uzandım. Bel bandını yumruklarımın arasına alarak bacaklarından sıyırdım. O kadar hızlı çekip çıkardım ki inledi ve kanepenin daha da dibine kaydı.

Siyah bir tanga giymişti, dantel kenarları olan zarif bir kumaş parçasıydı.

Hızla çekerek dikişlerini parçaladım ve parçayı omzumun üzerinden yere fırlattım.

“Hey.” Kaşlarını çattı. “Onu seviyordum.”

“Buraya taşındığında, iç çamaşırı giymen zorunlu olmayacak.”

“Buraya taşınacağımı kim söyledi?”

“Ben.” Ayak bileğinden tuttum ve bir bacağına kanepenin arkasına attım. Sonra yüzümü kadınlığına gömerek dilimi ıslak kıvrımlarında gezdirdim.

“Aman Tanrım.” Elleri saçlarıma dolandı. Mırıldandı, rahatlayarak diğer bacağının yere doğru düşmesine izin verip kendini tamamen bana açtı. Vücudu o kadar duyarlıydı ki aletim kaya gibi sertleşti.

“Tadın çok güzel, El.” Dizlerimin üzerine çöküp kalçalarının içini yalamaya ve öpmeye başlamadan önce dilimi onun merkezine doğru sürttüm.

Eloise titredi, kalçaları ağzımla buluşmak için kalktı.

“Dilimi seviyor musun, meleğim?”

“Evet.” Elleri önce omuzlarımda, sonra ensemdede dolaştı. Kanepede yaptığı gibi, her yalayışında, her emişimde saçlarımla arkasında bir daire çiziyordu.

Tatlılığının ve boğazından kaçan seksi iniltilerin içinde kaybolmuş, onunla ziyafet çekiyordum. Klitorisine yapıştığımda nefesi kesildi, bacakları titremeye başlarken sırtı kanepeye doğru eğildi.

Fakat o boşalamadan uzaklaştım.

“Beni boşalt.” Daha fazlasını isteyerek kalktı. “Lütfen. Durma.” Bir parmağımı onun sıkı sıcaklığına doğru kaydırdım.

İniltisi odayı doldurdu. “Daha fazla. Bebeğim, daha fazlasına ihtiyacım var.”

Bebeğim. Bana bebeğim demesini sağlıyorsa, bunu her gün yapardım. Eloise bu sevgi sözcüğünü kullanan ilk kadın değildi ancak ben en çok onun sesini seviyordum.

Bu sadece daha fazla boyaydı. Daha fazla renk, daha fazla güzellikle çirkin geçmişimi örtüyordu.

O kadar uyarılmıştım ki canım acıyordu. Aletimin kot pantolonumu zorladığını hissedebiliyordum ama pantolonumu çıkarmadım. “Dilimin üzerine boşal. Sonra aletimi alacaksın.”

Eloise inledi. Onu yutarken ağzıma karşı kıvranıyor, iki parmağımı içeri sokarken kendini dilime doğru itiyordu. Kıvrımlarını titremesine neden olacak şekilde yalıyordum. Yumrukları saçlarımı kavrayıp iç duvarları nabız gibi atmaya başladığında beni olduğum yerde tuttu. “Jasper, ben...”

Uyarısı bir çığlıkla kesildi, vücudu neredeyse patlayarak kanepeden fırlayacaktı. Vücudundaki her kas titriyordu. Saçımı tutuşu acımasızcaydı ama ne kadar sert çekerse çeksin ya da içi titrerse titresin, onu yerinde tutup zevkinin her bir zerresi benim olana kadar orgazmını uzattım.

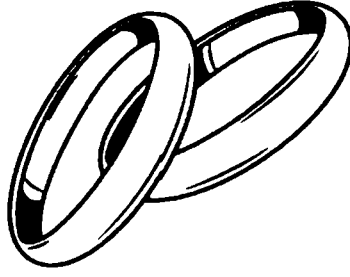
Gevşemiş ve nefes nefese bir hâlde yığıldı. Bacaklarını iki yana açtığında merkezi sıırıslıklam bir hâlde parlıyordu.

Bir dahaki sefere onu yatağa taşıyacaktım. O kıvrak vücudu çarşafLARımın üzerine yayılacak, saçları çözülecek ve yastıklarına dolanacaktı.

“Tamam.” Rüya gibi bir iç çekti, dudaklarının kenarı kıvrıldı. Yanaklarında hoş bir pembelik belirmişti.

“Tamam, ne?”

“Yanma taşınacağım ama sadece nazikçe istediğin için.”

9. Bölüm

Eloise

“Seks yapmaya devam etmemizin kötü bir fikir olduğunu düşünüyor musun?”

“Şimdi mi?” Jasper’ın hâlâ içimde gömülü olan aleti seğirdi. “Bunu şimdi mi konuşmak istiyorsun? Menim bacaklarımdan aşağı sızarken?”

Kıkırdadım. “Tamam, sonra konuşalım.”

“Evet.” Bir an için bana sıkıca sarıldı. Kollarını omuzlarıma dolayıp göğsünü sırtıma bastırdı.

Fakat her zamanki gibi, beni istediğimden daha erken bırakıp içimden çıktı. Eğilip külotumu ve taytımı yukarı çekmeden önce kot pantolonunu giydi.

“İşinin başına dön.” Kıçımı tokatladı. “Şimdi hangi odayı toplamak istiyorsun?”

“Yatak odası?” Jasper ile birbirimizin üstüne çıktığımızda mutfakı topluyorduk.

O bir kutuyu kapatıyordu. Ben de diğerini dolduruyordum. Dirseklerimiz birbirine değmişti. Kıvılcımın ateşlenmesi için gereken tek şey buydu.

Birbirimize doğru uçup çılgınca öpüşmüştük. Taytımı çıkardıktan sonra kendini serbest bırakmış, beni tezgâha yaslayarak becermişti.

Bungalovdaki dün gecedan beri üç kez seks yapmıştık. Dün gece onun yatağında bir kez. Bir kez de bu sabah duşta. Şimdi de mutfakta. Daha doğrusu eski mutfakta. Ona karşı duyduğum arzu çok büyüktü. Üstelik şaşırtıcıydı. Ne zaman birlikte olsak, daha fazlasını istiyordum.

Bu normaldi, değil mi? Sadece kimyaydı. Eninde sonunda kaybolacaktı. Yeni evlilerin çoğu muhtemelen ellerini birbirlerinden uzak tutamazdı.

Yeni evlilerin çoğu muhtemelen evlenme niyeti ile hareket ediyorlardı ve evli kalmayı da planlıyorlardı. Jasper ile bu cinsel hazzın içinde kaybolmuşken, avukatımdan boşanma evraklarımızı hazırlamaya başlamasını istemiştım. Böylece haziran sonunda düğünden döndüğümüzde hazır olacaktı.

“Peki.” Açık kutuya bir dizi ölçü kabı koydum. “Seks yapmaya devam etmemizin kötü bir fikir olduğunu düşünüyor musun?”

“Hayır.” Jasper kutuyu kollarına aldı, odadan çıkarken kol kasları gerilmişti.

Kutuyu salondaki diğer kutuların yanına koyacağını ve bu cevabı genişletmek için geri geleceğini düşünerek bekledim. Fakat sonra ön kapı açılıp kapandı.

“Ne kadar da iyi bir konuşma.” Gözlerimi devirerek toparlanmaya geri döndüm.

Kocamın küçük cümleler kurmaya eğilimli olduğunu öğreniyordum. Ne kadar kısa olurlarsa o kadar iyiydi.

Odaya girdiğinde mutfak kutularının sonuncusunu da paketlemeyi bitirmiştım.

“Seks yapmayı bırakmak mı istiyorsun?” diye sordu.

“Hayır.” Jasper’dan önce seksin böyle bir şey olabileceğini hiç düşünmemiştim. Bağımlılık yapıcı, özgürleştirici ve heyecan vericiydi. Çekingenliğe yer yoktu. Birlikte olduğumuzda havai fişekler patlıyordu. Bana dokunduğu an, dışımızdaki dünya yok oluyordu.

O muhteşem yüzüyle beni esir almış, içime girerken vücudundaki her kasın ilkel bir güçle esneyip bükülmesiyle beni kendine bağımlı hâle getirmişti. Jasper, aldığından iki kat daha fazla zevk veriyordu.

Elbette, seksin duyguları karıştırma ihtimali vardı. Belki de sonunda yollarımız ayrıldığında işleri daha da zorlaştıracaktı. Ya da belki sadece olduğu gibi kabul edebilirdik.

Seks. Çılgın, olağanüstü seks.

“Seni becermeyi seviyorum, Eloise.”

Yanaklarım kızardı. O sert sesindeki hırıltı her zaman nefesimi kesiyordu. Çok fazla kelime kullanan biri olmayabilirdi ama o kelimeleri kullandığında dinliyordum.

Jasper, sinsi sinsi dolaşan bir adam gibi ağır ağır mutfığa girdi. Yürüyüşü bile ateşliydi, sesi kadar sarhoş ediciydi. Durdu, önümde dikiliyordu. Bakışlarını yakalamak için çenemi kaldırmak zorunda kaldım. “Ve bunu yapmaya devam edeceğim.”

“Şu anda mı?” Şu an olmasında sorun yoktu.

Gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklar eğlendiğinin tek işaretiydi. Jasper’ın gizli gülümsemesi gibiydi.

Ayrıca, hepsi benimdi. Şimdilik.

“Şurayı toparlayalım.” Elini yüzüme doğru kaldırdı, parmak uçları elmacık kemiğimi sıyırdı. “Kulübeye geri dönelim. Günün geri kalanını yatakta geçiririz.”

“Evet, lütfen,” diye soludum.

“Bundan hoşlanıyorsun, değil mi? Seni becermekten bahsediyorum ve yüzün anında pembeye dönüyor. Neredeyse amın kadar güzel bir pembe.”

“Jas,” diye inledim. Yüzüm daha önce pembeyse şimdi alev alev yanan bir kırmızıydı.

Eğildi, ağzı kulağımın kabuğuna bir fısıltı gibi yaklaştı. “Bana daha sonra Jas diyeceksin, tamam mı? Beni boğazında hissedeceğin kadar içine girdiğimde. Bana Jas diyeceksin. Ve seni öyle bir boşaltacağım ki çılgılık atacaksın.”

Tanrım, müstehcen ağzını seviyordum.

Parmakları boğazıma dolandı. Eli o kadar büyüktü ki avucunu ensemin etrafına kadar sarabiliyordu ve başparmağı hâlâ nefes borumun çizgisini takip edebiliyordu. Dudakları yanağı-mı sıyırmadan önce dişleriyle kulak mememi çekiştirdi.

Sonra kısık sesle gülüp mutfaktan çıktı.

Ciğerlerimdeki hava boşaldı ve arkamdaki tezgâhı kavradım, başımın dönmesi durana kadar sıkıca tuttum. *Vay canına.*

Jasper ile ön sevişme başka hiçbir şeye benzemeyen bir deneyimdi. Bir tür eğitim gibiydi.

Onunla ön sevişme yatak odasına girdiğimiz anda başlamazdı. Sabah ilk iş olarak başlardı. Yollarımız kesiştiğinde sıradan bir dokunuş. Şehvetli bir bakış. Edepli bir öpücük. Müstehcen sözler ve olacak şeylerle ilgili vaatler...

Bana orgazm yaşatmasının üzerinden sadece birkaç dakika geçmişti ama ben şimdiden yeni bir tanesi için can atıyordum.

Toplanma işi bitene kadar beklemek beni öldürebilirdi.

Başımı sallayıp zihnimdeki sisi dağıttım ve sertçe yutkunup onu koridordan yatak odasına kadar takip ettim.

Jasper bavulları çoktan dolabımdan çıkarmış, yatağın üzerine serpiştirmişti. “Sen kıyafetlerle başla. Ben ayakkabılar için başka bir kutu getireceğim.”

“Tamam.” Tam yanımdan geçerken şifonyere doğru ilerledim. Kasıtlı olarak koluma dokunmasıyla tenim karıncalandı.

“Sen kötü bir adamsın.”

Koridordan güldü.

Gülümseyerek üst çekmecedен külotlarımı ve sutyenlerimi topladım. İkinci çekmeceye geçmeden önce elimdekileri bir bavula attım.

Eşyalarımın çoğunu bugün bungalova götürecektik. Planımız kutulara sığabilecek her şeyi taşımaktı. Mobilyalarla daha sonra ilgilenecektik. Şimdiye kadar iki defa gidip gelmiştik ve en az bir sefer daha yapmamız gerekecekti.

Gerçi Jasper eşyaları toplamayı erteleyip günün geri kalanını yatakta geçirmek isterse,, buna bir itirazım olacağını sanmıyordum. Kalanını bu hafta işten sonra alabilirdim. Eğer yatak odasında olursak, gerçeklikten kaçmaya devam edebilirdim.

Sadece birkaç saat daha.

Sonra ailemle yüzleşmek zorunda kalacaktım.

Midem bulandı. Dün kafede yaşananlardan sonra kız kardeşlerim dışında kimse beni aramamıştı. Belki de kimseye söylememişlerdi. Ya da herkese söylemişlerdi.

Kimseden haber almamış olmam hem rahatlatıcı hem de stres vericiydi. Yine de duyuruyu yapmadan önce herkese Jasper ile birlikte yaşadığımızı söyleyebilmek istiyordum.

Jasper’la bir hevesle evlendiğimizi itiraf edecektim. Son bir aydır birlikte vakit geçiriyorduk. Birbirimizi tanımaya çalışı-

yorduk ve bunu bir sır olarak saklamamızın nedeni emin olamamamdı. Dün kafede fesihle ilgili patlamam da bu yüzdendi.

O zaman onlara gerçeği söylemiş olacaktım. Evli kalıyorduk. Bungalova taşınmıştım. Şansımızı deniyorduk.

Kimsenin bu “şansın” bir son tarihi olduğunu bilmesine gerek yoktu.

Aileme ve kardeşlerime yalan söyleme fikri midemi bulandırıyor, bu yüzden toplanmaya odaklandım. Toplanma kontrol edebileceğim bir şeydi.

Banyoyu ve çalışma odasını çoktan bitirmiştik. Mutfakta fazla bir şey yoktu çünkü Knox ve Lyla’nın aksine ben mutfak aletleri ve yemek kitabı biriktirmiyordum.

Her şey kulübeye ulaştığında ayıklama işlemine başlayacaktım. Önümüzdeki birkaç ay boyunca kullanmayacağımız şeyleri depoya koyacaktım. Bungalovun arkasındaki ağaçların arasına sıkışmış boş bir kulübe vardı. Bu kulübe kutularla ve mobilyalarımınla dolmak üzereydi.

Yaklaşık iki yıldır bu evde yaşıyordum ama kira kontratım haziran ayında bitecekti. Burayı bırakmaktan nefret ediyordum, işime çok yakındı. Öte yandan evi tutmaya devam edersem, ailem sorular sorardı. Şüphelenirlerdi. Bu yüzden ailemi ve toplumu Jasper ile olan evliliğimin gerçek olduğuna ikna etmek için buradan çıkacaktım. Bu, yazın yeni bir ev bulmanın başıma büyük bir bela olacağı anlamına gelse bile. Quincy’de düzgün bir kiralık ev bulmak pek kolay değildi.

Yatak odasının taba rengi duvarlarını ve kalın kartonpiyerlerini inceleyerek yavaş bir daire çizdim. Bu küçük evi özleyecektim.

Evim çok şirindi, eskiydi ama hoştu. Evet, kışları çok soğuk

ve yazları dayanılmaz derecede sıcaktı çünkü burası iyi bir yalıtım sistemi standart olmadan çok önce inşa edilmişti. Yine de benim evim olmuştu.

Jasper ile yollarımız ayrıldığında nereye gidecektim? Şans yüzüme gülerse belki buraya geri dönebilirdim. Şehir merkezine yürüme mesafesinde başka bir yer olabilirdi. En kötü ihtimalle çiftliğe taşınabilirdim.

Evdeki ahırın üstünde bir çatı katı dairesi vardı. Amcam Briggs bir süredir orada yaşıyordu. Ancak bunaması daha fazla bakıma ihtiyaç duyacağı noktaya kadar ilerlemişti. Bu yüzden annemle babam onu yardımcı olacak bakım personeli olan yerel bir eve taşımışlardı.

Mateo da Alaska'ya taşınmadan önce bir süre ahırın çatı katında yaşamıştı. Korkunç olmazdı. Annem benim için yemek pişirirdi. Hâlâ yemek pişirme becerilerimi geliştirmeye çalıştığım için bu büyük bir avantajdı. Yine de kasabaya tek başıma, özellikle de kışın yollar buzluken gitmek zaman alırdı.

Boşandıktan sonra eve taşınmak zorunda kalırsam zavallı gururum bir daha asla toparlanamayabilirdi. On yıllık mezuniyet toplantımdaki kıs kıs gülüşmeleri şimdiden duyabiliyordum.

“Bu son çare,” dedim kendi kendime, ardından şifonyeri boşaltmayı bitirip iki bavulu da fermuarla kapattım.

Sırada dolabım vardı. Belki de her şeyi askılarda bırakabilirdik. Bungalovun dolabında tüm bunlar için yeterli yer var mıydı?

Bir dakika. Bungalovun bir dolabı var mıydı ki? Bu sabah yatak odasında fark etmemiştim. Belki de alt kattaki çamaşır odasında ya da banyodaydı.

“Jasper, bungalovdaki dolapta ne kadar yer var?”

Cevap yoktu. Neredeydi? Ayakkabılarım için olan kutu neredeydi?

“Eloise,” diye seslendi Jasper.

“Evet?”

“Buraya gel.”

Yataktan bir valiz kaldırdım ve sapını açarak koridorda sürükledim. “Kulübedeki dolapta ne kadar yer var?”

Jasper hâlâ cevap vermedi.

“Beni duymuyor musun?”

Sessizlik.

“Görünüşe göre duymuyorsun,” diye mırıldanarak oturma odasına doğru yürüdüm. Koridorun ağzına ulaştığımda aniden durdum.

Hay sikeyim.

Jasper ayakta durmuş, bacaklarını iki yana açmış, kollarım geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş hâlde iki öfkeli adama bakıyordu.

Onlar da bacaklarını açmış ve kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş bir şekilde duruyordu.

Griffin ve Knox bana doğru bakmadılar bile. Bakışları Jasper’a kilitlenmişti.

Tamam, demek ki Talia bunu gizli tutmamıştı.

Odaya bir adım atma riskini aldığımda kalbim boğazıma tırmandı. Testosteron boğucuydu. Yoğun bir sisin içinde yürümek gibiydi.

“Selam!” Sinirlerimi örteceğini umarak çok parlak bir şekilde gülümsedim.

Ancak olmadı. Sesim titriyordu. *Lanet olsun.* Bir gün öfkeli, çatık kaşlı kardeşlerimle karşılaştığımda soğukkanlı ve sakin olmayı öğrenecektim.

Her adımında tereddütle ilerleyerek, alfa-erkek enerjisinin duvarından geçip onlarla Jasper arasında durdum.

Yine de beni tamamen görmezden geldiler. Jasper'a kaşlarını çatmak için doğrudan başımın üzerinden baktılar.

Kardeşleriniz kadar büyük bir adamla evlenmenin sorunu buydu. Görmezden geliniyordum.

"Yardım etmeye mi geldiniz?" diye sordum.

Yanıt gelmedi. Bugün beni duyabilen var mıydı?

"Griffin." Elimizi uzatıp karnını dürttüm. Kaşları çatıldı ama bakışlarını indirdi, sonunda odağını bana çevirdi.

Hatamı çok geç fark ettim çünkü bakışları bir alev makinesi de olabilirdi. "Burası sıcak mı?" Yutkundum. "Belki de hepimiz daha havadar bir yere çıkmalıyız. Bu bavulu benim için taşıyabilirsin."

Hiçbir şey demedi. Gözünü bile kırpmadı.

"Tamam, bunu kendim taşıyım."

"Evlendin." Knox'un sesi Griffin'in bakışı kadar ölümcüldü.

"Evet. Şu konu..."

Griffin'in burun delikleri alevlendi.

"Anlaşılan Talia dün seni aramış," diye mırıldanırken bakışlarım Knox'a kaydı.

"Arayan Lyla'ydı," dedi. "Senden duymak güzel olurdu."

Yüzümü buruşturdum. "Kendimi savunmam gerekirse, sizden önce hem Winn'i hem de Memphis'i aradım. İkisi de cevap vermedi."

Bu haberi vermek için stratejim önce kolay insanlara söylemekti. Birkaç müttefik kazanmayı umuyordum. Bu yüzden bu sabah eşlerini aramış, ikisi de cevap vermeyince rahat bir nefes almıştım.

“Bu sabah saat beşte aramışsın,” dedi Knox. “Memphis gecenin çoğunu bebekle geçirdiği için uyuyordu.”

“Ve Winn’in de kişisel telefonunu aramışsın,” dedi Griffin, kısa ve öz bir şekilde.

Memphis’in yatak odasında telefonuyla uyumadığımı biliyordum ve Knox da sabahın erken saatlerinde çocuklarla ilgileniyordu. Winn de karakolun kendisine ulaşması gerektiğinde iş telefonunu her zaman yanında bulundururdu. Ancak her zamanki gibi kişisel telefonunun şarjının bitmiş ya da kaybolmuş olmasını hesaba katmıştım.

“Özür dilerim.” Ellerimi önümde kavuşturdum, bağışlanmak için sessiz bir dua ettim. “Gerçekten çok özür dilerim. Ama oturma odamda durduğuna göre, uzun süre habersiz kalmış sayılmazsın. Sana bugün söyleyecektim. Yemin ederim.”

Griffin’in çenesindeki bir kas esnedi. Korkutucu kas.

“Özür dilerim.”

Özür dilemek işe yaramıyordu çünkü hepimiz biliyorduk ki beklememeliydim. Dün herkesle konuşmalıydım. Fakat bu korku beni felç etmişti. Bu yüzden dün gece bununla başa çıkmak yerine Jasper’ın yatağında uyuyarak gerçeklikten kaçmıştım.

Artık kaçmak yoktu.

Yaptıklarımın sonuçlarıyla yüzleşme vakti gelmişti. Şimdiye kadar, bu tam olarak beklendiği gibi geliyordu. Haklı olarak kızgındılar. Daha da kötüsü, hayal kırıklığına uğramışlardı.

“Annem ve babam biliyor mu?” Griffin’in cevabını beklerken nefesim göğsümde düğümlendi.

Griffin başını olumlu anlamda salladı.

Kollarım karnıma sarıldı. Pişmanlık beni bütünüyle yuttu. Berbat bir evlattım. “Ne kadar kızgınlar?”

Knox dalga geçercesine, “Tahmin et,” dedi.

Çok kızgın. Süper kızgın.

“Aklından ne geçiyordu?” Griffin çaprazladığı kollarım çözüp yumruklarını kalçalarına yerleştirdi. “Evlendin. Ne zaman? Nerede? Neden lanet olası ailene söylemedin, Eloise?”

“Gördün mü? İşte bu yüzden önce Winn ile konuşmak istedim.” Öfkeli bakışlarından kaçtım. “Çünkü bana bağıracığımı biliyordum.”

“Bir yabancıyla evlendin. Hem de gizlice. Ve bunu bizden sakladın. Sikeyim, elbette bağıracığımı!”

“Griff-”

Güçlü bir kol omuzlarıma dolanarak başka bir özür dilememi engelledi.

Jasper beni göğsüne yaslayarak geriye doğru çekti. “Bu kadar yeter.”

Griffin’in bakışları Jasper’ın üzerindeydi. “Bu özel bir konuşma.”

“Bağırdığın kadın, benim karım.”

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

Kardeşlerime karşı durmak için cesur bir adam olmak gerekirdi. Hayalini kurduğum o sakinlik ve soğukkanlılık Jasper’da vardı. Belki bunu nasıl yapacağımı öğretirdi.

Knox gözlerini kırptırdı. Ardından çenesini indirip bir elini kaldırarak ağzını ovuşturdu. Şaşırmış gibiydi.

Griffin’e baktım, babamdan miras kalan o öldürücü bakışı görmeyi bekliyordum ama kaşları çatık değildi. Şaşırmış görünüyordu. Belki meraklanmış? Neler oluyordu böyle?

“Özür dilerim,” diye mırıldandı Griff.

Jasper, Griffin’e bakmaya devam ederken bakışları hiç gör-

mediğim kadar sertti. Aralarında durup başımı sağa sola sallayarak birinin konuşmasını ya da bir hamle yapmasını beklerken kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Fakat onlar bu garip bakış yarışına kilitlenmişlerdi. Bu iyi bir şey miydi? Kötü bir şey mi? Erkekler neden bu kadar karmaşıktı?

Bağırmaya geri dönmemiz gerekiyordu çünkü o zaman en azından neler olup bittiğini anlamak daha kolay oluyordu.

Sessizliği ilk bozan Griffin oldu. Kolları gevşeyerek yanlarına düştü. Dikkati dağıldı, mavi gözleri benimkileri buldu. “Annemi aramalısın.” Sesi o kadar yumuşaktı ki canımı yaktı.

“Arayacağım.”

“Şimdi. Bugün daha sonra değil. Şimdi. Zor olacağı için bundan kaçındığınızı biliyorum. Ama o kırgın.”

Ahh. “Tamam.”

“Talia ve Lyla’yı da listene eklesen iyi olur.” Knox bana hüzünlü bir gülümsemeyle baktı.

Griffin içini çekerek başını salladı. “Eşyaları buradan taşımak için yardıma ihtiyacın var mı? Eve gidip bir treyler getirebilirim.”

Çenem titremeye, gözlerim yaşarmaya başladı. Kızmış, hayal kırıklığına uğramış olabilirlerdi ama hâlâ benim abilerimdi ve taşınmama yardım edeceklerdi.

“Sonraya erteleyebilir miyiz?” diye sordum.

Griffin başını salladı. Burnumun ucuna dokunduktan sonra başka bir şey söylemeden dönüp evden çıktı.

Knox çenesini Jasper’a doğru kaldırdı, sonra da onu takip etti.

Griffin’in kamyonetinin gürültüsü sokağın aşağısında kaybolunca rahatlayıp Jasper’ın kollarına yığıldım. “Özür dilerim.”

“Bu senin hatan değil.” Beni bırakıp etrafımdan dolanarak dışarı çıkardığım valizi *Yukon*’a taşıdı.

Kapıya doğru yürüdüm ve bavulu içeri yerleştirmesini izledim.

Bu şey gitmişti... gitmişti işte.

“Aptal Eloise,” diye mırıldandım.

Sadece aileme zarar vermekle kalmamıştım, Jasper da kardeşlerimin kurduğu o pusuyu hak etmemişti.

Burada hatalı olan kişi bendim.

Çok fazla insandan özür dilemem gerekiyordu.

Omuzlarımı dikleştirdim ve mutfağa, telefonumu daha önce bıraktığım yere doğru yöneldim. Telefon görüşmelerim bittiğinde, Jasper *SUV*’u bungalova götürmüş ve kutuları boşaltmıştı. Beni almak için geri döndüğünde çoktan üç kez ağlamıştım.

Bir kez, annemle konuşurken. Bir kez de babamla konuşurken. Üçüncü kez, Lyla’ya mesaj bıraktıktan sonra.

Ailemden sonra Talia’yı aramıştım ve o da beni Lyla’nın konuşmak istemeyebileceği konusunda uyarmıştı.

Çok ağırdı. Böyle bir hatanın ağırlığını taşımak ağırdı. Belki Jasper da bunu hissetmişti çünkü kulübeye döndüğümüzde kıyafetlerini değiştirip direkt koşuya çıkmıştı.

Günün geri kalanını eşyalarımı yerleştirerek ve küçük çalışma odasındaki minik dolabı kendime ayırarak geçirdim.

Akşam yemeği sessizdi. Sonrasında Jasper bir ateş yakmış, ben eşyalarımı yerleştirmeye devam ederken kitap okumuştu.

Karanlık çöktükten sonra çatı katına çekildi.

“Yukarı geliyor musun?” diye sordu merdivenlerin tepesinden.

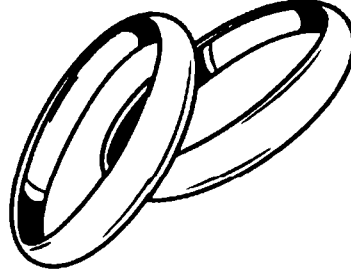
“Birazdan.”

Hüzünlü bir gülümsemeyle ışığı kapattı.

Bu iş felaketle sonuçlanacaktı, değil mi? Mahvolmuştuk.

Merdivenleri çıkmak yerine, bir battaniye ve yastık buldum.

Ve kanepede uykuya daldım.

10. Bölüm

Jasper

Ön kapıyı açıp bungalova içeri adımımı attığım anda yüzüme yanık yemeklerin keskin kokusu çarptı. Akşamın ilk ışıkları pencerelerden süzülürken mutfığı saran duman havayı bulandırıyordu.

“Bu da ne?” Sırt çantamı ada tezgâhın üzerine bırakıp aceleyle fırının yanına giderek kapağını açtım. Boş ve kapalıydı ama görünüşe göre bugün içeride bir şey ölmüştü.

“Eloise?” diye seslendim.

Cevap vermedi.

Hiç şaşırtıcı değildi.

Bütün hafta boyunca, kiralık evinde kardeşleriyle karşılaştıktan sonra benden kaçmıştı.

Son altı gün içinde durumumuzun gerçekliği, tıpkı kulübedeki koku gibi acı ve sert bir şekilde ortaya çıkmıştı. İki yabancıydık ve öyle davranıyorduk.

Eloise kanepede uyumayı tercih ettiği için seks bile ortak bir noktamız değildi.

Bir hafta önce, anlaşmamızın çok kolay olacağını düşünmüştüm. İkimiz bir süreliğine rol yapacaktık. Ateşli, karmaşık olmayan seksin tadını çıkaracaktık. Düğünden sonra da ayrılacaktık. Basit bir boşanmayla yollarımız ayrılacaktı.

Bunun kolay olacağını düşündüğüm için aptalın tekiydim. Eloise ve ben, fırınımda ne varsa o kadar berbat bir hâldeydik.

Koku burun deliklerimi yaktı, bu yüzden en yakın pencereye doğru yürüdüm ama zaten açık bırakılmıştı.

Sonra evin arka tarafındaki sürgülü kapıya baktım, o da açıktı.

Karım verandada oturuyordu.

Çamaşır odasına daldım ve dolabın üst rafında duran küçük vantilatörü çıkardım. Vantilatör tam gaz çalışırken biraz hava akımı sağlamak için mutfak penceresiyle birlikte ön kapıyı açıp önüne destek koydum, sonra dışarı çıktım.

Veranda yerden sadece otuz santim kadar yüksekteydi. Eloise kenarda oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, bakışlarını ağaçlara dikmişti. Elinde hokey diskine çok benzeyen siyah bir şey vardı. “Kurabiye yaptım.”

Hokey diski. Duman ve kokunun kaynağı.

“Bir tane ister misin?” Yüzünü görebileceğim kadar dönerrek havaya kaldırdı.

O mavi gözlerdeki bakış göğsümü sıkıştırdı. Yanaklarında gözyaşı izleri vardı.

Sulu rimelinin siyah lekelerini silmeye çalışmıştı. Ya da belki kurabiyeden kaynaklanıyordu.

Yanmış kurabiyeyi alarak, “Çikolata parçacıklı mı?” diye sordum.

“Evet.”

“Çikolata parçacıklı kurabiyeleri sevmem.” Kurabiyeyi bir frizbi gibi sararak olabildiğince uzağa fırlattım, havada süzülüp bir ağaç gövdesine çarptı. Eloise’in yanına oturmadan önce ellerimi kömür tozundan arındırmak için çırpıttım.

“Çikolatalı kurabiye sevmez misin?” diye sordu.

“Hayır.”

“En sevdiğin kurabiye hangisi?”

“Kurabiyeleri pek sevmem. Ama seçmem gerekirse, yulaf ezmeli kuru üzümlü.”

“Yulaf ezmeli kuru üzümlü mü? Aman Tanrım, bir canavarla evlendim.”

Dudaklarımın köşesi yukarı kıvrıldı. Bir haftadır ilk kez gülümsemiştim.

“Evi kokuttuğum için özür dilerim,” dedi.

“Geçer.”

“Aptal Eloise,” diye mırıldandı.

“Kendine bir daha aptal derseni seni dizime yatırırım.” Nefesi kesilirken gözleri büyüdü. “Sen aptal değilsin.” Bunun doğaçlama söylenmiş, kendini küçümseyen sözlerden biri olduğunu biliyordum ama yine de hoşuma gitmemişti. Bir daha duyarsam, o güzel kışını kızarana kadar tokatlardım. “O yüzden söyleme.”

“Tamam,” diye fısıldadı, bakışları tişörtüm ve şortum üzerinde geziniyordu. “Spor salonunda mıydın?”

“Sabah oradaydım. Sonra yürüyüşe çıktım. Bugün çalıştın mı?”

“Hayır, izin aldım.”

Eloise bu hafta her gününü otelde geçirmişti. Ya benden kaçmak için ya da meşgul olduğu için. Muhtemelen ikisi de.

Normalde her sabah altı gibi uyandığımda çoktan gitmiş oluyor ve ardında topraksı, çiçeksi vanilya kokusunu bırakıyordu.

Bu sabah hariç, parfüm yoktu. Çatı katından aşağı indiğimde kanepede uyuyordu, göz kapakları rüya gördüğü için çırpınıyordu.

Bu yüzden erkenden sıvışma sırası bana geçmişti.

Foster bu sabah egzersiz yapmak için spor salonuna gelmemi istemişti.

Geçen hafta sonu kafede buluştuğumuzdan beri birbirimizi ilk kez bugün görmüştük. Birkaç kez telefonda konuşmuştuk, kısa, kesik kesik konuşmalardı. Bugünkü yüz yüze görüşmemiz de çok farklı değildi. Antrenman için ringe çıkmadan önce pek konuşmamıştık.

İplerin içindeyken konuşmaya gerek kalmamıştı. Foster tüm konuşmayı yumruklarının yapmasına izin vermişti.

Eloise'in gözleri alt dudağımdaki taze kesiğe kilitlendi. Dokunmak için uzandı ama temas etmeden önce durdu. Ardından gözlerindeki o üzgün bakış iki katına çıktı.

Göğsümdeki sızı da öyle.

“Foster nasıldı?” diye sordu.

Kızgındı. Çok öfkeliydi. “İyi idi.”

Ona Eloise'den bahsetmediğim için kızgındı. Bir ay boyunca gerçeği sakladığım için kızgındı. Fakat en çok da bir şeyler saklamaya devam ettiğimi bildiği için incindiğini düşünüyordum.

Belki de itiraf etmeliydim. Belki de her şeyi ortaya dökmeli, bu evliliğin sahte olduğunu açıklamalıydim. Eloise ve ben, onun otelinde bir şansı olsun ve ben de Sam'in düğününe yalnız gitmek zorunda kalmayayım diye bu işe katlanıyorduk.

Yine de çenemi kapalı tuttum. Ödülüm neydi? Bir tekme.

Foster karnıma öyle bir tekme atmıştı ki nefesim kesilmişti. Sonra ağzıma bir tane patlatmış, dudağımın anında yarılmasına sebep olmuştu.

Öğleden sonraki yürüyüşüm sırasında sürekli kanamıştı. Siyah gömleğimin kolundaki kan neyse ki görünmüyordu.

“Ona anlaştırmamızdan bahsetmedin, değil mi?”

Başımı salladım. “Hayır.”

“Teşekkür ederim.” İç çekti.

Daha fazla sır. Ancak nedense Foster’dan nedenlerimizi saklamak, Eloise ile evliliğimizi saklamak kadar rahatsız etmiyordu.

Neden? Hiçbir fikrim yoktu. Yürüyüşümde anlamaya çalışmıştım. Birkaç saatimi bu duyguları çözmeye çalışarak geçirmiştim. Kafamı boşaltmak için. İşe yaramamıştı. Hâlâ kendimi kötü hissediyordum.

Belki de sadece yorgundum. Bütün hafta uykularım bok gibiydi.

“Yürüyüşe nereye gittin?” diye sordu.

“Sable Zirvesi’nin Patikası’na.”

Foster ile yaptığım yorucu antrenmandan sonra bile damarlarımda bu huzursuz enerji dolaşıyordu. Bu yüzden yerel patikaları araştırıp dağlara doğru yola çıkmıştım.

Yürüyüş on kilometre sürmüştü. Bacaklarım ölmüştü ve yarın kendimi aşırı zorlamanın bedelini ödeyecektim. Yine de o enerjinin sadece bir kısmı kaybolmuştu.

“Orası her zaman Mateo’nun en sevdiği patika olmuştur.” Eloise dizlerini yukarı çekerek göğsüne bastırdı. “Belki de başka bir mutfak başarısızlığı yerine seninle yürüyüşe çıkmalıydım.”

O güzel gözler yaşlarla doldu.

Bu kurabiyelerle ilgili değildi fakat ağlamaya ihtiyacı varsa, yanında oturabilirdim.

Duş almam gerekse de açlıktan ölüyor olsam da kıpırdamadım. Eloise sessizliği doldurana kadar ağaçlara baktık.

“Annem harika bir aşçıdır. Knox ve Lyla’nın onun yeteneklerini miras aldığına dair şakalar yapar, Mateo ve ben doğduğumuzda bize hiçbir şey kalmamıştı ama hâlâ deniyorum. Aile yemekleri için kurabiye pişiriyorum ve hepsi garajdaki çöp kutusuna gittiğinde fark etmemiş gibi yapıyorum. Kimsenin içmediği sangria yapıyorum.”

“Yemek yapmayı sever misin?”

“Hayır.”

“O zaman neden bırakmıyorsun?”

Omuz silkti. “Bilmem. Sanırım bu işi doğru yapmak güzel olurdu. Sadece bir kez.” Eloise hâlâ o çirkin atları güzel resimlerle örtbas etmeye çalışıyordu.

“Bugünden sonra, sanırım... vazgeçiyorum.” Sesi oldukça kısıktı. Vegas’ta beni büyüleyen o güçlü, neşeli kadın gitmişti. Şu anda, o gözyaşlarını yok etmek için her şeyimi verebilirdim.

“Yemek yapmayı severim,” dedim. “Çamaşır yıkamaktan nefret ederim.”

Burnunu çekti, gözlerinin altını sildi. “Çamaşır yıkamak benim için sorun olmaz.”

“O zaman sen benim çamaşırlarımı yıka. Ben yemek yaparım. Artık akşam yemeğinde fıstık ezmesi ve reçelli sandviç yok. Anlaştık mı?”

“Anlaştık.” Bana küçük bir gülümseme verdi. “İlk görev dağılımımız. Şu hâlimize bak, evliliği şimdiden ezip geçiyoruz. Diğer yeni evliler kıskanırdı. Keşke her şeyin sahte olduğunu bilselerdi.”

Sahte. Omuzlarım gerildi. Haklıydı. Bu evlilik, babamın el sıkışmaları ve annemin oğlunun hayatına gösterdiği ilgi kadar sahteydi.

Sahtelikten, çikolatalı kurabiyelerden nefret ettiğim kadar nefret ediyordum.

“Ne?” Eloise dirseğiyle dirseğimi dürttü.

“Hiçbir şey.” Basamaktan kalkıp içeri girdim.

Koku şimdi daha iyiydi, vantilatör temiz orman havasının içeri girmesini sağlıyordu. Ya da belki de burnum pis kokunun şokunu atlattığı için alışmıştı.

Mutfağa doğru ilerledim, kaslarım yorgunluktan ağrıyordu. Vücudumun yakıta ihtiyacı vardı, bu yüzden buzdolabını açtım ve dün akşamki yemekten kalanları çıkardım. Izgara tavuk göğsü, kavrulmuş sebzeler ve yabani pirinç.

Eloise beni içeri kadar takip edip adanın yanında durdu. Tezgâhın üzerinde bir sürahi vardı, içeri girdiğimde fark etmemiştim. Portakal dilimleri ve elma halkaları yakut kırmızısı bir sıvının içinde yüzüyordu.

“Biraz sangria ister misin?” Dolaba doğru yürüdü ve bir fincan çıkardı. Sonra kendine bir bardak doldurdu. Bir yudum alıp yüzünü buruşturdu. “Nefis.”

“Aç mısın?” Bir tabak çıkararak sordum.

“Pek sayılmaz. Çok fazla kurabiye hamuru yedim.”

Kaşlarımı çatıp bir tabak daha çıkardım. Beslenme önemliydi. Kurabiye hamuru ve sangria onun akşam yemeği olmayacaktı. Bu yüzden ikimize de yemek koydum, benim tabağım onunkinden iki kat daha doluydu. Tabakları çatal ve peçetelerle birlikte iskambil masasına taşıdım.

Eloise yanımdaki sandalyeye oturup ucuz döşemeye gömüldü.

Yemek masası da dahil olmak üzere kiralık evindeki diğer mobilyaları da almamız gerekiyordu. Büyük parçalarının çoğu benim *Yukon*'uma sığmazdı, bu yüzden Foster'dan kamyonetini ödünç almayı ve ağır parçaları kaldırırken bana yardım etmesini isteyecektim.

Ancak bir iyilik istemeden önce onu rahat bırakacaktım. Pazartesi sabahı spor salonunda buluşmak üzere anlaşmıştık. Umarım o zamana kadar öfkesinin bir kısmı geçmiş olurdu. Foster'ı tanıyorsam, muhtemelen evde dudağım için endişeleniyordu. Bana çoktan bir özür mesajı atmıştı. Ayrıca diğer Edenların aksine, bir de tebrik mesajı.

Foster ve ben bunu atlatacaktık. Muhtemelen. Normale dönecektik. Umarım. Bir, iki hafta içinde Eloise'in evindeki işim bitecek ve taşınma işini halledecektik.

Lanet olası kardeşlerinin yardımı olmadan.

Bana davranışları adildi. Eğer bir kız kardeşim olsaydı ve Vegas'ta bir yabancıyla evlenseydi, muhtemelen ben de o piçle yüzleşirdim ama Eloise'e bağırarak? Onu bir çocuk gibi azarlamak?

Hayır. Kesinlikle hayır.

Onun adına mutlu olan var mıydı? Yoksa onları dahil etmediği için surat mı asıyorlardı? Onların onayı olmadan bir şey yaptığı için?

Foster bana Edenlardan bahsetmişti. Talia'nın ailesine büyük saygı duyuyordu. Ancak benim saygımı kazanmak için yapmaları gereken çok iş vardı.

Önemli değildi. Er ya da geç, Eloise ile evlenen geçmişteki adam olacaktım. Bir hata. Hızlı bir boşanmadan sonra ortadan kaybolan adam.

Sonunda, hiç kimse, uzak bir anıdan ibaret olacaktım.

Çatalım bir parça tavuğa çok sert saplandı ve tabağa sürtündü.

Ben yemeğimi mideye indirirken, Eloise de kendi yemeğiyle uğraşıyordu. Sangriasından aldığı her yudumda acı çekiyor gibiydi ama bardağı bitirmeye kararlı görünüyordu.

Bir kabak parçasını didiklerken, “Kafeye gittin mi?” diye sordu.

“Hayır.”

“Eskiden her gün giderdim.” Çatalına bir parça daha kabak ekledi ama ağzına götürmedi. “Lyla dün en sevdiğim balkabaklı çöreklerden yaptı. Bütün hafta bana kahve parası ödetmedi.”

“Ve bu kötü bir şey mi?”

“Lyla her zaman bize ödetir. Bunu önemsemediğimizden değil. Onun işine destek olmak istiyoruz. Ama teklif ettiğimde reddetti. Ve sadece sonbaharda balkabağı pişiriyor.”

O hâlde Lyla da kızgındı. Ya da incinmişti. Ya da ikisi birden.

Eloise çatalını bıraktı. “Sahte evlilik zordur.”

Soğuk tavuktan bir ısırık daha aldım, yine gereğinden sert bir şekilde. Bunun sahte olduğunu bana sürekli hatırlatması mı gerekiyordu? Gayet farkındaydım.

“Ailem yarın akşam aile yemeği için çiftliğe gelmemi istedi. Bu yüzden kurabiye yaptım. Ve sangria.” Sertçe yutkunarak bir yudum aldı. “Sanırım yarın markete uğrayıp bir şişe şarap alacağım.”

Çiğnedim, beni de davet etmesini beklerken çenem gerildi.

Ancak Eloise tek kelime etmeden sangriasını yudumladı. Kadehi boşaldığında içimdeki sızlama durmuştu ve onunkinin aksine benim tabağım boştu.

Ayağa kalkarken, “Bitti mi?” diye sordum.

Başını salladı.

Bulaşıklarla ilgilendim, cebimden telefonumu çıkarıp bir yemek tarifi buldum. Sonra bir kâse ve mikser bulmak için dolapları karıştırdım.

Bardağım doldurmak için mutfığa geldiğinde, “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

Cevap vermedim. Ne yaptığımı anlayacağını bildiğim için sessiz ve verimli bir şekilde çalışmaya devam ettim.

Ön ısıtmayı başlatmak için fırının düğmesine bastığımda, yanık kokusunun geri döneceğini biliyordum ama umarım şeker ve tarçın onu bastırırdı.

Ben yıllardır yapmadığım yulaflı kuru üzümlü kurabiyeleri yaparken, Eloise adanın yanında durmuş beni izliyor ve bir şeyler içiyordu.

İlk partiyi fırına verdikten on üç dakika sonra kurabiyeler soğutma rafındaydı ve son düzine de pişmek üzereydi.

Kuru üzümlü yulaf ezmeli kurabiyeyi sevmese bile, artık çiftliğe eli boş gitmek zorunda kalmayacaktı.

“Mutfakta inanılmaz seksisin,” dedi. “Ve gülümsediğinde. Ama yeterince gülümsemiyorsun. Neden?”

Bir omzumu kaldırarak tezgâha yaslandım. Belki de gülümseyecek pek bir şey yoktu.

Adadan uzaklaşarak yanıma geldi. “Çakırkeyifim.”

Bu da o muhteşem kafasından ne geçerse güzel ağzından döküldüğü anlamına geliyordu.

“Benim için gülümser misin?”

Gülümsedim.

Burnunu kırıştırdı. “Bu senin gerçek gülümsemen değil. Gözlerin kırışmıyor.”

“Kırışmıyor mu?”

Elini sallayıp bardağını kaldırdı ama o bir yudum daha almadan kadehi elinden aldım ve sangriayı ağzıma götürdüm.

Kahretsin, berbattı.

Çok fazla portakal suyu, çok fazla rom ya da çok fazla şarap kullanmıştı. Belki de her şeyden çok fazlaydı. Seyreltilmiş tatlı ve ekşi sos içmek gibiydi.

“Kötü, değil mi?” Suratını astı.

Kadehini tek yudumda bitirerek cevap verdim.

“Jas,” diye fısıldadı. Kahretsin, bana Jas demesi hoşuma gidiyordu. Bakışları ağzıma kaydı. “Artık kanepede uyumak istemiyorum.”

Tanrı’ya şükür. Boş bardağı lavaboya koydum. Sürahideki içki daha sonra içilecekti. Kurabiyelerin pişmesine bir dakika kalmıştı ama yine de fırını kapatıp çıkardım ve ocağın üzerine bıraktım.

Eloise’in elinden tutup onu banyoya götürdüm. Hızla düğmeye dokunarak duşu açtım.

“Arkanı dön,” diye emrettim.

Tereddüt etmeden itaat edip aynanın karşısına geçti.

Başımın arkasına uzanıp tişörtümü çıkardım. Şortumu ve iç çamaşırımı da bacaklarımdan iterek ayakkabılarımla birlikte çıkardım. Aletim sertleşmiş ve zonklar bir hâlde dışarı fırladı. Yansımamıza bakan güzel kadın için yalvarıyordu.

Arkasından yaklaştığımda Eloise’in tüm vücudu titredi. Burnumu saçlarına bastırdım ve o sarhoş edici kokuyu içime çektim. Biraz yanık kurabiye kokusu da vardı.

Bir elimle yüzünü kavrayıp, çenesini yukarı çevirerek bana bakmasını sağladım.

Arkasını dönmeye çalıştı ama ben başımı sallayarak vücudunu aynaya doğru tuttum.

“Daha önce hiç kendini boşalırken izledin mi?”

Nefesi kesildi. “Hayır.”

“İzle.” Çenesini bırakarak, düşün buharından kenarları bulanmaya başlamış olan aynaya doğru başımı salladım.

Tişörtünün ucunu tutup yukarı, göğsünün üzerine doğru çektim. Sırada spor sutyeni vardı. O da sesli bir şekilde yere düştü. Koşu ayakkabıları ve külotu yığına katıldığında, elim beline dolandı. Kalçasından aşağı inmeden önce poposunu okşadım.

“Benim için ıslandın mı, meleğim?” diye sordum.

Başını salladı, nefesleri kesik kesik geliyordu. Parmağımı kıvrımlarından geçirdiğim anda göz kapakları titreyerek kapandı.

“Sırılsıklam,” diye mırıldandım omzuna doğru. “Gözlerini kapatma.”

Mavi gözleri açılıp aynadan benimkilere kilitlendi.

“Boşaldığında ne kadar zarif olduğunu izle.” Onu okşadım, ıslaklığını yavaş ve tembel dairelerle klitorisine doğru çektim. Aletim kaya gibi sertleşmişti, ıslak sıcaklığının içine gömülmek için sızlarken onu kalçalarının arasına sıkıştırdım.

Eloise inleyerek kalçalarını aletime doğru itti.

Diğer kolumu beline doladım, klitorisini daha hızlı ovarken onu kendime yakın tuttum. Vücudu titremeye başladı. Dudakları aralandı, nefesleri ağırlaştı. Tıpkı emrettiğim gibi gözlerini yansımamıza kilitledi.

“Siktir, harikası.” Ortaparmağımı içine soktum. Sonra tekrar klitorisine geçtim, okşayıp yavaşça o noktaya vurdum. “Kendine bir bak. Ne kadar seksi olduğunu görüyor musun? Kurabiye pişirememen ya da kötü sangria yapman kimin umurunda ki? Sen mükemmelsin, El.”

“Jas.” Çenesini çevirdi, uzanıp başımı kavradı ve ağzımı kendine doğru çekti.

Dudaklarımı onunkilere yapıştırdım, orgazmı sona erdiği anda dillerimiz birbirine dolandı. Çığlığım yuttum. Vücudu titrerken ve paramparça olurken bırakmayı reddettim.

Kadınlığı nabız gibi atıyordu, vücudu pelte gibi olana kadar kollarımda parçalandı.

Ayaklarımızı sürüyerek duşa girdik, başlığın altına girer girmez dudaklarımız tekrar çarpıştı. Onu yukarı kaldırdığımda ağzı benimkiyle birleşti. Öpücüğün kontrolünü ele geçirirken elleri yanaklarımı kavradı, onu kaygan fayanslı duvara bastırmama izin verdi.

İçine girip kendimi tamamen amına gömdüğümde, kolları boynuma dolandı. Onu sertçe becerdiğim sırada bana sıkıca sarıldı. Çığlıklar ve inlemelerle birlikte bir çılgınlık içinde boşalana kadar bırakmadı.

Aletim hâlâ derinliklerindeyken, “Artık kanepeler yok,” dedim.

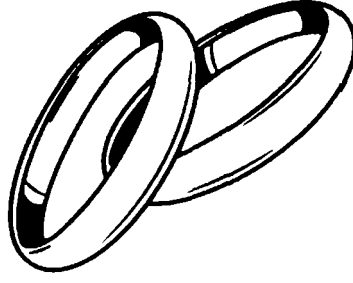
Parmaklarını ıslak saçlarımdan arasından geçirdi. “Tamam.”

Yavaşça içinden çıkıp onu ayaklarının üzerine bıraktım. Ben saçlarımı yıkarken, o da omuzlarımda ve sırtımda sabunlu köpükler oluşturdu. Duştan sonra mutfaktaki dağınıklığı görmezden gelerek çatı katına çıktık.

İkimiz de tükenene kadar yavaş ve tembel bir şekilde tekrar birlikte olduk.

Aramızdaki huzursuzluk artık yoktu. Nihayet. Her ne kadar yanıma sokularak uyuyakalmış ve beni çok terletip rahatsız etmiş olsa da sonunda ben de uyuyakaldım. Şafağın ilk ışıkları pencerelerden içeri süzülürken uyandım.

Ve Eloise’i hâlâ yanımda uyurken buldum.

11. Bölüm

Eloise

Hesap tablomdaki satırlar ve sütunlar birbirine karışıyor-
du. Renk kodlaması bugün kendi başına hayat bulmuştu.
Şimdi otelin vardiya çizelgesine bir gökkuşağı kusmuş gibi
görünüyordu.

Ancak bitmişti. En azından öyle olmasını umuyordum.

Yazları zorlu geçiyordu. Geçici programı düzenlemek için
bütün günümü ayarlama ve hokkabazlık yapmakla geçirmiş-
tim. Herkesin tatil planlarına uyum sağlamayı başardığımı
umuyordum. İşe *yaramalıydı*.

Ta ki biri hasta olduğunu söyleyene kadar. Ya da işi bıraka-
na kadar.

Bilgisayar ekranıma, “Kimse işi bırakamaz,” diye mırıldan-
dım. En azından başka bir yarı zamanlı temizlikçi tutana kadar.
Tabii, başka bir temizlikçi *tutabilirsem*. Bir haftadır yerel gaze-
teye ilan vermiştim ama tek bir cevap bile alamamıştım.

En kötü ihtimalle, odaları kendim temizlemek zorunda ka-
lacaktım. Bu kesinlikle ilk kez olmayacaktı ama zaten haftada
altı gün çalışıyordum.

The Eloise'deki kariyerimde ilk kez, sadece bir günlüğüne izin istiyordum. Jasper ile yatakta geçireceğim bir gün diliyordum. Birlikte sadece iki ayımız kaldıysa, bunu en iyi şekilde değerlendirmek isterdim.

Belki de bu konuda yanlış yapıyordum. Belki de önümüzdeki altmış küsur gün boyunca bu otelde yaşayıp nefes almam gerekiyordu. Belki de bu her şeyi daha kolay hâle getirecekti.

İlişkimizi seksle sınırlı tutma konusundaki tüm iyimser düşüncelerime rağmen, Jasper'a bağlanmaya başlamıştım. Onunla ilgili her şey çekiciydi. Yakışıklı yüzünden kaslı vücuduna kadar. Beni daha fazla sebze yemeye zorlamasından, burnunu saçlarıma gömüp kokumu içine çekmesine kadar.

Gece orgazmları sadece bir artıydı.

Yanmış kurabiye olayından beri Jasper ile bir rutine oturmuştuk. Her sabah erkenden kalkıyor ve işe gidiyordum. Akşam eve geldiğimde bize yemek hazırlıyordu ve sonra hiçbir şey yapmıyorduk.

Hiçbir şey yapmamayı severdim.

Otelde olup bitenler hakkında konuşurken beni dinliyordu. Ben bir saat televizyon izlerken o kanepede yanıma oturup kitap okuyordu. Ardından çatı katma çekiliyor, orada birbirimizin bedenlerini yorarak uyuyorduk.

Geçtiğimiz iki hafta çok iyiydi. Aramızdaki sınırın belirginliği harikaydı.

Ailemin baskısının beni ezmeye başlaması ise apayrı bir konuydu. İki hafta önce Jasper'la tanışmak için bir aile yemeği planlamışlardı ama bundan bahsettiğim anda gitmek istemediğini anlamıştım. Bu yüzden onu davet bile etmemiştim.

Bizi geçen haftaki aile yemeğine çağırdıklarında da yala-

na başvurmuştum. Annemle babama, Jasper’la bir yere davetli olduğumuzu söylemiştim. Davetin bungalovda olması yalan mıydı?

Evet. Her yalan ve yarı gerçekle birlikte midemdeki o iğrenç his geri geliyordu.

Bir şeylerin değişmesi gerekiyordu. Elli metrekare yarıçapındaki her Eden, evliliğime burnunu sokmaya çalışırken bunu iki ay daha sürdüremezdim.

Halalarımın ikisi bu hafta otele uğramış, gizemli kocamla ne zaman tanışacaklarını sormuşlardı. Dün benzin istasyonunda kuzenlerimden birine rastladığımda Jasper’ı kişisel antrenörü olarak işe almak istediğini söylemişti.

Jasper, Foster’dan başkası için kişisel antrenörlük yapıyor muydu? Bir eş, bu sorunun cevabını bilmeliydi.

Parmaklarımı şakaklarıma bastırdım, gökkuşağına dönmüş tablonun ve kafein eksikliğinin neden olduğu baş ağrısını ovuşturdum.

Son iki haftayı Eden Coffee’den uzak durarak geçirmiştim çünkü Lyla hâlâ gereğinden fazla... iyi davranıyordu. Oteldeki kahve fena değildi ama Lyla’nınkine hiç benzemiyordu. İyi kahveyi özlemiştim. Kız kardeşimi özlemiştim.

Lobinin kapısı açıldığında gözlerimi ekrandan ayırdım ve gülümseyerek misafirlerimi karşılamaya hazırdım. Ancak içeri giren annemle babamdı, elleri kenetlenmişti.

Annemle babamın el ele tutuşmasını çok severdim. Kendimi bildim bileli, yürürken hep el ele tutuşurlardı.

Jasper toplum içinde el ele tutuşur muydu? Hâlâ toplum içinde birlikte yürümemiştik.

“Merhaba.” Duruşumu dikleştirerek nefesimi tuttum.

Annem gizlemeye çalışsa da üzgün görünüyordu. Hayal kırıklığına uğramıştı. Babam mavi gözlerindeki acıyı gizleme zahmetine bile girmede.

Annem bankoda durup kaşlarını çattı. “Bizi gördüğün için bu kadar korkmuş görünme.”

Fakat korkmuştum. “Sorun bu değil.” Kendimi iğrenç hissetmememe neden olan bir yalan daha ama yüzümü rahatlamaya zorladım. “Sadece berbat bir baş ağrım var. Ne oldu?”

“Bu akşam sen ve Jasper ile Knuckles’ta yemek yemeyi umuyorduk,” dedi.

“Ah.” Midem bulandı. “Şey...” Kahretsin. “Çok isterdim ama erteleyebilir miyiz?”

“Neden?” Babamın gözleri kısıldı.

“Bu baş ağrısı beni öldürüyor. Eve gidip banyo yapmak istiyorum. Uzun bir gün oldu.”

Annem ve babam liseden beri, eve hafif çakırkeyif ve sokağa çıkma yasağını beş dakika geçe geldiğim geceden beri, görmediğim bir bakışı paylaştılar. O gece ikisi de beni beklemişti. Onları tamamen ayık olduğuma ikna etmeye çalışmışım.

O zaman inanmamışlardı ve iki hafta ceza almışım.

Şimdi de inanmamışlardı, değil mi?

“Yarın akşam yemeğine ne dersiniz?” diye ağzımdan kaçırıldım. “Çalışmıyorum ve kendimi daha iyi hissedeceğimden eminim. Eve gelebiliriz. Ya da burada, kasabada buluşuruz.”

“Evde.” Annem başını salladı. “Diğerlerinin de gelip gelemeyeceğine bir bakalım.”

“Harika.” Sesim çok parlaktı.

Hangisi daha kötüydü? Anne ve babamla Knuckles’ta yalnız kalması mı -ki babamın Jasper’ı sorgulayacağından hiç

şüphem yoktu- yoksa evde annem, babam, kardeşlerim, yeğenlerimle birlikte olması mı?

Ev. Kesinlikle ev. Fakat artık çok geçti. Annem olası akşam yemeği seçeneklerini sıralamaya başlamıştı bile.

“Hamburger? Jasper hamburger sever mi?” diye sordu.

“Evet, sever.” Muhtemelen. Kırmızı et yer miydi? Genellikle tavuk pişiriyordu.

Her neyse. Gerekirse iki hamburgeri de ben yedim.

“Görüşürüz o zaman,” dedi babam. “Umarım baş ağrın geçer.”

“Umarım.” Onlara küçük bir gülümseme verdim.

“Unutmadan söyleyeyim.” Annem parmağını kaldırdı. “Brittany ile pazar ve salı günlerini değiştirmeyi konuştun mu?”

“Hayır.” *Ne?*

“Geçen gün markette ona rastladım. Disney’e yapacakları yaz tatilinden önce biraz daha fazla para kazanmaya çalıştığından bahsetti. Ben de ona gelip evde biraz temizlik yapmasını teklif ettim. Eğer onun programını değiştirebilersen salı günlerini düşünüyordum, böylece pazar günleri burada çalışabilir. O zaman salı günleri Griff ve Winnlere gidip çocuklara bakabilir, ona ayak bağı olmam.”

Salı günleri. Brittany’ye salı günleri ihtiyacım vardı. O gün programdaki tek temizlikçi oydu.

Madem fazladan para istiyordu, neden önce bana sormamıştı? Ona daha fazla vardiya verirdim. Neden annem ona ek iş teklif etmek yerine önce benimle konuşmasını söylememişti?

Fakat kızmak yerine hayal kırıklığımı bastırdım. Bu noktada, ailemle normale dönmek için her şeyi yapardım. Bu, programı değiştirmek anlamına gelse bile. Tekrar.

“Sorun değil. Programı ayarlayabileceğime eminim.”

“Teşekkürler.” Annem gülümsedi. “Eğer sorun olursa bana haber ver de bu planı unutam.”

“Eminim sorun olmayacaktır,” diye yalan söyledim. Tam bir karmaşa olacaktı. “Brittany’yi arayacağım.”

“Yarın gece görüşürüz.”

“Hoşça kal.” Onlar dışarı çıkıp otelin pırıl pırıl pencerelerini geçene kadar bekledim ve ardından başımı masaya gömdüm.

Annemle babamın ziyaretinden önce başım ağrıyordu ancak otelden ayrıldığım anda dayanılmaz bir hâl almıştı.

Kafatasım zonkluyordu. Alderson Yolu’ndaki çakıllar arabayı titretirken dişlerim takırdayarak ağrıyı daha da kötüleştirdi.

Eve vardığımda Jasper’ın *Yukon*’u bungalovun dışına park edilmişti. Onu mutfakta buldum. Üzerinde sade gri bir tişört ve solmuş bir kot vardı. Ayakları çıplak, saçları nemliydi. Yeni duş almış gibi görünüyordu.

Çenesindeki kirli sakal dokunulması görünüyordu ve dudaklarının öpülmeye ihtiyacı vardı.

Bu adam, bu muhteşem adam benimdi. Geçici olarak da olsa yine de bana aitti. Her gece beni şaşırtıyordu. Kapıdan içeri girdiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyordu.

Gerçek kocam, Jasper kadar yakışıklı olacak mıydı? Bir aile yemeğine elim boş gitmeyeyim diye bana kurabiye yapar mıydı? Müstehcen bir ağzı ve hınzır, yetenekli bir dili olur muydu? Beni boğulan bir adammış ve ben de onun havasıymışım gibi öper miydi?

Jasper kapıda durduğumu fark etti. Tezgâhın yanında, kesme tahtasının üzerinde iki küçük bifteği terbiye ediyordu. “Selam.”

“Kırmızı et yiyorsun.” İçimi çektim. Tanrı’ya şükür.

“Ne?”

“Hiçbir şey.” Başımı salladım, çantamı yere bırakmak üzereydim ki yemek masasını fark ettim. *Benim* yemek masam. “Evime mi gittin?”

Başını salladı, lavaboda ellerini yıkıyordu. “Foster ve ben bugün birkaç tur attık. Mobilyaların geri kalanını taşıdık.”

“Ah. Teşekkür ederim.” Tanıdık bir sandalye çektim, pürüzsüz ceviz koltuğa gömüldüm. “Ben de yardım ederdim.”

Omuz silkti. “Biz hallettik.”

O hâlde geriye sadece temizlik kalmıştı. Bunun ardından ev sahipleri başka bir kiracı bulabilirdi.

“Eşyaların çoğunu depoya koydum,” dedi.

“Pekâlâ.” Bungalovun içinde mobilyalarım pek ihtiyaç yoktu.

Kanepede uyumaya devam etseydim, daha rahat olduğu için benimkini getirmemiz konusunda ısrar ederdim. Fakat Jasper’ın yatağı rüya gibiydi; yumuşak, pelüş ve sıcaktı. Gece-nin bir yarısı ayaklarım üşüyerek uyanmamıştım ve boynunun kıvrımı tüm yastıklardan daha iyi hissettiriyordu.

“Günün nasıl geçti?” diye sordu.

“Uzun. Annemler uğradı. Yarın akşam yemeği için çiftliğe gitmemiz gerekiyor.” Tıpkı otelde yaptığım gibi kendimi hazırladım. Omuzlarımı dikleştirdim ve nefesimi tuttum.

Çenesindeki o kas, öfkeli kas gerildi. “Aile etkinliklerine katılacak biri değilim.”

“Ben de anal oyunlardan hoşlanan biri değilim ama yine de dün gece parmağını kıcıma sokmana izin verdim.”

“Bu aynı şey değil.” Gözlerini kıstı. “Ve dün gece hoşuna gitti.”

Evet, hoşuma gitmişti.

Jasper cinsel sınırlarımı zorluyordu ve birlikte olduğumuz her seferde yeni bir zevk seviyesinin kilidini açıyor gibiydi. Dün gece hem sinir bozucu hem de heyecan vericiydi. Bu kombinasyon hayatımın en yoğun orgazmına yol açmıştı.

“Ailemle akşam yemeği yemek hoşuna gidebilir. Eğer denersen.”

Buzdolabına yürüyüp bir adet tatlı patates çıkardı. Beni görmezden geliyordu.

“Ailem berbat bir erkek zevkim olduğunu düşünüyor.”

“Tamam,” derken patates soyacağı için çekmeceyi karıştırdı. “Buna alınmamaya çalışacağım.”

“Onların yanıldığını kanıtlayabilirsin.”

Musluğu açıp patatesi soymaya başladı.

“Eve getirdiğim son adam, Foster’ın çiftlikteki ilk akşam yemeği içindi. Sana bundan bahsetti mi?”

“Hayır.”

“Willie’nin Yeri’nde tanıştığım bir adamdı. Sırık gibiydi ve hippie havası vardı. Yine de sevimliydi.” Jasper’ın gövdesi gerilirken patatese daha sert vurdu. Bu kıskançlık mıydı? Eğer öyleyse, hoşuma gitmişti. Aslında kıskanacak bir şeyi yoktu. Jasper on üzerinden on birken o adam ancak ikiydi.

“Birkaç kez çıktık,” dedim. “Ciddi bir şey değildi. Ama madem Foster çiftliğe geliyordu, ben de neden birini getirmeyeyim diye düşündüm. Tüm tanışma faslını atlatmış olurduk. Böylece eve vardık ve sevgilimin evdeki herkes için tamamen yabancı olmadığı ortaya çıktı.”

Jasper’ın dikkati hâlâ elindeki patates ve soyacağındaydı ama yavaşlamış, dinliyordu. “Winn sevgilimi tanıyordu. Kara-

koldayken marketin genel müdüründen telefon gelmiş; çünkü adamın birini kot pantolonuna salatalık sokarken yakalamış.”

“Ne?”

“Aynen.” Kuru bir kahkaha attım. “Benimle gel. Zevkimin sandıkları kadar kötü olmadığını herkese gösterelim.”

Jasper soyulmuş patatesi bir kenara bıraktı ve ellerini kurulamak için bir havlu aldı.

“Beni yalvartma,” diye fısıldadım.

Jasper odanın karşısına geçerek önümde dikildi. Eli yanağıma uzandı, başparmağı çenemi okşarken yüzümü ona bakabileceğim şekilde yukarı kaldırdı. “Böylesi daha iyi. Biraz ayrı kalalım.”

Yalvarıyordum. “Lütfen.”

“Bensiz git, meleğim.” Sesi daha önce hiç duymadığım kadar yumuşak ve pürüzsüzdü. Ya ben evdeyken daha çok konuştuğu içindi ya da beni reddedişinin üzerimde bıraktığı etkiyi hafifletmeye çalışıyordu.

“Bu benim için önemli.”

“Neden?”

Gözlerimi kırıştırdım. Ailemle tanışması neden önemliydi? Bu nasıl bir soruydu böyle? “Çünkü onlar benim ailem. Ve sen de benim kocam olmalısın.”

Olmalısın değildi. O benim kocamdı. Geçici olarak da olsa.

Sorun onun ailesi miydi? Onlar hakkında konuşmamıştık. Nereli olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ailesinin nerede yaşadığı hakkında. Kardeşleri var mıydı? Merakım kabardı ama bunu bastırdım, bu soruları başka bir güne sakladım. Yapmam gereken bir yalvarış vardı.

“Jas.”

Elini yüzümden çekti. “Birkaç ay içinde gitmiş olacağım.”

Kalbim sıkışmıştı. Bu neden bu kadar acı vericiydi? Bu bir sürpriz değildi, gerçekten. Boşandıktan sonra ne olacağını tam olarak konuşmamıştık ama Quincy’yi terk etme ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordum. Yine de acı veriyordu.

“Lütfen benimle gel.”

“El-”

“Bu çok saçma.” Sandalyemden fırladım ve onun etrafından dolanarak adanın önünde yürümeye başladım. “Benimle gelmen için yalvarmak zorunda kalmamalıyım. Bu neden bir tartışma konusu olsun ki? Sen de geliyorsun. Bunun gerçek olduğunu herkese kanıtlamama yardım edeceğine dair bana söz verdin, o yüzden benimle geleceksin.”

Jasper başını kaldırdı ve kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Ben de onun duruşunu taklit ettim, çoğunlukla bakışlarının yoğunluğu altında kıvranmamak için. Düzgün nefes almak ve çenemi dik tutmak için tüm irademi kullandım. “Benimle geliyorsun.”

Gözleri kısıldı. “Bugün çok patronluk taşıyorsun.”

“Kocamdan ders alıyorum.”

Çenesi kasıldı. Fakat sonra o çelik zırhta bir çatlak gördüm. Kollarını indirdi. “Haklısın. Ben sadece... Ailelerle ilgili sıkıntım var. Ama geleceğim.”

Ciğerlerimdeki hava boşaldı. “Teşekkür ederim.”

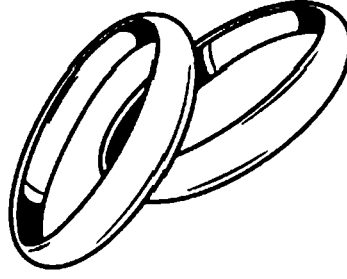
Jasper bir parmağını kıvrarak beni yakınına çekti. Önünde durup kollarımı kavuşturduğumda başını iki yana salladı. “Benden hoşlanmalarına gerek yok.”

Hayır, vardı. İyi bir adamla evlendiğim için gurur duymala-

rını istiyordum. Sadece kısa bir süreliğine Jasper'ı sevmelerini istiyordum çünkü çekip gittiğinde, onları aksi yönde ikna etmek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, düşmanları olacaktı.

Bu yüzden şimdilik, en azından iki ay, altmış küsur gün daha onu sevmelerini istiyordum. Bizim için mutlu olmalarını.

Pazar günü çiftlikte akşam yemeğiyle başlıyorduk.

12. Bölüm

Eloise

Bu yemek ya inanılmaz derecede harika ya da inanılmaz derecede felaket olacaktı. Ben ikincisi üzerine bahse girmiştim. Ne olursa olsun, bu destansı bir başarısızlık olsa bile, Jasper'ı gelmeye zorladığım için pişman değildim.

“Şuradan dön.” İlerideki, otoyola bağlanan çakıllı yolu işaret ettim. Jasper yavaşladı ve başını bile sallamadan sola döndü. Bütün gün olduğu gibi şimdi de sessizdi. Hatta bu sabah sevişirken birkaç inleme dışında neredeyse hiç ses çıkarmamıştı.

Yine de pişman değildim.

Ailem hayatımın büyük bir parçasıydı. O da benim kocamdı. Bir noktada, bu ikisi nasıl iyi geçineceklerini öğrenmeliydi. Ayrıca, sadece birkaç ay içindi.

Çakıllı yoldan aşağı inerken çiftliğin açık kapıları bizi karşıladı. Eden çiftliği markasıyla süslenmiş, altında sallanan bir sandalye ayağı şeklinde eğrisi olan bir *E* harfi bulunan kütük kemerin yanından geçerken zaten düğümlenmiş olan midem daha da sıkıştı.

“Bu bizim markamız,” dedim Jasper’a.

Bir onay mırıltısı bile gelmedi.

Neden buna bu kadar karşıydı? Direnişini hâlâ anlayamamıştım. Sadece akşam yemeği idi.

Dün geceki tartışmamız sırasında, eğer bu bir tartışma sayılırsa, daha fazla açıklama için baskı yapmalıydım. Ancak yemeğe gelmeyi kabul ettiği anda konuyu tamamen kapatmıştım.

O yemek hazırlarken ben de eşofmanlarımı giymiştim. Sonra ikimiz yatağımıza çekilip en iyi yaptığımız şeyi yapmadan önce sessiz bir yemeği paylaşmıştık.

En iyi yaptığımız şey derken sevişmekten bahsediyordum.

“Geldiğin için teşekkür ederim.”

Başını salladı. İlerleme vardı. Yine de gözleri önündeki yola kilitlenmişti.

Profilini inceledim. Bakışlarımı, alnından burnunun üstündeki çıkıntıya kadar indirdim. Bu sabah boynumu öpüp bedenimin içine girdiğinde beni uyandıran yumuşak dudaklarına ve sakallı çenesine baktım.

Bu yemeği istemek büyük bir suç muydu?

Ailemin Jasper’ı tanımasını, onu hatırlamalarını istiyordum. Bu vahşi, pervasız macerayı benimle paylaşan adamı görmelerini istiyordum. Hayatımda sadece kısa bir süre kalacak olan ama hatırası şüphesiz yıllarca sürecektir olan adamı.

Tüm bunların sadece bir maskaralık olduğunu düşünürsek, bu konuyu uzatmak muhtemelen aptalcaydı. Yine de her geçen gün, bunun bir hata olduğunu daha az hissediyordum. Ayrıca, eğer onu tanırlarsa belki o gece onunla neden evlendiğimi anarlardı. Belki de bunu bana karşı kullanmazlardı.

Jasper'ın ailemi tanımasını istiyordum. Onların en iyi yanlarını görmesini arzuluyordum.

Burada, çiftlikte, hepimiz en iyi hâlimizdeydik.

Burası evimizdi.

Montana'da bahar havası, özellikle de Mayıs ayında, her zaman öngörülemezdi. Bir gün kar yağarken ertesi gün güneşli ve yirmi derece olabilirdi. Ancak Jasper'ın çiftliğe ilk ziyaretinde, ön camdan görünen manzara daha güzel olamazdı.

Dikenli teller yolu çevreliyordu. Onların ötesinde, uzun ve yaprak dökmeyen ağaçların altından dağ eteklerine doğru uzanan çayırlar yemyeşil, canlı bir yeşile bürünmüştü. Karla kaplı dağlar uzakta yükseliyor, sivri tepeleri parlak mavi gökyüzünü öpüyordu.

Muhteşemdi. Hayatım boyunca Montana'da yaşamıştım ama yine de nefesimi kesmeyi başarmıştı. Pencereden kardeşimin evinin bulunduğu yönü işaret ederek, "Griffin ve Winn çiftlikte yaşıyor," dedim. "Buradan evlerini göremezsiz fakat şu tarafta kalıyor."

Jasper bu bilgiyle ilgilenmiyordu ama bu sessizlik gerginliğimi daha da artırıyordu. O sessiz kalsa da ben konuşmaya devam edecektim.

"Çiftliği artık Griff işletiyor. Eyaletteki en büyük çiftliklerden biri." Bu bir övünme değildi. Sadece ailemle gurur duyuyordum. Edenlar nesiller boyunca bu topraklara sahip olmuş, mümkün olduğunda genişletmiş, daha fazla arazi ve daha fazla sığır eklemişlerdi. "Dağlar boyunca, kilometrelerce uzanıyor."

Normalde ziyaretçileri gezdirmeyi hatta belki bir pazar gününü çiftliğin bir ucunu diğerine bağlayan patika boyunca at sürerek geçirmeyi teklif ederdim. Tabii buraya biraz ilgi gösterirlerse.

Ne var ki Jasper, gösterdiklerime bakma zahmetine bile girmeden sürmeye devam etti. Ayrıca patikalar çamurda at binmek zorunda olmayacağımız kadar kurduğunda, o zaten gitmiş olacaktı.

Boğazımdaki yumruyu yuttum. “Griff ve Winn’in iki çocuğu var. Hudson ve Emma. Knox ve karısı Memphis’in iki oğlu var, Drake ve Harrison.”

Jasper çocuk istiyor muydu? Onu kucağında bir bebekle hayal edemiyordum. Aslında abilerim baba olana kadar onları da baba olarak hayal edememiştim.

Bebekler doğmadan önce bu aile yemeklerinin nasıl olduğunu hatırlamak zordu. Griffin’i düşündüğümde, onu yıpranmış kovboy çizimleri ve solmuş Wrangler*’ıyla, bir kolunda Hudson, diğerinde Emma’yla görüyordum. Knox da arkasında Drake olmadan Knox sayılmazdı; sarı saçlı sevimli bir gölge ve Jasper’ın buz gibi ilgisizliğini bile eritecek bir gülümseme.

O çocuklara güveniyordum. Bu gece Jasper’ı kazanmak için kardeşlerime, annemin yemeklerine ve babamın gürleyen kahkahasına güveniyordum.

Ellerim titremeye başlayınca onları bacaklarımdan altına kaydurdım.

İleride, ağaçların arasındaki açıklıkta ailemin kütük evi görünüyordu.

“Orası annemle babamın. Benim odam ikinci kattaki ilk pencereydi.”

Jasper direksiyonu kavrayışını değiştirdi ama bunun dışında hiçbir şey belli etmedi. Boş bir kâğıt parçası kadar okunaksızdı.

“Düşüncelerin karşılığında bir peni?”

* Amerikan bir kot pantolon markası. -ç.n.

Gözlerini kırıştırdı.

“Görünüşe göre daha fazla ödemem* gerekecek,” diye mırıldandım. “Bütün gece böyle mi olacaksın? Düşünceli ve huysuz?”

Jasper bir kaşını kaldırırken çenesi titreyerek bana baktı. Sonunda, bir tepki. “Buradayım, değil mi?”

“Öyle misin?”

Karşımda son bir aydır birlikte yaşadığım Jasper yoktu. Ya da belki aynıydı. Belki de sessizliği doldurmaya alışmıştım. Belki de artık daha fazla güldüğü için bir gülümseme kazanmanın ne kadar zor olduğunu unutmuştum.

“Her neyse.” Başımı salladım ve kavga çıkmadan konuyu kapattım. Sonra oturduğum yerde biraz daha yayıldım, sinirlerimi yatıştırmak için bir kez daha konuştum. “Evin arkasındaki ahırı büyükbabam inşa etti. Dükkânı ve ahırları yapan da babamdı.”

Bu devasa binalar, annem ve babamın eviyle birlikte çiftliğin merkezini oluşturuyordu. Açık arazide Eden Çiftliği’ne ait üç kamyon park hâlindeydi, bunlar hafta sonu için ayrılan işçilerin araçlarıydı. Annemle babamın evinin önünde dört araç daha sıralanmıştı.

Bu da en son bizim geldiğimiz anlamına geliyordu.

Jasper, Foster’ın kamyonunun yanındaki boşluğa yavaşça girdi. Sessiz bir yolculuk olmasma rağmen motoru kapattığı anda kalbimin göğüs kafesime çarpışını duyabiliyordum.

Kapıya uzanırken ellerim titredi ama ben daha kapı koluna dokunamadan Jasper’ın eli kalçama yerleşti.

* A penny of your thoughts: Keşke ne düşündüğünü bilsem, anlamında bir deyimdir. Penny bir para birimi olduğu için yazar daha önceki cümleye gönderme yapmış. -ç.n.

“İşte.” Konsolu açıp kare, kadife bir kutu çıkardı.

Bir yüzük kutusu.

“Bu ne?” *Aptalca bir soru, Eloise.*

“Biz evliyiz,” dedi.

“Bu yüzden de bana bir yüzük mü aldın?”

Bu sabah oraya mı gitmişti? Kahvaltıdan sonra spor yapmak için çıktığını düşünmüştüm.

Ancak şehir merkezine gidip bana bu yüzüğü almış olmalıydı.

Kuyumcu sahipleri ve tezgâhtarları korkunç derecede dedikoduculardı. Yine de Jasper’ın evleneli bir ay olmuşken bana yüzük almasının tuhaf olduğunu düşünüyorlarsa da umurumda değildi.

Kutunun kapağını açtığımda dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

Platin, mücevherlerle süslü bir bandın üzerinde en az iki karatlık ve tamamen kusursuz, yuvarlak bir elmas duruyordu. Altında ise tamamen pırlantadan yapılmış bir alyans vardı. Zarıftı. Şıktı. Tam olarak kendim için seçeceğim şeydi.

“Jas. Bu...” Çok güzel ve çok pahalıydı.

Sahte bir eş için fazla gerçektir.

Doğru kelimeleri bulamıyordum, bu yüzden bulanık gözlerle elmaslara baktım ve göğsümün içinde kabaran duyguları ayrıştırabilmeyi diledim.

Jasper kutuyu elimden alıp yüzüğü çıkardı. Ardından elimi tutup konsolun üzerinden çekerek mücevheri parmağıma geçirdi. Mükemmel bir şekilde oturmuştu.

“Ben sana yüzük almadım.” Panik damarlarımda hızla dolaşırken bakışlarım ona kaydı. “Sana bir yüzük almalıyım.”

“Ben yüzük takmam.”

“Ah.” Neden takmıyordu? Foster ile antrenman yaptığı için

mi? Sanırım iş yüzük takmaya ya da bir parmağını kaybetmeye geldiyse, yüzük takmamasını tercih ederdim.

“Tamam. Teşekkür ederim.” Bakışlarım tekrar yüzüğe kayd, pırıl pırıl parlayan mücevherin büyüüne kapıldım. Parıltıyı ve ışıltıyı içime çektim, sonra ona doğru eğildim.

Ağzımı Jasper’inkine bastırdığım anda, eli başımın arkasını kavradı ve beni daha yakına çekti. Dili dudaklarımın kenarını yaladı ve ben dudaklarımı araladığımda içeri kayd.

Öpücüğün, dilinin durgun darbelerinin ve dudaklarının yumuşak baskısının içine daldım. Yavaş ve telaşsızdı. Beni yatakta öpme şeklinden farklıydı.

Bu neydi? Sevgi mi? Samimiyet mi? Bir özür mü? Yoksa ön sevişmenin başka bir şekli miydi? Ben daha ne olduğunu anlayamadan kapı çarpma sesi havayı doldurdu.

Griffin, kucağında Emma ile annemle babamın verandasına doğru yürürken Jasper’la birbirimizden ayrıldık.

“Yüzük için teşekkür ederim,” dedim Jasper’a.

Başını sallayıp kapıyı açtı.

Ben de aynısını yaparak dışarı çıktım ve Griffin’e doğru yürüdüm.

“Merhaba.” Griffin bana sarıldı, sonra da yanağından öpebilmem için Emma’yı uzattı. Emma onu kucağıma almamı istemedi, babasıyla olmaktan memnundu. Beni bıraktığında Jasper’a elini uzattı. “Nasıl gidiyor?”

“İyi.” Jasper başını sallayarak Griff’in elini sıktı.

Bu iyi bir şeydi, değil mi? Kızgın bakışlar ya da kaş çatmalar yoktu.

Griff çenesini o yöne doğru sallayarak, “Herkes ahırda,” dedi. “Atlardan biri bu sabah yavruladı.”

“Çok şirin.” Kardeşimin yanına geçip Jasper’ın eline uzandım.

Elimi bırakmadı ama tutmadı da. Babamın annemin elini tuttuğu gibi değildi. Jasper’ın geceleri seks yaparken elimi avuç içlerimizi birleştirmek istercesine bastırarak tuttuğu gibi bile değildi.

Yürürken Jasper’ın tutuşu çok gevşekti. Parmakları benimkileri zar zor kavıyordu. Hızlı bir hareketle ellerimiz serbest kalırdı.

İyi. Eğer o sıkı tutmuyorsa, o zaman ben tutardım. Parmaklarımı onunkilere geçirdim. Kaçmak istiyorsa, bunun için uğraşması gerekecekti.

Ahıra girdiğimizde bizi saman ve atların topraksı kokusu karşıladı. Gözlerim loş ışığa alıştığında, tüm ailemin bir ahırın etrafında kümелendiğini gördüm. Kafaları kapının arkasından bakıyordu. Ayak seslerimizle birlikte herkes döndü.

“Merhaba.” Kimse dikkatini bana yöneltmedi, bütün gözler Jasper’a odaklanmıştı. Ben de kenetlenmiş ellerimizi kaldırdım. “Herkes Jasper ile tanışsın. Jasper, bu benim ailem.”

Gülümsemesini beklemiyordum ama el bile sallamadı. Başıyla onaylamadı. Merhaba demedi.

Ciddi miydi? Neden böyle davranıyordu? Foster bile ona yan gözle baktı.

Jasper ailelerle ilgili sorunu olduğunu söylemişti. Az *bile söylemiş*.

Babam yanımıza gelip önümüzde durdu.

Elini uzattığında, Jasper’ın elini bırakmaktan başka çarem yoktu.

“Harrison Eden.”

“Jasper Vale.” Babamın elini sıktı.

Tanrı’ya şükür. Aksi takdirde sonsuza dek babamı tersleyen tek erkek olarak tanınacaktı.

Annem de babamın yanında durarak bize katıldı. “Ben de Anne.”

“İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum.” Jasper başını eğdi. “Beni yemeğe davet ettiğiniz için teşekkürler.” Sanki bu ziyaret tek seferlikmiş gibi konuşuyordu. Belki de öyleydi.

“Merhaba.” Lyla yüzünde o fazla parlak, fazla dostça gülümsemeyle geldi. “Nasılsınız çocuklar?”

“İyiyim. Sen nasılsın?”

“Harika.” Bakışları yere düşmeden önce bir anlığına Jasper’a kaydı. Ancak aşağı doğru inerken sol elimin üzerine düştü. Yüzüğümü görünce gerildi.

Ondan hoşlanması hakkında konuşmamıştık ama zorlamalıydım. Bir aile toplantısından önce bu garipliği atlatmalıydım. Jasper’dan hoşlandığını nasıl fark edememiştim? Tam bir pisliktim. Gelmiş geçmiş en kötü kardeşim.

“Yeni bir üyemiz olduğunu duydum,” dedim, umutsuzca ilginin başka bir yere yönelmesini istiyordum.

Babam ahıra giden yolu gösterdi. “Bir erkek.”

İçeride alnında beyaz bir yıldız olan siyah bir tay vardı.

“Ne kadar yakışıklı, değil mi?” Gülümsedim ama en az evliliğim kadar sahte bir gülümsemeydi. Arkamı dönmesem bile Jasper’ın bizi takip etmediğini biliyordum. Ayrı bir yerde duruyordu.

Babamın kolu omzuma dolandı ve beni yandan kucakladı.

Yukarı baktığımda mavi gözleriyle karşılaştım. Endişe doluydular, muhtemelen babam çocuklarının saklamaya çalıştığı

şeyleri her zaman gördüğü içindi. Hepsini olmasa da yetecek kadarını.

“Artık burada olduğuna göre ona bir isim verebiliriz,” dedi.

Knox, Memphis’in yanında durduğu yerden, “Gezegen yok,” dedi. Drake, Memphis’in kucağındayken o da Harrison’ı tutuyordu.

“Zaten gezegenimiz kalmadı,” dedim ona.

Yıllar önce babam sekiz at satın almıştı. O zamanlar güneş sistemiyle ilgili bir okul projesi yapıyordum, bu yüzden atlara gezegenlerin isimlerini vermelerini istemiştim. Benim atım Venüs’tü. Üç alttaki ahır boştu, muhtemelen diğerleriyle birlikte çayırdan otladığı içindi.

Griffin’in atı Jüpiter onun evindeydi. Onun dışında diğer yedisi burada yaşıyordu. Mars, Knox’a aitti. Satürn de Mateo’nundu. Neptün ve Merkür, Lyla ve Talia’nındı. Annem ve babam en az arzu edilen gezegen isimleri için gönüllü olmuşlardı.

O atlardan beri hayvanlarımıza isim veriyordum. Köpeklerle. Süt ineğine. Yavru kedilere.

Ne zaman birinin isme ihtiyacı olsa, bana gelirlirdi.

Tabii, artık meşaleyi devretmenin zamanı gelmişti.

“Bırakalım ona Kadence isim versin,” dedim.

Foster’ın yedi yaşındaki kızı üvey annesinin yanında parmak uçlarında duruyordu, gözleri taya kilitlenmişti. Önerim üzerine bakışları önce bana, sonra da babama kaydı.

“Gerçekten mi?” diye sordu. “Yapabilir miyim?”

Babam başını salladı. “Bir isme ihtiyacı var.”

“Ne seçmeliyim?” diye sordu.

Derin bir ses havayı doldurdu. “Dünya ya da Uranüs dışında herhangi bir şey.”

Annemin nefesi kesildi.

Bir adam ahıra girerken hepimiz döndük.

Mateo.

“Burada ne işin var?” Annem ona doğru koşup onu kollarının arasına aldı.

Son zamanlarda saçlarına düşen akları bebeğinin Alaska’da uçak uçurmasına bağlıyordu. Bir de Mateo’nun ziyaret konusunda pek iyi davranmamasına.

“Selam, anne.” Onu kollarının arasına aldı, gittiğinden daha büyük görünüyordu. Griffin ve Knox gibi büyümüştü.

Annem kenara çekilince, babam onu sırtını sıvazlayarak kucakladı. “Evine hoş geldin, oğlum. Bu ne sürpriz.”

“Burada olmak güzel, baba.”

Bir şeyler yerine oturmuştu. Bir şeyler tamamlanmıştı. Hepimiz çiftlikteyken, sanki evimiz tarafından kucaklanmış gibiydik. Jasper’a baktım, onun da sevgiyi hissedip hissetmediğini merak ediyordum.

Kollarını kavuşturmuştu. Boş bakışlarla ahır izliyordu.

İyi hislerim azaldı.

Matty kucaklaşmalar ve el sıkışmalarla boğuldu. İlgi odağı hâline geldi ve ben de rahat bir nefes alarak Jasper’ın yanına geçtim. Belki de bu geceyi atlatacaktık.

“Merhaba.” Mateo bana doğru yürüdü, son kez sarılmak için beni kendine çekti, Jasper’a elini uzatırken beni yanına sıkıktırdı. “Sen kocası olmalısın. Jason? James?”

“Matty.” Kaburgalarına dirsek attım.

Kısık sesle güldü. “Şaka yapıyorum. Tanıştığımıza memnun oldum, Jasper.”

Mateo'nun elini sıkarken, "Ben de," dedi Jasper. Geldiğimizden beri gösterdiği ilk samimiyet belirtisi buydu.

"Tebrikler." Mateo aşağı baktı ve çocukken yaptığı gibi yanağını çimdikledi.

"Yapma." Elini geri ittim. "Burada ne işin var?"

"Eve gelemes miyim?" dedi alayla.

"Ne kadar zamanımız var?" Annemin sesi temkinliydi, sanki onun cevabını çoktan küçümsemiş gibiydi. "Planın ne?"

Omuz silkti ve bir elini saçlarında gezdirmek için beni bıraktı. Saçları hiç görmediğim kadar uzundu, sanki aylardır kesmemiş gibi görünüyordu. "Önce akşam yemeği yemeyi umuyordum. Sonra boş bir yatak bulup iki gün uyuyacağım. Ondan sonra... her neyse. Peki, burada kimin yardıma ihtiyacı var?"

"Benim." Elim havaya kalktı. Griffin'in ağzı açıktı. O da Mateo'ya iş teklif edecek gibiydi ama parmağımla burnunu işaret ettim. "Bunu aklından bile geçirme. İlk ben teklif ettim."

Griffin güldü. "Peki."

Matty de hepimiz gibi gençlik yıllarını, çiftlikte ve otele çalışarak geçirmişti.

"Birkaç günlüğüne bile olsa yardım etmeni isterim," dedim ona. "Teşekkür ederim."

"Peki ya birkaç günden fazla sürerse?"

"Bekle." Gözlerimi kırptım. "Ne demek istiyorsun? Alaska'ya ne oldu?"

"Alaska harika ama Montana değil."

"Bu eve döndüğün anlamına mı geliyor?" Talia'nın sesindeki umut ahırdaki her Eden'in yüzüne yansımıştı. "Temelli mi?"

Başını salladı. "Şimdilik."

Annem boğazını temizleyerek öksürdü. Gözlerinde yaşlar vardı. "Akşam yemeğine başlamam gerek."

Başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve ahırdan çıktı. Mutfağına çekildiğinde sevinç gözyaşları dökcek, ardından eşiği geçer geçmez Mateo'nun üzerine titreyecekti.

Herkes teker teker onun arkasından çıkıp eve doğru ilerledi. Jasper hariç.

Ahıra doğru yürüdü, taya bakmak için içeriye baktı.

Yanına gittim ama bebeğe bakmadım. Profiline bakıp gözlerini benimkilere çevirmesini bekledim. "İyi misin?"

"Evet."

Yalancı.

Dün gece bana aile toplantılarına katılmadığım söylemişti. Neden? Neyi kaçıırıyordum? Ailesi neye benziyordu? Belki de bunu bu kadar zorlamamalıydım. Bir yanım ona yalvarmak, sadece denemesi için yalvarmak istiyordu. Bunun yerine ona kalbimden geçenleri söyledim.

"Bu iş bittiğinde senden nefret etmelerini istemiyorum," diye fısıldadım.

"Bu şekilde daha kolay olacağını düşünmüyor musun?"

"Ne demek daha kolay?"

Omuz silkti. "Benden nefret etmeleri için beni tanımlarına gerek yok."

"Ama senden nefret etmelerini istemiyorum." Kalbim burkuldu. Neden ondan nefret edeceklerdi ki?

"Etmeleri umurumda değil."

"Jasper." Sesim çatallaştı. "Benim umurumda."

Bizim sonumuzu böyle mi görüyordu? Kalplerimizdeki nefretle? Bir yanım ona sarılmak, diğer yanım ise böyle bir aptal olduğu için suratına bir avuç at boku fırlatmak istiyordu.

"Arkandan lanet okumalarını istemiyorum," dedim. "Yıl-

larca senden kalbimi kıran kötü adam olarak bahsetmelerini istemiyorum. Seni bu şekilde düşünmelerini istemiyorum; çünkü ben seni böyle düşünmek istemiyorum.”

İç çekip elimi tuttu ve beni kollarının arasına çekti. Saçlarını öptü. Sonra birlikte eve doğru yürüdük.

Buna rağmen hiçbir şey değişmemişti.

Yemek boyunca neredeyse hiç konuşmadı. Sadece kendisine yöneltilen sorulara cevap verdi. Evet, normalde de sessizdi ama bu farklıydı. Gergindi. Foster onunla muhatap olduğunda bile mümkün olan en kısa cevapları veriyordu. Ta ki insanlar çabalamayı bırakana kadar. Ben ağlama isteğimle savaşırken herkes dikkatini Mateo'ya verdi.

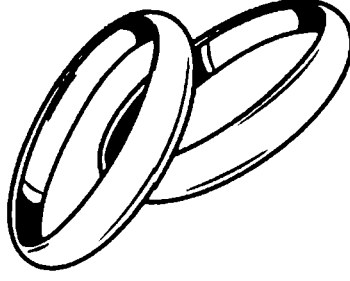
Jasper kötü adam olmaya kararlı görünüyordu.

Belki de haklıydı. Belki bu işleri kolaylaştırırdı. Belki de kimsenin kocam hakkında ne düşündüğü önemli değildi.

Zaten bu sadece bir yalandan ibaretti.

Düzenleme

Ny.Ozlem

13. Bölüm

Jasper

Foster'la onun spor salonundaki minderlerde karşılıklı oturmuş, dört buçuk kilometrelik bir koşunun ardından diz kaslarımızı esnetiyorduk.

“Duyuruyu gördün mü?” diye sordu.

“Gördüm.”

Sabahtan beri bu konuyu açmasını bekliyordum. Koşu sırasında bu konu hakkında konuşmak isteyebileceğini düşünmüştüm. Bunun yerine sessiz kalmış, onu daha hızlı ve daha fazla zorlamama izin vermişti. Ta ki hazır olduğu ana kadar.

“Harika bir açıklama,” dedim.

“Talía yardımcı oldu.”

Foster bugün emekli olduğunu açıklamıştı. Bu sabah okuduğum haberde, kariyeri boyunca kendisini destekledikleri için UFC'ye ve hayranlarına teşekkür etmişti. Bana bile teşekkür etmişti.

Emekliliği, onu şahsen tanıyan bizler için yeni bir haber

değildi. Bana bunu haftalar önce söylemişti ama son zaferinin dalgasını biraz daha uzun süre yaşamak için duyuruyu ertelemeyi tercih etmişti.

Ta ki veda etme vakti gelene kadar.

“Garip hissediyorum.” Bir elini sakahnın üzerinde gezdirdi. “Kötü değil, sadece... Doğru kelimeyi bilmiyorum.”

“Resmi.”

“Onun gibi bir şey.”

“İyi misin? Tereddüt etmiyor musun?”

Başını salladı. “Pişmanlık yok. Olmam gereken yerdeyim.”

Önünde koca bir gelecek, Talia ve büyüyen aileleriyle birlikte kuracakları bir hayat vardı.

“Emekli olsam da sen hâlâ benim eğitmenimsin,” dedi.

“Biliyorum.”

Dövüşü bırakma kararını paylaştığında da bana aynı şeyi söylemişti. Foster’ın hayatının geri kalanında Quincy’de onunla birlikte koşturmak için bana para ödeyeceğine dair aklımda en ufak bir şüphe yoktu. Onunla özel spor salonunda antrenman yapmak için. Tam da bu noktada gerinmek için.

Ancak antrenman hiçbir zaman parayla ilgili olmamıştı. Paraya ihtiyacım yoktu.

Antrenmana başlamıştım çünkü bir şeye ihtiyacım vardı.

On yıldan fazla bir süredir bu işi yapıyordum ve hâlâ o şeyi tam olarak ifade edemiyordum.

Fiziksel rahatlama bunun bir parçasıydı. Bir öğrencinin ya da sporcunun kazanmasını izlemenin verdiği heyecan da öyle.

Bu yola girdiğimde, hayatımda ilk kez kendimi geri plana atılmış gibi hissetmemiştim. Yıllar önce ilk dövüş okuluna girdiğimde, bir yük değildim.

Sonunda, doğru zamanda ve doğru yerdeydim.

Montana başlangıçta doğru yerdı. Foster'ın emekliliğiyle birlikte sırada ne olduğundan emin değildim.

Yıllarca yolu çizen Foster olmuştu. Liderlik eden oydu. Ben sadece onu takip etmişim. Bu bana gayet uygundu.

Şimdi ise yolculuğunu bitirmişti. Gökkuşağının sonundaki altın küpünü bulmuştu.

Peki ben nereye gidiyordum?

En son bu durumda olduğumda, boş bir geleceğe baktığımda, bir kariyer bulmayı başarmışım.

Bir en iyi arkadaş.

Fakat bu arkadaşlık değişmek üzereydi. Eloise ve ben boşandığımızda, Foster bir taraf seçecekti ve ben bunun benim tarafım olacağını düşünecek kadar aptal değildim.

Kahretsin, onu özleyecektim. Olacakların endişesi başımın üzerinde asılı duran sonsuz bir bulut gibiydi.

Foster çıplak ayaklarının üzerinde sıçradı, kollarıyla büyük daireler çizerek kaslarını gevşetti. "Eloise bugün çalışıyor mu?"

"Hayır, evde. Hafta sonu resepsiyon çalışanının cumartesi günü izinli olması gerekiyormuş, onun yerine bugün izin alacak."

Bu sabah kulübeden ayrıldığımda çamaşırları katlıyordu. Daha sonra ayak işlerini halledip çiftliğe gideceğinden bahsetmişti. Muhtemelen hayır diyeceğimi bildiği için beni davet etmemişti.

Ailesiyle o garip ve gergin akşam yemeğinden bu yana bir ay geçmişti. Talia ile ara sıra spor salonunda karşılaşmak ya da seyrek uğradığım kafede Lyla'ya rastlamak dışında Edenları hiç görmemişim.

Böyle olmasını tercih ederdim.

Eloise de onlardan bahsetmedi. Foster bile artık onlardan nadiren bahsediyordu.

O yemeğe sadece Eloise ısrar ettiği için gitmiştim ama ailesine saçmalıklarını yüzlerine vurmamak için tüm irademi kullanmıştım.

Onun ne kadar çabaladığını nasıl göremezlerdi? Onu sevdiklerinden hiç şüphem yoktu ama bu evlilik için numara yapmasının bir nedeni vardı.

Ailesi, anne ve babası Eloise'e değişmesi için o kadar çok baskı yapmıştı ki Eloise kendini yeterince iyi olmadığına ikna etmişti. O oteli almak için hayır cevabını veremezdi. Mükemmel olmak zorundaydı.

Zaten öyleydi.

Ondan o güzel kalbini katılaştırmasını, duvarlar örmesini ve insanları dışarıda bırakmasını istiyorlardı. Kendini korumasını, böylece ben dahil hiç kimsenin onun güven dolu doğasından faydalanamayacağını düşünüyorlardı. Eğer zorlamaya devam ederlerse, onu Eloise yapan tüm güzellikleri yok edeceklerdi.

Ancak bu benim kavgam değildi. Kendi ailemle olan sağlıklı ilişkim düşünüldüğünde, konuşmaya hakkım yoktu. Bu yüzden yemekte sessiz kalmıştım.

Edenleri sevmek zorunda mıydım? Hayır. Eloise'in isteklerine rağmen, onların da beni sevmesine gerek yoktu. Yakında gidecektim. Düğün ayın sonundaydı.

Bir aileyle ilgilenme sırası Eloise'de olacaktı, *benimkiyle*.

Ve Sam'le.

Ondan sonra, tüm bu durumun ne kadar berbat olduğunu, benimle İtalya'ya gelmesini istememin ne kadar boktan oldu-

ğunu anlayacaktı. Muhtemelen boşanma evraklarımızı hazırlamak için acele ederdi.

“Başka ne yapmak istiyorsun?” diye sordu Foster. “Antrenman yapmak ister misin?”

“Sen ister misin?” Birlikte o kadar uzun yıllar geçirmiştik ki nasıl bir cevap geleceğini biliyordum.

Omuz silkti. “Pek sayılmaz.”

“Bugünlük bitirelim.” Ayağa kalktım, tişörtümü ve telefonumu bıraktığım banka doğru yürüdüm.

“Öğle yemeğine çıkmaya ne dersin?” diye sordu.

“Elbette.” Terli tişörtümü örten kapüşonlumu üzerime çektim. Quincy’de Foster ile sadece geçireceğim sayılı haftalar kaldığı için istediği her şeyi yapardım.

Çiftlikte yine acı dolu bir akşam yemeği dışında.

“Eden Coffee’ye ne dersin?”

“Kulağa hoş geliyor.”

Yine de oraya gitmek hafif bir ihanet gibi geliyordu. Eloise’e göre Lyla hâlâ tuhaf davranıyordu, bu yüzden de kafeden uzak duruyordu. Yine de Foster’ın yemek istediği yer orasıysa, seçimi ona bırakacaktım. Hayatının geri kalanında Quincy’de yaşamak zorundaydı. Edenlarla uğraşması gerekecek olan oydu.

Eloise ve Lyla, ben gittikten sonra işleri yoluna koyacaklardı.

“Hızlı bir duş almamın sakıncası var mı?” Foster çenesini spor salonunun küçük dairesine doğru salladı. Quincy’ye ilk taşındığında orada yaşamıştı.

“Kesinlikle yok.” Telefonumu elime aldım, o dairede kaybolurken ben de banka oturdum. Bir dakika sonra su açıldı.

Tam haberlere göz atmak üzereydim ki telefonum çaldı. Ekrandaki isim karşısında içim içimi yedi.

Samantha.

Bu arama beni şaşırtmamalıydı. Düğün davetiyesinin cevabını ismim ve bir artı ile postaladığımdan beri başka bir aramanın geleceğini biliyordum. Yine de kalbim boğazıma doğru yaklaşırken nabzım hızlandı.

“Ne var, Samantha?” Telefonu kulağıma bastırırken tutuşum sıkıydı.

“Ah, tam adım. Kötü bir ruh hâli içindesin.”

Onun aramalarına cevap vermeyi ne zaman bırakacaktım? Her seferinde pişman oluyordum. Yine de burada, kendimi hat-tın diğer ucunda onun sesini bininci kez dinlerken bulmuştum. “Bir şeye mi ihtiyacın vardı? Çalışıyorum.”

“Öyle mi? Bugün Foster Madden’in emekliliğiyle ilgili bir haber okudum.” Dişlerimi sıktım, bu işi daha da uzatacak kü-çümseyici bir yorum yapmaktan kendimi alıkoydum.

Demek bunu yüzüme vurmak için aramıştı. Sam, antrenör-lük işimi her zaman eleştirmişti. Ona göre bu bir hobiydi. Ken-dine saygısı olan hiçbir erkeğin yapmayacağı bir şeydi; çünkü beni asla zengin etmeyecekti.

Zaten zengindim, bunu çok iyi biliyordu ama hiçbir para eski karım için yeterli olmayacaktı.

“Hayatında neler oluyor? Son zamanlarda ilginç biriyle yat-tın mı?” diye sordu.

“Bunu gerçekten yapmamız gerekiyor mu?”

“Ah, bu bir evet. Bana onun hakkında her şeyi anlat. Saçla-rını tam istediğin gibi çekiştiriyor mu?”

Aslına bakarsanız, evet. Seks yaparken Eloise hep saçımı çekiyordu. Yine de çenemi kapalı tuttum.

“Söyle bana.”

“Hayır,” diye kestirip attım.

“Jasper.”

Sessiz kaldım, konuşsam da konuşmasam da bunun Sam için bir önemi olmayacağını uzun zaman önce öğrenmiştim. Söyleyeceklerim umurunda bile değildi.

Konuşmadaki boşluğu o doldururdu.

Eloise de öyle yapardı.

Gerçi Eloise konuşurken niyeti asla incitmek olmuyordu. Dili onun en büyük silahı değildi. Hayır, Eloise konuştuğunda kalbi daha da parlardı.

“Onu kaç kez becerdin?” diye sordu. “Bir kereden fazla mı? Benden sonraki ilk kişi miydi?”

Evet. Otuz üç yaşında olmama rağmen birden fazla kez yatığım kadınları iki parmağımda sayabilirdim. Samantha.

Ve Eloise.

“Sessizliğin çok şey söylüyor, Jasper.”

Bu aramalardan hep pişmanlık duymuştum ama hiçbiri bugünkü kadar değildi.

Bu iğrenç oyuna ne zaman başlamıştık? Keşke zamanda geriye, boşanmamızdan sonraki o ilk telefon görüşmesine gidebilseydim ve Sam’in numarasını engelleyebilseydim.

Aradığında yatağında bir kadın vardı. Vegas’a yeni taşınmıştım. Bir barda güzel bir kadınla tanışmıştım ve adını söyler söylemez unutmuştum. Ancak onu yatağa atmak için bir isme ihtiyacım yoktu.

Ertesi sabah Sam’in çağrısı beni erkenden uyandırmıştı. Kadını da. Sam arka planda onu duymuştu ve telefonu kapatmak yerine başka bir kadını becermekten hoşlanıp hoşlanmadığını sormuştu.

Yalan söyleyip evet demiştim. Çoğunlukla Sam'i kıskandırmak içindi.

Fakat Samantha yalanımı ortaya çıkarmıştı. Birbirimizi inandırıcı yalanlar söyleyemeyecek kadar uzun zamandır tanıyorduk.

İki hafta sonra Sam tekrar aradı. Başka bir kadınla birlikte olup olmadığımı sordu. Ben de ona tüm canlı detayları anlattım, seks hayatımı yüzüne vurdum; belki beni incittiği gibi onu da incitir diye düşündüm.

İncitmemişti.

Boşanmamızın üzerinden on yıl geçmişti.

Bu ne zaman sona erecekti?

“Dün gece seks yaptım,” dedi. “Seni düşündüm. İlk seferimizi düşündüm. Hatırlıyor musun? Çok gençtik.”

Ve aptaldık. Hiç korunmamıştık. Tanrı'ya şükür hamile kalmamıştı.

“Çok kötüydü.” Güldü. “Çok tatlıydı. Çok naziktin. Başlangıçta çok kötüydük. Sonra daha iyi olduk, değil mi?”

“Evet, sanırım öyle.” Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. Birbirimizden öğrenmiştik. Birbirimize öğretmiştik. İkimizin, yatağında omuz omuza oturup tantra tarzı seks üzerine bir kitap okumamızı asla unutmayacaktım.

Başka bir kadın olsa muhtemelen utanırdım. Sam ile utanmamıştım.

“Kim bu gizemli kadın? İyi biri mi?”

“Hoşça kal, Samantha.”

“Bekle.”

Lanet olsun. “Ne?”

“Söyle bana. Aklını kaçırmana neden oluyor mu? Tırnaklarını sırtına geçirip iz bırakıyor mu?”

“Evet. Şimdiye kadar yaptığım en iyi seks.”

Bu gerçektir.

Ve hayatımda hiç bu kadar iğrenç hissetmemiştim.

“Bu kadını düğünüme mi getiriyorsun?” diye sordu.

“Evet, getiriyorum.”

“Kim o kadın?”

Eğer telefonu kapatamazsam, Sam’e söylemek üzere olduğum şey işime yarayacaktı. “Karım.”

Hat sessizleşti.

Ailemden hiç kimse evlendiğimi bilmiyordu. Bu yüzden Sam’in evliliğinden haberi olmasının imkânı yoktu.

Sam boğazını temizledi. “Onunla tanışacağım için heyecanlıyım.” Bir yalan.

“O çok değerli bir hazine.” Bir gerçek.

Sam veda etmeden aramayı sonlandırdı. Muhtemelen başkalarını arayacaktı. Adamlarını Eloise hakkında dedikodu ve bilgi toplamak için dağıtacak. Yine de Sam’in yarattığı drama ne olursa olsun bize, Montana’ya dokunmayacaktı.

Gizlice evlenmiş olmamı umursamış olabilecek herkes, benimle konuşmayı uzun zaman önce bırakmıştı. Ailem de buna dahildi.

Kusma isteğimi bastırarak banktan kalktım.

Foster dışarı çıktı, temiz kıyafetler giymişti, saçları ıslaktı. Telefonunu kaldırdı. “Tamam, plan değişti. Tally kendini iyi hissetmiyor. O, şey...”

“Hamile.” Sadece bir tahmin olsa da bir süredir şüphelendiğim bir şeydi. Fakat önsezim Foster’ın geniş gülümsemesiyle doğrulandı.

“Pek kimseye söylemedik ama senin bilmeni istedim.”

“Tebrikler.” Onu kendime çekip sarıldım. “Senin adına çok sevindim. Gerçekten.”

Yaşadığı onca şeyi, Talia’yı kaybetmesini ve onu geri kazanmak için verdiği mücadeleyi düşününce Foster bu mutluluğu hak ediyordu.

Sırtımı sıvazladı. “Teşekkür ederim.”

“Eve git. Talia’yı kontrol et. Yarın antrenmana var mısın?”

“Kesinlikle. Dokuzda?”

“Burada olacağım.” El sallayarak kapıya yöneldim ve *Yukon*’a bindim. Sonra rahat bir nefes aldım. Bugün öğle yemeği boyunca yerimde oturup duramazdım. Sam ile konuştuktan sonra olmazdı. Bu yüzden kasabaya giden bilindik yolda ilerledim. Zihnimdekileri bir kenara atabilmek birkaç dakikam olmasına minnettardım.

Main Cadde’si insanlarla doluydu. Turist sezonu tüm gücüyle gelmişti ve mutlu yabancılar kaldırımları doldurmuştu. Yaz tatilinde okuldan kurtulan çocuklar, ebeveynleri arkalarında olduğu hâlde sokaklarda zıplıyorlardı.

Havada tüm kış olmayan bir enerji vardı. Quincy artık kış uykusunda değildi, engebeli kırsal alanla birlikte geliyordu. Karlar eriyerek çiçeklerin açmasını sağlamıştı.

Ocak ayında biri bana burayı özleyip özlemeyeceğimi sorsaydı, kesinlikle hayır derdim ama belki de her şeye rağmen özleyecektim. Hayatım boyunca seyahat ettiğim onca yer arasında Montana kadar büyüleyici olanı yoktu.

Eve geldiğimde Eloise’in arabası hâlâ bungalovun dışında park edilmiş durumdaydı.

İçeri girdim. Anahtarlarımı ve telefonumu mutfak adasının üzerine bıraktığım sırada elinde dolu bir sepetle çamaşır odasından çıktı. “Selam.”

“Merhaba.” Kalçasının ortasına kadar inen sade, yeşil bir elbise giymişti. Ayakları çıplaktı, ojeli tırnakları görünüyordu. Beyazdı. Bu sabah pembe olduklarını hatırlıyordum.

Saçları açıktı, ipeksi telleri omuzlarına dökülüyordu. Gü-lümsediğinde mavi gözleri mücevher gibi parlıyordu. İşte o gülümseme beni olduğum yerde durdurdu. Sanki kapıdan içeri girmemi izlemek tüm gününün en önemli anıymış gibi bana bakıyordu.

Ve kısa bir süre önce Sam’e, karımı becermekten ne kadar hoşlandığımı söylemiştim.

Bu etiketten hoşlanmamam gerekiyordu. Eloise odaya gir-diğinde kalbimin durmaması gerekiyordu.

“Neyin var?” Sepeti kanepeye bırakıp yaklaştı. Bakışları te-peden tırnağa beni taradı. “Foster sana yine yumruk mu attı?”

“Hayır. Önemli bir şey değil.” Başımı salladım, arkamı dönüp buzdolabına doğru yürüdüm. “Çiftliğe gideceğini sanıyordum.”

“Fikrimi değiştirdim. Bugün arabayla oraya gitmek istemedim.”

Bir Gatorade* çıkarıp kapağını açtım ve birkaç yudumda yarısını bitirdim. Sonra şişeye boş boş bakarak tezgâhın üzeri-ne bıraktım. “Foster bugün emekli olacağını açıkladı.”

“Ah.” Adanın etrafında döndü ve tezgâhın üzerine zıplaya-rak içeceğimin hemen yanına oturdu. “İyi misin?”

“Bunun olacağını biliyordum.”

Elini kaldırarak parmak uçlarını saçlarıma götürdü. Tam da sevdiğim şekilde. “Bu sorunun cevabı değil.”

İç çekip dokunuşuna doğru eğildim. “Son on yılda verdiğim en büyük emek Foster’ın kariyerine oldu.”

Kafamdaki soruyu dile getirdi. “Şimdi ne olacak?”

* PepsiCo firmasına ait bir sporcu içeceği markası. –ç.n.

“Bilmiyorum.” Daha yakma eğilip alınımı onunkine yaklaştırdım.

Tüm çocukluğum boyunca elime bir plan tutuşturulmuştu. Bu plan benim için doğmadan önce çizilmiş, nesillerdir Vale erkeklerinin adımlarının takip edileceğine dair değişmez beklentilerinden yontulmuştu.

Bu beklentilerden uzak durmak sandığım kadar zor olmamıştı. Eleştiri ya da bunun eksikliği hafifti. Katlanılabilirdi.

Hayal kırıklığına uğramak için ailemin umursaması gerekirdi.

O günlerde plansızlığı benimsemiştim. Neyi ne zaman istersem yapmıştım. Spontane olmak bir maceraydı.

Bu sefer kulağa o kadar heyecan verici gelmiyordu.

Eloise’in parmakları yüzümde gezindi, elmacık kemiğimden dudaklarıma kadar iz sürdü. Dokunuyordu. Her zaman dokunurdu. Tıpkı uyuduğumuzda her zaman yanıma kıvrıldığı gibi. Görünüşe göre yatağın kendi ait olan tarafına karşı bir alerjisi vardı.

Bu iş bittiğinde dokunulmayı özleyecektim. Sarılmayı... pek değil. “Hey.” Uzaklaşıp hüzünlü bir gülümsemeyle yüzüme baktı. “Bir yolunu bulacaksın.”

“Evet.” Düğün bittiğinde karar verecektim.

“Aç mısın?” diye sordu. “Bize öğle yemeği pişirebilirim.”

“Fıstık ezmesi ve reçel yemek sayılmaz.” Alt dudağını ısır-dım. Eğer bugün buradaysa, günümüzü mutfakta geçirmek istemi-yordum.

Hızlı bir hareketle onu tezgâhtan kaldırdım.

Nefesi kesilirken uzun bacakları anında kalçalarıma dolandı.

“Öp.”

Ağzını benimkine yaklaştırdı bir kolunu omuzlarıma doladı,

diğer koluyla da bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıstırdı. Gözleri kapandı ama ben kendi gözlerimi açık tuttum ve dilinin alt dudağımda titreyişini izledim.

Bu titremeyi ona ben öğretmiştim.

İki hafta önce, dilimle klitorisine karşı aynı hareketi yaptığımda, parçalanmıştı. Sonra uykuya dalmadan önce, bunu yapabilmeyi dilediğini söylemişti. Böylece son iki hafta boyunca pratik yapmıştık.

Artık yapabiliyordu. O titreyiş mükemmeldi.

Gözlerini açana kadar bekleyerek dudaklarımı araladım.

“Ne?” diye sordu, nefesi kesilmişti.

Kollarım onun etrafında sıkılaştı, onu o kadar yakınımaya çektim ki sertliğini hissettiğine emindim. “O titreyiş benim. Sadece benim.”

“Ha?”

Bekledim, anlaması için ona bir dakika verdim.

O titreme başka hiçbir erkek için yoktu.

Bakışlarındaki ışıltı, pencereye tül bir perde çekilmiş gibi sönükleşti. “Böyle konuşma.”

“Nasıl?”

“Jas.” Bacaklarını çözdü, aşağı inmek için kıpırdandı ama tutuşum daha da sıkılaştı.

“Bana söz ver, Eloise. Onu başkasına verme.”

İşte buydu. Ettiğimiz onca yemin arasında tutmasını istediğim tek yemin buydu. O güzel, mavi, keder sinmiş gözbebekleriyle uzun bir süre benimkileri inceledi, ta ki başını sallayana kadar. “Söz veriyorum.”

Ağzımı onunkinin üzerine kapattığımda dillerimiz birbirine dolandı. Onu her şeyimle öptüm, işaretledim ve sahiplendim.

Tatlı tadını ezberlemeye ihtiyacım vardı. Ardından tutuşumu değiştirdim, bir kolumu dizlerinin altına koyarak onu kucakladım, diğer kolumu da sırtına dolayarak içeri yürüyüp onu bir ay boyunca paylaşacağımız yatağa taşıdım.

Güneş, balkonun sürgülü cam kapısından içeri girerek çatı katını aydınlatıyordu. Eloise'i ayaklarının üzerine bıraktım, o da elbisesinin eteklerine uzandı ve ben elbisesini çıkarmaya fırsat bulamadan vücudundan sıyırdı.

Vücudu tam bir rüyaydı, sertti ama olması gereken tüm kıvrımları yumuşacıktı.

O sutyenini çözüp külotunu çıkarırken benim giysilerim de onunkilerin yanında yere döküldü.

Sonra çarpıştık. Ağızlar. Ellerimiz. Tenlerimiz. Yatağa yatığımızda bacaklarını iki yana açtı. Kalçalarım onun merkezine yerleşti ve içine kaydım.

“Jas.” Beyaz tırnakları omuzlarımın etine batıyordu. Birkaç defa içine girip çıkacaktım, parçalanması fazla uzun sürmeyecekti. İç duvarlarının titreyişi de dili kadar bağımlılık yapıcıydı.

Kendim için ancak bu kadarını talep edebilirdim. Onun orgazmları şimdilik benimdi. Sonra onları başka bir adama verecekti. Sadece bu düşünce bile görüşümü kırmızıya boyadı, aylardır hissettiğim en güçlü kıskançlık kriziydi.

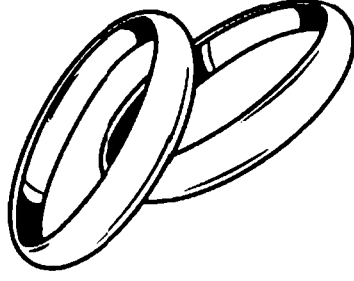
Sertçe içine girdim, onu becerdiğimde nasıl hissettiğini hatırlamasını istiyordum.

“Bana bak,” diye emrettim, kulağma değen nefesim sıcaktı. Arkama yaslandığımda gözleri beni bekliyordu. Aletimi tamamen içine gömdüm.

“Hatırla.” *Beni hatırla.*

Eli yanağımı buldu. “Sen hatırlayacak mısın?”

Hayatımın geri kalanı boyunca.

14. Bölüm

Eloise

Mateo oteldeki resepsiyon bankosuna yaslanmış, bir aydan uzun süredir atlatmayı başardığım konuyu açmak üzereymiş gibi görünüyordu.

Evliliğim.

“Şey...” dedi.

“Bu gece gelecek üç misafirimiz var.” Bilgisayar ekranını açmak için fareye tıkladım. “Umarım yakında burada olurlar. Bu gece eve gitmeden önce onları kontrol etmek istiyorum. Resepsiyonda son çalışmandan bu yana rezervasyon yazılımında pek çok değişiklik oldu.”

Söz verdiği gibi, Mateo geçtiğimiz ayı otelde bana yardım ederek geçirmişti. Çoğunlukla kat hizmetlerindeki vardiyaları karşılıyordu. Ondan üstesinden gelmesini istediğim birkaç bakım projesi de olmuştu ama ona ilk kez resepsiyon görevlisi olarak ihtiyaç duyuyordum.

Her zamanki gece resepsiyonistim bu sabah hasta olduğunu söylemişti ve ben de onun yerine bakmayı planlamıştım. Fakat

yediden beri buradaydım. Mateo öğleden sonra geldiğinde bu gece çalışmaya gönüllü olmuştu.

“Yazılımı çözebilirim,” dedi.

“Tamam.” Kapılara baktım, ikimizin yalnız kalmaması için bir konuk içeri girsin diye dua ediyordum. Böylece Jasper hakkında konuşmak zorunda kalmayacaktık.

“Foster emekli olduğuna göre Jasper şimdi ne yapacak?” diye sordu Mateo.

Omuz silktim. “Henüz emin değil.” Ya da belki bir planı vardı. Mateo’nun tahmini de benimki kadar iyiydi.

Foster’ın emekliliğinin açıklanmasının üzerinden bir hafta geçmişti ve Jasper sonraki adımlarından emin olsa bile bunları benimle paylaşmamıştı. Neden paylaşacaktı ki? Düğüne kadar sadece birkaç haftamız kalmıştı. Düğünün ardından artık sahte karısı olmayacaktım.

Bunun canımı sıkmaması için elimden geleni yapıyordum.

Tıpkı temmuzun ne getireceğini düşünmemek için elimden geleni yaptığım gibi.

Boşanma.

Dehşet, son birkaç haftadır sürekli bir yoldaş hâline gelmişti. Rahatsız edici olduğu kadar istenmeyen bir şeydi. Bu boşanmayı dört gözle beklemem gerekmiyor muydu? Normal hayatıma geri dönmeyi? Las Vegas’ta yaptığım hatayı düzeltmeyi?

Bu evlilik bitmeliydi. Jasper ile birbirimize âşık değildik. Bu bir peri masalı değildi. Yine de onun gidişini izleme fikri kalbimi parçalıyordu.

“Jasper ile nasıl gidiyor?” diye sordu. “Dürüst ol.”

“İyi.” Harika değildi ama iyiydi.

En azından yeterince iyiydi.

Jasper ile bungalovdayken, dünyanın geri kalanı yatak odasının ötesinde bir bulanıklıkken, her şey kolaydı. Öte yandan, her günün diğer yirmi saati biraz daha zordu.

O adamdan orgazm dışında bir şey koparmak imkânsızdı.

Hâlâ ailesi hakkında hiçbir şey bilmiyordum. O da benimkini hiç sormamıştı. Eski karısıyla ne olduğu ve bu düğünün neden bu kadar önemli olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ben sadece ona inat olsun diye kullandığı bir araç mıydım? Yoksa onu hâlâ seviyor muydu? Nikâh memuru evliliğe itiraz eden olup olmadığını sorduğunda, Jasper elini kaldıracak mıydı?

Her iki durumda da bu soruların cevaplarından hoşlanacağımdan şüpheliydim. Merak içimi kemirse de sormayı reddettim.

Mateo yalnız olduğumuzdan emin olmak için lobiye baktı.

Ne yazık ki yalnızdık. Neden ne zaman otelde yalnız başıma sessiz bir dakika geçirmek istesem her yer dolup taşıyor ama dikkatimi dağıtacak birine, herhangi birine ihtiyaç duyduğumda lobi bir mezar kadar sessiz oluyordu?

“Bilmelisin ki... Annem ve babam endişeleniyor.”

Göğsüm sıkıştı. Bu beni şaşırtmamalıydı ama şaşırttı. “Neden? Ben iyiyim.”

“Jasper’ı sevmiyorlar.”

Yüzümü buruşturdum. “Ah. Sence de bu çok ağır değil mi?”

“Öyle mi? Hadi ama Eloise. Kendini onların yerine koy. En küçük kızları bir hafta sonu için Las Vegas’a gidiyor ve eve evli dönüyor, sonra da bunu bir ay boyunca saklıyor. Sonunda gerçek ortaya çıkıyor ve yeni damatlarını tanımaya çalıştıklarında onları başından savıyor.”

“Jasper yemeğe geldi.”

Mateo bir kaşını kaldırdı. “Ve başka bir yerde olmak istedi. O masanın yıllardır gördüğü en garip akşam yemeği idi.”

“Onu rahat bırak, Mateo. Biz bir grup olarak çok fazlayız. Herkes Eden kaosa hemen uyum sağlayamıyor.” Bu zayıf bir saptırmaydı. O akşam yemeği berbat geçmişti.

Annemle babamın geçen ay başka bir davete zahmet etmemiş olmaları şaşırtıcı değildi. Biz de onları ziyaret etmek için herhangi bir girişimde bulunmamıştık.

“Endişelenmelerini istemiyorum.” İç çektim, yakında bunların hepsi son bulacaktı.

“Ama endişeliler. Jasper’ın senden faydalanmasından endişe ediyorlar.”

“Faydalanmıyor.”

“Emin misin? Nereli? Ailesi nasıl biri? Foster emekli olduğuna göre sana nasıl bakacak?”

“Kendime bakabilirim, çok teşekkür ederim.”

Jasper’ın parasal durumunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu beni ilgilendirmezdi. Beş parasız olduğundan şüpheliydim. Bungalovu satın almıştı. Parmağımdaki elmas yüzüğü o almıştı. Onunla ilgili hiçbir şey bana karısının maaş çekini arayan bir adam gibi gelmemişti.

“Yani ikinizi de geçindirmek için sana mı güveniyor?”

“Bu sorgu da neyin nesi?” diye tersledim.

“Sen benim kız kardeşimsin, Eloise.” Mateo’nun sesi yumuşadı. Yüzündeki endişe beni neredeyse kıracaktı. Bir an için her şeyi itiraf etmek istedim. Ona Jasper hakkındaki gerçeği söylemek istedim ama ağzımı kapalı tuttum.

Yalanı kabul etmek imkânsız geliyordu. Kendim için kazdığım bu çukur gittikçe derinleşiyordu. Onlara tüm hikâyeyi anlatırsam bana kızacaklardı.

Fakat sessiz kalırsam, bunun yerine Jasper'a kızmalarına izin vermiş olacaktım.

Ona, bu iş bittiğinde ailemin ondan nefret etmesini istemediğimi söylemem ironikti. Tabii, bunu imkânsız hale getirmiştim, değil mi? Bu sırrı sakladığım için asla barışçıl bir şekilde sona ermeyecekti.

Aptal Eloise.

Utanç ve tiksinti tenimin altına işleyerek beni ürpertti.

“O iyi bir adam.” Buna olan inancım tamdı.

“Tamam.” Mateo ellerini kaldırarak bu konuyu kapattı. “Kahve içmek için Lyla’ya gideceğim. Bir şey ister misin?”

Başımı salladım. “Hayır, teşekkürler.”

“Bir dakika sonra görüşürüz.” Mateo lobiden geçerken donup kalmıştım, o konuşmayı tekrar hatırladıkça kalbim hızla çarpıyordu.

Annem ve babam endişeliydi. Nedeni neydi?

Jasper ve ben bu oteli devralacak kadar sorumluluk sahibi olduğumu kanıtlamak için birlikte kalmıştık. Ancak Jasper’dan hoşlanmazlarsa, onun çıkar sağladığını ya da Eden servetinden bir dilim istediğini düşünürlerse, bu her şeyi değiştirir miydi?

Ya her şeyi mahvetmişsem? Ya hâlâ evli olduğum için oteli almama izin vermezlerse?

“Ne karmaşa ama.” Şakaklarımın arkasında bir baş ağrısı belirdi. Neden evlenmek zorundaydık ki?

Eğer bir zaman makinem olsaydı, o geceye geri döner ve her şeyi değiştirirdim. Değil mi?

“Sadece birkaç hafta daha.” Bunu düzeltmek için birkaç hafta daha. Jasper ile geçireceğim birkaç hafta daha.

Geri sayım baş ağrımı hafifletmeliydi.

Sadece ağrıyı daha da kötüleştiriyor gibiydi.

Lobinin kapısı açıldı ama içeri giren bir misafir değildi. Annemdi.

Daha dik oturdum ve parlak bir gülümsemeye zorladım. “Merhaba, anne.”

“Selam, tatlım.” Bankonun etrafında dönerek yanağımdan öptü. “Bugün nasılsın?”

“Ah, iyiyim. Meşgulüm. Yazları nasıl olduğunu bilirsin.” Eylül ayına kadar tek bir boş yer yoktu ve Anma Günü’nden beri tam kapasiteyle çalışıyorduk.

Turist sezonunu, memleketimin kaldırımlarını taze yüzlerin doldurduğu, insanların Quincy’nin büyüsunü dencyimlediği zamanları severdim. Normalde The Eloise’de mümkün olduğunca çok zaman geçirirdim, sadece konuklarla ilgilenmek için değil, onların enerjisini içime çekmek için de. Ancak bu yıl, çoğu akşam kendimi buradan gitmek için can atarken bulmuştum. Kulübeye dönmek ve gece boyunca Jasper’da kaybolmak için.

Mateo, Eden Coffee’den dönerken kapıdan çıkmak üzereydim.

“Mateo’nun yardım etmek için burada olmasına memnunum,” dedim anneme.

“Ben de onun burada olmasına memnunum.” Gözleri yumuşadı. Altı çocuğu da evde olduğu için annem cennette gibiydi. Buna bir de torunları eklenince, bugünlerde onu gülümsemeden gördüğüm anlar nadirdi.

“Jasper nasıl?” Gülümsemesi soldu. Bunun farkında olduğundan bile şüpheliydim ama canımı yakıyordu.

Onu suçlamıyordum, bu tamamen benim hatamdı.

Sol elimdeki yüzükleri çevirerek, “O harika biri,” dedim. “Bu akşam yemekte bana balık taco sözü verdi.”

“Nefis.” Annem başka bir şey söyleyecek, belki de yemek tarifi isteyecek gibi görünüyordu ama onun yerine lobiye göz gezdirdi. “Bugün herkes giriş yaptı mı?”

“Pek sayılmaz.”

Annem, Knox ve Lyla ile mutfakta bir bağ paylaşıyor olabildi ama benimle de önemli bir şey paylaşıyordu.

Bu oteli.

Çiftlik babamı yıllarca meşgul etmişti. Montana’daki çiftliklerde çalışan pek çok çift gibi annem de orada çalışabilirdi. Fakat annem, otelle ilgilenmeye başlamıştı ve otel için bir yönetici tutmak yerine bu işi kendisi üstlenmişti. Bir şekilde altı çocuğu ve kariyerini dengelemişti.

Onun bu kadar yetenekli oluşuna her zaman hayran olmuştum.

Küçük bir kızken onunla burada sayısız saatler geçirmiş, o konuklarla sohbet ederken aynı maun bankonun arkasında, ayaklarının dibinde yere oturmuştum. Onun konuşmalarını oyuncak bebeklerimle canlandırırdım. Onlar benim, uzak yerlerden Quincy’yi ziyarete gelmiş otel misafirlerimmiş gibi davranırdım.

Anaokuluna gittiğimde öğretmenim, beş yaşında bir çocuk için coğrafyayı bu kadar iyi bilmeme hayret etmişti. Bu, annem bana her misafirin nereli olduğunu harita üzerinde gösterdiği içindi.

Belki başka kızlar dünyayı gezmek, o farklı yerleri görmek isterdi. Ancak ben burada kalmaktan memnundum.

Hayallerim bu otelin duvarlarının ötesinde değildi.

Annemle babam bazı yenilemeler ve güncellemeler yapmışlardı ama benim de The Eloise’in butik havasını canlandırmak için kendime ait bazı fikirlerim vardı. Yine de bu fikirlerin, otel resmen benim olana kadar beklemesi gerekiyordu.

Tabii, resmi olarak benim *olacaksa*.

“Seninle bir şey konuşmak istiyorum.”

Gerildim, Jasper hakkında başka bir tartışma için enerjim olduğundan emin değildim. “Elbette. Ne oldu?”

“Lydia Mitchum’u hatırlıyor musun?”

“Hatırlamalı mıyım?” Belki de bu, Jasper ile ilgili değildi. *Tanrı’ya şükür.*

“Üniversiteden oda arkadaşımды. Tanışmıştınız ama üzerinden yıllar geçti. Muhtemelen sekiz ya da dokuz yaşındaydın.”

“Üzgünüm, hatırlamıyorum. Neden?”

“Şey, Quincy’ye taşındı. Muhtemelen on yıldır onunla konuşmuyordum ama birdenbire aradı ve Evergreen Drive’da bir ev aldığını söyledi.”

“Ah, bu çok hoş.”

“Sadece kahve içmek ve arayı kapatmak için buluştuk. Bu yüzden şehirdeyim.”

“Mateo da o tarafa gidiyordu.”

Annem başını salladı. “Buraya gelirken yanından geçtim. Her neyse, Lydia’nın bir oğlu var. Blaze.”

“Blaze. İlginç bir isim.”

“On yedi yaşında. Tüm hikâyeyi anlatmadı ama Lydia’nın zor bir on yıl geçirdiği izlenimini edindim. Evlendiği adamla bir kez tanıştım ve ondan pek hoşlanmadım. Bu yıl boşanmış. Aferin ona. Ama Blaze’in bazı sorunları var. Missoula’da yaşıyorlardı fakat sanırım oradaki lisesinde bazı büyük sorunlar yaşamış. Taşınmanın iyi bir başlangıç olacağını düşünmüş.”

“Ah. Şey... burası yeniden başlamak için iyi bir yer.”

“Onu liseye mi gönderecek, yoksa son yılında evde mi okutacak, hâlâ emin değil. Ama onu evde tutarsa, yeterince sosyal et-

kileşim kuramayacağından endişeleniyor. Görünüşe göre çok içe dönük ve günde on iki saat video oyunları oynamaktan mutlu.”

Asıl sorunun geldiğini hissedebiliyordum. “Tamam...”

“Lydia onun bir işe girmesini istiyor.”

Bir iniltiyi yuttum. “Onunla görüşmekten mutluluk duyarım.”

“Ya da açık olan yarı zamanlı pozisyon için onu işe alabilirsin.”

Hâlâ dolduramadığım pozisyondan bahsediyordu. Üç kişi başvurmuştu. İki görüşmeye gelmiş, diğeri ortaya çıkmamıştı bile ama uyum sağlayamamışlardı. Ben de birini kovmak zorunda kalacağım bir duruma düşmek istemediğim için onları geri çevirmiştim.

“Anne, işe alım kararlarında düzenli olmaya çalıştığımı biliyorsun.” Başımı en başta belaya sokan bir çalışandı. Annem, herkesten çok, bu durumdan tekrar kaçınacağımızdan emin olmayı istemeliydi.

Ellerini kaldırarak, “Öyle olduğunu biliyorum,” dedi. “Buna saygı duyuyorum. Ama bana bir iyilik yapar mısın? Ona yarı zamanlı bir iş ver. İşler yolunda gitmezse, bırak gitsin.”

Kulağa çok kolaymış gibi geliyordu fakat insanları kovmaktan nefret ederdim. İşimin en kötü kısmı buydu. Kimseyi kovmak zorunda kalmayacağım anlamına gelecek olsa, hayatımın geri kalanında seve seve tuvaletleri ovar ve banyoları temizlerdim.

O davaya dahil olmamızın nedeni de buydu. Bu yüzden işe alma konusunda daha dikkatli davranıyordum.

“Anne, bilmiyorum.”

“Lütfen?”

Lobinin kapısı açıldı ve inleme sesimi bastırdı.

Jasper üzerinde sade, siyah bir tişört ve en sevdiği solmuş kot pantolonuyla içeri girdi. Fermuar yerine düğmeleri vardı, bu da onları benim de en sevdiğim kotlar yapıyordu çünkü çok kolay çıkıyorlardı.

“Merhaba,” dedim.

“Selam.” Annemin yanında durup başıyla selam verdi. “Merhaba, Anne.”

“Merhaba, Jasper.” Gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. Bakışlarında temkinli bir ifade vardı. Sanki arkasını dönüp gitmesini bekliyormuş gibi, onun her hareketimi izliyordu.

“Bölüyor muyum?” diye sordu. Başparmağıyla omzunun arkasını işaret ederek, “Gidebilirim,” diye ekledi.

“Hayır, sorun değil,” dedi annem. “Aslında gitmem gerekiyor. Blaze’i düşünür müsün?”

Başımı salladım. “Düşüneceğim.”

Döndü ve kapıya yönelmeden önce Jasper’a son bir şüpheli bakış attı.

Gerçekten bu noktada mıydık? Öz annem hayatımdaki adamdan kaçıyor muydu? Bu yanılttı. Varlığımdaki her hücre bunu *düzeltilmek* için çılgılık atıyordu.

“Anne,” diye seslendim o gitmeden önce.

“Evet?” Kapının yanında durup arkasına baktı.

“Onu işe alacağım. Lydia yarın onu göndersin.” Süreci kısa kesip mülakatı atlamak bir hataydı ama anlaşılan, hatalar benim uzmanlık alanım olmaya başlamıştı.

İç çekerek, “Teşekkürler,” dedi annem, yüzündeki rahatlama sadece midemdeki düğümü daha da sıkılaştırdı. Blaze’e çoktan bir iş sözü vermiş olabilir miydi? Bir elini kaldırarak el salladıktan sonra dışarı çıktı.

Muhtemelen sorun çıkmayacaktı. Olmazsa, icabına bakardım. Blaze kötü bir iş çıkarırsa ya da odaları temizlemekte sorun yaşarsa, en azından annem Lydia'ya ona bir şans verdiğimizizi söyleyebilirdi.

“İyi misin?” Jasper sordu.

“Uzun bir gündü.” Zorla gülümsedim. “Ne yapıyorsun?”

“Bir yolculuğa çıkmam gerekiyor.”

Gözlerimi kırptım. “Yolculuğa mı? Ne zaman?”

“Bu gece.”

“Bu gece mi?” Balık tacosuna ne olacaktı? Ya da daha önceden haber vermeye? Ailesiyle ilgili kötü bir şey mi olmuştu? Onunla gitmeme ihtiyacı var mıydı? “Her şey yolunda mı?”

“Evet, Vegas'ta gelecek vaat eden bir dövüşçüyle görüşmem var. Son dakika haberim oldu.”

“Ah.” Birisi sandalyeyi kıcımın altından tekmelemiş olmalıydı. “Bu harika.”

Bu harikaydı, değil mi? Bu Jasper için yeni bir meydan okuma olabilirdi. Foster emekli olduğuna göre buna ihtiyacı vardı.

“Uçağın ne zaman?” Bunun destekleyici olması gerekiyordu ama kulağa sızlanma gibi geliyordu.

“Arabayla gideceğim. Cuma gününe kadar orada olmam gerekmiyor ama Missoula'daki havaalanıyla uğraşmak istemiyorum.”

Arabayla mı? Las Vegas'a mı? “Yarın seni havaalanına götürebilirim.” Sadece iki saat uzaklıktaydı. Aslında ayıracak iki saatim yoktu ama zaman bulabilirdim.

“Hayır. Karayoluyla gideceğim. Yolda bir otel bulurum. Cuma günkü görüşmemden önce yarın orada olurum.”

“Ah. Şey, tamam. Ne zaman dönüyorsun?”

Jasper sesimdeki çaresizliği ve hayal kırıklığını duyduysa

da belli etmedi. “Gelecek hafta bir gün. Emin değilim. Bir süre Vegas’ta kalabilirim. Evimi kontrol ederim. Eski spor salonuna giderim.”

Hayalimde, bir kâğıt parçasının ikiye ayrıldığını duydum. *Cırt*. Evlilik cüzdanımız yok olmuştu.

Bu, Jasper’ın geri adım atış şekliydi, değil mi? Hayatını planlıyordu. Montana’dan ayrılıyordu.

Birkaç haftam daha olması gerekiyordu.

Sanırım yoktu.

“Dikkatli sür.” Sesim titriyordu.

Jasper köşeyi dönüp beni ona bakmaya zorladı. Sonra yüzümü ellerinin arasına alıp dudaklarıma masum bir öpücük bıraktı. “Buzdolabı yiyeceklerle dolu. Sana kurabiye bile yaptım. Bu da fırını açman için bir neden olmadığı anlamına geliyor.”

Ona küçük bir gülümseme verdim. “Fırın yok. Anladım.”

Jasper’ın kahverengi gözleri benimkilere takıldı. Ben de onunkilere baktım, o muhteşem kafasının içindeki düşünceleri duyabilmeyi diledim. Beni özler miydi?

Ben onu özlerdim.

Hem şimdi hem de sonrasında.

Onu hayatımın sonuna kadar özlemekten korkuyordum.

“Araba kullanırken bana güncellemeleri mesaj atar mısın?” diye sordum. “Endişelenmemem için.”

Başım sallayıp alnımı öptü ve kapıdan çıkıp gitti.

Hayatının bir sonraki aşamasına başlamak için.

Benimkini planlamanın zamanı gelmişti.

The Eloise Oteli. Hedefim buydu. Jasper ile geçirdiğim birkaç aylık inanılmaz seksin beni bu yoldan saptırmasına izin veremezdim. Bu yüzden, Mateo kahvesiyle dönene kadar

bekledim. Sonra bir saat boyunca koridorlarda, her katta aşığı yukarı dolaştım, geçen misafirlere gülümsedim. Otel benim olduğunda neleri değiştireceğime dair zihinseî notlar aldım.

Eve vardığımda açlıktan ölüyordum. Jasper buzdolabındaki yiyecekler konusunda yalan söylememişti. Her biri etiketlenmiş saklama kaplarıyla doluydu. Üzerinde balık taco yazanı kaptım. Tortillalar tezgâhın üzerindeydi. Kurabiyeler de öyle.

Her şey hazırды.

Yalnız yemem için.

Yalnız kalmam için.

Bu görüşmeyi ne zamandır biliyordu? Bu yolculuğu ne kadar zamandır planlıyordu? “Eminim son dakikadır,” diye mırıldandım.

Yemeğı masaya götürüp tek başıma yemek yerine, bir elimle dengede tutarken diğeri elimle çantamı kaptım ve dışarı çıkıp arabama atlayarak şehre geri döndüm.

Lyla evinin kapısını açtığında üzerinde eşofman vardı. Gri bir tayt ve ona uygun bir kapüşonlu. Ayrıca o lanet olası sahte gülümsemesini takınmıştı. “Hey. Burada ne yapıyorsun? Her şey yolunda mı?”

“Hayır, yolunda değil. Bu kadar iyi olmayı bırak. Ve mutlu. Bu garip.”

“Mutlu olmam garip mi?”

“Ne demek istediğimi biliyorsun, Lyla. Jasper’ı öğrendiğinden beri garip davranıyorsun. Özür dilerim. Çok özür dilerim. Ondan hoşlandığını bilmiyordum.”

Kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken yüzündeki ifade kayboldu. “Sorun değil.”

“Hayır, sorun. Sen üzgünsün.”

“Utaniyorum,” diye düzeltti. “Sadece... utanç vericiydi.”
Kalbim sıkışmıştı. “Özür dilerim.”

Lyla doğruldu ve eliyle geçiştirerek, “Bilmiyordun,” dedi.

“Neden bana söylemedin?” Lyla’nın hoşlandığını sır olarak saklaması hoş bir şey değildi, özellikle de Talia ve benden. Genellikle Quincy’nin yarısı onun bir erkekten hoşlandığını daha buluşmadan önce bilirdi.

“Bilmiyorum.” Omuz silkti. “Ama eğer Jasper ile mutluy-san, iyi ki yapmamışım.”

Sonuçta ondan hoşlandığını bilseydim, Vegas’taki fıskiye-nin yanındaki gecemiz tamamen farklı olurdu.

Bu ikimizi de memnun etti. Aksi takdirde, Jasper’ı asla ta-nıyamazdım.

“Bu da ne?” Lyla elimdeki kabı ve tortillaları işaret etti.

“Akşam yemeği. Jasper gitmek zorunda kaldı ve ben de yalnız yemek istemiyorum. Balık taco hakkında ne düşünüyorsun?”

“Duruma göre değişir. Sen mi yaptın?”

Kıkırdadım, vücudumdaki gerginliğin bir kısmının eridiğini hissedebiliyordum. “Hayır, Jasper yaptı.”

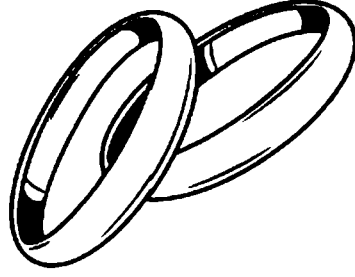
“O yokken yemek yediğinden emin mi oldu? Vay canına.”
Lyla bir elini kalbine bastırdı. “Bu çok tatlı.”

Çok tatlıydı. Ayrıca sinir bozucuydu çünkü bana gideceğini söylememişti.

“Bu yemeğin bir bedeli var,” dedim ona.

“Şarap mı?”

“Ve misafir odan. Yatıya kalabilir miyim?”

15. Bölüm

Eloise

Blaze, beni öldürüyorsun. Yavaş bir daire çizerek döndüm ve az önce temizlediği otel odasına baktım. Ya da temizlemeye çalıştığı demek daha doğru olurdu. İnsanlar hangi noktada çaba göstermeye tam not vermeyi bırakırdı?

Yatak buruş buruştu, yastıklar yatak başlığına çarpıktı. Banyodaki havlular düzgün bir şekilde katlanmamış, daha ziyade gelişigüzel bir şekilde bir araya getirilmişti. Televizyonun yanındaki çöp kutusu boşaltılmamıştı ve süpürmeyi unutmuştu.

“Tamam, Blaze.” Döndüm, düzeltmesi gereken her şeyin listesini sıralamaya hazırdım. Ancak Blaze bir dakika önce durduğu yerde, temizlik arabasının yanında durmuyordu. “Blaze?”

Hiçbir şey yoktu.

İnledim, kapıya doğru yürüdüm ve koridoru kontrol ettim. Boştu.

“Cidden mi?” diye mırıldandım. Bu çocuğu düzeltmediğim zamanlarda lanet olası otelin içinde onu kovalıyordum.

En azından bu sefer nerede saklandığına dair bir önsezim vardı.

Temizlik arabasını duvara yaklaştırdım, böylece yürüyen insanların önünden çekilmiş olacaktı, sonra merdiven boşluğuna yöneldim, ikinci kattan birinci kata doğru koştum. Beklediğim gibi Blaze resepsiyonda Taylor ile konuşuyordu.

Güzel yüzündeki gergin ifadeye bakılırsa o da Blaze'den bıkmıştı.

“Blaze,” diye bağırarak dikkatini çektim.

Kalın, siyah çerçeveli gözlüklerinin arkasından gözlerini devirdi. Bu çocuk sıkıntısını gizlemeye bile çalışmıyordu. Cuma gününden beri kazandığım göz devirmelerin ve mırıldanılan hakaretlerin sayısını saymak için iki elimi birden kullanmam gerekiyordu.

“Yukarı çık ve o odayı düzelt,” dedim. “Yatağı güzelleştir. Havluları üst üste katla. Çöp kutusunu boşalt. Ve süpür.”

“Zaten süpürdüm,” diye itiraz etti.

“O zaman tekrar süpür.” Belki onu üç kez süpürmeye gönderirsem, tüm zemini süpürmeyi başarabilirdi.

“Peki,” diye homurdandı, yanımdan geçerken ayak sesleri ağırlaşmıştı. Blaze gözleri yerde, omuzları içe çökük bir şekilde yürüyordu. Ortadan ikiye ayrılmış siyah saçları yüzüne dökülmüş, muhtemelen bir göz devirmeyi daha gizliyordu.

Hizmetçiler için bir kıyafet kuralımız yoktu. Benim için temizlik yaparken rahat olmaları, üniforma giymelerinden daha önemliydi. Çoğu kot pantolon, tişört ve tenis ayakkabısıyla temizlik yapıyordu. Bir kez bile bir çalışandan farklı bir şey giymesini istemem gerekmemişti. Bunca yıllık yöneticiliğim boyunca bir kez bile.

Blaze cuma günü yeni işe alım evraklarını tamamlamak için geldiğinde, siyah keçeli kalemle süslediği bir kot pantolonla

gelmişti. Kalçasından ayak bileklerine kadar o kotun üzerine satır satır *Siktir Git Anne* yazmıştı.

Zavallı Lydia. Çamaşırlarını onun yıkamadığını umuyordum.

O pantolonu, önüne ortaparmak çizilmiş kırmızı bir kapüşonlu kazakla eşleştirmişti. Ona temiz bir kot pantolonla düz, gri ya da beyaz bir tişört giymesi gerektiğini söylemiştim. Küfür içermeyen.

Belli ki annesinin ona bu işi ayarlamış olmasından memnun değildi. Belki de onu kovacağımı umduğu için işleri boktan bir şekilde yapıyordu.

Çok cazipti.

Fakat kendime ona dürüstçe iki hafta sonu vereceğime söz vermiştim.

Başlangıç olarak cumartesi ve pazar günleri çalışacaktı. Bu da benim cumartesi ve pazar çalışacağım anlamına geliyordu.

Hafta sonumu kulübede yalnız geçirmek yerine burada Blaze'i eğitiyordum. Dün, ona bir odanın nasıl temizleneceğini ve ne beklendiğini gösterirken birlikte çalışmıştık. Bugün, işi yapmasına izin vermiştim ama bitirdiği her odayı teftiş etmiştim.

Şimdiye kadar tek bir oda bile doğru dürüst temizlenmemişti. Yine de daha iyiye gidiyorlardı. Birazcık. Belki Taylor'ı etkilemek için iyi bir iş çıkarabilirdi.

Yine de bunu ona yükleyemezdim.

Taylor sonbaharda Quincy Lisesi'nde son sınıf öğrencisi olacaktı. Arkadaş canlısı olduğu kadar güvenilir bir kızdı. Sarı saçları ve ıslıl ıslıl kahverengi gözleriyle tam bir gün ışığı gibiydi. Geçen yazdan beri otelde çalışıyordu. Okul yılı süresince voleybol ve basketbol oynadığı için sadece hafta sonları çalışıyordu. Ancak yaz boyu, üniversite birikimine katkıda

bulunmak için resepsiyondan kat hizmetlerine kadar ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı.

Merdiven boşluğunun kapısı Blaze'in arkasından kapandığında, "Üzgünüm, Eloise," dedi. "Ona çalıştığımı ve konuşmayacağımı söyledim ama bir türlü gitmedi."

"Biliyorum." İç çektim. "Sorun sen değilsin."

"O, şey... farklı."

Eğer farklı demek ürkütücü ve kaba anlamına gelseydi, duruma tam uyardı. "Seni rahatsız ediyor mu?"

"Gerçekten bir şey yapmadı. Sadece video oyunları hakkında çok konuşuyor. Kulağa şiddet içeriyor gibi geliyor ve pek bana göre değil."

"Eğer seni rahatsız ederse, hemen bana mesaj at."

Başını salladı. "Atarım."

"Tamam. Gidip gelişimini izleyeceğim. Tekrar." Omuzlarımı düşürüp döndüm ve yukarı çıktım.

Blaze'in süpürme işinin yeterli olması beklediğimden üç kat daha uzun sürdü. Onun mesaisi yıllardır katlandığım en uzun mesaiydi ve odalar bittiğinde çığlık atmak istiyordum.

Bu iş yürümeyecekti, değil mi?

Sadece yaptığı iş kalitesiz değildi, tavırları da sinirlerimi bozuyordu. Kısık sesle homurdanmıyor ya da gözlerini de-virmiyorsa, Quincy hakkında cesur ve aşağılayıcı ifadeler kullanıyordu.

Bu bok çukuru kasabadan nefret ediyordu.

Benim değil, Blaze'in sözleriydi.

Bir yanım çocuk için üzülüyordu. Yeni kasaba. Yeni bir ev. Annesi boğazına bir iş dayamıştı. Bu sempati, onu henüz kovmamış olmamın tek nedeniydi.

Onunla birlikte personel odasına yürürken, “Bugünlük bu kadar,” dedim Blaze’e.

O, kendisine tahsis ettiğim dolaba giderken ben de bir kahve doldurdum. Bütün gün demlediğim için acıydı ama yine de yudumladım, kafeine ihtiyacım vardı. Çarşamba gününden beri her geceyi Lyla’nın evinde geçirdiğim için bu hafta uykusuz kalmıştım.

Bungalov çok sessizdi. Yatak Jasper olmadan çok yalnız görünüyordu. Bu yüzden bir çanta hazırladım ve buzdolabım yağmalayarak kız kardeşimin evindeki yatıya kalma süremi uzattım.

Lyla’nın misafir odası şirin ve yatak rahattı ama ben bir türlü uyuyamamıştım. Üşüyerek uyanmıştım. Yatağa ne kadar battaniye koyarsam koyayım, Jasper’a sarılmakla aynı şey değildi.

Blaze dolabının kapısını çarparak kapatırken esnedim. “Gelecek cumartesi görüşürüz.”

“Sanırım,” diye mırıldandı ve kartını bir tak sesiyle puantöre vurmak için yürüdü.

“İyi-”

Blaze cümlemin ortasında odadan çıktı.

“Haftalar.” Göz devirme sırası bendeydi. Sonra sessizlikte durdum, kahvemi yudumladım ve puantöre baktım.

Eski modaydı. Büyüleyiciydi. En azından, her ayın birinci ve on beşinci günlerinde her çalışanın saatlerini elle saymak zorunda kalıp ayrıntıları muhasebecimize gönderene kadar büyüleyiciydi. Onu değiştirmek gelecekteki güncellemeler listemdeydi. Bir gün.

Bardağım boşaldığında lavaboda yıkayıp kaldırdım ve ardından resepsiyona yöneldim. “Ben çıkıyorum, Taylor.”

Onun da gitmesine sadece bir saat kalmıştı. “Hoşça kal, Eloise. İyi akşamlar.”

Elimi bir esnemeyi daha örtmek için kullanarak el salladım ve sonra ara sokağa yöneldim.

Knox’un kamyoneti *Subaru*’mun yanına park etmişti. Bir yanım onun ev yapımı peynirli makarnasından bir kâse yemek ve büyük bir kadeh şarap içmek istiyordu ama Knuckles’a gidip kardeşimi ziyaret etmek yerine arabamı eve sürdüm.

Gökyüzü gri bulutlarla kaplıydı ve yağmur kokusu havaya sinmişti, bu yüzden camlarımı açarak arabayı sürerken bu keskin kokuyu içime çektim.

Gece çantam ve bir yığın boş yiyecek kabı yolcu koltuğundaydı. Bungalovda yalnız kalmak istemesem de Lyla’ya bu gece beni beklememesini söylemiştim. Biraz çamaşır yıkamam, temizlik yapmam gerekiyordu. Belki bu gece, Jasper’ı arayıp görüşmesi hakkında bilgi almak için cesaretimi toplayabilirdim. Ya da aramazdım.

Telefon görüşmeleri veya genel olarak iletişim, pek de güçlü olduğumuz bir alan değildi. Yüz yüze konuşmalarımız tek taraflıysa, bir telefon görüşmesinin nasıl olacağını hayal bile edemezdim.

Hakkını vermeliydim ki dediğimi yapmış, seyahati boyunca bana mesaj atmıştı. Fakat aldığım son mesaj Vegas’a vardığı perşembe günüydü.

Gelmeyen bildirimler için telefonumu kontrol etmek, esnemek kadar düzenli hâle gelmişti.

Alderson Yolu’na vardığımda göz kapaklarım ağırlaşmıştı. Temizlik ve çamaşır işleri bir gün daha beklemek zorunda kalabilirdi. Sıcak bir duş ile erkenden uyuma fikri kulağa çok cazip geliyordu.

Ancak bungalova giden yola saptığım anda yorgunluğum kayboldu.

Jasper'ın *Yukon*'u evin dışındaydı.

Kalbim yerinden fırladı.

Evde miydi? Ne zaman dönmüştü? Neden bana mesaj atmamıştı?

Arabayı park edip eşyalarımı hızla toplamaya çalıştım. Aniden onu görme ihtiyacı parmaklarımın birkaç düğmeyi karıştırmasına neden oldu ama biraz hokkabazlık yaptıktan sonra tüm camları kapattım ve arabanın kapısını açmayı başardım. Aceleyle içeri girerken kapıyı tekmeleyerek kapattım.

“Jasper?” Onu hiçbir yerde göremeyince seslendim. Kapların hepsini bir takırtı korosuyla lavaboya bıraktım. Sırt çantam bir gümbürtüyle adanın üzerine düştü. “Jas?”

Ev sessizdi.

Ben de oturma odasından geçerek verandaya doğru ilerledim. Onu tahtaların üzerinde otururken buldum, ayak parmaklarına dokunmak için eğilirken bacaklarını önünde uzatmıştı. Saçları ıslaktı, sanki yeni duş almış gibiydi.

“Merhaba.” Gözlerim ıslak saçlarından temiz tişörtüne, şortuna ve tenis ayakkabılarına kadar vücudunu taradı. Göğsümde bir şeylerin kilidi açıldı. *Çarşamba gününden beri tuttuğum nefesimin.* “Dönmüştün.”

“Evet.” Bana baktı, sonra gerinmeye devam etti.

“Yolculuktan dolayı kaskatı mı kesildin?” diye sordum.

Başını salladı, gözleri ayakkabılarının parmak uçlarına kilitlenmişti. “Duş aldım ama Foster ile işimiz bittikten sonra spor salonunda esneme hareketleri yapmadım.”

Spor salonu mu? “Foster’in spor salonu mu?”

“Evet.”

Gözlerimi kırptırdım, hâlsiz beynim bunu çözmeye çalışıyordu. Foster ile buluşmak için zamanı mı vardı? Bir saniye. “Ne zaman döndün?”

“Dün gece.”

“Dün gece?” Dudaklarım aralandı. “Neden beni aramadın?”

“Meşgul olduğumu düşündüm.” Jasper bir ayağını diğer uyluğunun iç tarafına doğru çekerek yer değiştirdi. Sonra tekrar öne eğildi, o uzun, güçlü kaslarını gererken göz temasına benzer herhangi bir şeyden kaçındı.

Öfkelendim. Bu gerçekten oluyor muydu? Onun için Quincy’ye döndüğünü söylemek için bile arayamayacak kadar önemsiz miydim? Daha bir dakika önce onu göreceğim için çok heyecanlıydım. Sesini duymak, burnumu göğsüne gömüp baharatlı kokusunu içime çekmek için.

Fakat o buradaydı. Bütün gün boyunca. Muhtemelen değişiklik olsun diye evi kendine ayırdığı için mutluydu. Ellerim yumruk oldu. “Meşgul değildim.”

“Burada da değildin.” Sert sesi suçlama ve öfke doluydu.

Bana kızmış mıydı? Bu da neydi böyle?

“Lyla’nın evindeydim çünkü burada yalnız kalmak istemedim. Çarşamba günü beni bıraktığından beri Lyla’nın evindeyim. Bu arada balık *tacolarına* bayıldı. Ama kurabiyelerinin biraz daha uğraşılması gerektiğini söyledi.”

Jasper’ın oturuşu dikleşti.

O bir şey söyleyemeden arkamı döndüm ve hışımınla içeri girip doğruca banyoya yöneldim. Kapıyı olabildiğince sert bir şekilde çarptığımdan emin oldum, sonra kilidi çevirdim çünkü buraya girmeye hakkı yoktu.

“Dün geceymiş.” Kot pantolonumu ve The Eloise Oteli ti-
şörtümü çıkarırken tüm vücudum öfkeyle titriyordu. İkisini
de toparlayıp tüm gücümle karo zemine fırlattım. Ardından
duşu açtım, duş başlığının altına girmeden önce suyun ısın-
masını beklemedim.

Buz gibi su omuzlarıma çarptığı anda gözlerimden yaşlar
boşandı.

Dün gece dönmüştü.

Aramamıştı. Mesaj atmamıştı. Nefesimi tutmuş dönmesini
beklemediğim için üzülmem mi gerekiyordu?

Dudaklarımdan dökülen ilk hıçkırıkla, “Bu ne cüret, Jasper
Vale,” diye fısıldadım.

Tanrım, onu çok özlemiştim. Onu o kadar çok özlemiştim
ki canım acıyordu. Dün gece birlikte olabilirdik. Zamanımız
tükeniyordu ve o bütün bir geceyi kızgınlıkla harcamıştı.

Koşarak gelirdim. Tek yapması gereken beni aramaktı.

Bana bir mesaj atacak kadar bile değer vermiyordu.

Soğuk su sırtımı yakarken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı
sıcak bir şekilde düştü. Su ısındığında başımı arkaya yatır-
dım, suyun saçlarımı ve yüzümü ıslatmasına izin verdim.

Bu sahte. Bu sahte. Bu sahte.

Bu iki kelimeyi defalarca tekrarlardım. Gözyaşlarım dinip,
saçlarım ve vücudum temizlendiğinde suyu kapatıp raftan be-
yaz bir havlu aldım.

Saçlarımı tararken damarlarıma uyuşukluk yayıldı, ayna
buğulu olduğu için yüzümü göremiyordum.

Bu sahte.

Bu bir yalandı ve ben, bunun gerçek olduğuna inanmak gibi
korkunç bir hata yapmıştım.

İroni boğucuydu. Quincy’de gerçeği bilen tek kişi, yalana kanmış olan kişiydi.

Gözlerimden bir yaş dalgası daha süzüldü ama boğazımdaki yumruyu yutarak gözlerimi kırıştırdım. Omuzlarım ketetlenmiş, çenem dik ve vücuduma bir havlu sarılmış hâlde banyonun kapısını açtım.

Jasper salonun ortasında duruyordu, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, bacaklarını iki yana açmıştı. Bakışları banyo kapısına kilitlenmişti, sanki duş aldığım süre boyunca tam olarak o noktada durup beni beklemiş gibiydi.

Aramızdaki üç metrelik mesafe dünyanın çekirdeğine kadar uzanan bir uçurum da olabilirdi.

“İşi aldın mı?” Sesim titremedi bile. Aferin bana.

“Bir teklif yaptı.”

“Kabul etmedin mi?”

“Henüz etmedim ama muhtemelen kabul edeceğim.”

O zaman gitmiş olacaktı.

Kahretsin. Burnum sızlamaya başladı. Daha fazla gözyaşı geliyordu ve lanet olsun, Jasper’ın beni ağlarken görmesini istemiyordum. Saklanacak bir yer aramak için etrafıma bakındım ama bu lanet kulübenin yeterince duvarı ya da kapısı yoktu.

Jasper’ın yanından geçip çalışma odasına ya da verandaya gitmem gerekiyordu. Kendimi tekrar banyoya kilitlememe izin vereceğinden şüphelendiğim için adayı geçerek mutfığa doğru yürüdüm ve bu kez ön kapıyı çarptım.

Ben duştayken bulutlar çıkmıştı. Dışarıda hava hâlâ aydınlıktı ve kapalı gökyüzü bungalovun etrafındaki renkleri ortaya çıkarıyordu. Yaprak dökmeyen dallar ve kahverengi gövdelelerini süpüren otlar adeta yeşil yeşil parlıyordu. Yağmur düzenli

bir şekilde çiseliyor, ağaçları ıslatıyordu. Verandanın merdivenlerinden inip orman zeminine adım attığımda çıplak ayaklarımın tabanlarına toprak, çakıl ve çam iğneleri battı.

Bungalovun dışındaki ağaçların arasında küçük bir açıklık vardı. Çok büyük değildi ama boynunuzu uzatırsanız yıldızları görebilmeniz için yeterliydi.

Yıldızlar henüz çıkmamıştı. Gökyüzünde bana umut verecek küçük parıltılar yoktu. Yine de başımı gri bulutlara doğru kaldırdım ve su damlalarının yüzümü kaplamasına izin verdim.

Bu sahte, Eloise.

Zihni ve kalbi aynı hizaya getirmek neden bu kadar zordu?

“Ne halt ediyorsun sen?” Jasper’ın sesi arka planda gürleyen gök gürültüsüne karşı donuk bir mırıltıydı.

Yine de onu duyup görmezden gelmeyi tercih ettim.

Bir an yüzüme damlacıklar yapışırken bir an sonra yağmur durdu. Gözlerimi araladım, kirpiklerim sudan ağırlaşmıştı ve Jasper’ın gözlerinin içine baktım.

Kalbim küt küt atıyordu. Nefeslerimiz birbirine karıştı. Elleri çenemi kavrarken karanlık bakışlarında boğuldum. Sonra ağzı, ağzımı ezdi ve dili açgözlü bir vuruşla içeri girdi. Göğsünden gelen inilti kemiklerimde yankılandı.

Dudaklarımız çılgınca hareket ederken birbirimize sarıldık, dillerimiz düelloya tutuştu. Yaladı ve emdi, beni bütünüyle yuttu. Onun şimşeklerine karşı benim gök gürültüm.

Biz bir fırtınaydık.

Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda kaybolmuş iki ruhtan ibarettik.

Jasper beni nefesim kesilene, kalbim hızla çarpana kadar öptü. Sonra ayrıldı, gözleri tekrar benimkileri aradı.

“Eloise.”

Sadece adımı söyledi. İçimde bir şeyler çatırdadı. Rol yapmaktan bıkmıştım. Bu adama değer vermekten ve onun hakkında hiçbir şey bilmemekten çok yorulmuştum.

“Arkadaşın olmak istiyorum.” En iyi arkadaşı. Foster’la değil. Benimle en iyi arkadaş olmasını istiyordum. “Benimle konuşmanı istiyorum. Ya da *denemeni*.”

Jasper’ın bakışlarındaki azap kalbimi burktu. Sanki ondan dünyaları istiyormuşum gibi bakıyordu.

Belki de istediğim buydu.

“Seni tanımak istiyorum, başkalarının seni tanıdığından daha iyi tanımak istiyorum.”

Elleri yüzüme uzandı, avuç içleri yağmuru itti ve ıslak saçlarımı okşadı. “Başka ne istiyorsun?”

Bunun gerçek olmasını istiyorum.

Fakat değildi.

“Beni öpmeni istiyorum.”

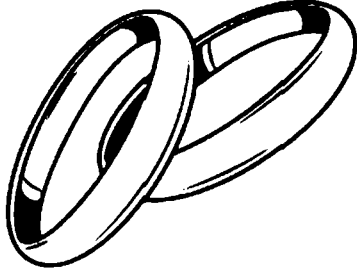
Hiç tereddüt etmedi. Dudaklarını tekrar benimkilere yapıştırıp dilini alt dudağımda gezdirdi.

İnledim, tıpkı bana öğrettiği gibi dilimi onunkine değdirdiğimde boğazından gelen inilti, benim ödülümdü.

Jasper, beni yerden kaldırıp kollarım omuzlarını sarana kadar bekledikten sonra beni içeri aldı.

Sonra havlumu çekip attı.

Ve ayaklarımdaki kiri temizlemek için kullandı.

16. Bölüm

Jasper

Eloise'in havlusu mutfak zemininde dururken, çıplak ve görkemli vücudunun her santimi sergilenerek merdivenlere doğru ilerledi.

Bu kadın görünmez bir tasma taşıyordu.

O nereye giderse, ben de istekle peşinden gidiyordum.

Lanet olsun, onu özlemiştim.

O kadar çok özlemiştim ki hareket etmeyi bırakıp onu içime çekmek için biraz zamana ihtiyacım vardı. Pürüzsüz tenini. O ince kıvrımları. Çikolata rengi saçları ve yumuşak dudakları. Öpmeye bayıldığım dudakları.

Takip etmediğimi fark etti ve omzunun üzerinden baktı. O göz kamaştırıcı mavi gözler hava kadar fırtınalıydı. Hayal kırıklığı. Şehvet. Yenilgi.

Gerçekliğimiz kaçınılmazdı. Mevcut fırtına gibi başımızın üzerinde asılı duruyordu.

Eloise elini uzattı.

Ben de tuttum.

Bu gerçeği bir gece daha görmezden gelecektik.

Çatı katına vardığımız anda yatağa uzandı, ıslak saçları yastıkların üzerine yayılmıştı. Ben soyunurken, giysilerimi kenara atılmış ayakkabılarımın yanındaki yığına atarken bakışları bana kilitlendi.

Yatağa tırmandım, onun üstüne yerleşip hiç oyalanmadan ıslak sıcaklığının içine girdim ve günler sonra, ilk kez nefes alabildim.

Mırıldandı, bu ses kulaklarıma coşku müziği gibi geldi. Bacakları etrafımı sarmış, ben onu kollarımla sararken sıkıca tutuyor, vanilya, baharat ve toprak kokusunu içime çekmek için yüzümü boynunun kıvrımlarına gömüyordum.

Eloise.

Beni mahvetmişti. Çıktığımız bu yolda bir yerlerde, beni başka herhangi bir kadının başaramayacağı kadar mahvetmişti.

Belki de bu beni rahatsız etmeliydi.

Birbirimizin hassas noktalarını öğrenmek için aylar değil, yıllar geçirmiş deneyimli âşıklar gibi hareket ettik. Gözlerimiz kilitli kaldı, uzuvlarımız birbirine dolandı.

Bu düzüşme değildi, bu gece değildi. Düzüşme sayılamayacak kadar samimiydi. Fakat kendim için bile olsa buna başka bir etiket yapıştıramazdım. Bunun yerine Eloise'in içinde boğuldum ve o paramparça olduğunda, onu hiçliğe kadar takip ettim.

Kalp atışlarımız sakinleşene, nefeslerimiz düzeline kadar ikimiz de yer değiştirmedik. Sonra sırtüstü yuvarlandım, onu da yanıma alarak göğsüme yatırdım, yakınımda kalmak isteyeceğini biliyordum.

Balkon kapısının ardında şimşek çaktı, birkaç saniye sonra da gök gürledi. Yağmur teneke çatıda şakırdıyordu.

Eloise'in parmağı tenimde tembel daireler çizdi, önce omzumda, sonra göğüs ucuma kaydı ve dokunuşu boğazıma kadar ilerledi.

Bu bir ön sevişme değildi. Bu Eloise ile ilgiliydi. Bana dokunmayı bırakmıyordu. Bir amacı olmadan, öylece parmaklarını tenimde gezdiriyordu.

Bu dokunuşu o kadar özlemiştim ki Vegas'taki planlarımı değiştirmiş, günler boyunca yapmayı planladığım şeyleri saatlere sığdırmıştım. Görüşmemden sonra birkaç arkadaşımı görmek için eski spor salonuma uğramıştım. Sonrasında evime gidip yanımda getireceğim birkaç şeyi paketlemiştim, böylece dün sabah yola çıkmak için şafak vakti uyandığımda eşyalarım hazırды.

Dün gece bungalova geldiğimde Eloise'in arabasının kayıp olduğunu ve evin karanlık olduğunu görmek yüzüme bir yumruk gibi inmişti.

On beş saattir yoldaydım ve onu görmek için yanıp tutuşuyordum. Yatağa onun yanına girip sonunda biraz uyumak için. Görünüşe göre, sarılmaya alışmıştım. Onsuz uyuyamıyordum.

Dün gece huzursuz geçmişti. Gecenin büyük bir bölümünde uyanık kalmış, onun eve dönmesini beklemiş, otelde çalışıp çalışmadığını merak etmiştim. Başına bir şey gelmiş olmasından endişeleniyordum.

Sonunda endişelenmekten bıkip kalkmış, üzerime bir şeyler giymiş ve şehre doğru yola çıkmıştım. Fakat otelin resepsiyonunda değildi. Pırıl pırıl pencerelerden gece görevlisinin kitap okuduğunu gördüm.

Mantıklı olarak, muhtemelen ailesiyle birlikte olduğunu biliyordum. Belki de çiftlikte ailesiyle birlikteydi. Yine de bu,

beni Main'deki iki barın önünden geçip arabasını aramaktan alıkoymamıştı. Sonunda eve dönmeden önce Willie'nin Yeri'ne de uğradım.

Sonra bekledim. Ve bekledim. Ve bekledim.

Bütün gün karımı görmek için.

Evet, ona mesaj atmalıydım. Ya da aramalıydım. Ancak bu çok gerçekçi, çok açıklayıcı olurdu.

Bu yüzden sinirlenmiştim. Foster ile spor salonunda geçirdiğim birkaç saat bile rahatlamama yardımcı olmamıştı.

Sonra eve gelmişti ve şey... Onu özlemiştim.

Onu özlememem gerekiyordu.

Kahretsin, yorgundum. Elimi tutmaktan, onu uzak tutmaktan yorulmuştum. Aramızdaki tek bağ seksmiş gibi davranmaktan yorulmuştum.

“El.”

“Jas.” Çenesini göğsümün üzerindeki elinin üzerine koyarken diğer eliyle daireler çizmeye devam etti. Çenem boyunca, sonra elmacık kemiğimin üzerinden gözlerime doğru. Kirpiklerimi sıyırdı, sonra dudaklarımın izini sürmeden önce burnumun çizgisi üzerinde gezindi.

Bakışlarındaki yenilgi ve hayal kırıklığı gitmişti. Bir başka şimşek odayı aydınlattı ve mavi gözbebeklerinin parlamasına neden oldu.

Benden onunla konuşmamı istemişti. *Denememi.*

Bunun benim için kolay olmadığını bilmesi hoşuma gitmişti ve onun için deneyecektim.

“Eski karım. Adı Samantha.” Bu, ailem ve ilk evliliğim olan felaketi açıklamaya başlamak için ya en iyi ya da en kötü yerd. “Ailem onunkilerle yakın arkadaş, yani onu çocukluğumuzdan beri tanıyorum ve hayatımın büyük bir kısmında da onu sevdim.”

Eloise sertleşti. Eli donakaldı.

Ben de elini tuttum ve o tekrar devralana kadar onun için daireler çizdim.

“Potomac, Maryland’de büyüdüm. Annem siyasetle uğraşıyor. Bazı güçlü yetkililere danışmanlık yapıyor, kampanyalarda çalışıyor. Seçim yıllarında annem adeta bir hayalet gibidir. Danışmanlığını yaptığı senatörün kaybettiğı bir yıl şey... diyelim ki o evin kendi kanadında kaldı, ben de kendi kanadımda.”

“Senin *kanadın* mı?” Gözleri büyüdü.

“Babam politik bağış toplama işinde ama zengin bir aileden geliyor.” Olağanüstü zengin. Her ikisinin de iyi maaşlı işleri olmasına rağmen, bu zenginlik onların hayatlarını karşılamıştı. “Para hiçbir zaman sorun olmadığı için çalışıyorlar çünkü çalışmayı sevirler.” Bir de şöhreti. Spot ışıklarını arzuluyorlardı.

“Bu kulağa o kadar da kötü bir şeymiş gibi gelmiyor.”

“Onların oğlu olmadığına sürece ve sevgiden değil, mecburiyetten doğmamışsan.”

Dokunuşu havada asılı kaldı ama bu kez yeniden başlamasını sağlamadım. “Mecburiyet derken neyi kastediyorsun?”

Omuz silktim. “Zengin, güçlü ailelerin vârisleri olur. Tanrı, tüm paralarının gerçekten ihtiyacı olabilecek birine gitmesini yasaklıyor.”

Bunun yerine, servetlerini dünyanın dört bir yanındaki mülklere harcadılar. Benim çocukluğumdaki malikâne gibi üç kişinin ihtiyaç duyabileceğinin otuz katı büyüklüğündeki evlere. Potomac’e yıllardır gitmemiştim. Eğer o kırmızı tuğlalı, yemyeşil çimenleriyle geniş bahçeleri olan canavar benim olsaydı, seve seve satar ve gelirini hayır kurumlarına bağışlardım.

“Ailem zalim olduğundan değil,” dedim. “Annem ya da babam tarafından azarlandığım bir zamanı hatırlamıyorum. İstismara uğramadım. Öfkelerinin hedefinde değildim. Sadece... ilgisizlerdi.” Tamamen ve bütünüyle.

“Nasıl ilgisiz olabilirler ki? Sen onların çocuğusun.”

“Öyleydiler işte.” Yüzündeki şaşkınlığı anlamıştım. Eloise’in kendi ailesi gibi bir ailesi olan biri için bunu anlamak zordu. “Çiftlikteki o akşam yemeğinde, sohbette neredeyse bir saniyelik boşluk vardı.”

“Evet.”

“Tam tersini hayal et. Benim çocukluğum böyleydi.”

Kaşlarını çattı. “Ah.”

“Annem de babam da iletişim kurmayı bilen insanlar. Onları bir galaya ya da bir gazetecinin karşısına koy, dakikalar içinde herkesi etkileyecek iki iyi konuşan insan görürsün. Onları tek oğullarıyla bir masaya oturttuğunda farklı olacağını düşünmezsin ama sanki açma kapama düğmeleri varmış gibi.”

“Ve senin için kapalı.”

“Evet.” Yüzündeki acı ve sempati kalbimi sızlattı. “Üzülme, meleğim. Çocukken dünyadaki her türlü lükse sahiptim.” Üzerime titreyen dadılar. Sınıfımın en iyisi olmamı sağlayacak öğretmenler. İstedğim her yemeği yapan şefler.

“Lüks, sevginin yerini tutmaz, Jasper.”

“Hayır, tutmaz.” Para sevgi değildi. “Ama Samantha, Maryland’e taşınana kadar daha iyisini bilmiyordum.”

Eloise kıpırdandı, sanki Samantha’nın adını duymak onu rahatsız etmiş gibiydi. Onu kendime çektim, onca gün uzak kaldıktan sonra tenini kendi tenimde hissetmeye ihtiyaç duyuyordum.

“Samantha’nın babası da siyasetle uğraşıyor,” dedim. “Ben

on yaşındayken New York'tan Potomac'a taşındılar. Babamla John iş sayesinde tanışmışlar ve arkadaş olmuşlar. Annemle Ashley de çok iyi anlaştılar ve o andan itibaren, bir etkinlik ya da davet olsa, ailelerimiz bunu birlikte yaptı. Ben de bu şekilde olmasını tercih ediyordum. John ve Ashley etraftayken, annemle babamın aklı başından giderdi. Ve Samantha vardı. O benim ilk her şeyimdi. Aşkım. Öpücüğüm. Bekâretimizi on dört yaşında kaybettik.”

Eloise bakışlarını kaçırdı, boş gözlerle omzumun üzerinden yastığa bakıyordu.

“Ne?” diye sordum.

“Sadece... kıskanıyorum.”

Siktir, bunu açıkça söyleyebilmesi hoşuma gitmişti. Bunu benden saklamıyordu.

Eğer pozisyonlarımız ters olsaydı, onun eski sevgililerini dinleyebileceğimden emin değildim. Çiftlikte bana eve getirdiği erkeklerden bahsettiği gün yeterince zor olmuştu.

“Onun ailesi de seninkiler gibi mi?” diye sordu. “İlgisiz?”

“Hem evet hem hayır,” dedim. “Ashley bir cerrah ve sürekli hastanede çalışıyor. John babamdan bile daha fazla çalışıyor. Sam'i sevdiklerinden hiç şüphem yok. Ama o her zaman ikinci öncelikti. Bu bizim ortak noktamızdı. Birbirimize arzuladığımız ilgiyi gösterdik.”

O boşluğu doldurmuştuk. Ailelerimiz bir araya geldiği anda Sam ve ben ortadan kaybolurduk, ebeveynlerimizden hiçbiri ne yaptığımızla ilgilenmezdi. Gençken bile, kapalı bir yatak odasına çekilip saatlerce seviştiğimizi ya ailelerimiz bilmiyordu ya da umursamıyorlardı.

Sam sevdiğim ilk kişiydi. Seni seviyorum dediğimi duyan

ilk ve tek kişiydi. O kadına sahip olduğum her şeyi vermiştim ve hâlâ yeterli olmamıştı.

“Maryland’de aynı özel liseye gitmiştik,” dedim.

Sam ve ben gençlik yıllarımızı sıkılmış diğer zengin çocuklarla birlikte, sıkılmış zengin çocuklar olarak geçirmiştik. Sınıf arkadaşlarımdan üçü madde bağımlılığı sorunlarıyla mezun olmuştu. Sam’le benim denemediğimiz uyuşturucu kalmamıştı. İçki içmek son sınıfa kadar sıradan bir eğlenceydi, ta ki birileri kafamı kıcımdan çıkarana kadar.

“Sam, Cornell’e gitmek istiyordu çünkü ailesi orada tanışmıştı. Ben Georgetown’ı istedim. Çoğunlukla da başkentte kalmak istediğim için.”

“Neden?” diye sordu. “Ailenden uzaklaşmak istemedin mi?”

“İstedim. Ama lise son sınıfta yerel bir dövüş okulunda karate yapmaya başladım. Sanki bir tutku bulmuş gibiydim. Benim için doğru yerd. Sensei**’mi seviyordum ve siyah kuşağımı kazanmak istiyordum. New York’a taşınmak, farklı bir hoca demekti ve ben de değişip baştan başlamayacaktım. Bu yüzden Sam gitti, ben kaldım.”

“Siyah kuşağını aldın mı?”

“Evet. Georgetown’daki ikinci yılımda. Ondan yaklaşık iki yıl sonra ikinci derecemi aldım. Sensei’im vefat etmeden hemen önce. Kanserden.”

“Çok üzüldüm.” Eloise kalbime bir öpücük kondurdu.

“Ben de.” Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim, tellerin çoğu neredeyse kurumuştu. “Adı Dan’di. Hayatımı değiştirdi.”

* Karete hocalarına verilen isim. –ç.n.

Beni, kibirli ve şımarık bir veledi kanatları altına almıştı. Bana alçak gönüllülüğü öğretmişti.

Disiplini. Zarafeti. Saygıyı. Hiç sahip olmadığım bir baba olmuştu.

“Dul bir adamdı. Çocuğu yoktu. Kemoterapiye girdiğinde sık sık onunla giderdim. Hastanede ona ilaç verirken yanında oturdum.” Sonlara doğru doktorlar ikimize de dürüst davranmıştı. Hastalığı ölümcüldü ama o yine de tedaviye gitmiş, bir mucize umudunu asla yitirmemişti.

Dan’i her gün özliyordum. Dönüştüğüm adamla gurur duyacak mıydı? Keşke burada olsaydı da ona kendim sorabilseydim. Keşke Eloise’le tanışabilseydi çünkü ona bayılırdı. Ayrıca kendimi sahte bir evliliğe bulaştırdığım için kıcıma tekme basardı. Bana pislik derdi.

Pislik denmesini özlemiştim.

“Bir gün hastanede, sonlara doğru, ona neden beni seçtiğini sordum,” dedim. “Neden bana bu kadar zaman ve enerji verdiğini. Benimle ilgili neyin bu kadar özel olduğunu. Bana neden diğer öğrencilerinden farklı davrandığını.”

“Ne dedi?”

“Cevap vermedi.” Boğazımdaki yumru beni boğmaya başladı. “Eğer aynaya bakıp bu sorunun cevabını bilemiyorsam, yeterince iyi bir iş çıkaramadığımı söyledi. Lanet olası kalbimi kırdı. O gece eve gittim ve bir saat boyunca aynaya baktım. Hâlâ ne gördüğünden emin değilim.”

“Jasper.” Eloise’in çenesi titremeye başladı.

“Ağlama, meleğim.”

Burnunu çekti, gözleri dolmuştu. “Ağlamak istersem, ağlarım.”

“Benim için ağlama. Lütfen.” Bu durumu daha da zorlaştırıyordu.

Kirpiklerindeki yaşları kırptıştırırken, “Tamam,” diye fısıldadı.

Bu, son zamanlarda geçmişimle ilgili en çok konuştuğum andı. Foster bile ailem hakkında bu kadar çok şey bilmiyordu fakat Eloise, beni herkesten daha iyi tanımak istediğini söylemişti. Ona verebileceğim fazla bir şey yoktu ama bunu verebilirdim. Sam’in düğününe gitmeden önce gerçeği öğrenmeyi hak ediyordu.

“Dan, Georgetown’dan mezun olduktan bir hafta sonra öldü,” dedim. “Enkaz gibiydim.”

Neyse ki smavlarım bitmişti. Bir sınava konsantre olamazdım. Yine de onsuz tamamen kaybolmuştum. O bir dayanak noktası olmuştu. Mantığın sesiydi ve aniden, sadece kafamın içindeki seslerle baş başa kalmıştım.

Bir de Sam’in.

“Sam ve ben üniversite boyunca birlikte kaldık. Uzun mesafe ilişkisi yaşadık. Fırsat buldukça görüştük ama ikimiz de meşguldük. Eğer okulda değilsem, dövüş okulundaydım. Dan hastalandıktan sonra geri çekildiğinde, öğretmeye yardım etmek için adım attım. Dövüş sanatları becerilerimi genişletmek istiyordum, bu yüzden biraz Muay Thai de yapmaya başladım.”

O sırada çok fazla duygu harekete geçmişti. Okulla ilgili. Dan’le ilgili. Onlarla nasıl başa çıkacağım konusunda bildiğim tek yol onları bir kenara itmekti. Tamamen fiziksel bir şeye odaklandığımda, duygusal olarak kendimi kapatmak her zaman daha kolay olmuştu.

Lisedeyken, ailem beni yok saydığında, bu acıyı görmezden gelmiş ve bunun yerine kendimi Sam ile seks yapmaya vermiş,

kaybolmuştum. Sonra dövüşe başladım ve o günlerde dövüş sanatları eğitimi benim için bir keyif hâline gelmişti.

“Sam, kız öğrenci birliğindeydi,” dedim. “Her zaman etkinlikleri olurdu, ayrıca okuldan talepleri vardı. Her gün konuşurduk ama yüzeyseldi. İkimiz de değişiyorduk. Farklı yönlere doğru ilerliyorduk. O zamanlar bunun farkında değildim.”

Geriye bakmak çok zordu.

Uyarı işaretlerinin haddi hesabı yoktu ama ben her birini görmezden gelmiştim.

“Dan’i tanıyor muydu?” diye sordu.

“Biraz.” Dan bunu hiç itiraf etmemiş olsa da ondan hoşlanmamıştı. Geriye dönüp baktığımda bunun sebebini şimdi de fark edebiliyordum. Belki bana söyleseydi, onunla evlenmezdim.

“Öldüğü haberini aldığımda yanımdaydı. O da mezun olmuştu ve benimle yaşamak için geri taşınmıştı. Cenazeyi atlattık ama benim dağılmakta olduğumu biliyordu. Yanımdan ayrılmadı, sadece yakınımda kaldı çünkü ona ihtiyacım vardı. Sanırım benim dağıldığımı görmek onu korkuttu. Bu yüzden kafamı dağıtmak için bir gezi planladı.”

“Nereye?” diye sordu Eloise.

Sertçe yutkundum, söyleyeceklerimin onu inciteceğini biliyordum ama doğruyu söyleme zamanıydı. “Vegas’a.”

Doğrulup oturdu, vücudu hâlâ benimkinin üzerindeydi ama çenesi kalkmış, omuzları sertleşmişti.

Evet. Bu çok boktan olacaktı.

“Bunun sadece eğlence için olması gerekiyordu. Kafamı toparlamam için bir fırsat. O ilk gece dışarı çıktık. Bir kulüpte parti yaptık. Bir saat sonra evlenmek için kilisedeydik.”

Bu Sam’in fikriydi. Dan ölmemiş olsaydı, onu kabul eder

miydım? Bunu kendime sayısız kez sormuştum ama o gece, sadece sevildiğimi hissetmek istemiştım.

“Vegas’ta evlendiniz,” dedi Eloise.

Başımı salladım.

“Hangi kilisede?”

Sikeyim. “Clover Şapeli.”

“*Bizim şapelimizde.*” Eloise doğrulup çarşafı göğsüne bastırdı. Dehşet, ihanet yüz ifadesine yansımıştı. “Demek nerede olduğunu bilme sebebin buydu.”

“Seni oraya götürmek çok aptalca bir hareketti. Özür dilerim. Ama sen o çirkin at resminden bahsederken, onu nasıl güzel bir şeyle kapattığını anlatırken, ben de bunu istedim. Yeni bir resim istedim. Sam’in çirkinliğini silmek istedim ve o gece, sen hayatımda gördüğüm en güzel kadındın.”

Çenesi kasıldı, burun delikleri normalde sinirlendiğinde olduğu gibi genişledi. Tıpkı aşağıda fırtınaya doğru yürümeden önce yaptığı gibi. “Beni o gecedan önce de görmüşün.”

“Evet.” Bakışlarımı onunkilere kilitleyebilmek için doğruldum. “Bunu yanlış anlama.”

“Bu da söylemek üzere olduğun şeyden hoşlanmayacağımı garanti ediyor.” Gözlerini devirdi. “Bu harika olmalı.”

Kahretsin, o göz devirmeye bayılmışıım. Bu küstahlığı hoşuma gidiyordu.

“O gecedan önce sana o şekilde bakmamıştım.” Eğildim ve alnımı onunkine yaklaştırdım. “Foster’a odaklanmıştım. Onun mücadelesine. Geçici de olsa hayatımı Montana’ya kaydırma-ya. Kimseyi görecekt bir ruh hâlinde değildim.”

Eloise içini çekti ve nefes verışıyle birlikte kızgınlığının bir kısmı azalır gibi oldu.

“Sana daha önce söylemeliydim.”

“Evet. Orada durduğumuz zamanda mesela. Mesela. Mih-rapta.” Her kelimeyi vurgulayarak göğsümü dürttü. “Oraya daha önce gittiğini söylemek için harika bir zaman olurdu.”

“Özür dilerim.” Kıvırdığı parmağıyla beni dürtemesin diye elini tutup sıktım. Sonra öpmek için dudaklarıma götürdüm. “Özür dilerim, Eloise.”

Bir iç çekiş daha. Güzel mavi gözlerindeki yumuşaklıktan affedildiğimi anladım. “Sonra ne oldu?”

Arkama yaslandım, bakışlarımı yatağa indirdim, elini hâlâ elimde tutuyordum. “Sam ve ben eve gittik. Ailelerimiz en hafif tabirle çok kızgındı. Evlenmemizi beklemediklerinden değil, sadece arkadaşları için bir parti verme fırsatım kaçırmışlardı. Mükemmel çiftlerini göstermek için.”

“Ne demek mükemmel çiftlerini?”

“Birlikte olmamızdan kendilerine pay çıkardılar. Sanki başından beri planladıkları bir şeymiş gibi.” Bunun hep saçma olduğunu düşünmüştüm. Annemle babamın beni bu kadar az umursamaları ama Sam ile evliliğim söz konusu olduğunda dışlandıkları için bu kadar öfkelenmeleri.

“Samantha ile her şey... iyiydi.” Görmezden geldiğim değişiklikler gün ışığına çıkmaya başlamıştı ama ben onları görmezden gelmeye devam etmişim. “Ben kendi işimi yaptım. O da kendi işini yaptı. O bir iş buldu ama ben hâlâ ne yapmak istediğimden emin değildim, bu yüzden dövüş okulunda çalışmaya devam ettim ve bir yandan da antrenman yapmaya başladım. Böylece bu işe başladım. Georgetown’da dört yıl geçirdim ve diplomamı bir kez bile kullanmadım.”

“Diplomanı hangi alanda aldın?”

“İletişim.”

“İletişim mi? Şaka yapıyorsun.” Eloise homurdandı. “Bu şimdiye kadar duyduğum en uzun konuşmandı. En uzun. Ben-
ce Georgetown’ı arayıp paranı geri istemelisin. Ya da belki de
Georgetown homurdanarak ve başını sallayarak iletişim kur-
mayı öğrendiğin yerdir? Çünkü eğer durum buysa endişelen-
me, bebeğim. Diplomanı her gün kullanıyorsun.”

Güldüm. Yüksek sesle. Başımı tavana doğru eğdim ve kah-
kahamın kükremesine izin verdim. Serbest bıraktım. Geriye
ufak bir tebessüm kalana kadar yıllardır gülmediğim kadar çok
güldüm.

Bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde yüzünde kendini beğen-
miş bir sırıtma olduğunu gördüm. O gülüşü hak ettiğini biliyor-
du. Sormasına gerek kalmadan bunun nadir olduğunu biliyordu.

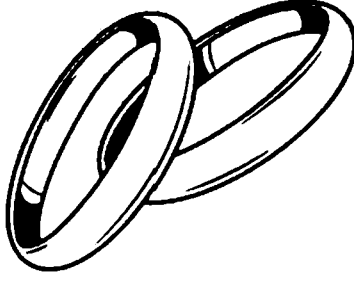
“Her neyse...” Kaburgasını çimdikledim, o da cıyaklayıp
elime vurdu. “Yaklaşık altı ay sonra spor salonundan eve geldi-
ğimde Sam’in bir çifti davet ettiğini gördüm. Ortak bir arkadaşı
aracılığıyla tanıştığı insanlardı.”

Nefret ettiğim bir arkadaştı. Görmezden gelinen bir başka
uyarı.

“Çifte randevu planladığını düşündüm. Ben de hızlıca bir
duş aldım. Yemek için onlara katıldım. Çok iyilerdi. Normal
bir akşam yemeği idi. Ta ki Sam daha sonra beni kenara çekip
kadından hoşlanıp hoşlanmadığımı sorana kadar.”

“Bekle. Ne?” Eloise dimdik oturdu. “Bunu sana neden sor-
sun ki?”

“Çünkü adamı becermek istiyordu ve karısını misafir oda-
sında becereceğimi umuyordu. O gece bana açık bir evlilik ya-
pacağımızı söyledi.”

17. Bölüm

Eloise

“Şaka yapıyorsun.”

Jasper başını salladı. “Hayır.”

“Şaka yapıyor olmalısın.”

Tekrar başını salladı.

Şaşkınlıktan çenem çarşaflara düşmüş olmalıydı.

Eski karısından nasıl nefret ettiğimi anlatacak bir kelime yoktu. Jasper onun adını andığında vücuduna yayılan gerginlik yüzünden ondan nefret ediyordum. Ondan bahsederken sesinin değişmesinden. Sesi daha katı, daha sertti, sanki kadın irin sızan iltihaplı bir yaraydı ve onu düşünmek bile acı veriyordu. Ancak nefretim, daha çok kıskançlıktan kaynaklanıyordu.

Onu bu kadar uzun süre sevmiş olmasından nefret ediyordum. Onun ilklerini yaşamış olmasından nefret ediyordum, evlilik de buna dahildi.

Clover Şapeli’nde onunla birlikte olmasından nefret ediyordum.

Evlendiğimiz gece pek de özel sayılmazdı. Nikâh memurunun söylediği sözleri hatırlayamıyordum. Göz alıcı bir gelinlik giymemiştim. Arkadaşlarımız ve ailemizle birlikte yemin etmemiştik.

Yine de Vegas'tan beri bunu *benim* olarak görüyordum. Bizim. Bu evlilik sahte olsa da o güzel şapeli asla unutmayacaktım.

Şimdi kapıların üzerinde iğrenç bir leke vardı. Lekenin adı Samantha'ydı.

Çirkin bir attı.

Belki de beni oraya götürdüğü için daha çok kırılmalıydım ama nedenini açıkladığı anda, kötü anıları gölgede bırakmak için iyi bir anıya ihtiyacı olduğunu söylediğinde, şey... Jasper'ın beni bu kadar güzel bulmasından onur duydum. İhtiyacı olan güzellik bendim.

Yine de eski karısından nefret ediyordum.

Açık evlilikleri ünlülerin dedikodu gazetelerinden ve rastgele sosyal medya videolarından duymuştum ama bu kavram bana göre değildi. Kocamın başka bir kadınla yatması fikri? Hayır. Kesinlikle hayır. Paylaşmak için fazla bencil ve fazla sahipleniciydim.

“Sam aldatıyor muydu?” diye sordum.

“Aldattığını düşünmüyordu çünkü bu sadece fiziksel bir şeydi. Beni seviyordu. Kendini bana adamıştı.”

Alay ettim. “O zaman onun bağlılık tanımı benimkinden farklı.”

Jasper bakışlarını aramızdaki çarşafa indirdi ve bedenindeki sertlik nabzımı hızlandırdı. Sanki bana söyleyeceklerinden korkuyormuş gibiydi.

Ah, lanet olsun. Bunu kabul etmiş miydi? Açık bir evliliği kabul etmiş miydi?

“Sen ne yaptın?” Cevabı bilmek istediğimden emin olmadan sordum.

Jasper başım kaldırdı ve bakışlarındaki ıstırap kalbimi par-

çaladı. “Kadını misafir odasına götürdüm. Nedenini bilmiyorum. Belki şoktan. İntikam isteğinden. Öfkeliydim ve belki başka bir kadınla yatarsam Sam kıskanır diye düşündüm.”

Hayır. Midem bulandı.

“Kadın bana dokunmaya başladı,” dedi. “Kıyafetlerini çıkardı. Yatağa tırmandı. Kapının yanında öylece durup ona baktım ve hayatımın ne zaman bu kadar boka döndüğünü merak ettim. Sonra onu misafir odasında çıplak bıraktım ve kendi odama gittim. Sam ve o adamı zirvedeyken yakaladım. Sam üstteydi, sanki bu hep yaptığı bir şeymiş gibi adamı beceriyordu.”

Damarlarımda eski karısına karşı yeni bir nefret dalgası doluşırken irkildim.

“Ben odaya girdiğimde bile durmadı.” Öfkeyle başını salladı. Tiksinen tek kişi ben değildim. “Sadece beni izledi, sanki kocasının onu yatağımızda başka bir adamla sevişirken görmesi tahrik ediciymiş gibi. Ben de dolaba gidip bir çanta hazırladım.”

“Gittin mi?”

“Evet. Bir bara gittim. Körkütük sarhoş oldum. Arabamda uyudum.”

Ah, Jasper. Ne diyeceğimi bile bilmiyordum.

“Paylaşmayacağım, Eloise.” Jasper gözlerini benimkilere kilitledi. “Paylaşmayacağım.”

Sakallı yanağını okşamak için elimi kaldırdım. “Ben de paylaşmam. Eğer başka bir kadın sana dokunursa, parmaklarını keser ve babamın köpeklerine yediririm.”

Bu ifade o kadar ani çıkmıştı ki donakaldım. Bunun kulağa ne kadar iddia gibi geldiğini anlamamasına imkân yoktu. İki ya da üç haftadan daha uzun bir taahhüttü.

Fakat Jasper o alçak, çakıllı sesiyle sadece kısık sesle güldü.

Bu, daha önce atmasını sağladığım o özgür, şamatalı kahkahadan sonra ikinci sıradaydı. Belki şanslıysam, hayatımdan çıkıp gitmeden önce o kahkahayı tekrar duyabilirdim.

“Bardan sonra ne oldu?”

“Ertesi sabah eve gittim. Ev temizdi. Çamaşır sabunu gibi kokuyordu. Sam yatak takımlarını yıkamıştı. Ve hiçbir şey olmamış gibi davrandı.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Ciddi misin?”

Jasper başını salladı.

“Sen ne yaptın?”

“Ona evimden defolup gitmesini ve avukatımla görüşeceğini söyledim.”

Gururum göğsümde kabardı. *Anlattıkları hoşuma gitmeye başlamıştı.*

“Ondan sonra işler karıştı,” dedi. “Sam boşanmak istemiyordu. Bu açık evliliğin bizim için iyi olacağına beni ikna etmeye çalışıyordu. Temel arzularımızı keşfetmek ama birlikte kalmak için bir şans.”

“Tabii ki istemiştir.” Gözlerimi devirdim. *Sürtük.*

“Peki diğer kadın ne yapmış, biliyor musun? Yalan söylemiş. Sam’e ve kocasına onu becerdiğimi anlatmış.”

“Hayır,” dedim nefesim kesilmiş hâlde.

“Sam ona inandı. Hâlâ öyle olduğunu düşünüyor. Bunu kafama kakmayı seviyor.” Çünkü Sam şımarık, çıkarıcı bir danga-laktı. Jasper’ın geçmişi hakkında nadiren konuşmasına şaşmamalıydı. Ailesi ve eski karısıyla ilgili... ben de onlar hakkında konuşmazdım. Pislikler.

“Sam aslında evden çıkmadı,” dedi. “Benim evim olmasına rağmen. Bu yüzden taşman ben oldum. Önemli olanları topladım.”

dım, beklediğimden daha azdı ve kalanını geride bıraktım. Ona söylemeden evi satılığa çıkardım. Bir gün işten eve geldiğinde önünde *satılık* levhası buldu.”

“Kindar bir tarafın var.” Kıkırdadım. “Hoşuma gitti.”

“Benim de öyle.” Gözleri kırıştı, hayalet gibi bir gülümsemesi vardı. Çok geçmeden söndü. “Sam de oldukça kindar biri.”

“Eyvah. Ne yaptı?”

“Sinir krizi geçirdi. Onun ailesine ve benim aileme zor bir dönemden geçtiğimizi ve evliliğimiz üzerinde çalışmayı reddettiğimi söyledi.”

“Aldattığını biliyorlar mıydı?” Aldatıyordu. Eğer Jasper açık bir evlilik istememişse, o zaman yaptığı şey aldatmaya girerdi.

Uzun bir nefes verdi. “Onlara söyleyebilirdim ama söylemedim.”

“Neden?” Bu kadın onu kullanmış, ona ihanet etmişti ama suçu ona atmamıştı. Neden? O daha söyleyemeden cevap aklıma geldi. “Çünkü onu seviyordun.”

“Onun gibi bir şey.”

Lanet olsun, onu hak etmeyen bir kadının onun sevgisini kazanmış olduğunu bilmek çok acı vericiydi.

Onu hâlâ seviyor muydu? Kalbim bu cevabı kaldıramazdı, bu yüzden soruyu sormadım. “Ama sonunda boşanmışsın.”

“Altı ay sürdü,” dedi. “Onun yakınında olmak istemiyordum ve Dan de gidince uzaklaşmak daha kolay oldu. Bir arkadaşımın arkadaşı Vegas’a yeni taşınmıştı. Bazı UFC dövüşçüleriyle tanışmıştı. Antrenör ve eğitmen arayan bazı spor salonları biliyordu. Ülkenin öbür ucuna taşınmak iyi bir fikir

gibi göründü. Ben de öyle yaptım ve Sam'le avukatımın ilgilenmesine izin verdim."

"Peki ya ailen?"

Omuz silkti. "Beklediğim gibi tepki verdiler. Demek istediğim, oğullarının cehennemi yaşaması umurlarında bile değildi."

Burun deliklerim genişledi. "Bana bu düğüne neden gittiğimizi söyle."

Şu anda Samantha ya da ailesiyle tanışmaktansa tırnaklarıma bambu filizleri sokmayı tercih ederdim.

Jasper'ın bakışları çarşafa kayıp bir iplik parçasını kopardı. "Uzun, çok uzun bir süre Samantha'nın oldum. Oldukça sahiplenici bir insandır."

"Yine de senin başka kadınları becermeni sorun etmiyor muydu? Bu nasıl mantıklı olabilir?"

"Onun oyunu, onun kuralları."

"Hâlâ mantıklı gelmiyor ama her neyse." Zaten o kadına karşı, kalbini kırdığı için hak ettiğinden daha fazla enerji harcamıştım. Onun nedenlerini anlamaya çalışmayacaktım.

"Sam'e hayır diyen çok az insan oldu. Ailesi ya da ben o insanlardan değildik. O inatçıdır. İstediklerini elde edene kadar bastırır, bastırır ve bastırır. Ona izin vermenin savaşmaktan daha kolay olduğunu uzun zaman önce öğrendim."

O kadını misafir odasına götürmesinin bir nedeni de bu muydu? Muhtemelen. Ürperdim, Jasper'ın başka bir kadınla olan görüntülerini kafamdan atmak için zihinsel gücümün her zerresini kullandım. Sam de dahil.

"Ondan uzaklaştığımda kaybetti. Savaş sona erdi. Ama o hâlâ savaşıyor."

“Ne demek istiyorsun?”

“Onunla hâlâ konuşuyoruz.” Sertçe yutkundü. “Beni arıyor.”

“Ve sen cevap veriyorsun? Hem de yeniden evleniyor olmasına rağmen. Boşanmış olsanız bile. Neden?”

“Bu, şey... toksik.”

Öyle mi? “Toksik derken tam olarak neyi kastediyorsun?”

Bunu sormam muhtemelen aptalcaydı. Bu muhtemelen bana, ona her zaman âşık olacağını söylemesi için bir kapı aralamaktı ama eğer konuştularsa, eğer bu düğüne gideceksem, bilmem gerekiyordu.

“Sam arar ve yattığım kadınları sorardı. Ben de ona anlatırdım. Ona her ayrıntıyı anlatırdım, bu benim intikamımdı. Başka bir kadının içindeyken onun yüzünü hayal edip etmediğimi sorardı.”

Nefesim kesildi. “Bu...”

“Berbat. Kesinlikle berbat.”

“Bekle. Ona bizden bahsettin mi?” Ah, Tanrım. Eğer ona söylediyse, bu aşağılanmanın etkisinden asla kurtulamazdım.

Jasper gözlerime baktı ve göğsümde bir şey çatladı.

“Söyledin,” diye fısıldadım.

Başım salladı.

“Buna nasıl cüret edersin, Jasper Vale?” Ulaşabildiğim tek silahı elime aldım. Bir yastık. Ve kafasına indirdim.

“Özür dilerim.”

Yastıkla ona tekrar vurdum. Engellemeye bile çalışmadı. “Ona ne söyledin?”

“Şimdiye kadar sahip olduklarım arasında en iyisi olduğunu.”

Dişlerimi sıktım. Ellerim çarşafı kavrıdı. “Başka?”

“Hepsi bu kadar.”

Yastıkla ona tekrar vurdum. “Buna hakkın yoktu. Bu özel bir şey, Jasper.”

“Biliyorum, meleşim. Biliyorum.” Eğildi, gözleri benimkileri bulurken elleri yüzümü kavradı. “Özür dilerim.”

“Ciddi miydin?” Bir ihanet karşısında bu çok aptalca bir soru gibi görünüyordu. Yine de bilmem gerekiyordu.

“Kesinlikle.”

En azından bu da bir şeydi. “Peki onu görüyor musun? Benimleyken?” *Lütfen hayır de.*

“Hayır, El. Seni görüyorum. Sadece seni.”

Peki neden bu beni daha iyi hissettirmemişti?

“Neden onun aramalarına cevap veriyorsun?”

Bana hüznü bir gülümseme verdi. “Uzun, çok uzun bir süre boyunca sahip olduğum tek şey oydu.”

Anlamaya başlamıştım. Benim sırtımı yaslayabileceğim anem, babam, kız ve erkek kardeşlerim varken, Jasper’ın sadece Samantha’sı vardı. Onun kişiliği. Çağrılarına cevap veriyordu çünkü bunu bırakmaya hazır değildi.

“Sam beni eski hayatımıza bağlı tutmaya çalışıyor,” dedi beni bırakırken. “Eski anıları, hikâyeleri gündeme getiriyor. Çoğunlukla birlikte olduğumuz anları. Çıktığımız geziler. İzlediğimiz filmleri ya da aramızda yaptığımız şakaları. Ama bana okulda yaptığım aptalca şeyleri de hatırlatacak. Dan’in okulu bulmadan önceki günleri.”

“Ne gibi?”

“İçki. Biraz uyuşturucu.”

“Ah.”

“Gurur duymuyorum ama oldu işte.”

“Anlıyorum.” Quincy’de içki içen bir sürü çocuk vardı. Ba-

zıları uyuşturucuyu denerdi. Küçük kasaba partileri bir geçiş töreniydi. “Başka ne yapıyor?”

“Annemle öğle yemeği yer, sonra beni arar ve annemin aramamı ne kadar çok istediğine dair saçma sapan bir hikâye anlatır. Eve ziyarete gitmemi istiyor. Onlarla bağlantımı kestiğim için kendimi suçlu hissetmemi sağlamaya çalışıyor.”

“Ailenle konuşmuyor musun?”

“Eskiden konuşurdum. Ama bıraktım.”

“Neden?”

“Telefon iki yönlüdür, meleğim.”

Evet, öyleydi ve eğer ulaşacak kadar önemsemiyorlarsa, bu onların kaybıydı.

“Sam beni iyi tanır,” dedi. “Ailemle ne kadar sorun yaşasam da hâlâ onların çocuğuyum. Açma düğmesini bana vermelerini ummaktan asla vazgeçmedim.”

Kalbim sıkışmıştı. Pekâlâ, ailesinden Sam’den ettiğimden daha çok nefret ediyordum. Belki de. Yazı tura gibiydi. Jasper açma düğmesini hak ediyordu. Bu yüzden mi aileme karşı bu kadar tereddütlüydü? Sevgi dolu ebeveynlerin neye benzediğini bile bilmediği için mi? Onun zaaflarıyla oynadığı için Sam’i sikeyim. “Yani ne için arıyor? Geri dön diye seni suçlamak için mi?”

“Aslında. Boşandığımızdan beri onu da ailemi de görmedim.” Vay canına, bu uzun bir süreydi.

“Sanırım yıllarca, beni eve getirebilirse onu geri alacağımı düşündü. Sam, onun ailesi, benim ailem... hepsi benim bir tür ruhsal çöküntü yaşadığımı ve bu yüzden Vegas’a taşındığımı düşünüyor. Ama hiçbirinin anlamaya çalışmadığı şey, daha iyi bir hayatım olduğu. Bir eğitmen olarak memnunum. Bir spot

ışığına ihtiyacım ya da buna isteğim yok. Paraları okyanusun dibine batsa bile umurumda olmazdı.”

Onun içindeki iyiliği görmemişlerdi. Onu özel yapan şeyi görmemişlerdi.

Fakat ben görmüştüm.

“Seks hayatımızı ona anlattığın için sana hâlâ kızgınım.”

“Ben de kendime kızgınım.” Elini tuttu, parmak uçlarını öpmek için ağzına götürdü. “Beni affet. Lütfen.”

“Eğer bir daha bizden bahsedersen, *seni* babamın köpeklerine yem ederim.”

“Yeterince adil.”

“Peki. O zaman seni affediyorum.”

Belki de daha öfkeli olmalıydım. Öfkeme çelik gibi sarılmalıydım. Ancak bir yabancının inanılmaz bir seks yaptığımızı bilmesi beni ne kadar kızdırmış, utandırmış olsa da o yabancı aynı zamanda onun eski karısıydı.

Üstelik bir parçam, onun yüzüne bir şey fırlatmış olmasından hoşlanıyordu.

Yer değiştirdim, ben hareket ettikçe çarşafı hışırıyordu. Yakındık ama yeterince yakın değildik. Bu yüzden onun kucağına süründüm, göğsüne doğru kıvrıldım.

Bir an sürdü –genellikle öyle olurdu, özellikle de uyurken– ama kolları bana dolandı. Tıpkı uyurken yaptığı gibi.

Sarıldım.

Jasper da bana sarıldı.

“Düğüne neden gittiğimizi hâlâ anlamıyorum.” Eğer çekip gittiye, daha iyi bir hayat bulduysa, neden tekrar bu lağım çukuruna girmek istiyordu ki?

“Sana söylediğim gibi, bana gönderdiği davetiye bir meydan okumaydı.”

“Meydan okuma.” Elim göğsüne gitti, teninde girdaplar çizdi. “Onunla yüzleşecek cesaretin olup olmadığını görmek için.”

“Öyle de denebilir. Ve eminim yeni kocasını yüzüme vurmak istiyordur.”

“Kimmiş o?”

Jasper yerimizi değiştirerek yastıklara yaslandı ama beni kucağından indirmede. “Bizim liseye giden bir adam. O zamanlar hıyarın tekiydi. Bunun değiştiğinden şüpheliyim.”

“Ya onlara siktirip gitmelerini söyleseydin?”

“O zaman o kazanırdı.”

Demek Jasper da hâlâ savaşıyordu. Hâlâ dayanıyordu. Hâlâ doğru kararı verdiğini kanıtlamaya çalışıyordu. Uzaklaşarak başarısız olmadığını kanıtlamaya çalışıyordu.

“Gidiyorum çünkü onu görmem gerek. Onunla yüzleşmek için.”

Onu hâlâ sevdiği için mi? “Beni getirdiğini biliyor mu?”

Başını salladı.

“Evli olduğumuzu biliyor mu?”

Yine başını salladı. “Bir süre önce beni aradı. Ona söyledim.”

Muhtemelen ona hayatının en iyi seksi olduğumu söylediği zamanki aramaydı. *Al sana Sam*. “Ailenin benden haberi var mı?”

“Bundan birkaç gün sonra babamdan bir e-posta aldım. Tebrik etmesi gerektiğini duyduğunu söylüyordu. Düğünde seninle tanışmayı dört gözle bekliyormuş.”

“Ah. Hepsi bu mu?”

“Bu kadar.”

Kibar, yüzeysel bir e-posta. Bu arada kardeşlerim Jasper ile

yüzleşmek için evime hücum etmişlerdi. Annemle babam neredeyse nüfuslarını kullanmak için mektup yazıyorlardı.

Jasper ailesinin zalim olmadığını söylemişti ama ben tüm kalbimle bunun aksi olduğunu düşünüyordum. Ailesi, zalimliğin tanımıydı. Bir çocuğu görmezden gelmek zalimlikti. Servetine bir yer açmak için çocuk sahibi olmak zalimlikti.

Yürek parçalayıcıydı. Dan'e tutunması şaşırtıcı değildi.

Dan'e neden özel olduğunu sorduğunda, Dan'in bunu açıkça belirtmiş olmasını dilerdim. Jasper'a inanılmaz olduğunu söylemesini isterdim. Nazik olduğunu. Çok sayıda kilitli kapının ardında saklansa da Jasper'ın iyi bir kalbi olduğunu.

Dan ona önemli biri olduğunu söylemeliydi.

Ben olsam aynı hatayı yapmazdım. Bu iş bitmeden önce Jasper'ın hayatında en az bir kişi ona sevgiye layık olduğunu söyleyecekti.

“Seni kullanıyorum, El.” Jasper'ın kolları daha da sıkılaştı. “Seni bu düğüne götürerek seni kullanıyorum çünkü güzel yüzünü burunların dibine sokmak istiyorum.”

Bunun beni şaşırtmasını ya da kızdırmasını mı bekliyordu? Kızdırmamıştı. “Evet. Birlikte gidiyoruz ve ben, seksi görüneceğim.”

Jasper bana baktı, gözleri kocaman olmuştu ve kırpıyordu.

“Ne?”

“Hiçbir şey.” Alnını benimkine değdirdi. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim.”

“Seni hak ettiğimden emin değilim.”

“Muhtemelen hak etmiyorsundur,” diye takıldım ve bir kahkaha attı. Tam olarak kahkaha sayılmazdı ama bu adamdan alabileceğimi almıştım.

“Eğlenceli bir yolculuk olmayacak,” diye mırıldandı.

Düğün İtalya'daydı, bunu altı hafta önce Jasper bana pasaportumun olup olmadığını sorduğunda öğrenmiştim. Annemle babamın evindeki silah kasasındaydı. Spontane bir seyahat ihtimaline karşı yanımda bulundurmak için almıştım. Hâlâ soyadım Eden olarak görünüyordu. Ehliyetimde de öyle.

Onları daha sonra yeniden eski hâline getireceğim için Vale olarak değiştirmenin bir anlamı yoktu.

"Bu Avrupa'ya ilk gidişim olacak," dedim. "Ne olursa olsun eğleneceğim."

"Pekâlâ." Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "O zaman eğleneceğiz."

"Aslında sana bir şey aldım." Haftalardır bunu yapmak için doğru zamanı bekliyordum. Jasper'ın kucağından inip yatağın benim tarafımdaki komodine uzanırken sinirlerim gergindi.

Çekmeceyi geri çekerek, parmağım küçük, metal bir daireye değene kadar etrafı yokladım. Avucumun içine sıkıştırdım, sonra Jasper'ın kucağındaki yerime döndüm ve çarşafı omuzlarıma çekmesine izin verdim.

"Madem intikam için düğüne gidiyoruz ve sen de ailemin davetinden önce bana bir yüzük aldın. Al bakalım." Parmaklarımın arasına sıkıştırdığım, internetten sipariş ettiğim yüzüğü havaya kaldırdım.

Titanyumdu. Jasper gibi sade ama cesurdu. İç ve dış kenarları parlatılmıştı ama ortası mat bir parlaklığa sahipti.

Jasper yüzüğe baktı ama elimden almak için hiçbir hareket yapmadı.

Gerginliğim iki katına çıktı. "Yüzük takmadığını söylemiştin."

Sanki dokunursa metal elini yakacakmış gibi bakmaya devam etti.

Tamam, kötü fikirdi. Onu çekmeceye geri atıp hiç var olmamış gibi davranmak üzereyken hareket etti. İkimizi de o kadar hızlı döndürdü ki sırtüstü yatana kadar ne yaptığını zar zor fark ettim.

“Teşekkür ederim. Yüzük için.” Jasper üstümde durdu, gözleri benimkilere kenetlenmişti.

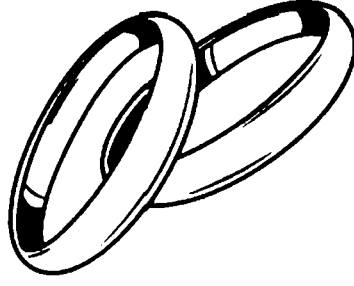
“Rica ederim. Takmak zorunda değilsin. Sadece bir düşünceydi.”

“Tamam,” diye fısıldadı. Sonra dudaklarını benimkilere bastırdı ve dili ağzımın içine girdi. Nefesim kesilene, daha fazlası için yalvarana kadar beni öptü.

Dışarıdaki fırtına geçene kadar birbirimize sarıldık. Ben pelte gibi olana ve derin bir uykuya dalana kadar.

Bir noktada gece, yüzük parmaklarımdan kayıp yok oldu. Çarşafların arasında kayboldu.

Ertesi sabah işe gitmek için Jasper’ı uyurken bıraktığımda tek bildiğim yüzüğün parmağında olmadığıydı.

18. Bölüm

Jasper

Eloise Otel'i'nin lobisinde üç çift vardı. İkişi birbiriyle sohbet ederken üçüncüsü resepsiyon bankosunda durmuş, Eloise ile konuşuyordu.

Eloise konuşurken gülümsüyor, etrafa o muhteşem ışığını yayıyor ve onlara anahtar kartlarını uzatıyordu. Saçları bugün toplanmıştı, bir tutam bile dağılmamıştı. Giydiği beyaz, düğmeli gömlek ince omuzlarında ütülü ve sabit duruyordu. Asansörleri işaret ettiğinde, parmağındaki yüzüğüm lobinin ışıkları altında parladı.

İçeri süzülüp şömineye yürüdüm.

Eloise'in bakışları bana doğru kaydı. Biraz daha geniş gülümsedi ama onun dışında misafirleriyle ilgilenmeyi kesmedi.

Bu sabah gizlice çıkmıştı. Ya da belki de veda etmişti ve ben kaçırmıştım. Dün yıllardır en zor uyuduğum geceyi geçirmiştım.

Geçmişimin ortaya çıkması garipti. Bir yanıma rahatlamıştı. Eloise bu düğünden önce neye bulaştığını bilmeliydi. Fakat bu

sabah bir tedirginlik, bir kırılganlık, rahatlamayla karışarak ortaya çıkmıştı. Bu kombinasyon, hassas noktama basmıştı.

Kimse ailem ya da Samantha hakkındaki tüm gerçeği bilmiyordu. Sam o zamanlar yanımda olmasına rağmen, Eloise'e Dan Sensei hakkında Sam'in bile bilmediği şeyler anlatmıştım.

Eloise beni herkesten daha iyi tanımak istiyordu. Artık tanıyordu da.

Benden daha iyisini bulacağını fark etmesi ne kadar sürerdi?

Belki de çoktan anlamıştı. Belki de bu düğünün bitmesi ve özgür kalmak için gün sayıyordu.

Bu arada ben de geçen her günden korkmaya başlamıştım. Zaman çok hızlı geçiyordu.

Eloise bir misafirle işini bitirdi ve sıradakine ilerlemesini işaret etti. Ben de lobideki deri koltuklardan birine oturdum ve beklerken etrafıma bakındım.

Sabah güneşi kristal berraklığındaki pencerelerden içeri süzülüyordu. Oteli pek ziyaret etmemiştim ama bu, ocakta ateş yanmadığı ilk ziyaretimdi. Odunsu, dumanlı bir koku yerine bahar gibi kokuyordu. Taze. Temiz. Güzel kokulu. Sehpanın üzerinde, ustaca düzenlenmiş üç derginin yanında küçük bir buket çiçek vardı.

Her ayrıntı konukların hoş karşılandığını hissettirmek için tasarlanmıştı. O çiçekleri kimin aldığına ya da o dergileri kimin yerleştirdiğine dair aklımda en ufak bir şüphe yoktu.

"Selam, Jasper." Knox Eden kanepenin ucundan dönerek elini uzattı. Kolundaki dövmeleler bugün Knuckles tişörtünün kısa kollarının altından görünüyordu.

"Knox." Omuzlarıma gerginlik çökerken ayağa kalkıp elini sıktım.

Eloise'in eski kiralık evindeki ilk karşılaşmamız pek iyi geçmemişti. Çiftlikteki akşam yemeği de pek iyi geçmemişti. Onların ailesi benimkiyle gece ve gündüz kadar farklıydı.

Dün gece, Eloise yanıma kıvrılmış uyuduktan sonra, ailem hakkında uzun uzun düşündüm. Samantha hakkında. Yıllardır aldığım telefonları hakkında.

Her zaman cevap vermemin nedeni arayan tek kişinin o olması mıydı? Aileye benzeyen her şeye tek bağlantım Sam olduğu için miydi? Bu yüzden mi Edenlara karşı bu kadar mesafeliydim? Kendi aileme duyduğum kızgınlığı onun ailesine mi yansıtıyordum?

Belki de.

Olmayabilir de.

Onu hâlâ hak ettiği gibi desteklemiyorlardı. Hâlâ onu değiştirmek istiyorlardı. "Eloise yakında bir düğüne gideceğinizi söyledi," dedi Knox. "İtalya'ya mı?"

Başımı salladım. "Amalfi Sahili."

Yolculuk, çeşitli duraklar ve saat değişiklikleriyle birlikte yirmi iki saat sürecekti. Perşembe sabahı erkenden yola çıkacak, cuma öğlen Napoli'ye varacaktık.

"Çok heyecanlı," dedi Knox.

"Bence de," diye yalan söyledim.

Düğün büyük olasılıkla bir felaket olacaktı. Her ne kadar Eloise ile baş başa geçireceğimiz bir hafta sonunu iple çeksem de bu yolculuk oyunun sonu olacaktı.

Kahkahası lobide çınlayarak dikkatimi çekti. Gülüşü tüm ampullerden daha parlaktı. Herhangi bir yıldızdan. Işıl ışıldı, tamamen kendi hâlindeydi.

Knox'a, "Bu oteli çok seviyor," dedim.

“Seviyor. Hep sevdi.”

“Bu onun hayali.” Eden ailesinin işine karışmak bana düşmezdi ama evliliğimizin tüm amacı onun buradaki geleceğini güvence altına almaktı. Bunun için, onun hayali için, derinlere dalabilirdim. “Bunu her şeyden çok istiyor.”

“Burası onun. Belki resmi olarak değil. Henüz değil ama annemle babam onun olduğunu biliyor.”

Tekrar ona, o nefes kesici gülümsemesine baktım. “Ondan alacaklarından korkuyor.”

“Almayacaklar.”

“Emin misin?” diye sordum.

Bana özür dileyen bir gülümsemeyle baktı, sanki sormak zorunda kalmam bile aileleri adına bir başarısızlıkmuş gibi. “Bizi çok iyi tanımıyorsun. Birbirimizin arkasını kollarız. Belki geçmişte zamanlama doğru olmadı ama ailemiz de bunun onun hayali olduğunu biliyor. Bu hayalin onun için gerçekleşmesini istiyorlar.”

“Emin misin?” Aynı soru, aynı özür dileyen gülümsemeyle karşılandı.

“Yüzde yüz.” Buna inanıyordu.

Duymak istediğim tek şey bu değil miydi? Knox’un güvencesi, bu evliliğin Eloise’in itibarını zedelediği anlamına geliyordu. Ailesi onu hâlâ sorumlu görüyordu. Artık çekip gidebilirdim.

Fakat burada bir şeyler oluyordu. Tam olarak kavrayamadığım bir şey. Sanki ayakkabılarım ağırlaşıyordu. Sanki ayaklarımın altında büyüyen kökler vardı.

Beni otelin resepsiyonundaki kadına doğru çekiyorlardı.

Tekrar birine bağlanma fikri midemi bulandırıyor ama

bakışlarım tekrar Eloise'e, o gülümsemeye kaydığında, bulantı yavaşladı. Durmadı ama sakinleşti.

Knox bakışlarımı takip ederek kız kardeşine baktı. "Bu otel Quincy'nin kalbi. Eloise de bu otelin kalbi. Onu kırma."

"Kırmayacağım."

Aptalca bir söz olmasına rağmen yine de verdim. Eloise'i incitmek bir seçenek değildi.

Eğer çekip gitmemi istiyorsa, kendi özgürlüğünü istiyorsa, giderdim.

Ama kalmamı isterse...

Dün gece, bungalovun verandasında durmuş, karımın ağaçların altında üzerinde sadece bir havluyla durup yağmurun yüzünü ıslatmasına izin verişini izlerken olmuştu bu.

Eloise benim karımdı.

Bu evlilikte sahte olan hiçbir şey yoktu. Artık yoktu.

İtalya'daki düğünü atlatacaktık. Sonra konuşacaktık. Benim geldiğim dünyayı gördükten sonra kararını verebilirdi.

Hâlâ bitirmek istiyorsa, çeker giderdim.

Son konuk da giriş yaptıktan sonra Eloise onların bavullarını toplayıp asansöre doğru ilerlemelerini bekledi. Ardından taburesinden atladı ve ayakları neredeyse parke zemin üzerinde süzülerek yürüdü.

Zarafetle hareket ediyordu. İncelikle. Sanki görünmez kanatları varmış gibi.

"Merhaba, meleğim." Kolumu uzatıp o yanıma gelene kadar bekledikten sonra saçlarına bir öpücük kondurdum.

"Merhaba." Başını kaldırdığında gözleri parlıyordu, muhtemelen kardeşine gösteri yaptığım için mutluydu. Belki de yeterince şanslıysam, o da beni gördüğüne benim onu

gördüğüme sevindiği kadar sevinmiştir diye düşündüm.
“Burada ne işin var?”

“Yanına bir şey almadığın için öğle yemeğine gitmek ister misin diye sorayım dedim.”

“Yanıma öğle yemeği almadığımı nereden biliyorsun?”

Çünkü bu sabah kahvaltı tabaklarımı bulaşık makinesine koyduğumda fıstık ezmesi ve jöleyle kaplı bir bıçak yoktu.
“Aldın mı?”

“Hayır.” Gülümsedi. “Ya Lyla’dan bir şeyler alacaktım ya da en sevdiğim abime bana öğle yemeği hazırlaması için yalvaracaktım.”

Knox güldü. “Senin en sevdiğin abin, Griffin.”

“Evet ama bu, onu alt etmen için bir şans.”

“Sana en son öğle yemeği hazırladığımda da böyle demiştin.”

“Öyle mi demiştin? Ah.” Omuz silkti. “Gördün mü? Şimdiden favori sensin. Tebrik ederim. Öğle yemeğine gelince...”

Knox başını salladı, bakışları bana doğru kaydı. “Ahi ton balığı* sever misin?”

“Evet.” Başımı salladım.

“Teslimat kamyonumuz az önce geldi. Ekibin her şeyi yerleştirmesine yardım edeyim, sonra sana öğle yemeği hazırlarım. Bir şeyler denemek istiyordum ama Memphis şu anda ton balığı yemiyor, o yüzden siz benim deneklerim olabilirsiniz. Bana yarım saat verin.”

“Teşekkür ederim.” Eloise yanağını göğsüme yasladı. “Sana ve Memphis’e bir gece bebek bakıcılığı borçluyum.”

“Anlaştık.” Knox ona göz kırptı, sonra Knuckles’a doğru yöneldi.

* Ahi ton balığı, suşi veya sashimi olarak çiğ olarak servis edilen bir tür sarı yüzgeçli ton balığıdır. -e.n

“Tamam, temizlikçilere haber vereyim ve resepsiyona birini göndereyim.” Eloise benim yanımdan kalktı.

“Ben buradayım.” İşini yapması için çenemi salladım, ben de kanepede aynı yere oturup 101 günde 101 triatlonu arka arkaya tamamlayan bir adamla ilgili bir internet haberi okudum.

Foster dövüşmüyorsa, belki bir yarış için antrenman yapabilirdim. Ironman* ya da onun gibi bir şey ile ilgilenirdim.

Antrenör olarak çalışmak hiçbir zaman parayla ilgili olmamıştı. Vale ailesinin bir üyesi olarak kendi güvencem vardı. Doğduğumdan beri benim adıma tutulan bu servete çoğunlukla dokunulmamıştı. Gösterişli bir hayata ihtiyacım ya da isteğim yoktu.

Fakat bu bana özgürlük vermişti. Montana’da bir kulübe alma özgürlüğü. Quincy’deki yerel kuyumcudan elmas bir yüzüğü nakit ödeme özgürlüğü. Edenlar, Eloise Oteli’ni satacak olurlarsa, Eloise için gözümü kırpmadan satın alacağımdan emin olma özgürlüğü.

Çalışmak zorunda olmasam da hedefler koymayı seviyordum. Zorluklar. Belki Foster’ı bir yarışa katılmaya ikna edebilirdim. İkimiz birlikte antrenman yapabilirdik. Mayıs ayında Bigfork’ta bir Spartan yarışı vardı. Bu yıl kaçırmıştık ama belki gelecek yıl...

Hâlâ Montana’da olursam.

Eloise omzumun üzerinden göründü, kollarını kanepenin arkasına bıraktı. “Hazır mısın?”

“Evet.” Başımı salladım, telefonumu bırakıp onu restorana kadar takip ettim.

* Ironman triatlonu, dünyanın en zorlu dayanıklılık yarışlarından biridir. Üç ardışık dayanıklılık etkinliğinden oluşur: 3.86 kilometrelik bir yüzme, 180.25 kilometrelik bir bisiklet sürüşü ve bunun ardından aralıksız olarak koşulan bir maraton olan 42.20 kilometrelik bir koşu. Toplam kat edilen mesafe 226.2 kilometredir. —r.n

“Pazartesileri genelde sakın olur,” dedi bana ve istediğimiz masaya oturmamızı işaret eden garsona el salladı.

Eloise odanın ortasındaki bir masayı seçti, ben de onun sandalyesini çektim, sonra da yanındaki sandalyeye oturdum.

“Neden hep benim yanımdaki yere oturuyorsun?” diye sordu.

“Ne demek istiyorsun?”

“Yemek yerken asla karşıma oturmuyorsun. Her zaman yanıma oturuyorsun. Bu Doğu Yakası’na özgü bir görgü kuralı mı?”

Hayır, sadece aramızda koca bir masa olmasından hoşlanmıyordum. Köşe yeterliydi. “Bu şekilde konuşmak daha kolay oluyor.”

“Çünkü çok konuşuyorsun,” diye alay etti.

“Seninle konuşuyorum.”

Gözleri yumuşadı. “Sanırım evet.”

Dün geceki konuşma kafalarımızın üzerinde asılı kalmış gibiydi. Ya da belki sadece benimkinden.

“Foster eski karını biliyor mu?” diye sordu.

“Hayır.”

“Neden bana anlattın?”

Yanağında bir kirpik vardı. Başparmağımı teninde gezdirmek için uzandım ve kirpiği aldım. Parmağıma geçirip uzattım. “Denememi sen istedin.”

Eloise uzun bir süre kirpiğe baktı, sanki bir dilek tutuyormuş gibiydi, sonra kirpiği üfleyerek uzaklaştırdı ve yere düşürdü. Beyaz bezi kucağına sermeden önce peçetesinden gümüş çatal bıçak takımını çıkardı. “O işi kabul edecek misin?”

Eğer Quincy’den ayrılmamı istiyorsa ederdim. “Bilmiyorum. Adam yeterince iyi görünüyor. Genç biri. Bu da ya koçluk ya-

pabileceği anlamına geliyor ya da her şeyi zaten bildiğini düşünüyor. Bunu anlamak için onunla yeterince zaman geçirmedim.”

“Neden geçirmedin?”

Kendi çatal bıçak takımımı açtım ve onun kendi sorusuna cevap vermesini bekledim.

“Beni özledin,” diye fısıldadı sanki bunun gerçek olmadığını düşünüyormuş gibi.

Garson kız elinde buzlu su bardaklarıyla geldi, Eloise’e merhaba demek ve bana kendini tanıtmak için konuşmamızı böldü. Knox ona bize öğle yemeği hazırladığını söylediği için siparişimizle uğraşmadı.

“Demek istediğim...” Garson kız giderken kollarımı masaya dayadım. “Düğünle ilgili seyahatimizi konuşabiliriz diye düşündüm.”

“Pekâlâ.” Eloise sol elindeki yüzükleri saat yönünde çevirdi.

“Düğünden bir gün önce oraya gideceğiz. Saat farkına alışmak için biraz zamana ihtiyacımız olacağımı düşündüm. Biraz uyuyacağız.”

“Ve keşif yapabiliriz?” Başparmağıyla işaretparmağını birbirine yaklaştırdı. “Sadece birazcık. Eve döndüğümüzde uyuyacağım.”

“Ve keşif yapabiliriz.” İçinden ne geliyorsa onu yapardık. “Düğün cumartesi akşamı. Töreni atlarız diye düşündüm. Sadece kutlamaya gideriz.”

“Bana uyar.” Eloise’in bakışları masaya kaydı.

Tören çok sıkıcı olacaktı. Annemle babamın yanında gereğinden fazla oturmak istemiyordum.

“Ailem de orada olacak, bu da onlarla tanışacağın anlamına geliyor.”

“Ve muhtemelen benden nefret edecekler çünkü ben Sam

değilim.” Duruşunu dikleştirdi ve çenesini kaldırdı. “Umurumda değil. Dün gece bana anlattıklarından sonra ben de onlardan nefret ediyorum.”

Bu kadın. O benim tarafımda savaşıyor bir savaşçıydı. Savaşa gitmeye hazırды.

Bu onun için kavraması en zor şey olacaktı. Ne annemle ne de babamla bir savaş olmayacaktı. Nefret edecek kadar umursamıyorlardı. Savaşacak kadar. En azından benim için.

Eloise bunu yakında anlayacaktı ama şimdilik, annem ve babamla yüzleşmek için kendini hazırlamak istiyorsa, ona izin verirdim.

Muhtemelen Samantha için o kalkana ihtiyacı olacaktı.

“Bir şeyi hatırlamanı istiyorum,” dedim.

“Neyi?”

“Hepsi saçmalık. Benim hakkımda ne düşündükleri. Eski den olduğum adam. Sam’le gerçekten ne olduğunu düşündükleri. Hiçbiri gerçek değil. Hiçbirine inanma. Sadece bana güven.”

“Yeterince kolay. Zaten biliyorum.” Kelimeleri zahmetsizce söyledi. Hayatını güvenerek yaşamış bir kadın gibi.

Dünyadaki pislikler onun saf kalbinden faydalanmaya çalışacaktı. Bu iyiydi. Değişmesine gerek yoktu. Endişelenmesine. Bu masadaki tek savaşçı o değildi.

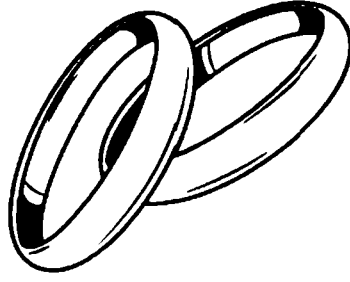
İstediği kadar hazırlık yapabilirdi, bu düğünde kimse onunla uğraşmayacaktı.

Ailem bile.

Ve kesinlikle Sam de.

Eğer bunu denerse, ilk defa eski karımın tüm kirli sırlarını ortaya dökerdim.

Bu süreçte benimkileri de beraberinde dökmek anlamına gelse bile.

19. Bölüm

Eloise

Günler bir kasırga gibi geçti. Tatile çıkmayalı çok uzun zaman olmuştu ve her vardiyayı tamamlamak, yedeklerimiz için bile yedekler planlamak tüm enerjimi tüketmişti.

Eşyalarımı toplamak bir angarya olmuştu. Tam olarak sıfır şık elbisem vardı ama Jasper'a, elbise almak için Missoula'ya gidecek vaktim *yokken* Missoula'ya gidip elbise almak zorunda kalacağımı söylediğimde, Quincy'ye bir gecede on tane elbise getirtmişti.

On elbise. Hepsi tasarımcı elinden çıkmıştı. Her birine bayılmıştım ve ben favorimi seçemediğimde, o kendi favorisini seçmişti.

Ben özel balkonumuzda Amalfi Sahili'ni seyrederken, o elbise şu anda otel süitimizin banyosunda seyahatten kalan kırışıklıkların açılması için asılı duruyordu.

İtalya. Kocamla birlikte, İtalya'daydım.

Üç ay önce biri bana burada olacağımı söyleseydi, asla inanmazdım.

Jasper ve ben on birinci yüzyıldan kalma bir otelde kalıyorduk. Her biri bir düğün konuğu tarafından kullanılan sadece elli oda ve süit vardı. Yuvarlak pencereleri ve çatı kiremitleriyle büyüleyici bina, üçüncü kattaki balkonumuzun altında uzanan teraslı bahçelerle bir yamaca inşa edilmişti. Buradan bakınca manzara nefes kesiciydi.

Kayalık sahil şeridi yemyeşil ve krem rengi binalarla doluydu. Kemerli köprüler, sivri ve dik gri uçurumlar boyunca uzanıyordu. Kayalıkların arasına dar kumsal şeritleri serpiştirilmişti ve hepsinin ötesinde, batan güneşin öptüğü parlayan ufka doğru kilometrelerce uzanan açık okyanus vardı.

Göz kamaştırıcı manzaranın bir saniyesini bile kaçırmak istemediğim için etrafı gözümü dahi kırpmadan izliyordum.

Yolculuğun yirmi saatten fazla sürmesi beni bitkin düşürmüştü. Dün nihayet Napoli'ye indiğimizde o kadar yorulmuştum ki manzara bile gözlerimi açmamı sağlayamamıştı. Havaalanından otele kadar bir saat süren yolculukta Jasper'ın omzunu yastık olarak kullanmıştım.

Odamıza yerleştiğimizde akşam yemeğine kadar uyanık kalmam için ısrar etmiş, saat farkına alışmamı ve gece uyumamı istemişti. Birkaç saat boyunca etrafı keşfettik, ayaklarımızın üzerinde ölü gibi yürüdük ve akşam yemeği için büyüleyici bir kafe bulduk. Sonra beni odaya götürdü ve bir saat daha uyanık tuttu. İki orgazmdan sonra kendimden geçmiştim.

Fakat dinlenmek çok iyi gelmişti. Bu sabah uyandığımda Jasper çoktan oda servisine sipariş vermişti. Kahvaltı süitimizin oturma odasında bekliyordu ve söz verdiği gibi lezzetli bir yemekten sonra, düğüne hazırlanmak için otele dönmek zorunda kalmadan önce biraz daha keşif yaptık.

Jasper arkamdan geldi, üzerinde sadece duştan kalma bir havlu vardı. Kolları omuzlarımı sararken çıplak göğsünü sırtıma bastırdı.

Gevşeyerek ona yaslandım ve gözlerimi kapadım. Genellikle sarılan taraf o olmazdı. Eğer balkonumuzun manzarası ya da Jasper'ın kucaklaması arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydım, her gün ikincisini seçerdim ve pazar günleri de iki kez olmasını talep ederdim.

"The Eloise'de her şey yolunda mı?" diye sordu.

Jasper duşa girdiğinde, ben de oteli kontrol etmek için aramıştım. "Mateo bana bugün bir kez daha ararsam lobideki mobilyaları yeniden düzenleyeceğini ve programdaki tüm renk kodlamalarımı değiştireceğini söyledi."

Jasper güldü. "Onlar iyi, El."

"Evet." İçimi çektim.

Mateo benim tüm vardiyalarımı karşılıyordu. Annem de gelip yapılması gereken her şeye yardım etmek için gönüllü olmuştu. Memphis hafta sonu boyunca ev işleriyle uğraşacaktı. Son vardiyaları da ilki kadar dayanılmaz olduğu için, aileme bu yükü yüklemek istemediğimden Blaze'e hafta sonu izin vermiştim.

Belki de onu annemle eşleştirmeliydim. Böylece bu yolculuktan sonra onu kovduğumda nedenini anlardı.

Ailem otelimi işletebilecek kapasitedeydi ama ben bağlantıyı koparmakta zorlanıyordum. Bugünkü keşfimiz sırasında üç kez aramıştım.

"Bırakmak çok zor," dedim.

Yine de belki bu yolculuk iyi bir alıştırmaydı. Jasper'ı er ya da geç bırakmam gerekecekti. İkimiz de bu yolculuğa kon-

santre olmayı seçtiğimizden, bundan sonra ne yapacağımızı konuşmamıştık. Bu konuşma kaçınılmazdı ve aklımdan her geçtiğinde içim içimi yiyordu.

“Bugün eğlendin mi?” diye sordu.

“Evet.” Gözlerine bakmak için döndüm. Yüzü pürüzsüz ve yeni tıraş edilmişti, bu yüzden çenesinin altını öpmek için ayak parmaklarımnın üzerinde yükseldim. “Beni götürdüğün için teşekkürler.”

“Rica ederim.” Dudaklarını şakağma bastırdı, ardından da manzaraya döndü.

Jasper bugün keşfe çıktığımızda sessizdi, bu alışılmadık bir şey değildi. Beni şımartmış, ben gezinirken yanımda yürümüş ve yüzlerce fotoğraf çekmişti. Eğlendiğini gösteren tek işaret gözlerinin kırışmasıydı.

Ancak o kırıksıklıklar her geçen saat biraz daha soluyordu. Hazırlanmak için otele döndüğümüzde, aylardır birlikte yaşadığım o taş suratlı adama geri dönmüştü.

Sam’i tekrar göreceği için gergin miydi? Eskiden sevdiği -*hâlâ sevdiği*- kadının başka bir adamla evlendiğini görmek onun için acı verici olur muydu? Törene katılmak onun için çok zor olabilirdi ama resepsiyona gitmek daha kolay olmayacaktı.

Dün gece, yorgunken bile Jasper’ın ruh hâlinde bir değişiklik olduğunu fark etmiştim. Seksin bir sınırı vardı. Çılgınca bir temponun içinde gibiydi. Tüm vücudu kasılmış, her bir kası gerilmişti.

Ya da belki de bu gerginlik tamamen bana aitti.

Buna hazır mıyım? Yakınlarda bir yerde, tören birazdan başlayacaktı. Sam ve nişanlısı yeminlerini edip yüzüklerini takacaklardı.

Elim Jasper'ınki boyunca kaydı, parmaklarım sol elinin parmak eklemleri üzerinde gezindi. Çıplak sol eli. Ona aldığım yüzük kaybolmuştu. Tek bildiğim, onu kaldırıp attığıydı.

Yüzük takmıyordu. Peki. Yine de bir parçam hâlâ belki benimkinin onun için bir istisna olabileceğini umuyordu.

Samantha'nın yüzüğünü takmış mıydı? *Muhtemelen. Evet.* Cevabı biliyordum. Bu cevaptan nefret ediyordum. O kadın her şeyi almıştı. Her ilki. Her anıyı. Clover Şapeli'ndeki o ilk geceden beri hiç şansım olmamıştı, değil mi?

Göğsümdeki ağrı nefes almamı zorlaştırıyordu, bu yüzden kıpırdanarak Jasper'ın kollarından kurtuldum. "Duşa girsem iyi olacak."

Ben yanından geçmeden dirseğimi yakaladı. Sonra elleriyle yüzümü çerçeveleyip dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

Ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim, dilimi onunkine değdirdim, göğsündeki o alçak hırıltıyı duymak istiyordum. Benim için duyduğu arzuyu, Sam için değil. *Benim için.* Duygular boğazımı tırmaladı, ağlayamadan öpücüğü kestim ve banyoya girerken kendimi gülümsemeye zorladım. Sonra kalbimdeki kargaşayı en iyi şekilde görünmeye yönlendirdim.

Jasper'ın seçtiği elbise soluk lavanta rengindeydi. Yakası omuzlarımı açıkta bırakıyordu ama kolları dirseklerimi geçiyordu. Korse hafif kıvrımlarıma uyuyor ve kum saati figürü yanılsaması yaratıyordu. Bir kalçamdaki pileli büzgü, kalçamın üst kısmına kadar uzanan seksi bir yırtmaç oluşturuyordu.

Makyajımı ustalıkla yaptım, göz farımı normalden daha ağır sürdüm ama dudaklarım soluk kalmıştı. Saçlarım dümdüzdü, omuzlarımın üzerinden şık bir şekilde dökülüyor, uçları belimi gıdıklıyordu.

Banyodan çıktığımda Jasper'ı oturma alanında gümüş bir kol düğmesini ayarlarken buldum.

Onu smokin içinde, siyah ceket ve geniş bedenine mükemmel bir şekilde uyarlanmış pantolonuyla gördüğümde ciğerlerimden hava çalındı.

Bu onun hayatıydı, değil mi? Smokinler. Şık oteller. Para. O takım elbiseyi ve onunla birlikte daha önce fark etmediğim bir gücü giymişti. Zenginlik ona uyuyordu. Bu onun hayatının diğer tarafıydı, saklamak için çok çalıştığı tarafı.

Kol düğmesi takılıyken yukarı baktı ve... donakaldı.

O karanlık gözler yavaşça vücudumu baştan aşağı gezdi. Âdemelması hareket etti. Sonra hiç tereddüt etmeden, pantolonunun arkasında kabaran şişkinliği düzeltti.

“Muhteşemsin.” Hırıltılı sesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. İçimde bir arzu kıvrımı çiçek açtı. Ellerim onu o takım elbiseden çıkarmak için kaşınıyordu ama bunun beklemesi gerekiyordu.

Önce yapmam gereken bir iş vardı: Eski karısını kışkandıracaktım. Kaybettiklerini yüzüne vuracak kadın olmaktan mutluluk duyacaktım.

“Buna hazır mısın?” diye sordum.

“Sen hazır mısın?”

“Evet.” Hazırdım.

Yanıma geldi, eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu. Ardından kolunu uzattı ve beni odadan çıkarıp halı kaplı koridordan asansöre kadar eşlik etmeden önce koluna girmemi bekledi.

Birinci kata kadar olan yolculuk sessizdi ama kapılar açılır açılmaz lobiye bir gürültü kapladı.

Balo salonunun dışında toplanan kalabalığa doğru yürü-

dük, topuklu ayakkabılarım cilalı siyah beyaz mermer zeminde tıkırdıyordu. Jasper'ın koluna yapıştım ve gözlerimin kristal avizelerden her koridoru çevreleyen süslü oymalı sütunlara kadar her detayı incelemesine izin verdim.

“Bu otel...”

“Çok güzel, değil mi?”

“Bu bir rüya.”

Jasper mırıldandı. “Ben Quincy’de küçük, şirin bir oteli tercih ederim.”

“Komik.” Başımı kaldırdım ve bakışlarının beni beklediğini fark ettim. Orada biraz alay görmeyi bekliyordum ama çok ciddiymiş, değil mi? The Eloise’i bundan daha mı çok seviyordu?

Jasper’ı bunun için seviyordum.

Jasper’ı seviyordum.

İlerlediğimiz yolun bir yerinde kocama âşık olmuşum.

Bu duygu beni tırmalayarak geri geldi ama yuttum ve bir kez daha otelin karmaşık ayrıntılarına odaklandım. “Bu gece kendi düğün organizasyonlarımız için notlar alıyorum.”

“Daha azını beklemezdim,” dedi diğer konuklarla birlikte sıraya girip resepsiyona doğru ilerlerken.

Köşede bir yaylı çalgılar dörtlüsü sahneye çıkmış, müzikleri sohbet ve kahkaha uğultusuna karışıyordu.

Balo salonu aydınlıktı, duvarlar otelin her yerinde olduğu gibi krem rengiydi. Masaları ve sandalyeleri uyumlu örtüler kaplıyordu. Ortada, damlayan beyaz mumlar tutan altın şamdanlar vardı. Her masa soluk şakayıklar ve bembeyaz güllerle doluydu. Kristal duvar aplikleri ve parıldayan avizeler odayı altın rengi ışığa boğuyordu.

Bir duvar, dışarıdaki terasa açılan kemerli açıklıklardan

oluşuyordu. Güllerin ve keskin okyanus tuzunun kokusu havaya yayılıyordu.

Çok zarifti. Büyüleyiciydi. Samantha'nın zevki benimkine benziyordu. İkimizin de evlendiği adam düşünülduğünde bu beni şaşırtmamalıydı ama mekânı görünce bu gerçeği daha iyi anlamıştım. Ağzımda ekşi bir tat bıraksa da acının ortaya çıkmasına izin vermeyi reddettim. Yüzümde kaygısız bir gülümsemeden başka bir şey yoktu.

Bu gece insanların hakkımda söylediği en kötü şey çok güller yüzlü olduğum olursa, buna bir zafer derdim.

Tasarımcı elbiseleri içindeki kadınlar kristal şampanya kadehlerinden yudumluyordu. Jasper'ınki gibi smokinli erkekler ise kehribar rengi viski ya da renksiz kokteyllerle dolu bardaklar tutuyordu.

Gelin ve damat belirgin bir şekilde yoktu. *Tanrı'ya şükür*. O karşılaşmadan önce bir içkiye ihtiyacım olacaktı.

Bir garson elinde şampanya tepsisiyle yanımdan geçerken Jasper iki kadeh aldı ve birini bana uzattı.

Pahalı baloncuklar dilimde patladı.

Jasper kendi kadehini dudaklarına götürerek bir yudum aldı. Omuzlarını geriye atmış, duruşu dengeli ama rahat bir şekilde odayı tanıyordu.

Tanıdık bir yüz gördüğü anda anladım. Vücudu sımsıkı kıtlendi, kolundaki kaslar gerildi. Bakışlarını, konuşup gülen ve sohbeta dalmış iki yaşlı çifte doğru takip ettim.

Adamlardan birinin saçları kahverengi, neredeyse siyahtı ve bolca gri çizgiler vardı. Yanındaki kadın ince ve uzundu. Üzerinde askısız siyah bir elbise vardı. Güzeldi ve Jasper'ın koyu renk gözlerine sahipti. Boğazında, her hareket ettiğinde ışığı yakalayan karmaşık ve pahalı bir elmas kolye vardı.

“Ailen mi?” diye sordum.

Jasper bir şeyler mırıldandı.

Omuzlarımı dikleştirdim ve kolunu bırakıp parmaklarımızı birbirine geçirmeden önce elimi kolunun altından geçirdim.

Yere bakarken, “İyi misin?” diye sordu.

Başımı kaldırıp ona baktım, gözlerindeki endişe kalbimi eritiyordu. Sanırım bu geceyi birbirimiz için endişelenerek geçirecektik. “Evet, bebeğim. İyiyim.”

Başını sallayarak masaların ve düğün davetlilerinin arasından geçerek yolu açtı.

Bizi ilk fark eden babası oldu ve grubun sohbetini durdurdu. Konuştukları çift hızlıca vedalaştıktan sonra başka bir grubun arasına karışırken Jasper’ın babası elini uzatarak Jasper’ı benimkini bırakmaya zorladı. “Merhaba, oğlum.”

“Baba.” Jasper babasının elini sıktı, ardından annesinin iki yanağını da öpmek için yaklaştı. “Merhaba, anne.”

“Merhaba, hayatım. Ne güzel bir akşam, değil mi? Az önce terastaydık ve bundan daha güzel olamazdı.”

Ciddi miydi? Bu kadın oğlunu yıllardır görmemişti ve havadan sudan mı konuşmak istiyordu? Ve babasının tek söylemesi gereken *merhaba* mıydı? *Seni görmek güzel, Jasper* bile demeyecek miydi?

Annem oğullarından herhangi birini kulağından tutup koridora çeker, bağıra çağıra nutuk çeker, sonra da öyle sıkı sarılırdı ki onu zor kurtarırlardı. Ve babam, şey... en başta yılların geçmesine izin vermezdi.

“Oldukça güzel.” Jasper elini sırtımın küçük kısmına koydu. “Sizi karımla tanıştırayım. Eloise, bunlar ebeveynlerim, Davis ve Blair Vale.”

“Benim için büyük bir zevk.” Elimi tutup nazikçe okşarken Davis’in gülümsemesi samimi görünüyordu. Sonra Blair yaklaştı ve tıpkı Jasper’ın ona merhaba dediğinde yaptığı gibi yanağını her iki yanağıma bastırdı.

Gülümsemeye devam et. Sadece gülümsemeye devam et.

İkisi de samimi görünüyordu ama aynı zamanda provası yapılmış bir oyun izliyordum. Yazılan replikler ve hareketler hassasiyetle uygulanıyordu. Duygudan yoksun olması dışında.

“Montana’da işler nasıl?” diye sordu Davis, Jasper’a.

Demek oğullarının nerede yaşadığını biliyorlardı.

“İyi, teşekkür ederim,” dedi Jasper. “Siz ikiniz nasılsınız?”

“Mükemmel.” Davis gülümsedi ve gözlerinde Jasper’inkilerle aynı kırıksıklıklar oluştu. Yine de Davis’inkiler daha derindi.

“Pek de mükemmel sayılmaz.” Blair dudak büktü. “Samantha sana söyledi mi bilmiyorum. Gerçi ikinizin de birbirinizi takip ettiğinizi biliyorum ama geçen ay Lucky’yi uyutmak zorunda kaldık. Çok zor oldu.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm, anne.” Jasper tekrar elimi tuttu. “Lucky annemin pomeranian köpeğiydi.”

“Çok üzüldüm.” Bir şekilde bu garip girdabın içine çekilmiştim çünkü sesim diğerleri kadar soğuk ve kopuk çıkıyordu. Şampanyadan uzun bir yudum aldım. *Alkol, kurtar beni.* Bu gece ona ihtiyacım olacaktı.

“Tören nefes kesiciydi,” dedi annem. “Sam her zamanki gibi çok güzel görünüyordu.”

Belki başka bir kadın bu ifadeyi biraz daha sivri dille söylerdi. Yeni gelinin bir öncekine asla yetişemeyeceğini bilmesi için biraz fesatlık katardı. Fakat bu... sadece bir ifadeydi. Fesatlık yoktu. Kötü niyet yoktu.

Lanet olası insanlar.

İçkimden bir yudum daha aldım.

“Uzun süre kalacak mısın?” diye sordu Davis.

Jasper başını salladı. “Çok kalmayacağım.”

“Yarın *brunch*tan sonra ayrılacağız. Geri dönmemiz gerek. Ama sabah bize katılabilirsin.”

Bu gerçek bir davet değildi. Daha çok, daha fazla kişi için rezervasyon yaptırmışlar ve doldurmaları gereken birkaç yer varmış gibiydi.

“Çok isteriz,” dedi Jasper.

Hayır, istemeyiz.

Başparmağı elimde gezindi. “Gidip koltuklarımızı bulacağız.”

Davis odanın öbür ucundaki bir kemere yakın masalardan birini işaret etti. “Sanırım aynı masadayız.”

Süper. İğneleyici bir yorum yapmadan önce daha geniş gülümsedim.

“Size katılacağız.” Blair kolunu kocasının kine doladı. “Eloise. Ne güzel bir isim.”

“Teşekkürler.” Neredeyse ona büyük-büyük-büyükannemin adını taşıdığımı söyleyecektim ama güzel yüzünü gördüğümde, umursamayacağını fark ettim. Bu ayrıntı elmaslarla süslü kulağından girdiği gibi çıkacaktı.

Blair çoktan odadaki diğer insanlara doğru ilerlemişti, bakışları odada bir ileri bir geri gidip geliyordu. Birine gülümsedi ve elini kaldırıp selamladı.

Kısa boylu, kel bir adam yaklaştı ve Davis onun elini sıkmak için durdu.

Hem onun hem de Blair’in daha iyi biri geldi diye Jasper’a sırtlarını dönerek yer değiştirmeleri bende alay etme isteği uyandırdı.

Bir kez daha şampanyamdan bir yudum aldım.

Jasper yürümeye devam etti, beni masamıza götürdü ve kendi sandalyesine oturmadan önce benimkini çekti.

Şampanyamın geri kalanını bitirdiğimde, boş kadehimi neredeyse dolu olan kendi kadehiyle değiştirdi. Ailesine bakarken içtim. Çoktan unutulmuştuk, değil mi? Jasper çoktan kovulmuştu. Davis ve Blair'in o kel adamla gülüşmelerini izlerken öfke vücudumdaki her hücrede titreşiyordu.

“Anlamıyorum,” diye fısıldadım.

“Biliyorum, meleğim.” Jasper kolunu sandalyemin arkasına doladı. Bana o kadar yakın oturmuştu ki kalçalarımız birbirine değiyordu.

Ben de ona doğru eğildim, gördüklerimi anlamaya çalışırken bakışlarım anne ve babasına kilitlendi.

“Bu onların açma düğmesi,” dedim, Jasper'dan çok kendime. O da mırıldanarak onayladı.

Jasper ve ben de kapatma düğmesini almıştık. Elbette, doğru kelimeleri konuşmuşlardı. Doğru tavırları takınmışlardı ama tüm bu karşılaşma tamamen sığdı. Oğullarına karşı gerçek bir sevgiden yoksundular.

Söz konusu Jasper olduğunda, ilgisizdiler. *İlgisiz*. Kullandığı kelime buydu. Tam uyuyordu. Enerjilerini diğer insanlar için saklıyorlardı.

Beklediğimden daha kabaydı. Daha açıktı.

Dudağım kıvrılırken ellerim yumruk oldu. “Onlardan nefret ediyorum.”

Tepsisi şampanyayla dolu bir garson belirdi. “Bir bardak daha, efendim?” diye sordu, İngilizcesi ağır aksanlıydı.

“Evet,” diye cevapladım Jasper adına. “Aslında hayır. Eğer

sarhoş olursam, kötü bir şey söylerim. Ama sanırım umurlarında bile olmaz, o zaman neden sarhoş olmayayım? Sabaha adımı hatırlayacaklarından bile şüpheliyim.”

Adam gözlerini kocaman açarak Jasper’a baktı.

“Evet, lütfen.” Jasper iki taze kadeh koyması için eliyle işaret etti.

Boş bardaklarımızı masadan kaldıran garson, büyüyen kalabalığın içinde gözden kayboldu.

Davis ve Blair ziyaretlerine devam ediyor, daha fazla insan onlara ve kel adama katılıyordu.

Jasper’ın bu kadar içine kapanık olmasına şaşmamalıydı. Kaç kez böyle nazikçe geri çevrilmişti? Kaç kez ailesinin *kendisinden başka herkese* yaltaklanıp yaygara kopardığına tanık olmuştu?

Siktirin gidin, Davis ve Blair. Cehenneme bile gidebilirsiniz.

Bakışlarımı ayırıp Jasper’a döndüm.

Gözleri benimkilerle buluşmayı bekliyordu. “Merhaba.”

“Merhaba.” Tanrım, ağlamak istedim. Çığlık atmak istedim.

O kadar harikaydı ki. Çok özeldi ve ailesi...

Onu umursamıyordu bile.

Burnum sızlamaya başladı. Boğazımda bir yumru beni boğmaya başladı. Yine de ağlamayı reddettim, burada olmazdı. Bu gece olmazdı.

Bu yüzden eğilip dudaklarımı onunkilere bastırdım, sevgimi hissedebilmesini umdum. Aynaya baktığında bunu hak eden bir adam görmesi için kalbine sızmasını diledim.

Geri çekildiğimde gözleri benimkilere takıldı. Eli saçıma uzanıp bir tutam aldı ve parmaklarının arasından kaymasına izin verdi. “İyi misin?”

Azıcık bile değildim. “İyiyim.” Kolunu tuttum, başım omzuna düşerken ona sarıldım.

Sonra balo salonuna göz gezdirdim, ailesi dışında her yere baktım.

Beyaz bir elbisenin salınışı gözüme çarptı. Gelin ve damat odaya girerken salon alkış ve tezahüratla inledi.

Kalbim küt küt atmaya başladı.

Samantha.

Çok güzeldi. Saçları benimki kadar uzundu, bal ve buğday renginde mükemmel dalgalar hâlinde kıvrılmıştı. Uzun boylu ve inceydi, dolgun göğüsleri vardı. Elbette herhangi bir odadaki en güzel kadın o olurdu, özellikle de bu odadaki. Daha azım beklemiyordum ama kusursuz olduğu gerçeği canımı yakıyordu. Tanrım, hem de ne yakmıştı.

Jasper ve Samantha birlikte mükemmel görünürlerdi. Onun karanlığına karşılık Sam’in aydınlığı.

Güçlü ol.

Haftalar önce kendime bu gece burada ne olursa olsun güçlü olacağıma dair söz vermiştim.

Bu insanların önünde duygularımı belli etmeyecektim.

Bu yüzden, yeni evli çift için mutluymuş gibi davranarak gülümsedim.

Jasper’ın eli bacağıma geldi ve dizimi sıktı.

Ben de ailesine yaptığım gibi gelini bir kenara bırakıp tamamen kocama odaklandım ve yanağına bir öpücük kondurdum.

Ve bu kez odaya döndüğümde bir çift kıskanç ela gözle karşılaştım.

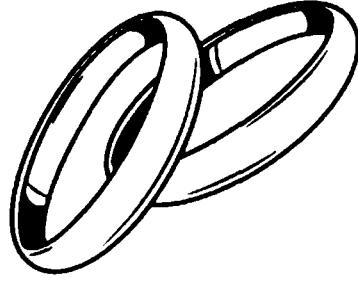
Belki de güzeldi.

Ancak benim mavi gözlerim, onun çamurlu irislerine kıyasla mücevher gibiydi.

Bu aşırı tatlı gülümseme yüzünden yanaklarım acımaya başlamıştı ama onun buz gibi bakışlarıyla karşılaştığımda tereddüt etmedim.

Sen de siktir git, Samantha.

20. Bölüm

Jasper

Eloise iki saat boyunca sandalyesinde kıpırdanıp durmuştu. En baştaki mükemmel duruşu gitmişti. Şimdi yan oturuyordu, bacaklarından birini altına sıkıştırmış, diğerini ise kucağıma uzatmıştı. Santim santim, tüm dikkatini bana vermek için diğer tarafında oturan babamı etkili bir şekilde bloke etmişti. Neredeyse kucağıma oturacaktı.

Peki en iyi kısmı ne miydi? Bunu yaptığının farkında olduğundan bile şüpheliydim.

İlk yemek boyunca tabağına bakmış, bir yandan yemeğini yerken bir yandan da şampanyasını yudumlamış, odadaki herkes yerini alırken masadaki konuşmaları dinlemişti.

Annem ve babam masamızdaki diğer kişilerle politika konuşmaya başladığında, Eloise ilk hamlesini yapmıştı. İlk başta sadece küçük bir dönüşü, dizini benimkine sıkıca bastırmıştı.

Ana yemek sırasında bacak bacak üstüne atmış, baldırı kaval kemiğıme sürtünmüştü.

Kadeh kaldırırken daha da dönmüştü, sandalyesinde dimdik durmuş, gözlerini gelin masası yerine bana kilitlemişti.

Bir kadeh daha şampanya içtikten sonra, bir bacağına oturduğu yerde altına kıvırırken diğer bacağına kalçalarımın üzerine atmıştı.

Konuşmalarını dinlerken başparmağım dizinin iç kısmında daireler çiziyordu.

Vegas'ta beni büyüleyen Eloise, aklından geçen her şeyi dile getiren kadın, yeniden ortaya çıkmıştı. Yanakları kızarmış, dudakları pembeleşmişti. Nefes kesiciydi. Odadaki en güzel kadındı. Herhangi bir odadaki en güzel kadın o olurdu.

“Keşke otelde düğünler için açık bir alanımız olsaydı.” Gözleri omzumun üzerinden arkamdaki kemere ve teraslara kaydı.

Dışarıda karanlık çökmüş, bahçeler parıldayan ışıklarla aydınlanmıştı. Balo salonu okyanus dalgalarını duyamayacak kadar gürültülüydü ama bu gece balkon kapılarını açıp sesin tadını çıkararak uyuyacaktık.

“Belki de çatıyı bir bahçeye dönüştürebiliriz,” dedi. “Bunu dilek listemde fiskiye'nin hemen üstündeki sıraya koyuyorum.”

“Fıskiye mi istiyorsun?” diye sordum.

“Evet ama çatıda bir bahçe istediğim kadar değil.”

Sırıttım, o ışıltılı mavi gözlerde boğuldum. Eğer bir çatı bahçesi istiyorsa, o zaman bir çatı bahçesi olurdu.

Tekrar yer değiştirmeye, yaklaştırmaya çalıştı ama zaten kendi sandalyesinde otururken olabileceği kadar yakındı.

Ben de onun yerine sorunu çözdüm. Kaburgalarının altından tutup hızlı bir hareketle onu oturduğu yerden kaldırdım ve kucağıma çektim.

Gülümsedi, sanki bütün gece bunu yapmamı bekliyormuş gibiydi.

Masadaki diğer konuklardan biri, kır saçlı bir kadın bize

yan gözle baktı. Eloise kadına parmak salladı ve göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi. Onu terslemiş de olabilirdi.

Gülmemek için kendimi zor tutup şampanya kadehime uzandım.

Pasta kesildiğinden beri bizimle ilgilenen tek kişi o kadındı. Annemle babam başka bir çiftle sohbete dalmışlardı ve Eloise ne kadar yer değiştirip babamı görmezden geldiyse, o da aynı-sını ona yapmıştı.

Bunu kasıtlı olarak yaptığından da şüpheliydim. Sadece umursamıyordu.

Ailemin karımı tanıması buraya kadardı.

Her şey tam da beklediğim gibi gitmişti. Bu gece beni şoka uğratan tek bir şey olmuştu: Sam'i görmek.

Bir şeyler hissetmeyi bekliyordum. Herhangi lanet bir şey. Eski yaraların acısını, onu yeni bir kocayla gördüğüm için kıskançlık. Bir zamanlar olduğumuz şeye özlem.

Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey hissetmemiştim. Sanki bir yabancı gibiydi. Garipti. Yine de bu partiden gerçekten keyif aldığım gerçeği kadar tuhaf değildi.

Sadece kollarımdaki melek sayesinde.

“Sarhoş musun?” diye sordu.

“Hayır.”

“Ben öyleyim.” Uzun bir nefes verdi. “Sadece birazcık.”

“Gerçekten mi?” diye sordum ifadesiz bir sesle. “Hiçbir fikrim yoktu.”

Gözlerini devirdi.

Gülüp yanağından öptüm, sonra da kadehimi kaldırdım. “Biraz daha şampanya ister misin?”

“Hayır, yarın uyandığımda akşamdan kalma olmak istemiyorum. Helikopter turu yapabilir miyiz?”

“Evet.”

“Ya da tekne turu yapalım mı?”

“Sen ne istersen.”

“Peki sen ne istiyorsun?”

Seni. Sadece seni. “Helikopter.”

“Tamam, güzel.” Gülümsedi. “Ben de bunu söylemeni umuyordum.”

Pazartesi günü eve uçmadan önce İtalya’da bir gün daha geçirecektik. Şimdi bu kadar kısa bir gezi planladığım için pişmanlık duyuyordum. Onun manzarayı içine çekişini izlemek, her şeyi kavrarken yüzündeki çarpıcı gülümsemeyi görmek, dünyayı yeni bir çift gözle görmek gibiydi.

“İyi akşamlar, bayanlar ve baylar,” dedi solist mikrofona. Akşam yemeği boyunca çalan yaylı çalgılar dörtlüsü enstrümanlarını toplayıp gitmişti. Onların yerinde canlı bir grup vardı; üç gitarist ve bir davulcu.

Onları DC* bölgesinde turneye çıkan nispeten ünlü bir gruptan tanıdım. Büyük bir başarı elde edememişlerdi ama bir zamanlar birlikte çalıştığım kalabalık için düğünde çalınacak en popüler gruptu.

Grubun solisti Sam ve kocasını ilk dansları için piste davet etti.

Pistin etrafında dönerlerken tüm gözler onların üzerindeydi.

Sam’i inceledim, o tanıdık kalp ağrısı ve kızgınlığın damarlarımın dolmasını bekliyordum. Bunun yerine, daha fazla hissizlik ile karşılaştım.

Bunca zaman sonra onu tekrar görmek farklı hissettirmeliydi. Kaç yılımı o kadına saplanıp kalarak geçirmiştım? Kaç saat geçmişin üzerinde durmuştım? Sayısız. Her biri anlamsızdı.

* Amerika Birleşik Devletleri’nin başkenti Washington, D.C.’nin kısaltmasıdır. -ç.n.

Göğsümde bir şeyin kilidi açıldı. Özgürlüğe çok benzeyen bir şeydi. Rahatlamaydı.

Bu düğün bir sınavdı. Hâlâ on yıl önceki adam olup olmadığımı görmek için bir şanstı.

Değildim.

Samantha'mn tanıdığını sandığı adam da değildim. Artık değildim.

Bitmişti. Sam ile işim bitmişti. Bir sonraki telefon görüşmesini görmezden gelmek zor olmayacaktı. Dikkatim dans pistinden aileme kaydı. Onlarla da işim bitmişti.

Sevgi dolu, ilgili ebeveynlere sahip olmak bana dağıtılan kartlarda yoktu. Sam'i görmek gibi belki bu da beni rahatsız etmeliydi ama bu gece, hiç umurumda değildi.

Bu odada sevgimi hak eden tek kişi lavanta rengi bir elbise giyiyordu.

"İyi misin?" diye fısıldadı Eloise.

Evet, iyiydim. Daha iyiydim. Alnını öptüm. "Evet."

İlk dans sona erdi ve solist diğerlerini piste davet ederken balo salonundaki enerji değişti. Organizasyon görevlileri, ellerinde yenilenmiş kokteyl tepsileri ve kadehlerle kapıdan içeri doluştu. Diğerlerinin elinde parti bitene kadar dağıtacakları atıştırmalıklar vardı.

Babam sandalyesinden kalktı ve annemin ayağa kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. Sonra onu kollarında döndürerek dans pistine kadar eşlik etti.

"Birbirlerini seviyorlar mı?" diye sordu Eloise.

"Evet, sanırım."

Alay ederek, "O zaman bu her şeyi daha da kötüleştiriyor. Onlardan gerçekten ama *gerçekten* nefret ediyorum," dedi.

Kısık sesle gülüp dudaklarımı tekrar alnına bastırdım. “Onlardan nefret etmek zorunda değilsin.”

“Çok geç.”

Şiddetli sadakat. Değerli bir kalp. Benim Eloise'im. “Bu gece benimle geldiğin için teşekkür ederim.”

Gözlerini benimkilere dikti. “İyi olduğuna yemin eder misin?”

“Yemin ederim.”

Elini kaldırdı, parmak uçları şakaklarımdaki saçların arasından geçti. “Saçlarını şeye kadar kesme... daha sonra, tamam mı?”

“Tamam.”

Daha sonra. Hâlâ gitmemi bekliyordu ama yakında berbere gidişlerimi bile kendisinin belirleyebileceğini fark edecekti. İsterse kendisi de kesebilirdi.

Çenesini omzuma dayadı, bakışları dışarıya kayd. “Çatıdaki bahçede parıldayan ışıklar olmalı.”

“Katılıyorum.”

Eloise gibi davranmaktan memnun bir şekilde sandalyeme daha da gömüldüm. Sonra birkaç dakika boyunca annemle babamın dansını izledim, ta ki odanın diğer ucundan tanıdık bir bakış beni yakalayana kadar.

Samantha gelin masasındaki koltuğundan bana bakıyordu. Bir elinde şampanya tutarken diğeriyle de kocasının elini kavramıştı.

Bu adam lisedeyken hıyarın tekiydi. Hepimiz öyleydik, değil mi? O da aynı partilerdeydi. Çoğu zaman kokaini getiren de o olurdu.

Şu anda yakınına eğilmiş, Sam'in öğrenci birliğinden arkadaşları olan nedimeyle konuşuyordu.

Konuşma tarzlarından, arkadaş olamayacak kadar yakın ve samimi olmalarından, Sam'in istediği her şeyi elde ettiğinden şüphelendim: Başka biriyle yatmasını umursamayan zengin bir koca. O da bu açık ilişkiye katılacaktı çünkü bu macera bitmeden önce, mirasım üzerine bahse girerim ki o nedimeyi beceriyor olacaktı.

Omuzlarımda daha fazla rahatlama hissettim. Eskiden benim hayatım buydu. Benim gerçekliğim buydu. Şükürler olsun, kaçmıştım.

Dan olmasaydı, belki de kalırdım. Foster olmasaydı, belki geri dönerdim.

Eloise olmasaydı, neyi kaçırdığımı bile bilemezdim.

"İşemem lazım." Dik oturarak inledi. "Ama tuvalete gitme riskini almak istemiyorum."

"Tuvalete gitsen ne olacak ki?"

"Tuvalete giderim ve ben kabindeyken diğer kadınlar, muhtemelen eski karın ya da onun nedimleri içeri girer. Elbisem ya da saçım hakkında kötü şeyler söylediklerine kulak misafiri olurum."

"Elbisen ya da saçın hakkında kim ne söyleyebilir ki?" Odadaki en nefes kesici kadındı, gelinden bile daha çarpıcıydı.

"Bilmiyorum." Omuz silkti. "Kızlar kötüdür. Ama lavaboda eski karınla karşılaşmak da istemiyorum ki ellerimizi yıkarken bana kimseyi onu sevdiğin gibi sevmeyeceğini falan filan söylésin. Mezuniyet balosunda arkadaşımın başına gelmişti. Keli-menin tam anlamıyla dramatikti."

Ağzımın köşesi yukarı kalktı. "Tuvaletteki karşılaşmadan kaçınmak en iyisi."

"Kesinlikle."

Montana'dan ayrılmadan önce The Eloise'de yaşadığım o his beni tekrar vurdu. O kökler beni çekiştirip duruyordu. Montana'yla, Quincy'yle artan bağlantımla bir ilgileri olduğunu sanmıştım ama her zaman Eloise olmuştu.

"Ne?" Başını yana eğdi. "Bana tuhaf bakıyorsun. Sarhoşum ve çok konuşuyorum, değil mi?"

"Hayır, El. Sen mükemmelsin." Cebimdeki anahtar kartlarından birini çıkarmak için yer değiştirdim. "Bu otelde bir odamız var. Tuvalete girmeye gerek yok."

"Ah, evet. Öyledir." Kıkırdadı, sonra yanağıma hızlı bir öpücük kondurarak kucağımdan kaydı. "Hemen döneceğim."

Eloise duvarın dibinden, kapılara doğru giderken kemerlerin yanından geçti. Kalçaları sallanırken elbisesi de sallanıyordu.

O geçerken bir adam kıcını kontrol etti. Çenemi sıktım, ayağa kalkıp onunla birlikte üst kata çıkmak üzereydim ki biri omzuma dokundu.

Samantha'nın arkamda olduğunu hissetmek için dönmeme gerek yoktu.

Eli ceketimin üzerinde tüylerimi diken diken edecek kadar uzun süre kaldı, ben de sandalyeyi aramızda tutarak ayağa kalktım.

"Merhaba, Sam."

"Jasper."

"Tebrikler. Bu çok güzel bir düğün."

"Evet, öyle." Eloise'in boş koltuğuna baktı. "Karın nerede? Bu akşam onunla tanışmayı umuyordum."

Güldüm. Ah, evet. Kesinlikle tuvalette bir karşılaşma olurdu.

"Komik olan ne?" diye sordu.

"Hiçbir şey." Elimi sallayarak geçiştirdim.

“O çok... güzel.”

“Öyle. Hem içi hem de dışı,” dedim. “Eloise bir şey almak için yukarı çıktı. Geri dönecek.”

Sam’in bakışları yüzümü incelerken kısıldı. “Sen... farklı görünüyorsun.”

“Mutlu,” diye düzelttim.

Samantha’yı şok ettiğimi hatırlayabildiğim sadece birkaç an vardı. Bunlardan en önemlisi ona boşanmak istediğimi söylediğim zamandı. Başkalarıyla yatmamızı sorun yapacağıma hiç hazırlıklı değildi.

Fakat bu gece, tartışmasız bir şekilde şaşırılmış görünüyordu.

Belki de beni hiç bu kadar mutlu etmediği ve ilişkimizin ne kadar eksik olduğunu fark ettiği içindi. Bu onun sorunuydu. Şansım yaver giderse, bu gece Samantha’yı son görüşüm olacaktı.

“Gidip Eloise’i kontrol edeceğim. Kutlamanızın tadını çıkarın.”

O daha bir şey söyleyemediğimden döndüm ve Eloise’in balo salonundan çıkarken izlediği yolu takip ettim.

Asansöre doğru aceleyle ilerlerken ayakkabılarım mermerde tıkırdadı ve üçüncü kata çıkan başka bir beyefendiyle birlikte asansöre bindim. Sonra halı kaplı koridorda ilerleyip cebimden diğer anahtarı çıkardım, bu gece çıkarken ikisini de kaptığım için mutluydum.

Eloise banyoda saçlarını düzeltiyordu ve ben aynada görüldüğümde nefesi kesildi, elini kalbine götürdü. “Beni korkuttun. Bir kızın arkasından yaklaşmadan önce onu uyarmalısın.”

“Özür dilerim.” Aramızdaki mesafeyi kapattım ve onu aynadan çevirip kollarıma aldım. Sonra ağzımı onunkinin üzerine kapattım.

Dilimi içeri kaydırıp o tatlı tadı çaldığımda inledi. Ellerini göğsüne koyarak nazikçe geri çekti. “Makyajımı mahvedeceksin.”

“Buna izin veremem.” Onu belinden tutup kaldırdım ve tezgâhın üzerine oturttum.

Lavabonun yanına dizdiği seyahat boy plastik banyo malzemeleri şişeleri etrafa saçıldı, iki tanesi yere yuvarlanırken elim elbisesinin o seksi yırtmacından kayarak kumaşı kenara itti.

“Jas.” Dantel külotunun köşesini okşadığımda nefesi kesildi. Kumaşı çekiştirerek emrettim. “Çıkar.”

Ben külotu aşağı çekerken kıpırdanarak elbisesinin eteğini çekti. Tamamen çıplak kaldığında, kıcı tezgâhın kenarına yayılıp genişçe açıldı.

Aletim zonkluyor, pantolonumun fermuarının arkasında ağrıyordu. Kendimi serbest bıraktım, aletimi avuçladım ve ucunu girişine doğru sürükledim, o ilk damlayı kıvrımlarına yaydım.

Eloise mırıldanarak başını yana eğdi. Elleri omuzlarıma gelirken bacakları daha da açıldı.

Bir elimi dizinin altından geçirdim, yukarıda tuttum ve direnç hissedene kadar bacağına sıkıştırıp ittim. Tek bir hamleyle onun dar amına girdim.

“Evet,” diye tısladı. “Seni özledim.”

Dün gece üç kez, bu sabah da bir kez birlikte olmuştuk. Fakat buraya geldiğimizden beri seksin bir sınırı vardı. Onun sınırları ve benimkiler aramıza giriyordu.

Artık hepsi gitmişti. Geriye kalan tek şey bizdik.

Bizi yavaşça birlikte salladım, bacağına sabit tutarak dizini göğsüne doğru bastırdım.

“Ah Tanrım.” Kendimi sonuna kadar soktuğumda inledi.

“Çok derin.” Birbirimize bağlandığımız yere baktım, vücu-

du benimkinin etrafında gerilirken şehvet dalgaları yükseliyordu. “Bize bak, meleğim.”

Eloise bakışlarını indirdi, alt dudağı dişlerinin arasına sıkışmıştı. Sonra bakışlarımı yakaladı, yanakları kızarmıştı.

Birlikte ne kadar mükemmel olduğumuzu görmüş müydü? Yüzük takmamın bir önemi olmadığını fark etmiş miydi? Ya da benim soyadımı taşımasının?

Eloise Eden benimdi.

Ben de onun.

Sonsuza kadar.

Makyajı kusursuzdu ama makyajlı olduğu kadar makyajsız da güzel görüldüğünden, dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım, hareket ettikçe dilim içine giriyordu. Daha hızlı ve daha sert kalçalarımı ileri geri hareket ettirdim. Uyluk kasları titrediğinde, bacağına aşağı indirdim ve diğeri gibi tezgâhtan sarkmasına izin verdim.

Ardından onu kalçalarından kavrayıp sıkıca tuttum, seksimizin sesi banyonun duvarlarında yankılanıyordu.

Eloise nefes nefese kalarak ağzını çekti. Elleri smokin gömleğimin eteklerini karıştırdı ve avuçlarını karın kaslarımda gezdirebileceği kadar yukarı çekti. Ellerini sırtımda dolaştırıp kıcımlı kavrayana kadar aşağı indirdi.

Tırnakları etime batıyor, parmak uçlarını sertçe kaslarıma bastırıyordu. Bu beni daha da azdırdı.

“Beni becerme şeklini seviyorum.” Tırnaklarını daha sert geçirdi.

“Sevsen iyi olur.” Bana kalırsa, şu andan itibaren alacağı tek şey benim aletimdi.

İç duvarları nabız gibi atmaya başladı, uzuvları titriyordu. Kıcımlı tutmayı hiç bırakmadı, ben de bırakmadım.

Bu kadın sahip olduğum her şeyi kendine ait kılmayı başarmıştı; kalbimi, bedenimi ve ruhumu.

“Jas.” Beni daha sıkı tuttu.

“Boşal, El.”

Tüm gereken buydu. Tek bir komutla paramparça oldu.

Bir kükremeyele onu uçurumun kenarına kadar takip ettim, bu kadının içinde kayboldum.

Olabileceğimiz şeyde kayboldum.

Eğer bana sahip olmak isterse.

Doruk noktası azalırken, birbirimize yaslandık, tenimiz hâlâ bağlı olduğumuz yerde yapış yapıştı, kalplerimiz hızlanırken nefeslerimiz birbirine karıştı. Yavaşça birbirimizden ayrılana kadar. Aletimi çamaşırlarımın içine soktum ve Eloise’i temizlemek için ılık suyun altında bir bez gezdirdim.

“Bunu yapmana gerek yok,” diye fısıldadı.

“Bırak yapayım.” Yanağına bir öpücük kondurdum.

Aynadaki yüzüne bakarak iki büklüm oldu. Dudaklarından bir kıkırdama döküldü. “Az önce iyice becerilmiş gibi görünüyorum.”

Aynada onun bakışlarıyla karşılaştım.

Bu benim için bir şanstı. Ona daha fazlasını istediğimi söyleme şansı. Montana’da kalmak için. Bu sahte evliliği gerçek bir şeye dönüştürüp dönüştüremeyeceğimizi görmek için. Ancak kelimeler boğazımda düğümlendi.

Eve dönene kadar beklemek daha iyi olurdu, değil mi? Bunu düğünden sonra evde, bungalovda konuşmak?

“Partinin geri kalanını atlamak ister misin?” diye sordum.

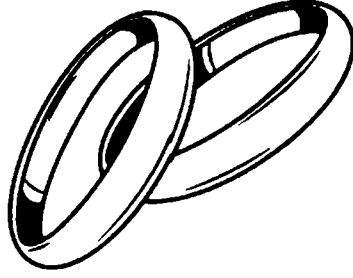
“Asla olmaz. Daha fazla şampanya istiyorum ve etrafta taşdıkları atıştırma malıkları çok lezzetli görünüyordu.”

Elini tutup aşağı inmesine yardımcı oldum. O düğüne geri dönmek dünyada olmak isteyeceğim son yerdi ama eğer bir şeyler atıştırmak istiyorsa ona eşlik edebilirdim. “O zaman sana yiyecek bir şeyler alalım.”

Elbisesini düzelterek, “Ve pasta,” dedi. “Pasta almadım. Test etmem ve Lyla’nınki kadar iyi olmadığından emin olmam gerekiyor. Pasta yer misin?”

“Bazen.” Burnumu boğazına dayayıp o mükemmel kokuyu içime çektim. “Ama daha sonra tatlı olarak başka bir şey yiyeceğim.”

Karımı.

21. Bölüm

Eloise

Beni pistte dolaştırırken, “Sen iyi bir dansçısın,” dedim. “Daha fazla dans etmeliyiz. İki adım dansını biliyor musun? Ya da jitterbug*?”

Bizi bir çemberin içinde döndürdü. “Hayır.”

“Ah. Öğrenmek ister misin? Ben sadece kız kısmını biliyorum ama Griffin, Knox ya da Mateo sana öğretebilir. Hepsi iyi dansçıdır. Bir gece hep birlikte Willie’nin Yeri’ne dansa gidebiliriz.”

Jasper bizi tekrar döndürdü, düşük mırıltısı fikrimi onayladığını anlamamı sağlayan tek şeydi.

“Bu bir evet miydi?”

Güldü.

“Bunu evet olarak kabul ediyorum.” Ayak izlerini takip ederek gülümsedim.

Yanağını şakağıma dayamıştı. Bir eli benimkini tutarken diğeri kışımı avuçluyor, utanmadan beni yokluyordu. Jasper’ın

* Yirminci yüzyılın başlarında Amerika’da ünlü olan bir swing dans türü.

-ç.n.

kavrayışı, kendi lezzetli poposunda bıraktığım izlerin pek de ince olmayan bir hatırlatıcısıydı.

Düğün resepsiyonuna döndüğümüz andan itibaren etrafımızda bir baloncuk oluşmuştu. Jasper ve ben kendi dünyamızdaydık, diğer konuklar tarafından görmezden geliniştik. Diğer konukları görmezden geliniştik.

Taze şampanya kadehleri bulmuştuk. Yemek tepsilerini yağmalamış, yemek sonrası yiyeceklerin tadına bakmiştik ve hatta Jasper beni dans pistine götürmeden önce pastanın -kesinlikle Lyla'nınki kadar güzel değildi- tadına bakmiştım.

O zamandan beri onun kollarındaydım. Şampanya yüzünden kafam oldukça iyiydi. Hâlâ üst kattaki seksin etkisindeydim. Uzuvarım gevşemişti. İğrenç ailesi ve sinir bozucu güzellikteki eski karısı odada olsa da bir şekilde onları dışarıda tutmayı başarmıştım.

Kimse benim mutluluk balonumu patlatmaya çalışmasa iyi olurdu.

“Dans etmeyi nerede öğrendin?” diye sordum.

“Lisede. Mezun olmak için bir yıl salon dansı yapmak gerekiyordu.”

Bütün gece onu soru yağmuruna tutmuştum. Onunla geçireceğim zaman tükeniyorsa, her şeyi bilmek istiyordum.

Jasper beni şımartmış, tereddüt etmeden paylaşmıştı. Belki şampanya onun da aklını başından almıştı.

“Liseni seviyor muydun?”

Başını iki yana salladı. “Özellikle değil.”

“Ben benimkini seviyordum,” dedim. “Çoğunlukla. Normal kız dramaları falan yok değildi ama kardeşlerimin gittiği okul olması her zaman hoşuma gitmiştir. Ve ailemin de gittiği okuldu.”

“Bir miras.”

“Evet.” Quincy Lisesi için fazla süslü bir kelime gibi gelmişti. “Seninle dans etmeyi seviyorum.” Yanağım çevirip dudaklarını şakağıma bastırdı, sonra bizi pistte dolaştırmaya devam etti. “Montana’yı seviyor musun?”

“Bu kış çok soğuktu. Ama onun dışında evet.”

Alayla, “Çölde çok uzun yıllar mı geçirdin?” dedim.

“Muhtemelen.”

“Sadece daha sıcak giysilere ihtiyacın var.” Eğer burada kalırsa ona en iyi kışlık kıyafetleri bulabilirdim. “Quincy’nin en sevdiğin yanı? Foster diyemezsin çünkü onun favorin olduğunu zaten biliyorum. Benimle her gece seks yapmak da diyemezsin çünkü tabii ki bu harika bir şey. En sevdiğin şeyi ya da yeri ya da onun gibi bir şeyi seçmelisin.”

Jasper ağzını açtı. “The-”

“Ve bungalov da diyemezsin.”

Dans etmeyi bıraktı. “O zaman bana en sevdiğimin ne olduğunu söylemek ister misin?”

“The Eloise mi?”

Jasper gülerek başını salladı. “Bu senin favorin.”

“Paylaşabilirim. Oldukça harika olduğunu kabul etmelisin.”

“Oldukça harika.”

“Gördün mü? En sevdiğin olduğunu biliyordum.”

Gözleri yanlardan kırışırken bana o düz, beyaz dişlerini gösterdi.

“Gülümsediğinde çok yakışıklı oluyorsun.” Parmağımı alt dudağının üzerinde gezdirdim. “Gülümsemeni seviyorum.”

“Ben de senin gülümsemeni seviyorum.” Adımlarımızı grubun yavaş melodisinin ritmine uydurarak dansımıza devam etti. “Sıradaki sen?”

“Başka bir soru soracağımı nereden bildin?”

“Senin adın Eloise Eden.”

Kıkırdadım. “İtalya’ya kaç kez gittin?”

“Üç kez.”

“Bu yolculukta eğleniyor musun?”

“Evet.”

Ve sayı. “Ben de. Eğlenmeyi beklemiyordum, özellikle de bu gece.”

“Ben de öyle, meleğim,” diye mırıldandı.

Al sana, Samantha.

Bu gece rol yapmak, mutlu bir evli çift yanılsamasına kapılmak çok kolaydı. Bu o kadar gerçekti ki, umutlarım kontrolümün sınırlarını aşıyordu. Yarın, gerçeklik geri geldiğinde, şüphesiz şampanya akşamdan kalmalığı kadar berbat olacaktı.

Fakat henüz yarın olmamıştı.

“Kaç tane-”

Bir kadın yanımda belirdi ve sorumu kesti.

Sarı saçları topuz yapılmıştı. Bileğinde narin bir gül korsajı vardı. Samantha’ya olan benzerliği açıklanamazdı. Annesi olmalıydı.

“Ashley.” Jasper dansımızı durdurdu ve beni onun yanına, vücudu hafifçe benimkinin önüne gelene kadar kaydırды. Bir kalkan gibi.

“Merhaba, Jasper.” Ashley gülümseyerek yanağını uzattı.

Onu öptü ama belime doladığı kolunu çekmedi. “Tebrik ederim.”

“Teşekkür ederim.” Tüm dikkatini ona vermişti, bakışları bana doğru kaymıyordu bile.

Görünüşe göre kabul edilmeye değmezdim.

Ya da tanıştırmaya.

Jasper da beni tanıtmamıştı.

Teşekkür ederim.

“Büyüleyici bir düşün,” dedi. “Gerçi daha azını beklemiyordum.”

“Seninkine katılamadığım için kendimi tamamen bu düşünün içine soktum. Samantha’nın dehşetine rağmen.”

Jasper’ın gülümsemesi sıkıydı. Soğuk. “Davetiniz için minnettarız.”

“Dürüst olmak gerekirse, geleceğinizi düşünmemiştim.” Ashley’nin dikkati bana kaydı. Yüzündeki alaycı ifade, açıkça küçümseme, bu kadının onlarca yıldır uyguladığı bir şeydi.

Ben de bu dramdan kurtulduğumuzu sanıyordum. *Lanet olsun.*

Daha geniş gülümsedim, Jasper’a doğru eğildim ve elimi karnına koydum. *Kaba bir şey söyleme. Sakın kaba bir şey söyleme.* Bir mucize eseri ağzımı kapalı tutmayı başardım.

Ailesinden beklediğim karşılama buydu, hazırlandığım yüzleşme buydu. Kötü bakışlar. Düşmanlık. Bu gece bundan kaçınmaya çok yaklaştığımız.

“Jasper.” Bir adam elini uzatarak omzuna vurdu. “Seni görüşüme sevindim. Daha önce gelip merhaba demek istemiştin ama yoğun bir gece oldu.”

“John.” Jasper çenesini eğdi. “Tebrik ederim.”

“Teşekkür ederim.” John beni görmezden gelmedi ve bakışları duygusuz olmaktan çok dikkatliydi.

“Bu karım, Eloise.” Jasper elini gevşetti, böylece John’un elini sıkabildim.

“Memnun oldum,” diye yalan söyledim.

“Ben de.” John elimi tutmaya devam etti. “Bütün gece dans edemedim. Araya girebilir miyim?”

Ah, hayır. İtiraz etmek için ağzımı açtım ama John çoktan Jasper'ı yolundan çekmiş, beni kollarına almıştı.

Jasper'ın çenesi kasıldı ama beni geri çekmedi. Bunun yerine, Ashley yerimi almak için hamle yaptığında, kollarını onun öne geçmesi için kaldırdı ve onunla dans etti.

Lanet olsun.

Bu çok garipti.

“Ne güzel bir akşam,” dedim. Bu şarkı daha ne kadar devam edecekti?

“Öyle,” dedi John. “Düğünler insanları bir araya getirmek için her zaman harika bir bahanedir. Jasper'ı görmeyeli çok uzun zaman oldu.”

“O sadece çok meşgul. Uzaklaşmak onun için çok zor.”

John'un kızınıninkiyle aynı çamur rengindeki gözleri kısıldı. “Montana'dan.”

“Evet. Orada yaşıyoruz.”

“Ve bir motelde mi çalışıyorsun?”

Beni nereden tanıdığını bilmek istiyor muydum? Hayır. “Ailemin otelini işletiyorum.”

“Otelcilik önemli bir sektördür.” Kendinden aşağı gördüğü insanları küçümseyen gerçek bir dangalak gibi konuşmuştu.

“Jasper siyasetle uğraştığınızı söyledi, doğru mu?”

Başım salladı, sanki beni ezmeye çalışırken konuyu değiştirdiğim için gücenmiş gibiydi.

Birkaç metre ötede, Ashley Jasper'a her ne söylüyorsa, çenesindeki kızgın kasların gerilmesine bakılırsa iyi bir şey olamazdı.

“Jasper'ı başka bir kadınla görmek kolay değil.”

Bakışlarım John'unakilere kaydı ama dilimi ısırarak iğnele-

yici bir karşılık vermekten kendimi alıkoydum. Ya da aldatan kızı hakkında bir eğitim.

“Aralarında kopmaz bir bağ var,” dedi.

“Yine de koptu.” Başka bir adamın aletini aldığı zaman. Tatlı tatlı gülümsedim. “Bu yüzden fikrine katılmıyorum.”

“Bu bir gerçek, hayatım. Bu odadaki herkes tarafından bilinen bir gerçek.”

“Yeni damadınız tarafından bile mi? Vay canına. Zavallı adam. Evinizde çok hoş karşılanmış olmalı.”

John’un burun delikleri genişledi. “Senin aksine o, gerçeklere karşı kör değil.”

Bakışlarım etrafımızda dolaştı ve bu gece ilk kez sivri bir bakış gördüm. Bir kadın bakışlarımla karşılaştığında hızla arkasını döndü. İnsanlar bütün gece bana mı bakmışlardı? Bana acıyorlar mıydı?

Beni zavallı bir dublör olarak mı görüyorlardı? Jasper’m kalbi için asla rekabet edemeyecek bir kadın olarak? Beyaz elbiseli kadına aitken.

Hayatı boyunca sevdiği kadına.

“İtalya’da olmanızın bir nedeni var.” John doğrudan kulağıma konuşmak için eğildi. “Jasper Samantha’yı asla bırakmayacak. Umursuyormuş gibi davranabilir. Hatta kendini kandırıyor bile olabilir. Ama bir noktada bunun sahte olduğunu anlayacak. Ve sonra ortadan kaybolacaksınız. Samantha’nın evliliğinin süreceğini sanmıyorum. Ve bir kez söndüğünde, birbirlerine geri dönmenin yolunu bulacaklar.”

Sahte. Jasper ve ben sahteydik. Bu kelimedenden nasıl da nefret ediyordum.

Tepkimi saklamak için her şeyimi harcadım. Bir el ateş edip

beni tam kalbimden vurduğunu saklamak için. *Güçlü ol.* “De-diğim gibi, fikirlerine katılmamak zorundayım.”

“Geçici bir dikkat dağınıklığından başka bir şey olduğuna inanacak kadar aptal bir kızsın,” diye fısıldadı.

Jasper’ın sarhoş bir hevesle evlendiği aptal bir kızdaki faz-lası değildim.

Bir hata.

“Dans için teşekkürler.” Amaca yönelik bir adımla geri çekildim.

Jasper’ın kolları bekliyordu.

Beni John ve Ashley’den uzaklaştırdı, ikili sanki bütün gece bu kesintiyi planlamışlar gibi bakıştılar.

“Ne dedi?”

Nefes almakta zorlanıyordum. “İyi bir şey söylemedi.”

“Özür dilerim.”

Omuz silktim, boğazımdaki yumruyu yuttum. *Ağlama.* “Bunun olması kaçınılmazdı. Beni bu konuda uyarmıştın, de-ğil mi?”

Benim hatam bu tavrı Samantha’nın ailesinden değil de kendi ailesinden göreceğimizi düşünmemdi. Bu gece tuvalette karşılaşmak yoktu. Sadece dans pistinde bir pusu vardı.

Jasper bizi gezdirirken, odayı tekrar taradım. İnsanlar ba-kıyordu. Fısıldaşıyorlardı. Kahretsin, aptalın tekiydim. Bunun gerçek olduğuna kendimi nasıl inandırabilmişim?

Aptal Eloise.

Samantha onun kalbini kırmış, güvenine ihanet etmiş olabi-lirdi ama yine de onu yıllarca sevmişti.

Onun düğünündeydik, değil mi? Belki de John haklıydı.

Belki Jasper onun gitmesine asla izin vermeyecekti.

Göğsüm ağrıyordu ve duygularımın kabarması nefes almamı zorlaştırıyordu. Lanet olsun. Ağlama. Bu gece ağlamayacağım.

“Bana başka bir soru sor, El.”

“Hiç sorum kalmadı.” Sesim çatallaştı.

“Bir şey sor.” Konuşurken dudakları alnımı okşadı. “Lütfen.”

Gözlerime yaşların dolmasına neden olan da bu *lütfendi* ama göz kırparak onları uzaklaştırdım, bu odadaki pisliklerin kazanmasına izin vermeyi reddettim. “Dünyada en sevdiğin şehir hangisi?”

“Paris.”

Ölmeden önce yapılacaklar listemdeydi.

“Hiç gittin mi?”

Başımı salladım. “Bir gün.”

Bir gün bütün güzel şehirleri ziyaret edecektim. Pasaportuma daha fazla pul ekleyecektim. Belki, eğer şanslıysam, o gezilerde benimle gelen adam da beni sevmekte özgür olacaktı.

“Hadi gel.” Jasper dansı kesti, elimi sıktı ve beni balo salonundan çıkardı. Adımları o kadar uzundu ki ona yetişmek için her iki adımda bir sıçramak zorunda kalıyordum.

Doğruca asansöre doğru yürüdü ve bizim katın düğmesine bastı. Üçüncü kata ulaştığımız anda cebinden bir anahtar kartı çıkardı. Koridorda ilerlerken ceketinin cebinden telefonunu çıkarıp kulağına götürmeden önce hızlıca bir şeyler yazdı.

“Kimi arıyorsun?” Ona yetişmek için acele ediyordum.

Hareket etmeye devam etti ve odamızın kapısını açtı. “Evet, Napoli’den Paris’e kiralık bir uçağa ihtiyacım var. Bu gece. İki saat içinde kalkacak.”

Nefesim kesildi.

Jasper bana baktı, bakışlarında ciddi bir şey vardı. Sonra

kırıksıklıklar belirdi. Eliyle yanağımı kavradı, başparmağıyla tenimi okşadıktan sonra beni odaya götürdü. “Gidip toplan. Acele et.”

Toplan. Paris için.

Şu anda İtalya’dan, bu otelden başka bir yerde olmak harika bir fikir gibi görünüyordu. Hemen harekete geçtim ve son birkaç gündür etrafa saçtığım her şeyi toplamak için odanın içinde koşturmaya başladım.

Jasper da telefonda konuşurken aynı şeyi yaptı ve telefonun diğer ucundaki kişiye bilgilerimizi verdi.

Bir heves uğruna Napoli’den Paris’e uçmak ne kadara mal olmuştu?

Şu anda gerçekten umurumda değildi. Fransa kulağa mükemmel bir kaçış gibi geliyordu.

Jasper aramayı sonlandırdı, bavulunu ve el çantasını hazırlamış, yatağın üzerinde fermuarını kapatmıştı. Banyoya geldi, yanımda durarak daha önce dağıttığımız banyo malzemelerimi toplayıp seyahat çantama yerleştirmeme yardım etti.

“Gerçekten Paris’e mi gidiyoruz?” diye sordum.

Aynada bakışlarımı karşıladı. “Gerçekten Paris’e gidiyoruz.”

Işık Şehri.

Şafak vakti Paris büyüleyiciydi.

Sokaklar sessizdi. Sessiz yollarda ilerleyen birkaç araba vardı. Köpeğini gezdiren bir kadın geçti ama telefonuyla mırıldanarak konuştuğu Fransızca dışında şehir dün geceden kalma bir sessizlik içindeydi.

Jasper ve ben Pont d’Iéna’da durduk, Seine Nehri köprüünün kemerli ayaklarının altından akıyordu.

Bakışları nehirdeydi. Benimki ise Eyfel Kulesi'ne kilitlenmiş, güneşin ilk ışıklarını yakalamaya çalışıyordu.

Dün gece kiraladığı jet, biz İtalya'daki otelden aceleyle çıktıktan beş saat sonra Paris'e inmişti. Aynı arabayla buraya gelmeden önce valizlerimizi bırakabilmemiz için bize bir Uber çağırılmıştı. Güneşin doğuşunu izlemek için tam zamanında gelmiştik.

"Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Jasper'ın çenesi başımın üzerinde, kolları omuzlarımdaydı. "Hayallerin gerçek oldu mu?"

"Çok daha fazlası."

Çünkü birlikteydik. Çünkü kendimi tekrar bu illüzyonun içine bırakmıştım.

Bir gün İtalya'ya geri dönecektim. Roma ve Toskana'yı ziyaret edecektim. Kilolarca makarnayla dondurma yiyecektim ama Paris'e bir daha gelebileceğimden şüpheliydim.

Bu, bir başkasıyla örtülmesini istemediğim bir anıydı.

Esinti bir tutam saçımı yakalayıp yüzüme doğru savurdu. Hâlâ düğünden kalma elbisemin içindeydim. Jasper da smokini giymişti ama beni sıcak tutmak için ceketini omuzlarıma örtmüştü.

Esnememi bastırdım.

Yerimden kıpırdamayı ya da yorgun olduğumu kabul etmeyi reddediyordum.

Eğer bu benim Paris'teki ilk sabahımsa, onu boşa harcamayacaktım. Böylece şehir hareketlenmeye başlarken birlikte, birbirimize kenetlenmiş bir şekilde durduk. Turistler ve Parisliler köprüden geçiyordu. Arabalar yollarda vızır vızır ilerliyordu. Kulenin kapıları açıldığında Jasper ve ben nihayet köprüdeki yerimizi terk ettik. Günün geri kalanını keşfederek geçirdik.

Louvre'dan Notre-Dame Katedrali'ne ve Montmartre'ın büyüleyici, kalabalık sokaklarına kadar, bir yerden diğerine geçerek görülecek her şeyi üstün körü geçtik. Başka bir hayatta, her bir nokta kendi başına bütün bir güne sahip olurdu ancak sadece bir günümüz olduğu için, bunu en iyi şekilde değerlendirdim.

Ta ki güneş gökyüzündeki yolculuğunu tamamlayıp ufkun ötesine geçene kadar. Ta ki bu sabah bulunduğumuz yere geri dönene kadar. Seine Nehri üzerindeki köprüde, Eyfel Kulesi'nin dibinde bir kez daha durup kararmış gökyüzüne karşı parıldayan ışıklarını izledik.

“Otele dönmeye hazır mısınız?” diye sordu.

“Henüz değil.”

Ayaklarım ağrıyor, kemiklerim sızlıyordu. Gözlerimi açık tutmak gittikçe zorlaşıyordu.

Yüzüncü kez esneyerek, “Bu bir rüya,” diye mırıldandım. Jasper'a yaslanıp kollarımı beline doladım, ayakta uyuyabilir mişim gibi hissediyordum.

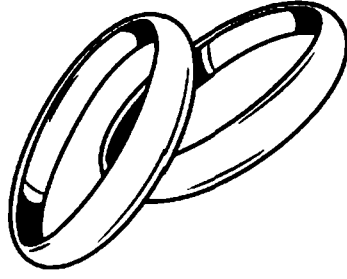
Kuleye son bir kez baktıktan sonra gözlerimi kapadım ve her şeyi hafızama işlemeye çalıştım. Burayı ve Jasper'ı zihnimin en derin köşelerine, asla unutmayacağıma yemin ettiğim yere gömdüm.

Son vedamızdan önce paylaşılacak bir yer varsa, o da burasıydı.

“Sırada neresi var?” diye sordu.

“Quincy, Montana.”

Eve dönme vakti gelmişti.

22. Bölüm

Jasper

Uçuş görevlisi, “Size bir şey ikram edebilir miyim, efendim?” diye sordu.

Kısık sesle, “Hayır,” deyip başımı salladım.

Top gibi kıvrılmış, kucağımda uyuyan Eloise’e baktı ve gülümseyerek arkamızdaki sıraya ilerleyip birinci sınıf kabindeki bir sonraki yolcuya geçti.

Başımı koltuğa yaslayarak rahatladım. Eve dönüş yolculuğunun son ayağındaydık ve İtalya’dan ayrıldığımızdan beri uykum düzensizdi.

Paris’teki otelde birkaç saat uyumayı başarmıştım ama uçuşumuzu İtalya yerine Fransa’dan kalkacak şekilde değiştirdiğimiz için bu sabah erkenden havaalanında olmamız gerekiyordu. Eloise Atlantik’i geçerken biraz uyumuştum ama ben uçaklarda uyumayı hiç becerememiştim.

Sadece birkaç saat sonra evde olacaktık. Bir saat daha uçacak, Missoula’dan Quincy’ye iki saatlik bir yolculuk yapacak, sonra da kendi lanet yatağımda uyuyacaktım.

İkimiz de derin bir gece uykusu çekebilirdik.

Eloise bu son uçuşta havalandıktan kısa bir süre sonra uykuya dalmıştı ama sonunda aramızdaki konsolun üzerinden tırmanıp kucağıma kıvrılana kadar kendini sarsarak uyandırmaya devam etmişti. O zamandan beri dünyaya karşı ölü gibiydi.

Esnedim. Yorgunluk galip gelmeliydi, çok uzun birkaç gün olmuştu ama zihnimi kapatamıyor gibiydim. Ashley'nin düğünde, o kısa dans sırasında bana söylediklerini tekrar tekrar düşünmeden edemiyordum.

Samantha'nın beni her zaman seveceğine dair bir sürü saçmalık söylemişti. Bizim için çok geç olmadığını.

Sam'in yeni kocası adına neredeyse üzüliyordum.

Neredeyse.

Belli ki Sam aşk için evlenmemiştir.

Aşkın ne olduğunu biliyor muydu ki? Peki ben biliyor muydum? Sam ve benim paylaştığımız şey aşk gibi görünüyordu. Bir bağ. Sevgi. Ailemle yan yana koyduğumda, Sam'in bana verdikleri, özellikle de başlangıçta, aşka benziyordu. Bir zamanlar, uzun zaman önce, Samantha'ya karşı hissettiklerimin aşk olduğundan o kadar emindim ki.

Şimdi ise...

Emin değildim. Omzumda salyaları akan kadından aylar içinde aşk hakkında Samantha'yla geçirdiğim yıllardan daha çok şey öğrenmiştim.

Eloise'in altında sıkışmayan kolumla telefonumu bardaklıktan aldım. Film izlemek istersek diye ikimizin telefonunu da Wi-Fi'a bağlamıştık ama hiçbir şey ilgimi çekmemiştir, ben de cevapsız mesaj ya da e-posta var mı diye kontrol ettim.

Sürpriz olmadı, ailemden hiçbir şey gelmemiştir. Hâlâ brun-

ch için buluşup buluşmadığımızı soran bir mesaj yoktu. Muh-temelen restorana varmışlar ve Eloise ile beni de davet ettiklerini tamamen unutmuşlardı.

Ya da belki de gelmediğimizde rahatlamışlardı.

Bu acıtmıştı. Hep böyle mi olacaktı? Onları görüp de umursayacaklarını ummadığım bir zaman gelecek miydi? Karımla tanışmak bile ilgilerini çekmemişti. Dün gece arkadaşlarıyla konuşurken oğulları ve yeni gelinleriyle konuştuklarından daha mutluydular.

Beni dışlamaları bir şeydi. Peki ya aynısını Eloise'e yapmaları?

Bugün çok daha küçük görünüyordu, yüzü makyajsızdı ve saçları toplanmıştı. Üzerinde gri eşofmanla kolları parmak uçlarına kadar inen uyumlu bir kapüşonlu vardı.

Belki de aileme karşı duyduğum bu öfkenin benimle bir ilgisi yoktu. Belki de Eloise içindi.

Onların sunduğundan daha iyisini hak ediyordu.

İkimiz de hak ediyorduk.

Alnına bir öpücük kondurduktan sonra telefonuma geri döndüm ve cuma gününden beri görmezden geldiğim e-postaya göz attım.

Vegas'ta buluştuğum dövüşçüden geliyordu. İş teklifi hakkında bir cevap istiyordu.

Cevabımı tek elimle yazdım.

Gönder tuşuna bastığım anda Eloise kıpırdandı, sanki bu kararın ağırlığını hissetmiş gibiydi. "Merhaba." Göz kapakları açılmayacak kadar ağırdı. Bu yüzden geri kapattı ve ellerini çenesinin altında kavuşturarak bana iyice sokuldu. "Daha ne kadar sürecek?"

"Çok değil."

İçini çekti ve bu sefer gözlerini tamamen açtı, dik oturup kucığımdan indi.

Arkasında duran kolunu silkeledim. Kolum Eloise uyduktan beş dakika sonra uyuşmuştu. Eloise bir esnemeyle ayaklarının dibindeki sırt çantasından telefonunu kaptı. Ekranda her ne okuduysa nefesi kesildi.

“Ne oldu?”

“Aman Tanrım.” Cevabı bana telefonu uzatmak oldu.

Taylor’dan gelen bir mesaj açıktı. Onunla tanışmamıştım ama Eloise kızıdan otel resepsiyonunda çalıştığını bileceğim kadar bahsetmişti.

Tatilde sizi rahatsız ettiğim için çok üzgünüm ama Blaze bugün çalışmayacak olmasına rağmen otele geldi. Resepsiyondan neredeyse hiç ayrılmıyordu ve ona ne zaman çalıştığımı, konuşamayacağımı söylesem beni görmezden geliyordu.

“Blaze kim?” diye sordum.

“Annemin üniversitedeki oda arkadaşı Quincy’ye taşındı. Adı Lydia. Blaze onun on yedi yaşındaki oğlu. Annem ona bir iş verip veremeyeceğimi sordu. Sanırım zor durumdaydı ve Lydia bir işin ona iyi geleceğini düşünmüş.”

Yani Anne bir iyilik istemişti. “Geçen hafta sonu eğittiğin çocuk bu mu?” Eloise başını salladı ve burnunun kenarını sıktı.

Yeni bir hizmetçiyi eğitmek için bütün hafta sonu işe gitmişti ama ayrıntıları sormamıştım. Eve döndüğünde bitkin bir haldeydi. Yolculuğa hazırlanmak için çok çalıştığından dolayı böyle olduğunu düşünmüştüm.

Taylor’ın mesajı iki parça hâlindeydi, ben de kaydırmaya devam ederek ikinci mesajı okudum.

O konuşurken ön camlardan birine bir kuş çarptı. Onu al-

mak için dışarı çıktı ve ölü olmamasına rağmen yine de içeri getirdi. Kuş uçmaya çalışınca boynunu kırdı. Ağlamaya başladım ve annemi aradım. Eğer otelde çalışmaya devam ederse başka bir iş bulmam gerektiğini söyledi. Mateo içeri girdiğinde Blaze sonunda gitti ama bilmeni istedim. Özür dilerim.

“Ne halt oluyor?” Blaze bir kuş mu öldürmüştü? Hem de genç bir kızın önünde? “Bu çok boktan.”

“Evet.” Eloise telefonu aldı ve Taylor’a bir cevap yazdı. Gönder tuşuna bastı, sonra da sırt çantasına tıktırdı. “Kovuldu. İnsanları kovmaktan nefret ederim ama bu sefer aldıracağımı sanmıyorum.”

“Bunu tek başına yapmanı istemiyorum.”

“İyi olacağım. Ben hallederim.”

“Bana bak,” diye emrettim ve o mavileri bana bakana kadar bekledim. “Yalnız değilsin, Eloise. Beni ara, babanı ara. Kardeşlerinden birini ara ama bu çocukla yalnız konuşma. Lütfen.”

İç çekti. “Programı değiştirmek zorundayım. Taylor’ın artık resepsiyonda yalnız kalmasını istemiyorum.”

“Ben de seni orada yalnız istemiyorum.”

“Bu bir seçenek değil,” diye mırıldandı. “Onu asla işe almalıydım. Tam bir pislik.”

“Annenin pisliği. Seni bu duruma sokan oydu.”

“Biliyorum. Ama ona hayır diyebilirdim.”

“Peki bu nasıl karşılanırdı?”

Eloise parmaklarıyla oynadı. “Muhtemelen üzülürdü.”

“Kesinlikle.” Dişlerimi sıktım. “Çalışanlarınla çok yakın olduğun için ailen sana kızıyor. Ama annen arkadaşının çocuğunu işe alman için sana baskı yapıyor. Bunun ne farkı var?”

“Umarım bu sefer bize dava açılmaz.”

Öfkelendim. “Onu annen kovsun.”

“Onu işe annem değil, ben aldım. Sonuçta bu benim sorumluluğum. O yüzden bununla ben ilgileneceğim.”

“Ama bunu yapmak zorunda değilsin. En başta senden bunu yapmanı istememeliydi.”

“Biliyorum, Jasper.” Kollarını beline dolarken omuzları öne doğru kıvrıldı. Üzerimizdeki emniyet kemeri ışığı yandı, ardından uçağın kabinini dolduran bir çan sesi duyuldu.

Pilot telsizden alçalmaya başlayacağımızı duyurdu.

Ailesi ve Blaze’in durumu hakkında söyleyecek daha çok şey vardı ama dilimi ısırđım ve uçaktan inip eve gitmek üzere havaalanından ayrılana kadar bekledim.

Otoyola çıktığımız anda elimi uzatıp dizini tuttum. “Blaze’i tek başına kovmanı istemediğimi söylediğimde, bunu yapamayacağını düşündüğümünden değildi. O çocuğa güvenmiyorum.”

“Mesele o değil.” Elini salladı. “Sorun ailem. Annemi çok çabuk eleştiriyorsun.”

Çenem kasıldı. “Sen de kabul ettin. Annen senden bu çocuğu işe almanı istememeliydi, özellikle de sorunları olduğunu biliyorsa.”

“Bildiğini sanmıyorum. İnan bana, bunu öğrendiğinde benden on kat daha fazla üzülecek. Ve dediğim gibi, ona hayır diyebilirdim, demeliydim.”

Elimi çektim ve sıkacak bir şey olsun diye direksiyona doladım. “Ama yapmadın. Çünkü sorun çıkarmak istemedin, değil mi? Çünkü o oteli lanet olası bir ip gibi başının üzerinde tutuyorlar ve sen de onların kuklasısın.”

Eloise irkildi. “Jasper.”

“Bana yanıldığımı söyle.”

Aracı dolduran ağır sessizlik, yeterli bir cevaptı.

“O otel senin hayalin,” dedim. “Kıçını yırtarak çalışıyorsun. Senden gerçekte olduğun kişi yerine bu sert insan olmanı istiyorlar. Sahip olduğun her şeyi veriyorsun ama yine de ailen için yeterince iyi değil.”

“Bu hiç adil değil.”

“Değil mi?” Alay ettim. “Evli kaldık çünkü bunu senden alacaklarından korkuyordun. Senin hakkında daha az şey düşüneceklerinden. Çünkü içten içe, o oteli başkasına vereceklerinden korkmana neden oldular.”

Eloise başını salladı. “Olayı çarpıtıyorsun. Onlar beni destekliyor.”

“Bunu göstermek için çok garip bir yöntemleri var,” diye mırıldandım. “Evlendikten sonra hiç tebrik ettiler mi?”

“Çiftlikte bu yüzden mi bu kadar tuhaf davranıyordun? Neden onlardan kaçıyorsun? Beni desteklemediklerini ya da benim için mutlu olmadıklarını düşündüğün için mi?”

“Ailenden hoşlanıyormuşum gibi davranmayacağım.”

“Jasper.” Dudakları şaşkınlıkla aralandı. “Öyle söyleme.”

Ona düz bir bakış attım. “Sen benim ailemden nefret ettiğini söyleyebiliyorsun ama ben seninkilere karşı çıkamıyorum, öyle mi?”

Eloise yüzünü buruşturdu. Sonra gözleri yaşlarla doldu.

Sikeyim. İleri gitmiştim. Çok ileri gitmiştim.

Ailemden hoşlanmamak için her türlü hakka sahipti. Ben de ailemden hoşlanmıyordum ama o kendi ailesini seviyordu.

Ve ben onu seçim yapmak zorunda bırakıyordum.

Ailesini. Ya da beni.

Gerginlik arabanın içine yoğun ve bunaltıcı bir şekilde yerleşmişti. Kilometrelerce gelen tek ses, tekerleklerin kaldırım-

daki vınlaması oldu. Ben yola odaklanırken Eloise bakışlarını yolcu camından dışarıya çevirdi.

Bungalovu görmek beni rahatlatmalıydı. Ancak rahatlatmamıştı.

Ben park ederken, “Haklısın,” diye fısıldadı. “Gerçekten. Ama ben yine de ailemi seviyorum.”

O böyle biriydi.

Eloise sevmeyi biliyordu.

Koşulsuz. Tereddüt etmeden. Bazı insanlar bunu hak etmese bile. Ben de o insanlardan biriydim. Sahi, hak ediyor muydum?

“İyi niyetliler,” dedi.

“Öyle mi?” Kahretsin, pislik gibi davranıyordum. Neden bu konuyu kapatamıyordum ki?

“Ailemin senden nefret etmesinin sorun olmadığını söylemiş-tin.” Çenesi titriyordu. “Bu şekilde daha kolay olacağını söyle-din. Ama aslında demek istediğin, *senin* onlardan nefret etmende bir sakınca olmadığıydı. Bu, *senin* için daha kolay olurdu.”

Göğsüme bir çivi saplandı.

Evet, daha kolay olurdu.

Çekip gitmek. Bağları koparmak.

Eloise burnunu çekti, bir damla gözyaşı düşmeden gözle-rinin altını sildi. “İşte tam da bu yüzden ailenden nefret edi-yorum. Samantha’yı ne kadar sevdiğini iddia etsen de ondan nefret etmemin nedeni bu. Bana korktuğumu söyleyemezsin, Jasper. Sen de korkuyorken olmaz. Etrafına bir kale inşa ettin çünkü birini sevmekten ve onun seni terk etmesinden çok kor-kuyorsun. Daha yaklaşma fırsatı bile bulamadan herkesi ken-dinden uzaklaştırıyorsun.”

Göğsüm sızladı.

“El-”

Arabadan aceleyle inip, ben yardım edemediğim çantalarını

aldığı gibi içeri götürdü. Bir elimi saçlarımda gezdirdim ve başımı *Yukon*'un tavanına doğru kaldırdım. "Lanet olsun."

Haklıydı. Hem de çok haklıydı. Ancak düğün, Sam'i görmek, Paris'e yolculuk derken dağılmaya başlamıştım. Eloise ve benim konuşmaya ihtiyacımız vardı ama şu anda duygularımı ifade etmek konusunda kendime güvenmiyordum. Doğru söyleyeceğime. Bu yüzden her şeyi kapatıp tek bir işe odaklandım.

Gidip postayı alacaktım.

Yukon'dan çıktım ve araba yolundan aşağı yürüdüm. Temiz, dağ havası göğsümdeki baskıyı hafifletmek için hiçbir şey yapmadı. Her adım daha da ağırlaşıyordu, yine de yürümeye devam ettim. Kulübeye döndüğümde belki ne söyleyeceğime dair bir ipucum olurdu.

Bunu düzeltmek için.

Dün Paris'te her şey inanılmazdı, asla unutamayacağım bir gündü. Bu geziyi bir kavgayla mahvetmek istememiştim.

Posta kutusunun içinde ikisi de Eloise için olan iki dergi ve sığması için ikiye katlanmış büyüklükte beyaz bir zarf vardı. Dergileri bir kolumun altına sıkıştırdım, sonra zarfı inceledim.

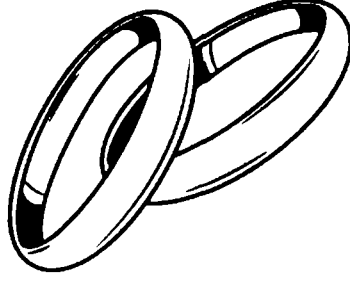
Misner Aile Hukuku'ndan Eloise'e gönderilmişti. Avukatı. Midem bulandı.

Parmağımı zarfın mührünün altından geçirip açtım. Eloise zaten kızgındı. Listesine özel hayatın gizliliğinin ihlalini de ekleyebilirdi.

Dikkatli çekerek belgeleri zarfın içinden üst sayfayı okuyabilecek kadar çıkardım.

Gerçi okumama gerek yoktu. İçinde ne bulacağımı zaten biliyordum.

Boşanma evrakları.

23. Bölüm

Eloise

Jasper elinde kahve fincanıyla verandada duruyordu. Üzerinde kot pantolonu ve tişörtü vardı. Ayakları çıplaktı. Gözlerini ağaçlara dikmişti.

Ben de ona baktım.

Son iki günde, birlikte geçirdiğimiz tüm zamanlardan daha fazla sırtını görmüştüm. Ne zaman odaya girsem, o gidiyordu. Gece-leri o bir duvara bakarak uyurken ben diğer duvara bakıyordum.

Tüm vücudum ağırlaşmıştı. Kaslarım neredeyse kalbim kadar yorgundu. Hayatımda hiç bu kadar yorgun hissetmemiştim. Uykusuz geçen iki gece. Gözyaşlarıyla savaşıarak geçirdiğim iki gün ve bu savaş beni tamamen tüketmişti.

Jasper kupasını kaldırıp kahvesinden bir yudum aldı. Evin içine göz ucuyla bile bakmadı. Bu şekilde mi bitecekti? Sessizlik içinde mi?

Boğazımdaki yumru bir kaya kadar sertti ama onu yuttum. Boş mideme bir balyoz gibi indi. Çantamı omzuma atıp mutfak tezgâhından anahtarlarımı aldım ve bungalovdan çıktım.

Sahte evliliğim dağılıyordu.

Neyse ki, en azından The Eloise vardı. O otelle olan evliliğim sabah güneşi kadar gerçekti ve bir gün daha benim kurtuluşum olacaktı. Arabama atlayıp şehre doğru yola çıktım.

Zihnimdeki yapılacaklar listesi son iki gündür iğrençlikten başka bir şey içermiyordu.

Yeni bir kiralık ev ara.

Avukatımı ara.

Ve listenin en tepesinde, *Blaze'i kov* yer alıyordu.

Yapılacaklar listemden nefret ediyordum. Zamanı birkaç gün geri saramaz mıydım?

Pazar günü, Jasper ve ben Paris'i keşfediyorduk. Tartışmasız hayatımın en güzel günüydü. El ele yürürken, kendimi onun beni önemseydiğine inandırmıştım. Beni sevebileceğine.

Belki de seviyordu. En azından, belki bir parçamı seviyordu.

İyi ya da kötü, diğer parçam ailemdi. Ailem, erkek ve kız kardeşlerim, kalbimin bir parçasıydı. Edenlar paketlenmiş bir anlaşma olarak gelirdi.

Jasper hem bana değer verip hem de onları hor göremezdi.

Eve dönerken ne demek istediğini anlamıştım. Ailesini sevmeyi söyleyip ondan sessiz kalmasını beklemem adil değildi. Annemle babamın beni desteklemesiyle ilgili bir noktaya daha değinmişti.

Evet, oteli kaybetmekten korkuyordum.

Yine de günün sonunda onlara güveniyordum. Beni sevdiklerine, hayatım için en iyisini istediklerine inanıyordum. Eloise Oteli'nin sahibi olmak için gereken özelliklere sahip olmadığıma karar verirlerse, bu kararı vermenin onlar için acı verici olacağım biliyordum. Bunu sadece en iyi karar olduğu için

yapacaklardı çünkü o otel benim kontrolüm altında başarısız olursa bunun yıkıcı olacağını biliyorlardı.

Bu, hakkında kesin kararlar verilebilecek bir durum değildi. Fakat bunu Jasper'a nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Ailesi bu kadar soğuk davranırken anlatamazdım.

Jasper'ın ailemin güzelliğini görmesinin tek yolu onu yaşamasıydı. Erkek kardeşlerime katlanarak, kız kardeşlerimi tanıyarak ve ailemin bize verdiği karşılıksız sevgiyi görerek.

Onları dışarıda bıraktığında ona bir ailenin nasıl olması gerektiğini nasıl gösterecektim? Çekip gittiğinde?

Her şey bitmişti, değil mi?

Bu korkunç, yürek burkan kavgaya bir son verecektik. Üstelik, Jasper'a neden bu kadar harika olduğunu gösterme şansım bile olmamıştı. Neden sevgiyi hak ettiğini.

Gözlerim dolduğunda kirpiklerimin altını sildim. Son iki günde akıttığım onca gözyaşı yüzünden hassaslaşmıştı. Ardından The Eloise'in arkasındaki sokağa girip Knox'un kamyonetinin yanına park ettim ve içeri yöneldim.

Sabah bir sisin içinde geçmiş gibiydi. Sadece yokluğumu telafi etmeye çalışmıyordum, aynı zamanda yılın en yoğun hafta sonu tatillerinden birine hazırlanıyorduk.

Quincy'de Bağımsızlık Günü tatili bir hızlı tren, eğlence ve kaos karnavalı gibiydi. Turistler yerel şenliklerin tadını çıkarmak için akın etmişti. Main boyunca bir geçit töreni ve ilçe rodeosu olurdu. Karanlıkta havai fişekler. Yerel barlarda dans ve kargaşa.

Otel tamamen doluydu.

Bu hafta sonu tüm Eden işletmelerinin eli kolu bağlı olacaktı. Talia hafta sonu hastaneden izin alıp Lyla'ya kafede yardım

edecekti. Griffin ve babam ise ayak işlerine koşturmak için nöbetçi olacaklardı. Annem muhtemelen Knox'a yardım etmek için Eden Coffee ya da Knuckles arasında mekik dokuyacaktı.

Elbette, kim meşgul değilse otele yardım ederdi.

Fakat ne kadar meşgul olursak olalım, hepimiz rodeoyu izlemek için fuar alanında toplanmayı ihmal etmezdik. Bu bir gelenektir.

Jasper hiç rodeoya gitmiş miydi?

Bana hayallerimin şehri Paris'i göstermişti. Tek istediğim yanına oturup bir bira içmek, ona eyerli ve eyersiz at biniciliği arasındaki farkı öğretmekti.

O zamana kadar burada kalacak mıydı? Yoksa bungalovu mu topluyordu? Vegas'taki işi kabul etmiş miydi?

Jasper'ın gitme düşüncesi tüm vücudumu ağrıttı, o yüzden bunu bir kenara iterek işe odaklandım. Siyah saçları ve kalın gözlükleri olan öfkeli bir çocuk ön kapıdan girene kadar varyamın bitmesini bekledim.

Blaze lobiyi geçti, gözleri yerdeydi ve omuzları içe doğru kıvrılmıştı. Yine o berbat kot pantolonu giymişti. *Siktir Git Anne* yazısının kalça ve diz kısımları rötuşlanmıştı.

Ah, bu çocuk. Bir işten daha fazlasına ihtiyacı vardı.

"Merhaba, Blaze."

Gözlerini kırptırdı.

"Bugün geldiğin için teşekkürler," dedim. "Bana bir dakika ver."

Mateo yardım etmek için gelmişti. Dinlenme odası için aldığım bir rafın montajını yapıyordu, ben de ona bir mesaj atarak birkaç dakikalığına resepsiyona göz kulak olup olamayacağını sormuştum.

Dakikalar sonra koridora çıktı ve Blaze'e sert bir bakış attı.

“Biz ofiste olacağız,” dedim.

“Acele etmeyin.” Blaze’e gönderdiği bakış uyarı doluydu.

Hayatımda bu çocukla yalnız kalmamı istemeyen tek erkek Jasper değildi.

Ancak herkesin görüşüne rağmen, bu benim sorunumdu. Annemin değildi, benimdi. Ona hayır demeliydim. Madem söylememiştim, o zaman bu hatayı düzeltecektim.

Blaze’e ofisime kadar eşlik ettim, o karşı tarafa otururken ben de nadiren oturduğum masanın arkasındaki sandalyeye geçtim. Onunla yüz yüze geldiğimde kalbim ağzımda atıyordu, avuçlarım nemlenmişti. Tanrım, insanları kovmaktan nefret ederdim, resepsiyondaki çalışanlarımı ürküten tuhaf çocukları bile. Yine de omuzlarımı dik, çenemi önde tuttum. Ardından, dün gece uyuyamadığımda tekrar tekrar prova ettiğim cümleleri net bir şekilde söyledim.

“Blaze, seninle yollarımızı ayırmak zorundayım. Burada geçirdiğin zaman için minnettarım. Ne yazık ki, temizlik departmanımız senin için uygun bir yer değil.” Nefesimi tuttum ve tepkisini bekledim.

Patlama ya da tartışma olmadı. Blaze sadece omuz silkti. “İyi. Zaten bu annemin fikriydi. Paramı ne zaman alacağım?”

“Son maaş çekin ayın ilk günü maaş bordrosunu işleme koyduğumuzda kayıtlı adresine gönderilecek.”

Sandalyeden kalkıp kendini ofisten dışarı attı.

Hah. Bu kadar mıydı? En azından bugün doğru giden bir şey vardı.

Kendi sandalyemden kalktım, sonra odadan çıkarken ışığı kapattım ve Mateo’ya resepsiyonda yeniden katıldım.

“Nasıldı?”

Omuz silktim. “Daha kötüsü de olabilirdi.”

Mateo yanımdan geçip şömineye doğru baktı.

Blaze, ocağın kirişlerine kadar yükselen taş sütununa bakıyordu.

İki kez baktım. *Lanet olsun*. “Hâlâ burada mı?”

Tam da bunun kolay olduğunu düşünmüştüm.

Güçlendirici bir nefes aldıktan sonra koltuklara doğru yürüdüm. “Blaze, başka bir şeye mi ihtiyacın vardı?”

Bakışlarını tavana sabitledi. “Taylor bugün çalışıyor, değil mi?”

“Şey...” Bunu nereden biliyordu ki? Daha birkaç saat önce onu arayıp birkaç saat daha çalışmak isteyip istemediğini sormuştum. Ben bir sonraki programı tamamlarken ve Blaze’in işten çıkarılmasını belgelendirirken bankoda oturmayı kabul etmişti. Onun geleceğini nereden biliyordu? “Bunu sana o mu söyledi?”

Belki de arkadaşlardı?

“Onu yürürken gördüm. İş kıyafetleri içindeydi.” Ensemdeki tüyler ürperdi.

Taylor, işe *Honda* marka arabasıyla gidip geliyordu çünkü ailesi şehrin birkaç kilometre dışında yaşıyordu. Elbette, şehre erken gelmiş olabilirdi. Belki de Main’deki kafeye ya da başka bir dükkâna uğramıştı ve Blaze onu o zaman fark etmişti. Fakat ne olursa olsun, bu kapıdan içeri girdiğinde onu burada karşılamasını istemiyordum.

“Taylor’ı neden görmek istiyorsun?”

Çenesini indirip ilk kez gözlerimin içine baktı.

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Evet, bu çocuğun gitmesi gerekiyordu.

“Ona kovulduğumu söylemek istiyorum,” dedi.

Onun hatası olduğunu düşündüğü için miydi? Ses tonu o kadar ifadesizdi ki ne hissettiğini anlamak mümkün değildi.

“Ona haber vereceğimden emin olabilirsiniz.” Elimi kapıya doğru uzattım. “Bugün geldiğin için tekrar teşekkürler. Şehirde tekrar karşılaşacağımıza eminim.”

Başını yana eğdi ve siyah saçlarından bir tutam yüzüne düştü ama onun dışında hareket etmedi.

“Blaze, gitmen gerek. Burada kalamazsın.”

“Neden?”

“Çünkü ben öyle diyorum.” Görünüşe göre, az önce annem olmuştum.

Elbette, bu söylenecek en yanlış şeydi. Blaze’in bakışları daha önce soğuksa bile şimdi kutup gibiydi. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu ve birden, yaralı bir kuşu bu binaya getirip boynunu kıran çocuğu gördüm.

“Taylor ile konuşmak istiyorum,” dedi.

“Ne yazık ki bugün burada olmayacak.” Cebimden telefonumu çıkardım ve ona hızlıca bir mesaj gönderdim.

Plan değişti. Otele gelme. Seni sonra ararım.

Eğer Blaze’in Taylor’a karşı sağlıklı bir takıntısı varsa, olmasını isteyeceğim son yer bu lobiydi.

Telefonumu bir kenara koyup kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. “Eve gitme zamanı, Blaze.” Bana baktı. Kımıldamadan.

Tanrım. Bugün ergenler için vaktim yoktu.

Lobinin kapısı açıldı.

Kahretsın. Taylor. İkimiz de kapıya doğru bakarken kalbim boğazıma tırmandı.

Neyse ki gelen Jasper’dı.

Spor salonundan çıkmış gibi giyinmiş bir hâlde lobiye doğru yürüdü. Siyah şortu kalçalarındaki gücü vurguluyor ve baldırlarındaki belirginliği gösteriyordu. Beyaz tişörtü geniş göğsünü sararak kollarını kavıyordu.

Onunki mükemmel olmak için yaratılmış bir vücuttu. Yumruklar ve tekmeler atarak geçirdiği zamanın yonttuğu bir vücut.

Jasper'ın saçları soluk bir beyzbol şapkasının altında sıkışmıştı. Çenesini sıkmasıyla birleşince ona tehditkâr ve korkutucu bir hava veriyordu.

Normal bir çocuk, Jasper ona doğru yaklaşırken muhtemelen siner, en yakındaki kanepenin arkasında saklanır, kollarını kavuştururdu.

Blaze öyle yapmadı. Yine de bakışları yeterince sinmişti.

“Blaze,” diye tersledim. “Güle güle.”

Dudakları kıvrıldı. “Sürtük.”

“Dikkat et,” diye gürledi Jasper. “O benim karım.”

Bir saniyeliğine, bu ifadeye inanmama izin verdim. Omuzlarımdaki yükü hafifletmesine izin verdim.

O benim karım.

Sonra hüznün bir kış fırtınası gibi geldi ve her şeyi buzla kapladı. Kemiklerimdeki ağırlık geri döndü.

Hayır, ben onun karısı değildim. Bunun bir önemi yoktu.

Burnumdaki sızı, ağlamama kararımı tehdit ediyordu, ağlamayacaktım, henüz değil. Onları sonraya saklayacaktım, bu çocuğu otelimden kovduktan sonraya.

“Burası kamuya açık bir alan,” dedi Blaze alayla. “Burada olabilirim.”

“Düzeltiyorum,” dedim. “Kamuya açığız ama yanlış bir fikre kapılma, burası benim binam ve kimin kalıp kimin gidece-

ğine ben karar veririm. Bundan böyle hoş karşılanmayacağını bil.”

“Siktir git, kadın.”

Kapıyı işaret ettim. “Artık bir sonraki kot pantolonun için bir sloganın var.”

Bakışları uzun bir süre Jasper’la benim aramda gidip geldi. Sonunda oflayıp puflayarak kapıya yöneldi ve dışarı çıkarken kapıyı hızla açtı. Bir elini kaldırarak ön pencerelerden geçerken bize el hareketi çekti. Sonra köşeyi döndü ve gözden kayboldu.

“Peki... Bu, harika gitti.” Ciğerlerimdeki hava boşaldı. “Otelime yumurta atacak, değil mi? Çocuklar artık binalara yumurta atıyor mu? Yoksa doğrudan sprey boyayla mı saldırıyorlar?”

Şaka yapıyordum. Bir bakıma. Şu anda, Jasper bana bakarken, ikimiz de gülmesek bile bir şaka yapmam gerekiyordu.

Jasper ellerini kalçalarının üzerine koydu. “O çocukla yalnız buluşman konusunda ne demiştin?”

Burnumun kenarını çimdikledim. “Biliyorum.”

“Hey.” Mateo’nun eli omzuma indi. Ne zaman yanıma gelmişti? “İyi misin?”

“Taylor ile konuşmam ve annesini aramam gerek. Sonra da annemi arayıp Lydia’yla konuşmasını söyleyeceğim.” Gerçi Blaze’in annesinin o çocuk üzerinde fazla kontrolü olduğundan şüpheliydim.

Cebimden telefonumu çıkardım. Taylor *tamam* demişti. “Gerçekten gittiğinden emin olur musun?” diye sordum Mateo’ya.

Başını salladı. “İyi iş çıkardın.”

“Teşekkürler.” Gözlerim doldu. Kardeşimden duyduğum gurur bir kırılma noktası olmamalıydı ama tüm bunlar çok

fazlaydı. Onu içime çekip besleyecek ya da taşıyacak ekstra gücüm yoktu.

Mateo omzumu sıktı, sonra Blaze'in pencerelerin önünden geçen yolunu takip ederek dışarı çıktı.

Gözlerimi kapatarak sakinleştirici bir nefes aldım. Yardımı olmadı. Azıcık bile.

Jasper'ın vücudundan gelen sıcaklık, onun kokusuyla aynı anda bana çarptı. Sonra parmak eklemleri yanağımı sıyırdı. "İyi misin?"

Gözlerimi kaçırarak, "Harikayım," diye yalan söyledim.

Beni kıran yüzündeki ifadeydi. Endişe. Korku.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü.

"İyi değilsin."

Daha fazla gözyaşı aktı, o kadar hızlıydı ki bir bulanıklığa dönüştü. "Uçuş yüzünden."

"Eloise."

"Yapma." Bir hıçkırık serbest kaldı. "Adımı öyle söyleme."

"Ne gibi?"

"Sanki senin karınmışım gibi." Sesim kalbimle birlikte çatladı. Çok fazlaydı. Bu çok fazlaydı. Savaşın gidişatı değişmişti ve ben kendi lanet duygularım tarafından katledilmek üzereydim.

Bu yüzden, iki gündür savaştığım çöküntü sonunda savaşını kazanırken, ağlamaları bastırmak, gözyaşlarını yakalamak için yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

"Hey." Jasper beni göğsüne doğru çekip kollarını sıkıca etrafıma sardı.

Kalbim onu itecek kadar güçlü değildi, bu yüzden göğsüne gömüldüm. Tişörtünü gözyaşlarımla ıslattım ve kalbimdeki kelimelerin serbestçe akmasına izin verdim.

“Bunun bir son olduğunu biliyorum. Sadece böyle hissetmeyi beklemiyordum. Ve bunu kavga ederek bitirmek istemiyorum.”

Bitmesini istemiyordum. Hepsi bu kadardı.

“Bu son değil.”

Bunu o kadar çok istiyordum ki, son olmadığını söylediğini hayal ettiğime yemin edebilirdim. Hayal gücüm bazı günler çok acımasız oluyordu ve bu da beni daha çok ağlatıyordu.

“Eloise, bana bak.” Jasper kollarını açarak yüzümü ellerinin arasına aldı. Kendimi toparlamam ve dinlemem için bana bir an verdi. “Boşanma evraklarını aldım.”

Ah. Kahretsin, bu acıtmıştı. “Avukatının gönderdiğini fark etmemiştim.”

“Benimki değil, meleğim. Senin avukatın.”

“Ah.” Sanırım o madde yapılacaklar listemden çıkmıştı.

“Onları çöpe attım.”

Beynim devam edemeyecek kadar bulanıktı. “Bekle. Öyle mi yaptın? Onlarda bir sorun varsa ya da-”

“Bu son değil.”

“Değil mi?”

“Hayır.” Başını salladı, gözleri benimkileri inceliyordu. “Sen benim *karımsın*.”

“Ama yüzüğünü bile takmıyorsun,” diye ağzımdan kaçırduğım anda gözyaşları yeniden gözlerimden döküldü. Birden çok şeyi aynı anda hissediyordum. Kafa karışıklığı.

Sevinç.

Her şey çok fazlaydı. Yüzümü Jasper’ın tişörtüne gömdüm ve ben ağlarken bana sarılmasına izin verdim. Zordu. Bu oluyor muydu? Gözyaşları yavaşladığında, hıçkırıklar ufak nefeslere dönüştüğünde, kokusunu uzun uzun içime çektim ve yüzümü göğsünden ayırdım. “Emin misin?”

“Karım olduğundan mı?” Dudakları saçlarıma değdi.
“Eminim.”

Bu rahatlama beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertecekti. Gömleğine yapıştım, sanki parmaklarımı kalbine doluyormuşum gibi ellerimin arasına aldım. Eğer gitmeye kalkarsa, onu Quincy’ye geri sürüklerdim.

Bana geri dönerdi.

“Bu son değil,” diye tekrarladım.

“Bu son değil.”

Dudaklarımdan bir kahkaha kaçtı. Göğsünden uzaklaşıp gözlerine baktım.

Yanlarında kırıksıklıklar vardı.

Beni öptü, dilini alt dudağımda gezdirdi. Hareketleri yavaştı, tadını çıkarıyordu. Bu sadece bir an sürdü, sonra ağzını benimkinin üzerine eğdi ve dudaklarımdan her köşesine sahip çıkarak derinlere daldı.

Fırtınanın bir kısmını dindirmek için bu öpücüğün yorgun ruhuma işlemesine izin verdim.

Sonunda onu bıraktığımda tişörtü sıırılsıklam olmuş ve kırışmıştı.

“Özür dilerim.”

Jasper çenemi kavrayıp başparmaklarıyla nemli yanaklarımı sildi. “Bununla ilgili bir sorunun var mı?”

Başımı salladım. Hiçbir sorunun yoktu.

“Arabada, biz kavga ederken bir şey söyledin.”

“Bunun hakkında konuşmak istemiyorum.” Bugün olmazdı. Bundan sonra olmazdı.

“Bunu konuşmalıyız. Şimdi.” Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. “Samantha’yı sevdiğimi söylemiştin.”

“Ah.” Konuşmak istediği şey bu muydu? Gerçekten mi? Bugün mü?

Pazartesi günü gerçekten tekrar yaşamak istemediğim pek çok şey söylemişim. Hepsi doğruydu, acımasız dürüstlüktü ama yine de tekrarlamak istemiyordum. Kemiklerimde hiç güç kalmamıştı.

“Samantha’yı sevmiyorum.” Yüzümü tekrar ellerinin arasına alarak gözlerimin onunkilere kilitlendiğinden emin oldu. “Onu gerçekten sevdim mi, emin değilim. Olması gerektiği gibi değildi.”

Nefesim kesildi.

Bu ne anlama geliyordu?

Ben daha düşüncemi tamamlayamadan lobinin kapısı açıldı ve Mateo içeri girdi. “Blaze ön tarafa park etmiş, arabasının kaputunda oturuyor.”

Tanrım. Keyfimi nasıl kaçıracağını çok iyi biliyordu.

“Tamam.” İçimi çektim. “Umarım pes eder ve gider.”

Beni tekrar göğsüne çekmek için yüzümü bırakırken, “O çocuktan hoşlanmıyorum,” dedi Jasper. “Önümüzdeki birkaç gün boyunca senin gölgen olduğumda şikâyet etmek yok.”

“Peki, evet, efendim.” Kollarım tutuşu yüzünden sıkışmıştı, bu yüzden ona her zamanki sahte selamımı veremedim.

Göğsü sessiz bir kahkahayla sarsıldı.

Gülümseyip ona yaslandım ve mutlu olduğum için tekrar ağlamaya başladım. “Özür dilerim. Sadece her şey üst üste geldi.”

Bana daha sıkı sarılarak, “Seninleyim,” diye mırıldandı. “Neye ihtiyacın var?”

Sana. “Biraz kestirmeye.”

Jasper elimi tutmak için beni bıraktı. Sonra beni bir kanepeye götürdü, baldırına şaplak atmadan önce bir kolçağa oturdu. “Hadi gel.”

“Çalışmam gerek.”

“Beş dakika ara ver,” dedi Mateo. “Resepsiyon ile ben ilgilenirim.”

“Emin misin?”

Göz kırptı, ardından Jasper ile beni yalnız bıraktı.

Jasper’a, kıvrılmayı çok sevdiğim kucağına baktım. Beş dakikanın zararı olmazdı, değil mi? Kucağına oturup göğsüne sokuldum ve vücudunun sıcaklığının beni bir battaniye gibi sarmasına izin verdim.

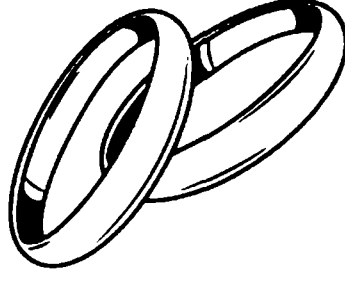
“Beş dakika.”

Alnımdan öptü. “Beş dakika.”

Saniyeler içinde uyuyakalmıştım.

Dakikalardan daha fazlasına ihtiyacım olduğunu bildiği için bana bir saat boyunca sarılmıştı. Uyandığımda Mateo hâlâ masadaydı.

Blaze’i ise hiçbir yerde görememiştim.

24. Bölüm

Jasper

Eloise hazır kahve fincanının kapağını açıp tezgâhtan çantasını aldı, ardından çoğu sabah yaptığı gibi tam bir daire çizdi. Aslında iki daire. Sağa doğru bir dönüş. Bir tur da sola.

“Bir şey unuttum,” dedi.

“Ne unuttuysan, sana sonra getiririm.”

“Tamam.” Bana yumuşak bir gülümseme verdi, bakışları çıplak göğsümde geziniyordu.

O duş alıp günlük kıyafetlerini giyerken ben yataktan kalkıp kahve yapmış, sadece bir eşofman giymekle yetinmiştim.

Bakışları bir süre karın kaslarımda oyalandıktan sonra gözlerinin mavilikleri adanın üzerinde duran ellerime kayd, sol elime kilitlenmişti. Gülümsemesi yavaşça kayboldu.

Yüzüğü arıyordu, değil mi?

Eloise bir hafta önce Blaze’i kovduğu otel lobisindeki o günden beri yüzük parmağıma daha fazla dikkat ediyordu. Ona

boşanma evraklarının çöpe gittiğini söylediğim günden beri. O anın stresi yüzünden yüzükten bahsetmişti.

Bunca zamandır onu mu arıyordu? Daha önce elime baktığını fark etmemiştim ama belki de İtalya'dan önce daha iyi saklamıştı. Ya da belki ben dikkat etmemiştim.

Fakat şimdi ortadaydı ve ikimizi de rahatsız ediyordu.

“Spor salonuna mı gidiyorsun?” diye sorarken bakışları kahve fincanına kaydı. Tekrar başını kaldırdığında gülümsemesi o güzel ihtişamıyla geri dönmüştü.

“Evet. Yarım saat içinde Foster ile buluşacağız.”

“Sonra görüşür müyüz?”

Başımı salladım. “Sana öğle yemeği getirmemi ister misin?”

“Evet, lütfen.” Köşeyi dönüp beni öpmek için parmak uçlarında yükseldi.

Eğilip onu kollarımın arasına aldım ve ağzımı onunkinin üzerine kapattım. Dillerimiz tembel, yavaş bir dansa karıştı, yanakları güzelce kızarana ve aletim altımdaki eşofmanı zorlayana dek öpüştük.

Başka bir sabah, o siyah pantolonu sıyrıp atacak ve onu tezgâhın üzerinde eğilmişken becerecektim. Fakat yoğun bir hafta geçirmişti ve işe gitmek istediğini biliyordum. Ben de yüzümü saçlarına gömmek, en sevdiğim kokuyu içime çekmek için bir dakika daha ona sarıldım.

Kollarını kaburgalarımın dolayıp arkamda kilitleyerek bana sarıldı. “Gitsem iyi olacak.”

Tutuşumu gevşeterek, “Evet,” diye mırıldandım. Alnına bir öpücük kondurarak onu dışarı kadar takip ettim ve verandada durup arabasına binişini, yolda giderken el sallayışını izledim.

Sabah havası ılıktı, hava tahmini yine sıcak bir temmuz gü-

nünü işaret ediyordu. Çam kokusu burnuma doldu. Uzaktan nehir akıyor ve kuşlar ağaçların arasından süzülürken cıvıldıyordu. Güneş ışınları dalların arasından süzülüyor, her şeyi sarı bir sabah ışığına boğuyordu.

Odaklanmamı sağlamalıydı. Montana'nın bu küçük köşesi, benim küçük köşem, bir huzur kaynağı hâline gelmişti. Bunun yerine elime bakıp iç çektim.

Eğer Eloise ona aldığım yüzüğü takmayı reddetseydi, bu beni rahatsız ederdi. Özellikle de şimdi, birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra.

Bana verdiği yüzük sadeydi. Klasikti. Kenarları parlatılmış, ortası mat, titanyum bir yüzüktü.

Sam'in yıllar önce bana verdiği yüzüğün aynısını seçmiş olma ihtimali neydi ki?

Yüzüğü bana verdiğinde, neredeyse şaka olduğunu düşünecektim. Eloise aynısı olduğunu asla bilemezdi ama birbirlerinin aynısıydılar.

Eloise'in aldığı yüzük bir süre üst kattaki çekmecemde, çoraplarımın altında gömülü kalmıştı. Eskisine bu kadar benzerken tekrar bir yüzük takmaya hazır değildim.

Samantha'nın yüzüğünü takmıştım.

Ayrıca, hiçbir anlamı yoktu.

Eloise için burada olmam daha anlamlı değil miydi? Beni kendi yüzük parmağına dolamış olması yeterli değil miydi?

Eloise Eden bana sahipti.

Onu seviyordum.

Onu varlığından bile haberdar olmadığım bir şekilde sevmiştim. Ruhumun derinliklerinde, ölümsüz bir aşk yeşermişti.

Ona nasıl hissettiğimi göstermem daha önemli değil miydi?

Her gün. Her gece. Pişirdiğim yemekten, vücuduna tapınma şeklime kadar.

Tanrı aşkına, ona sarılmıştım. Her gece üstümde uyumasına izin veriyordum, değil mi? Sadece bir yüzüktü.

Yüzük olsa da olmasa da ben ona aittim.

Ancak yüzüğe ihtiyacı vardı. O sembole ihtiyacı vardı. Bu yüzden bugün, yeniden ölçülendirilmesi için kuyumcuya bırakacaktım. Biraz dar gelmişti.

Verandadan ayrılp içeri girdim, eşofmanlarımı şort ve temiz bir tişörtle değiştirdim. Sonra da şehrin öbür ucundaki Foster'ın spor salonuna gittim.

“Selam.” Foster ringin ortasında oturmuş, kaslarını esnetiyordu.

“Selam.” Çenemi kaldırdım ve ona katılmadan önce ayak-kabılarımı çıkardım.

İplerin arasından geçmek beni her zaman heyecanlandırırdı. MMA dövüşleri bir kafeste yapıldı ama Foster, Vegas'ta yaşadığımız zamanlarda bile günlük antrenmanlarım hep boks ringinde yapmayı tercih etmişti. Ben de aynı şeyi hissediyordum.

Ringle ilgili bir şey, dört köşe, daha küçük boyut, beni rahatlatıyordu. Bu hayali duvarların ötesindeki her şeyi ve herkesi dışarıda bırakmamı sağlıyordu.

Karşısındaki koltuğa oturup rutin esneme hareketlerine başladığımda, “Nasıl gidiyor?” diye sordu

“İyi. Sen nasılsın?”

“İyi. Fakat bu sabah ilginç bir telefon aldım. Vegas'ta isim yapmış yeni bir çocuktan.” Foster'ın açıklamasına gerek yoktu. İkimiz de beni işe almaya çalışan çocuk olduğunu biliyorduk. “Bana, sana bir iş için geldiğini söyledi. Sen de onu geri çevirmişsin. Sanırım benim yüzümden kaldığını düşündü. Eloise'i bilmiyor olmalı.”

O görüşme için Vegas'a gittiğimde, Foster'ın çocukla, Eloise ve ben evlenmeden önce konuştuğuma inanmasına izin vermiştim. Vegas'a gidişim ciddi bir görüşmeden ziyade bir nezaket ziyaretiydi.

“Onu eğitebileceğimi söyledim. Sadece taşınması gerekiyordu.”

Foster sırtıttı. “Kalmana sevindim. Sen ve Eloise Vegas'a taşınmaya karar verseydiniz, Edenlar otoyolda bir barikat kurabilirdi.”

Kısık sesle güldüm.

Belki bir gün, eğer Eloise için sorun olmazsa, ona tüm hikâyeyi anlatırdım. Ona Vegas'ı anlatırdım. Eloise ve benim nasıl sahte bir anlaşma yaptığımızı.

Belki de anlatmazdım.

Bir yanımda, bu sırrın sadece bize ait olmasından hoşlanıyordu.

Foster'a, “Bir işe ihtiyacım var,” dedim. Paradan bahsetmiyordum. Mirasımla hayatımın sonuna kadar rahatça yaşayabilirdim. Yine de kendimi meşgul edecek bir şeye ihtiyacım vardı.

“Senin bir işin var.”

Ona düz bir bakış attım. “Emekli oldun.”

“Ve?” Omuz silkip ayağa kalktı. Sonra karnına vurdu. “Talia karın kaslarımı seviyor. Onları korumama yardım edebilirsin.”

Zıplayıp elimi uzattım. “Sadece arkadaş olarak antrenman yapsak nasıl olur?”

“Arkadaş olarak değil.” Elim sıkıldı. “Kardeş olarak.”

Kardeş. Biz kardeştik, değil mi? Foster ve ben, ben Eloise ile evlenmeden önce de kardeştik. Ancak bunun resmiyet kazanması hoşuma gitmişti. “Pekâlâ, işe koyulalım. Hadi baş-

layalım. Kadınını mutlu et.” Ayrıca bu benimkini de mutlu edecekti. Eloise kalçalarımın şeklini seviyordu.

Sonraki iki saati ringde idman yaparak geçirdik. İkimizin de kendimizi zorlamak için bir etkinliğe, bir şampiyonluk dövüşüne ihtiyacı yoktu. Antrenman yapıyorduk çünkü bu ikimizin de güvendiği bir çıkış yoluydu. Ter tişörtümü ıslattığında, bacaklarım ısınıp kaslarım gevşediğinde, Foster’la birlikte esnemek ve serinlemek için mindere döndük.

“Peki ne tür bir iş istiyorsun?” diye sordu.

“Biliyorsam ne olayım.” Quincy’de ne tür fırsatlar olduğundan bile emin değildim. “Şimdilik Eloise’in otelde biraz yardıma ihtiyacı var.”

Geçtiğimiz hafta Dört Temmuz kutlamaları çok yoğun geçmişti. Geçen hafta sonu düzenlenen rodeo, hoşlanacağımı düşünmediğim kadar eşsiz bir deneyimdi. Fakat sonunda harika vakit geçirmiştik. Eloise’in heyecanı bulaşıcıydı. Ailesi oradayken bile eğlenmiştim. Muhtemelen bir tarafta Foster, diğer tarafta Eloise ile sıramızın sonuna doğru oturduğum içindi.

Kutlamalardan sonra bile Quincy turist kaynıyordu. Otel tıka basa doluydu ve giriş çıkışlar arasındaki altı saatlik süre tam bir çılgınlıktı.

Eloise, katkıda bulunabilmem için bana kat hizmetleriyle endüstriyel çamaşır ve kurutma makinelerini çalıştırma konusunda hızlandırılmış bir kurs vermişti. Blaze’i kovmak onun için doğru bir karardı, özellikle de bana aslında yaptığından daha fazla işe neden olduğunu söylediğinden beri. Yine de hâlâ kadrosunda yarı zamanlı bir boşluk vardı ve ben de bu boşluğu doldurmaya çalışıyordum.

“Ona yardım etmen büyük incelik,” dedi Foster. “Talia bu-

nun Quincy'yi ya da oteli gördüğü en yoğun zaman olduğunu söyledi.”

“Memnuniyetle yardım ediyorum.” Gerçek buydu. Hiçbir zaman spot ışıklarına ihtiyaç duyan bir adam olmamıştım. Şu anda, Eloise'in parlaması için ne gerekiyorsa yapmaktan memnundum.

Bu benim görevim miydi? Hayatta hiçbir zaman büyük bir amacım varmış gibi hissetmemiştim. Başkalarının hayallerine ulaşmasına yardım etmekten memnun bir adamdım. Önce Foster. Sonra Eloise.

Bu, şimdilik kulağa iyi bir plan gibi geliyordu.

Ayağa kalkarken, “Otelden bahsetmişken,” dedim. “Eve gidip bir duş alsam iyi olacak. Sonra da şehir merkezine gidip neler olduğuna bakayım.”

“Sanırım daha sonra o tarafa gideceğiz.” Foster da ayağa kalktı ve beni ringin dışına kadar takip etti. “Talia bu akşam Knuckles'ta yemek yemek istiyor. Bize katılmak ister misiniz?”

İlk tepkim hayır demek oldu. Eloise'i yatağına kaçırmadan önce ona yemek pişirmek günümün en önemli olayı hâline gelmişti. Öte yandan onun çıkmak isteyip istemeyeceğini bilmiyordum. “Evet, belki. Olabilir. Eloise ile konuşayım.”

Foster başını salladı ve elini kaldırarak ben dışarı çıkarken el salladı.

Eve gidip aceleyle duş aldım, üzerime bir kot pantolonla siyah bir tişört geçirdim. Sonra çekmecedен yüzüğü aldım, Eloise ve benim için bir öğle yemeği hazırlamak üzere mutfağa gitmeden önce cebime soktum.

Tam çıkmak üzereyken bir şey beni durdurdu. Dönüp tezgâhlara baktım. Ben de mi bir şey unutmuştum?

“Hah.” Garipti. İçimde garip bir kıpırtı vardı, neredeyse korkuyor gibi hissediyordum.

Evin durgunluğunun içime işlemesini bekledim. Yanlış bir şey var mı diye kulak kabarttım; akan su ya da alışılmadık bir elektrik vızıltısı arıyordum. Fakat bungalov sessizdi. Normaldi.

Eloise’in unutkanlığı bulaşıcı olmalıydı. Bu duyguyu üzerimden atıp şehre doğru yola koyuldum.

Şehir merkezindeki tek açık park yeri The Eloise’in iki arkasındaki ara sokaktaydı. *Yukon*’u park ettim ve otele girmek yerine caddenin karşısına geçtim, Eden Coffee’de sıraya girmek için yan tarafa gitmeden önce kuyumcuya uğradım.

Lyla bütün hafta olduğu gibi çok yoğun görünüyordu ama gülümsemesi hiç bozulmamıştı. Eloise de öyle yapardı. Eğer bir ziyaretçi otelde kötü bir deneyim yaşarsa, bu karım yüzünden olmazdı.

“Selam.” Sıra bana geldiğinde Lyla derin bir nefes verdi. “Aman Tanrım, bugün dur durak bilmedi.”

“Bir şeye ihtiyacın var mı?”

“Hayır.” Başını iki yana salladı. “Ama sorduğun için teşekkürler. Sana ne getireyim?”

“Eloise için bir buzlu kahve.”

“Hemen geliyor.” Gülümseyip işe koyuldu. Lyla plastik *al-götür* bardağım tezgâhın üzerinden kaydırıldığı anda bir sonraki müşterisini selamladı.

Kalabalık kaldırımlara bakarak Main’e doğru ilerledim.

Otele yirmi adım kala, evde hissettiğim o garip duyguya kapıldım. Bir kıpırtı. İçimde bir çukur oluşuyordu. Gözlerin üzerimde olduğunu hissederek etrafıma bakındım ama her yerde insanlar vardı ve aralarında tanıdık bir yüz yoktu.

Lanet olası çocuk. Blaze. Beni otele yakın tutan sadece Eloise'in yoğun iş yükü değildi. O çocuktuktu.

Eloise'in geçen hafta kovduğu günden beri kimse onu görmemişti. Anne'e göre Blaze'in annesi kovulduğu için çok üzül-müş ve onu ömür boyu cezalandırmıştı.

Yine de Blaze'e güvenmiyordum. Taylor'a olan takıntısından hoşlanmamıştım. Ayrıca, karıma attığı bakış da bana kendimi hiç iyi hissettirmiyordu.

Ben lobiye girdiğimde Eloise bankoda oturuyordu. Parmak-ları klavyesinin üzerinde uçuşuyordu, gözleri konsantrasyonla kısılmıştı ama başını kaldırıp beni gördüğünde yüzünde beliren gülümseme tüm endişelerini yok etti.

Tek bir bakışıyla kendimi anında iyi hissettim.

"Bana kahve almışsın." Elini kalbine bastırdı. "Gelmiş geçmiş en iyi koca."

Güldüm ve kahvesiyle öğle yemeğini masasındaki boş fin-canın yanına koydum. Sonra yanağına bir öpücük kondurmak için eğildim. "Sabahın nasıl geçti?"

"İyiymiş. Foster nasıldı?"

"İyiymiş."

Gözlerini vücudumda gezdirdi. "Kan yok mu? Herhangi bir çürük?"

"Bugün yok."

"O zaman Foster yaşayacak."

Sadece Eloise, kocasına yumruk atmaya cüret ettiği için Demir Yumruk Foster Madden'a karşı koyabilirdi.

Kahretsin, onu seviyordum. Her geçen gün daha da çok.

"Bu akşam yemeğe ne dersin?" diye sordum.

"Her akşam yemek yemiyor muyuz?"

“Ukala şey.” Kaburgalarını gıdıkladığımda bir çığlık attı. “Akşam yemeğine çıkmaya ne dersin?”

Eloise’in çenesi düştü. “Jasper Vale, bana çıkma mı teklif ediyorsun?”

“Sen benim karımsın. Belki de bir randevuya çıkmamızın zamanı gelmiştir.”

Gözleri yumuşadı. “Tekrar söyle.”

“Benimle yemeğe çıkar mısın?”

“O kısmı değil. Bana tekrar karım de.”

“Karım.”

Eloise elini yanağıma koydu ve bir öpücük daha almak için eğildi. “Şu yemek...”

“Knuckles olur mu?”

“Ya da... ailem bizi çiftliğe davet etti.” Gerildi, muhtemelen anında reddetmemi bekliyordu.

Dilimin ucuna kadar gelmişti ama duygularını incitmek istemediğim için kendimi tuttum. “Biz... hakkında konuşmadık, biliyorsun,” dedi. Kavgadan bahsediyordu. “Söylediğin her şeyi düşündüm. Birçok geçerli noktaya değindin. Ve seni anlıyorum. Ama bebeğim, senin ailen herbat. Benimkiler değil.”

Bir kaşımı kaldırdım. Ailem konusunda haklıydı. Peki ya kendi ailesi?

“Mükemmel değiller.” Eloise ellerini kaldırdı, muhtemelen ne düşündüğümü çok iyi biliyordu. “Öyle olduklarını iddia etmiyorlar. Ama beni seviyorlar.”

Edenlarla ortak noktamız buydu.

Sikeyim. Onlarla nasıl yaşayacağımı bulmam gerekecekti, değil mi? Onu aramızda seçim yapmak zorunda bırakamazdım.

“Bu kadar zor mu?” Elini göğsüme koydu. “Ailem için kalbinin kilidini açmak?”

Bu kadın...

Gerçekten anlamıyordu, değil mi?

Kalbimdeki bu hayali kilidin anahtarı bende değildi.

Haftalar önce ona vermiştim.

“Tamam. Çiftliğe yemeğe gide...”

Eloise kendini kollarıma bıraktı, o kadar hızlı hareket etmişti ki neredeyse onu yakalayamayacaktım.

Neredeyse.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandı boynuma karşı.

“İçinden geldiği gibi söyle, El.”

Kıkırdadı, ne demek istediğimi anlıyordu. Dudakları benimkileri buldu ve istediğim teşekkürü aldım.

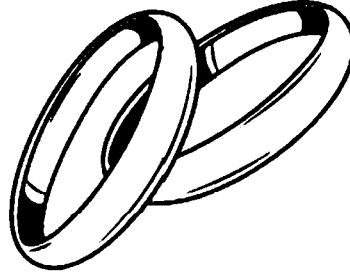
Alt dudağını emdiğim sırada dışarıdan gelen bir farkındalık beni geri çekti. Aynı his tenimin altına sızarak ensemdeki tüylerin ürpermesine neden oldu.

Bakışlarımı pencerelere doğru takip etti. “Ne oldu?”

Camın ardında güneş ışığı ve gülümsemelerden başka bir şey yoktu.

“Hiçbir şey.” Hissettiklerimi silkeledim, sonra da dudağının kenarını öptüm. “Bana bir iş ver.”

Bana o sevimli sahte selamını verdi. “Peki, evet, efendim.”

25. Bölüm

Eloise

Jasper yüzüstü uyuyordu, bir dizini kaldırmış, yastığına sarılmıştı. Bu sabah duş almak için yataktan çıktığımda da tam olarak böyle görünüyordu. Yorgan kıcını zar zor örtüyor, poposundaki gamzeleri ve sırtındaki kasları ortaya çıkarıyordu.

Onu uyurken izlemek göğsüme bir sıcaklık yaymıştı. Bunun gerçekten olduğuna inanmak hâlâ zordu. O benimdi.

Kıyafetlerimi çıkarıp onun çıplak bedenine sarılmak istesem de iş beni bekliyordu. Bu yüzden yatak odasına doğru ilerledim, ayaklarım yatağın altındaki halıya batıyordu. Sonra alnındaki saçları taradım.

“Hoşça kal, bebeğim,” diye fısıldadım.

Gözleri kapalı kaldı ama bir kolunu uzattı, körlemesine bana uzandı. Eli gömleğime değdiğinde, beni daha yakına çekmek için elini yumruk yaptı. Öpücük için sessiz bir istek.

Jasper’ı okumayı, konuşmadığında bile onu duymayı öğreniyordum.

Ben de sakallı yanağını öptüm.

Seni seviyorum.

Bunu yüksek sesle söylememek her geçen gün daha da zorlaşıyordu. Dün gece, çiftlikteki akşam yemeğinden sonra, çabalamasıyla o kadar gurur duymuştum ki neredeyse eve dönerken söyleyecektim.

Neden söylememiştim? Neden kendimi tutuyordum? Önce Jasper'ın söylemesini istediğim için mi? Hâlâ aptal bir alyans takmadığı için mi?

Kaç kişi Jasper'a onu sevdiğini söylemişti?

Yeterince kişinin söylemediği kesindi. Beklediğim için kendimden utanmalıyım.

“Seni seviyorum.”

Jasper'ın gözleri kocaman oldu. O koyu renk gözbebeklerinde sayısız duygu uçuştı. Mutluluk. Tereddüt. Pişmanlık.

Buna karşılık vermeye hazır değildi. Seni seviyorum dediği tek kişi Samantha'ysa, korktuğu için onu suçlayamazdım.

Sorun değildi. Ben beklerdim.

Jasper Vale için ömrümün sonuna kadar beklerdim.

Alnındaki saçları tekrar taradım, sonra şakağını öptüm. “Gitmem gerek. Sonra görüşürüz.”

“El, ben...” Sertçe yutkundu, âdemelması kıpırdayıp duruyordu. Gömleğimi kavrayan yumruğu sıkılaştı.

“Biliyorum, Jas.”

Ailesinin ona aşk hakkında hiçbir şey öğretmediğini biliyordum. Samantha'nın aşk versiyonunun koşullarla, manipülasyonlarla ve sınırlarla birlikte geldiğini biliyordum.

Benimki öyle değildi. Bunu anlayacaktı. Ona yeterince anlatırsam, gerçek aşkın neye benzediğini öğrenecekti. Bu yüzden ayağa kalktım, yatak odasını geçtim ve bu kelimelerin

içine işlemesi için ona zaman tanıdım. Onları hissetmesi için. Eğer yeterince söylersem, o kadar da korkunç olmadıklarını anlayacaktı.

Bungalovdan çıkarken kemiklerime bir hafiflik yerleşti. Kasabaya doğru yol alırken zihnimdeki yapılacaklar listesi yeniden karıştı ve en tepede yeni bir maddeye yer açıldı.

Soyadımı değiştir.

“Eloise Vale.”

Evet, kulağa hoş geliyordu.

Otelin arkasındaki park yerine girdiğimde Knox yanıma park etti.

Kamyonetinden inerken, “Günaydın,” dedi.

“Merhaba.” Kardeşimin yanma geçip onu içeri kadar takip ettim. Normalde Knox mutfak hazırlığına başlamak için şafaktan önce gelirdi. “Bugün geç mi başladın?”

“Çocuklar kötü bir gece geçirdi.”

“Üzüldüm.”

“Üzülme. Ben üzülmedim.” Kolunu omuzlarıma doladı. Knox, Memphis ve oğullarıyla vakit geçirmek için on yıl boyunca uykusuz kalabilirdi. “Dün akşam yemeği eğleneliydi.”

“Evet.” Eğlence biraz abartılı olabilirdi ama Jasper’ın çiftliğe ilk gelişinden kat kat daha iyiydi.

Dün gece herkes annelere gelememişti. Griffin ve Winn evde kalmışlardı çünkü Emma kendini iyi hissetmiyordu. Lyla uzun saatler boyunca yorulduğu için dışarı çıkmak istememişti. Foster ve Talia birlikte bir randevuya gitmişlerdi, bu yüzden sadece benim ailem, Mateo ve Knox’un ailesi vardı.

Daha sessizdi ama Jasper da sohbe katılmıştı. Daha çok Memphis ile konuşmuş, ikisi de Doğu Yakası’nda büyümek-

le ilgili hikâyeler anlatmıştı. Babam Foster’la nasıl tanıştığını sorduğunda, lisede dövüş sanatlarına nasıl başladığı da dahil olmak üzere tüm hikâyelerini paylaşmıştı. Her ne kadar Blaze meselesi yüzünden hâlâ sinirli olduğunu bilsem de, anneme karşı kibardı.

Jasper çoğunlukla kendisiyle konuşulduğunda konuşurdu. O, böyle biriydi. Daha önce eve getirdiğim ya da çıktığım erkeklerden farklıydı. Ailem bunu öğrenecekti. Benim gibi onlar da onun sessiz işaretlerini okumayı öğreneceklerdi.

Knox ile otelin içinde yürüdük. Knuckles’ın kapısına vardığımızda, o mutfağına çekilirken ben de gece görevlisini rahatlatmak için resepsiyona yöneldim.

Sabah, çıkışlar ve kat hizmetleri görevleriyle dolu bir bulanıklık içinde geçti. Saat on birde kendimi dört kilometre koşmuş gibi hissediyordum.

Lobinin kapıları açılıp Jasper içeri girdiğinde Kaliforniya’dan gelen bir çiftin çıkış işlemlerini henüz bitirmiştim.

Ağzım sulandı.

Yine o beyzbol şapkasını takmış, beyaz bir tişörtle kargo şortu giymişti. Şapkanın altındaki saçlarının uçları kıvrılmış ve nemliydi çünkü muhtemelen duş almak için eve gitmeden önce spor salonuna gitmişti.

“Vay canına,” diye fısıldadım. Cidden, kocam acayip derecede ateşliydi.

Masanın etrafında dönerken dudaklarının bir köşesi yukarı kalktı. “Merhaba, meleğim.”

“O şapkanın içinde seni gerçekten seviyorum.”

Eğildi, dudaklarını alnıma değdirdi. “Senin için sonra yine takarım.” *Ve başka bir şey olmayacaktı.*

Bu söz omurgamdan aşağı bir ürperti yayılmasına neden oldu. “Evet, lütfen.”

Jasper masaya yaslanıp gözlerini lobide gezdirdi.

Belki de bu sabahtan sonra garip olmalıydı ama değildi. Muhtemelen ona nasıl hissettiğimi söylediğim için pişman olmadığımındandı.

“Sabah nasıl geçiyor?” diye sordu.

“Meşgul.” Koltuğuma yığıldım. “Ama herkes giriş yaptı, bu yüzden nefes alabiliyorum.”

“Nasıl yardımcı olabilirim?”

“Lobi çok dağınık.” Şöminenin yanındaki masanın üzerinde buruşmuş bir peçete vardı. Dergiler her yere dağılmıştı ve sandalyeler yamuktu çünkü bu sabah bir çift orada otururken yerlerini değiştirmişti.

“Ben hallederim,” dedi.

“Senin yapmana gerek yok.”

Omuz silkti. “Başka bir şey yapmıyorum.”

“Vegas’taki dövüşçüyle ilgili ne karar verdiğini bana hiç söylemedin. Neye karar verdin?”

Haftalardır ona o görüşmeyi sormaktan korkuyordum. Bu yüzden bu konuyu görmezden gelmiş ve yoğun programımın korkularımı gölgelemesine izin vermiştim. Ancak geçen hafta çok şey değişmişti ve bu sabahtan sonra, vereceği cevap hakkında oldukça iyi bir fikrim varken sormak artık o kadar da korkutucu gelmiyordu.

“Onu eğiteceğimi söyledim.”

Bir dakika, ne demişti? Beklediğim cevap bu değildi. O işi gerçekten kabul etmiş miydi? Bu, zamanının bir kısmını Nevada’da geçireceği anlamına mı geliyordu? “Ah.”

“Ama Montana’ya taşınmak zorunda kalacak.”

Sırıttığında, ciğerlerimdeki hava boşaldı.

“Pislik.” Parmağımla kaburgasım dürttüm.

Jasper sırtıttı. “Eninde sonunda yapacak bir şeyler bulmam gerekecek. Şimdilik buralarda yardım edeceğim. Sorun yok, değil mi?”

“Hiç yok.” Başımı salladım. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim.” Yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra masanın etrafında dönerek lobiyi düzeltmeye gitti. Bilgisayarım gelen bir e-postayla çınladı ama onu görmezden geldim, bir dakikalığına Jasper’ı izlemekle yetindim.

Lobinin kapısı açıldı ve bakışlarımı Jasper’ın kışından ayırmak zorunda kaldım.

Winn içeri girdi, sarılmak için masaya gelmeden önce Jasper’a el salladı. “Merhaba.”

“Selam. Ne yapıyorsun?”

“İhtiyar ile öğle yemeği yemeye geldim.”

Büyükbabası Covie, Quincy’nin eski belediye başkanıydı ve Knuckles’ın müdavimlerindendi.

“Bugün çalışıyor musun?” Rozetine ve belindeki silah kılıfına baktım.

“Evet. Kalan işleri halletmem gerekiyor.”

Asansörün kapıları açılıp iki misafir içeri girerken, “Benim de,” dedim.

Winn yolumdan çekilerek, “Ben seni işinle baş başa bırakayım,” dedi.

Misafirlerin bir yürüyüş parkuru tavsiyesine ihtiyacı vardı. Ben de sakladığım çekmecedен bölge haritalarından birini aldım, bankonun üzerine yaydım ve en çok tavsiye ettiğim birkaç noktayı daire içine aldım.

Ellerinde haritayla dışarıya, yaz güneşinin altına çıktılar.

Ben misafirlerle konuşurken Covie içeri girmişti. O ve Winn, muhtemelen öğle yemeği için gelmiş olan yerel bir adamla sohbet ediyorlardı.

Sarkık şapkalı bir kadın odanın diğer ucunda telefonla konuşuyordu. Bu onun The Eloise'de ilk kalışıydı ama gelecek yaz için şimdiden bir oda ayırtmıştı.

Havayı içime çekerken parmak uçlarım masanın üzerinde geziniyor, lobinin kokusunu içime çekiyordum. Kapı her açıldığında içeriye dolan güneş ışığı ve temiz havanın kokusunu alıyordum.

Tapuda kimin adı olursa olsun, bu otel her zaman benim olacaktı. Tıpkı boş kahve bardağını çöpe atan adam gibi.

Belki de Jasper ile evli kalmamın nedeni bu otel değildi. İtalya'daki o düğüne gitmek için de değildi. Belki de Jasper'la kalmamın nedeni, Vegas'tayken onda bir şeyler görmüş olmamdı.

Kalbimde yankılanan bir şeydi bu ve henüz onu görememiş olsam da gitmesine izin veremezdim.

Winn ve Covie, Jasper'a doğru yürüdüler, Winn de tanışma faslını başlattı.

Kapılar açıldı ve Frannie Jones ile Clarissa Fitzgerald içeri girdi. Onları yıllardır tanıyordum. Mateo'dan bir yaş küçüklerdi ve ikisi de lisedeyken ona âşık olmuşlardı.

Geçtiğimiz birkaç yıl boyunca onları ara sıra karşılaşmak dışında pek görmemiştim. Fakat şimdi Mateo'nun dönüş haberi yayıldığına göre, muhtemelen The Eloise'e daha sık uğrayacaklar ve tıpkı lisedeki gibi onun dikkatini çekmeyi umacaklardı.

Clarissa kardeşimi bulmak için lobiye taradı ama gözleri Jasper'a takılınca bir an duraksadı. Yanakları kızardı ve Fran'ın kulağına bir şeyler fısıldamak için eğildi.

Sonra Fran'ın bakışları da doğrudan Jasper'a yöneldi.

Gözlerimi devirdim ve onlar yaklaşırken bankonun etrafında döndüm.

"Selam, Eloise." Fran beni kucakladı.

Clarissa, Winn ve Covie ile konuşan Jasper'a bakmaya devam ediyordu.

"Selam," dedim. "Bugün ne yapıyorsunuz?"

"Knuckles'ta öğle yemeği yiyeceğiz."

"Eğlenceli. Selam, Clarissa."

Gözlerini Jasper'ın yüzünden ayırdı. "Merhaba. Kim o?"

"Kocam."

Gözlerini kırıştırdı ve söylediklerim kafasına yerleşince gözleri büyüdü. "Evlendiğini duydum. Ben sadece... sizi kasabada hiç görmedim."

"Evet, bu o."

Clarissa abartılı bir şekilde kaş çattı. "Yakalandım. Özür dilerim."

"Sorun değil." Güldüm ve geçiştirdim. "Ben de gözlerimi ondan alamıyorum."

"Ben kendimi daha da utandırmadan biz yemeğe gidelim." Clarissa kolunu Fran'inkine doladı ve birlikte restorana doğru gittiler.

Masanın yanından geçip Covie'ye merhaba demek üzereydim ki Jasper'ın Winn'in yanından hızla koştuğunu gördüm.

Yüzü sert, gözleri... çılgıncaydı.

Donakaldım.

Zaman yavaşladı.

Jasper koştu, lobiyi koşarak geçerken vücudu bir patlamaya dönüşmüş gibiydi. Arkasında Winn silahına uzanıyordu.

Neden silahına uzanıyordu?

Kalbim yerinden fırlarken gözlerim onunkilerle aynı yöne baktı ve orada, baktığı yerde Blaze vardı.

Bir anda her şey yerine oturdu.

Jasper'ın korkusu.

Winn'in *bırak* diye bağırması.

Blaze'in kaldırıp bana doğrulttuğu tabanca.

Bir an kendi ayaklarımın üzerinde duruyordum.

Ardından, kaosun kucağına düştüm.

Vücudum yere çarptı, rüzgâr ciğerlerimden tamamen söküldü.

Silah sesleri lobiyi doldurdu. Gürültü; çığlıkları ve bağırışları bastırarak kadar yüksekti.

Sonra sessizlik.

Öyle korkutucu bir sessizlikti ki içim ürperdi.

Jasper'ın vücudu benimkini örttü. Bana o kadar sert çarpmıştı ki bankonun arkasına uçmuş, kayarak durmuştuk.

Omzuma bir sıcaklık yayıldı. Islak bir sıcaklık.

Kan.

“Jasper,” diye fısıldadım, damarlarıma buz dolmuş gibiydi.

Hareket etmedi. Vücudu sertti ve benimkine karşı o kadar ağırdı ki nefes almakta zorlanıyordum.

Bankonun arkasında insanlar bağırıyordu. Ayak sesleri yere vuruyordu ama ben her şeyi bastırdım, ileri geri kayarak Jasper'ı yerinden oynatmaya çalıştım. Neden hareket etmiyordu?

“Jasper.” Sesim panik içindeydi. Boynumun uzanabildiği yere kadar eğildim ve neresinin acıdığını görmeye çalıştım.

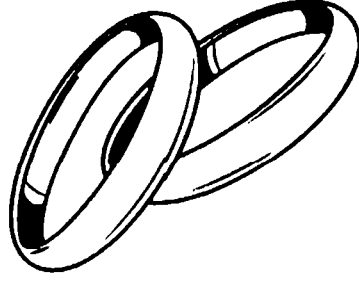
Kırmızı; tişörtünün beyaz pamuğuna, omzunun her tarafına yayılmıştı. “Jasper.”

Ne hareket etti ne de nefes aldı.

Bakışlarım yanımda yere bastırıldığı eline takıldı.

Sol eline.

Parmağında, haftalar önce ona verdiğim evlilik yüzüğü vardı.

26. Bölüm

Jasper

Beş el ateş edildi.

Eloise'i yere yatırdığımda beş el silah sesi duymuştum. Sonra hiçbir şey olmadı. Uzun bir an boyunca kimseden çıt çıkmadı.

Fakat bankonun arkasındaki insanlar hareket ediyordu. Ayak sesleri. Ağlamalar. Çığlıklar. Kapılar açılmıştı ve insanlar dışarıda bağırıyor, yardım istiyorlardı.

"Jasper." Eloise altımda kıvranarak beni sarstı.

Kımıldamadım.

Blaze hâlâ dışarıda mıydı? Eloise'i almaya gelmek için bankonun etrafından dolaşması ne kadar sürerdi? Bir yanım risk almak istiyordu. Etrafa bakmak ve onu bu otelden çıkarmanın bir yolu olup olmadığını görmek. Ancak bedenimin onunkini korumaya yeteceğini umarak, onun üzerinde büzülüp kaldım.

"Jasper," diye kulağıma bağırdı.

Onu eziyordum ama hareket etmedim.

"Winn!" Eloise bağırdı.

Onu tutuşum daha da sıkılaştı, bedenim sanki onu cebime sokmaya çalışıyormuşum gibi onun etrafında şekillendi.

Hareketim üzerine Eloise sustu. “Jas? Aman Tanrım. Kana-man var. Hareket etmelisin. Ayağa kalkmalısın. Sana yardım getirmeliyim.”

Kanama mı? Acıyı bir an sonra fark ettim. Omzumdaki yanma. Gömleğimi ıslatan kan.

Lanet olsun.

O orospu çocuğu Eloise’i öldürmeye çalışmıştı.

Omzumdaki çığlığı duymazdan gelerek kendimi yukarı ittim. Dünya baş aşağı dönmüştü ve kendini tekrar düzeltene kadar dönmeye devam etti.

“Yaralandın mı?” Tezgâhın arkasında güvende olduğum için sağlam kolumu kullanarak vücudunun her santimini kontrol etmeye başladım.

Eloise dizlerinin üzerine çöktü, elleri kana gitti. Mavi gözleri doldu. “Aman Tanrım. Omzun. Winn!”

Bir an sonra Winn bankonun etrafında döndü, silahı elindeydi. “Blaze?” diye sordum.

Winn başını salladı, ifadesi sert ama acımasızdı. O, görevi için eğitilen bir polisti. Duygularını bastırmak ve başkalarına yardım etmek konusunda ustaydı.

“Üzerine baskı uygula, Eloise.” Winn’in sesi sakın ama sertti. “Ambulans gelene kadar üzerine bastırmaya devam et.”

Eloise başını salladı, ellerini omzumdaki deliklere bastırırken gözyaşları yüzünden aşağı süzölmeye başlamıştı. Bir taraf kurşunun girdiği yer, diğeri de kurşunun çıktığı yerdı.

Tısladım, acı zihnimin kenarlarını bulanıklaştırmaya başlamıştı. “İyi misin?”

“Seni vurdu.” Sesi titriyordu. “Seni vurdu.”

Ancak onu vurmamıştı.

Bankoya yaslandım, vücudumun yavaş yavaş şoka girmeye başladığım hissedebiliyordum.

Eloise iyiydi. O iyiydi.

Onu bugün kaybetseydim, yeterince hızlı olmasaydım...

Kahretsin, onu kaybedebilirdim.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadım.

Dudaklarından bir hıçkırık kaçtı. Elleri omzumu o kadar sert kavradı ki irkildim ama gözyaşları yüzünden akarken fark etmedi. “Bunu neden yaptın?”

Kolumu kaldırmaya çalıştım fakat işe yaramadı.

Neden işe yaramamıştı?

Ah, evet. O orospu çocuğu beni vurmuştu. Blaze ölmüş müydü?

“Jasper, bana bak.” Eloise yüzüme o kadar yaklaştı ki gözlerim şaşış oldu. “Yanımda kal.”

“Başka nerede olabilirim ki?”

Alnını alnıma bastırdı, sonra dudaklarımı öptü, tuzlu gözyaşları dudaklarımda kaldı. “Seni seviyorum. Gözlerini kapatma.”

“Tamam,” diye mırıldanıp gözlerimi kapattım. Vücudum şoka giriyordu. Adrenalin. Kan. “Seni seviyorum, El.”

Dünya bir görünüp bir kayboluyordu. Acil tıp teknisyenleri. Bir ambulans. Hastane önlüğünü giyen Talia. Acı.

Vurulmak çok acıtmıştı. Her şey bulanıklaştı.

Eloise dışında hiçbir şey göremiyordum.

Ta ki bir hastane yatağına yatana ve sonunda gözlerimi kapatmama izin verene kadar.

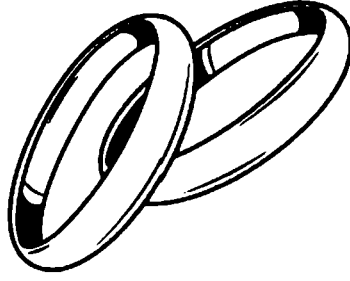
Dakikalar ya da saatler sonra uyandığımda, pencerelerin

ötesine karanlık çökmüştü ve karım, daracık yatakta yanımda uyuyordu.

Bana sarılmıştı.

Gözlerimi kapattım.

Ve onu kendime çektim.

27. Bölüm

Jasper

Eloise bir elini kaldırarak çatı katına geçmemi engelledi. Bakışları benimle hedefim arasında gidip geldi.

Yatak.

“Sakın buna cüret etme.”

“Ben iyiyim.” Bir adım attım, ben duştayken özenle hazırladığı örtüleri çekiştirmeye hazırdım.

“Jasper,” diye uyardı. “İyi değilsin. Vuruldun.”

“İki hafta önce.”

Dudakları ince bir çizgi hâlinde büzüldü.

Bir adım daha attım.

“Ciddiyim. Seninle seks yapmayacağım. Yaralısın.”

“Değilim.”

Bakışlarımız son iki gündür yaşadığımız aynı açmazda kilitlendi.

Bu hafta başındaki kontrolümde Talia bana hafif aktiviteler için izin vermişti. Görünüşe göre Eloise seksi çok yorucu buluyordu.

Şimdiye kadar, girişimlerimi engellemesine izin vermiştim fakat buraya kadardı. Vücudum ağrıyordu ve bunun omzumla hiçbir ilgisi yoktu.

İki uzun adımla aramızdaki mesafeyi kapattım ve sağlam kolumu omuzlarına dolayarak onu kaçamadan kısırdım.

Karşı çıkmaya hazır bir şekilde dudakları aralık duruyordu.

Dudaklarımı onunkilere yapıştırıp dilimi içeri kaydırarak itiraz etmesini engelledim. Dilimi ağzının içinde bir kez gezdirmemle erimesi bir oldu. Öpücüğün içine gömüldü, kolları belime dolanmadan önce dili benimkine karşı çırpındı.

Sonunda. Dudakları şişene, yanaklarına o güzel kızarıklık gelene kadar onu öptüm. Daha sonra onu bıraktığımda, alnımı onunkine dayadım.

“Gördün mü? Ben iyiyim.”

“Vuruldun.”

“Ama sen vurulmadın.”

Kendini bana doğru bıraktı, uzun bir nefes çekerken göğsüme gömüldü.

“Karımı becermeyi özledim.”

“Ben de seni özledim. Ama geç kalacağız.”

Hırladım. “Hızlı olacağız.” İki hafta boyunca onunla birlikte olmadıktan sonra, dayanma şansım yoktu.

“Bu gece,” diye söz verdi. “Döndüğümüzde benimle istediğin gibi sevişebilirsin. Sakin olacağına söz verdiğin sürece.”

“Bana uyar. Bütün işi sen yapabilirsin.”

İki dayanılmaz hafta olmuştu ve Eloise ile seks yapmak için yanıp tutuşuyordum. O fiziksel bağa ihtiyacım vardı. İyi olduğumuzu, yaşadığımızı hatırlatacak bir şeye.

Alnımı onunkine yaklaştırdım, Blaze'in görüntüsü zihnim-

de yanıp sönüyordu. Yüzü asla unutamayacağım bir yüzdü. İki haftadır onu kâbuslarımda görüyordum. O rüyalarda, zamanında yetişememiştim. Panik içinde uyanıyordum. Sonra onun bana sarılmış, mışıl mışıl uyuduğunu hissediyordum.

Belki bir gün Foster’a rüyalarımın bahsederdim. Onları birine itiraf ederdim. Her ne kadar Eloise benim güvenli sığınacağım hâline gelmiş olsa da bu ondan saklayacağım bir hikâyeydi. Vurulma olayından sonra savaşması gereken kendi şeytanları vardı.

“Seni seviyorum,” diye mırıldandı.

“Ben de seni seviyorum.”

Bunu duymak da söylemek de benim için hâlâ alışılmış bir şey değildi. Yine de her seferinde, bu kelimeler biraz daha derine işliyordu. Aklımda takılı kalmışlardı. Yaşlanıp saçlarımız ağardığında, kemiklerime dövme gibi işlenmiş olacaktı.

Çatı katının ortasında birlikte durduk, birkaç dakika birbirimize sıkıca sarıldık. Sonra yavaşça uzaklaştı. “Gitsek iyi olacak.”

“Pekâlâ.” Saçlarını öpüp onu aşağıya kadar takip ettim.

Eloise anahtarlarını ve mutfaktaki, daha önce hazırladığımız sebze tepsisini aldıktan sonra dışarı çıkıp arabasına bindik.

Son iki haftadır gözümün önünden sadece dakikalar sürece kadar ayrılmıştı.

Onun dışında ayrılmaz bir ikiliydik.

Bu akşam çiftlikte yemeğe gitmek istediği için ben yolcu koltuğunda oturuyordum. Pek aldırış etmiyordum.

Geçtiğimiz iki hafta boyunca Edenslar birbirlerine kenetlenmişlerdi.

Talia vurulma olayından sonra birkaç gün hastanede kalma-

mı, yaramın iyileşmeye başlamasını ve herhangi bir enfeksiyon belirtisi olup olmadığı kontrol etmek istemişti. Eloise tüm bu süre boyunca odamda kamp kurmuştu. Ailesi bize temiz kıyafetler, yiyecek ve ihtiyacımız olan diğer her şeyi getirmişti.

Anne, bungalova döndüğümüzden beri her gün bizi ziyaret ediyordu. Kendisine ev işleri, çamaşır yıkama, temizlik ve yemek yapma gibi işleri görev edinmişti. Eloise, annesinin yardımına ihtiyacı olmadığı konusunda ısrar etmişti ama Anne onu dinlememişti. Şahsen ben yemek pişirdiği için minnettardım. Eloise beni mutfağa sokmazdı ve ben de fıstık ezmesiyle reçeli hiç sevmezdim.

Harrison dün Anne'in peşine takılmış ve bize beş yıl yetecek kadar odun getirmişti. Sonra da odunları kulübenin dışına yığmıştı.

Eloise'in kardeşleri ise... bizi soru yağmuruna tutmuştu.

Hastaneden çıktıktan sonra ziyaretlerinin duracağını düşünmüştüm. Aksine, daha da kötüleşmişti.

Bugün ilk kez bir misafirimiz yoktu. Bunun nedeni de hepimizin çiftlikte toplanacak olmasıydı.

Knox ve Lyla bize bir ay yetecek kadar yiyecek getirmişti. Talia ve Foster günde en az iki kez geliyordu. Griffin her sabah ve Winn de her akşam bize uğruyordu. Mateo en seyrek gelen ziyaretçimizdi ama bunun nedeni oteldeki görevini devralmış olmasıydı. Uğramak yerine iki saatte bir Eloise'i arıyor, sorular soruyor ve onu da işin içine katıyordu.

Vurulma olayından beri otele gitmemiştik.

Onun da sırası gelecekti. Sadece daha zamanı vardı.

Eloise hazır değildi. Ben de hazır değildim.

Şimdilik otel emin ellerdeydi ve Eloise dönmeye hazır olduğunda onun yanında olacaktım.

Eğer dönmeye karar verirse.

Blaze'in onun mutluluğunu o binadan çalmış olma ihtimali vardı. O gün üç el ateş etmişti. İkisi ıskalamıştı. Üçüncüsü omzumu delip geçmişti.

Duyduğum dördüncü ve beşinci atışlar Winn'e aitti. Blaze'i tam kalbinden vurmuştu.

Winslow Eden için minnettar olmadığım bir gün bile geçmeyecekti. Hayat kurtarmıştı. Eloise'i kurtarmıştı. Eğer o orada olmasaydı, Blaze'in öldürme niyetiyle geldiğine dair aklımda en ufak bir şüphe yoktu.

Vurulma olayından bir hafta sonra Winn, bize o gün olanları anlatmak için gelmişti. Bütün hikâyeyi ondan dinlemiştik.

Teknik olarak soruşturma hâlâ devam ediyordu ama Winn şu anda sadece belgeleme aşamasında olduğunu söylemişti. Blaze'in bilgisayarını aramışlar ve bazı gizli video hesapları bulmuşlardı. Hayvanları öldürürken kendini kaydetmiş. Komşusunun yavru köpeğini. Kendi kedisini.

Winn bize telefonunda annesinden nasıl nefret ettiğine dair sayısız video olduğunu söylemişti. Babasından boşandığı için onu nasıl suçladığını. Babasının ona nasıl daha sert vurması gerektiğini.

Hiçbirimiz Lydia'nın eski kocası tarafından istismar edildiğini bilmiyorduk ama bu istismarın Blaze'e de yansıdığından şüpheleniyordum. Belki fiziksel olarak değildi. Kesinlikle zihinsel ve duygusal olardı.

Evdeki tacizle birlikte Missoula'daki eski okulunda da zorbalığa maruz kalmıştı. Diğer videolarda, bir gün öldüreceği insanların listesini yapmıştı. Okula nasıl silah sokacağından bahsetmişti. Önce hangi çocukları vuracağını anlatmıştı.

Sonra Quincy'den gelen videolar vardı. Vurulmadan bir gün önce çekilmiş bir bungalov vardı. Bir diğeri Eloise ve beni otel lobisinde çekmişti. Üç tanesi Eloise'in işe gidişini, bir tanesi de benim ona kahve götürüşümü. Onları görmeme gerek yoktu. Sadece bahsi bile kanımı dondurmuydu.

Kimse ne olduğunu tam olarak bilemeyecekti ama iki hafta önceki o gün, Blaze annesini öldürmüştü. Lydia'yı mutfağında kafasının arkasından vurulmuş hâlde bulmuşlardı. Ondan sonra da Blaze'in otele geldiği varsayılmıştı.

Eloise'i kaybetmeye ne kadar yakın olduğumu bilerek ürperdim.

“Hey.” Elini konsolun üzerinden uzattı.

Onu tuttum ve parmaklarımızı birleştirdim. “Hey.”

Başparmağı yüzüğüme dokundu, sonra yola odaklandı.

Karşımızdakinin ne zaman o günü düşündüğünü anlamak gibi esrarengiz bir yeteneğimiz vardı.

Böylece birbirimize dokunuyor, burada olduğumuzu hatırlatıyorduk. Birlikte olduğumuzu. Yaşadığımızı.

Sorunlu bir çocuk öldüğü için minnettar olmak garip bir duyguydu. Daha da tuhafı, The Eloise'e geldiği için minnettardım. Missoula'da bir okul dolusu çocuk yerine beni vurduğu için şükreliyordum.

Bu duyguları nasıl sıralayacağımdan hâlâ emin değildim. Dün, Eloise uyumak için uzandığında, terapistleri araştırmaya başladım.

Silahlı saldırı hakkında da pek konuşmamıştık. Daha sonra konuşmak üzere rafa kaldırmıştık. Ancak hazır olduğumuzda yardıma ihtiyacımız olacaktı. Bu olayın büyümesine izin veremezdim. Bu travmanın aramıza girmesine izin veremezdim.

Otoyola çıkıp çiftliğe doğru ilerlerken, “Sence Winn iyi mi?” diye sordum.

“Sanırım bu onun üzerinde baskı yaratacak.” Eloise bana hüznü bir gülümseme verdi. “Ama başka seçeneği olmadığını biliyor. Ve Griffin’e sahip.”

Bana da sahipti. Eğer bir şeye ihtiyacı olursa, anında yanımda olurdu.

Winn’e hayatımı borçluydum. Eloise’in hayatını.

İkisi de aynı şeydi.

Çatışmadan sonra herkes bir araya gelmiş, bungalovda etrafımızda toplanmış olsa da bu çetin olay Edenları sarsmıştı. Bu akşamki yemek de bir araya gelmek için bir başka bahaneydi.

Onların ailesinin bir parçası olmak hâlâ garipti.

Yine de bana alışmaya başlamışlardı.

Çiftliğe giderken yol sessizdi ama park ettiğimiz anda ailesi hızla evden fırladı.

Ben daha koluna dokunamadan Harrison arabamın kapısını açtı. “Selam, Jasper. Geldiğin için teşekkürler.”

“Burada olduğuma sevindim.” Bunu içtenlikle söylemiştim.

Omzunun arkasından bakınca Griffin ve Winn’i verandada gördüm. Winn kızlarını kucağına almış, Griffin ise oğullarını taşıyordu.

Birbirlerine kenetleniyorlardı. Yakın duruyorlardı.

Edenlar her zorluğa birlikte göğüs germişlerdi, değil mi?

Bu hoşuma gitmişti.

Anne, arka koltuktan sebze tepsisini aldı, bir koluna sıkıştırırken diğer koluyla Eloise’i kucakladı. Ayrılırken Anne’in gözleri yaşarmıştı. Eloise’in de öyle.

Anne, verandaya giden yolu işaret etti. “İçeri gelin.”

Onu takip etmek üzereyken Harrison önüme çıktı.

Elini uzattı ama elini sıktığımda beni kucakladı. Öyle şiddetli bir sarılmaydı ki omzumu sıktı ama acının belli olmasına izin vermedim. “Teşekkür ederim. Bunu henüz söylemediğimi bugün fark ettim.”

Bugün. Bunu bana *bugün* henüz söylememiştii.

Son iki hafta içinde bana yüzüncü kez teşekkür ediyordu. Sonuncusu da olmayacağından şüpheleniyordum.

Yine de kızı için, karım için dünyadaki her kurşunu yedim.

Beni bıraktı, tepeden tırnağa süzdü. Tıpkı karısınınki gibi onun da gözleri buğuluydu. Sertçe yutkundu, sonra başıyla onu takip etmemi işaret etti, herkes çoktan mutfak ve yemek odasında toplanmıştı.

Foster ile Talia adadaydı, bebek isimleri listelerini paylaşıyorlardı.

Knox mutfaktaydı ve Drake onun yardımcısı olarak tezgâhta oturuyordu, Memphis ise kucağında uyuyan bebeğini sallayarak odada volta atıyordu.

Griffin’le Harrison çiftlik hakkında tartışmaya başladılar. Ağıl tasarımı hakkında bir şeylerdi.

Mateo, Emma’yı Winn’in elinden alarak yeğenini havaya fırlattı. Kıkırdaması konuşmanın geri kalanının önüne geçti.

Ev tam bir çılgınlıktı. Aynı anda yedi farklı konu hakkında konuşuluyordu. Buraya ilk geldiğimde de böyleydi, gürültü şok ediciydi ama diğer herkese normal görünüyordu.

Anne ve Eloise buzdolabının etrafında toplanmış, içecekleri çıkarıp birayla şarap ikram ediyorlardı.

Lyla yanımda belirdi, herkesi görebilmek için benimle birlikte kenarda duruyordu. “Bu aileyi idare edebileceğini düşünüyor musun?”

“Dürüst olmak gerekirse, hayır.” Kısık sesle güldüm. Burası benim büyüdüğüm evden çok farklıydı. Yine de Eloise’e baktıkça, çocukları, büyüyen aileyi gördükçe, onun için başka bir şey istemezdim.

Bir gün sahip olabileceğimiz aile için.

“Bir yolunu bulacaksın,” dedi Lyla. “Artık bize bağlısın.”

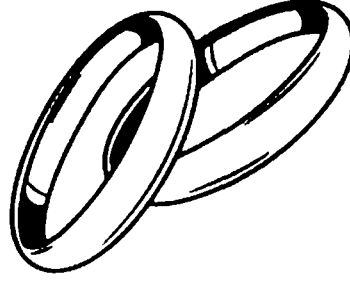
“Öyleyim. Bu senin için sorun olur mu?”

“Kesinlikle olmaz. Sana çıkma teklif etme cesaretini göstermememin ilahi bir müdahale olduğunu düşünüyorum.”

“Neden böyle söylüyorsun?”

Sırıttı. “Her zaman kız kardeşime âşık olurdun ve ben aşk üçgenlerinden nefret ederim.”

Güldüm, kendi sesim diğerlerine karıştı. Garip bir şekilde uyuyordu, değil mi?

28. Bölüm

Eloise

Bir çift otele girdiğinde dikkatim onlara yöneldi. Son bir aydır lobinin kapısı her açıldığında nefesimi tutuyordum. Gerginlik omuzlarıma çökmüş, kulaklarımı uğuldatıyordu.

Yanımdaki sandalyede oturan Jasper uzandı ve elini elime koydu.

Gerginlik azaldı, ciğerlerimdeki havayı serbest bıraktım.

Çifte verdiğim gülümseme dünkü gülümsemelerim kadar zorlama değildi. Ya da ondan önceki gün. Ya da ondan da önceki gün.

Vurulma olayının üzerinden bir aydan fazla zaman geçmişti. Bankonun altındaki zemine baktığımda hâlâ Jasper'ın kanını görebiliyordum. Hâlâ silah seslerini duyabiliyordum. Dehşete düşmüş çığlıkları. Arkamda kalan duvardaki kurşun delikleri kapatılmıştı ama yeterince dikkatli bakarsam onları hâlâ bulabilirdim.

Yine de gün geçtikçe daha kolay oluyordu. Terapi yardımcı olmuştu. Ayrıca Jasper da yanımdan hiç ayrılmıyordu.

İşe dönme zamanının geldiğine karar verdiğim gün, o da gelmişti. Ben yerleştikten sonra gideceğini düşünmüştüm. Onun yerine, yıllardır oturduğum sandalyenin eşi olan kendi sandalyesini bulmuştu. Bakımsız ofisimin dolabındaydı. Onu dışarı çıkardı ve o zamandan beri yanımda oturuyordu.

Zaman zaman, programlama ya da bordro gibi otel işlerine yardım ediyordu. Çoğunlukla ben çalışırken o kitap okuyordu.

Kitap okuyan bir adamın bu kadar seksi olabileceğini kim bilebilirdi? Jasper'ın yaptığı her şeyin çekici olduğunu düşünürsek, şaşırmamam gerekirdi. Bu kış, eğer biraz sakin bir gün geçirirsek, onu bana yüksek sesle kitap okumaya ikna edebileceğimi umuyordum. Ancak okuma işi beklemek zorundaydı, şu anda hâlâ çok yoğunduk.

Silahlı saldırı Quincy'yi sarsmıştı. Küçük kasabamızın kısa sürede unutamayacağı bir olaydı.

Oteldeki trafiğin yavaşlayacağını düşünmüştüm. İnsanlar bu lobiden korkacaktı. İlk hafta daha durgun geçmişti. Bazı iptaller olmuştu. Öte yandan, daha sonra hiçbir şey olmamış gibi her şey hız kesmeden devam etmişti.

Ayrıca, aval aval bakmaya ve kurşun deliklerini görmeye gelen yerel bir trafik akını vardı. Bu ziyaretler beni ve Jasper'ı çok kızdırıyordu. Yine de çoğunlukla insanlar bana en iyi dileklerini sunmak ve yerel kahramanımızla tanışmak için geliyorlardı.

Yakışıklı kocamla. Karısı için kurşunun önüne atlayan adam.

Quincy'de Jasper Vale adını bilmeyen pek kimse yoktu. Artık yoktu. Ne yazık ki artık ünlü biriydi. Nereye gidersek gidelim, onu fark ediyorlardı.

Eninde sonunda bu ilgi azalacaktı ama bu zaman alacaktı. Resepsiyonda durmak kesinlikle arka plana karışmasına yardımcı olmuyordu. Yine de burada oturuyordu. Sadece benim için değil, kendisi için de bunu yapıyordu.

Yolumuzu birlikte buluyorduk.

Kapılar tekrar açıldı ama onun eli benimkinin üzerindeyken aynı ani tepkiyi vermedim. Onun yerine başımı kaldırdım ve ailem içeri girerken gülümsedim.

“Selam, çocuklar.” Sandalyemden zıpladım ve bankonun etrafından dolanarak annemle babama sarıldım. “Bugün ne yapıyorsunuz?”

“Ayak işleri.” Babam Jasper’ın yanına gitti ve omzuna vurdu. “Bu sabah o esneme bantlarını denedim. Çok işe yaradı. Omzum şimdiden daha iyi hissediyor.”

Jasper çenesini eğdi. “İşe yaradığına sevindim.”

Görünüşe göre babam eski bir traktör lastiğini tek başına kaldırmaya çalışırken omzunu incitmişti. Şikâyetini söyleyince Jasper ona elastik bantlar vermiş ve ağrıyı hafifletecek bazı esneme hareketleri göstermişti.

Ailemde Jasper’a ilk ısınacağını düşündüğüm kişiler arasında en son tahminim babam olurdu.

Yine de Jasper benim için kurşun yemişti. Babam, damadıyla vakit geçirmek için bir bahanesi olsun diye yaralanmış numarası yapmak da dahil her şeyi yapardı. Sevdiğim adamı tanımak için.

“Konuşmak için bir dakikan var mı?” diye sordum. Bütün hafta boyunca onlarla konuşmak istediğim bir konu vardı. “Belki öğle yemeği yiyebiliriz?”

“Bana uyar.” Babam göbeğini sıvazladı.

“Bana da.” Midem neredeyse bir saattir gurulduyordu. Bu Jasper’ın suçuydu. Yemek masasındaki seks yüzünden dikkatimiz dağıldığı için aceleyle kahvaltı etmiştik.

Daha önce seks hayatımız eğlenceliyse de da artık numara yapmadığımız için daha doyumsuz bir hâle gelmiştik. Foster ile çalışmak yerine otelde olduğu için, formda kalmasını sağlamanın benim işim olduğunu söyleyerek dalga geçiyordu.

İşimi ciddiye alıyordum.

“Yerime bakacak birini bulayım,” diyerek bir temizlikçi çağırmak için telefonu elime aldım.

Resepsiyonu devreder devretmez Jasper’ın elini tuttum, ikimiz de annemle babamı Knuckles’a kadar takip ettik.

Restoran hareketliydi. Knox muhtemelen mutfakta cuma öğle yemeği kalabalığını doyurmak için hızla çalışıyordu. Hostes bizi arka tarafta sadece ailem için ayrılmış bir masaya oturttu ve öğle yemeği menülerini uzattı.

“Önce yiyelim mi, yoksa konuşalım mı?” diye sordu babam.

“Konuşalım.” Ne kadar aç olsam da bu konuşmayı yapmanın zamanı gelmişti. Belki gergin olmam gerekirdi ama bu konuşmayı uzun zamandır bekliyordum ve sonuç ne olursa olsun, Jasper’a sahip olacaktım.

Annem, “Ne oldu?” diye sordu.

“Otel.”

Annemle babam bakiştılar. Kollarını masaya dayayan babamın sırtışı soldu. Ne zaman kötü bir haber alsa bu ciddi duruşu takınırdı. “Zor bir yazdı.”

Başımı salladım. “Evet, öyleydi.”

“Annen ve ben farklı bir şey denemek istersen anlayışla karşılarız. Eğer otelden ayrılmak istiyorsan buna karşı çıkmayız.”

Vurulma olayından sonra bunu düşünmüştüm. Özellikle de işe döndüğüm o ilk birkaç gün, her saniyesinden nefret ettiğim, gülümsemeye zorladığım ve dünya sadece güneş ışığıyla gökkuşaklarından ibaretmiş gibi davrandığım günler. Bir çocuğun öldüğü yere bakmak zorunda kaldığımda...

Onu yarı zamanlı bir işten kovduğum için beni öldürecek olan çocuk.

The Eloise benimdi. İyi ya da kötü, bu otel hâlâ benim hayalimdi ve kimsenin bunu benden çalmasına izin veremezdim.

“Otel istiyorum.” Omuzlarımı dikleştirip duruşumu düzelttim. Masanın altında Jasper’ın eli baldırımı sıktı. “Birkaç yıl önce onu bana vermeye neden hazır olmadığınızı anlıyorum ama çok şey değişti. Gelişiyoruz. Kendimi defalarca kanıtladım. Bir sonraki adımı atmanın zamanı geldi. Eğer buna hazır değilseniz ya da görevi bana verme konusunda fikrinizi değiştirdiyseniz, o zaman müdürlükten istifa edeceğim. Hemen şu anda geçerli olmak üzere.”

Annemle babam arkalarına yaslandılar, ikisi de biraz şaşırmıştı. Aslında ben bile biraz şaşırmıştım. Son yıllarda ailemden bir şey talep ettiğim bir zamanı hatırlamıyordum. Özellikle de oteli.

Son birkaç haftayı bu durumu, ailemi düşünerek geçirmiştim. Annem ve babam işlerini devralmak için Griffin ya da Knox’u görevden göreve atlatmamışlardı. Ben de kendiminkini kazanmak için atlamayı bırakmıştım.

Hayır derlerse kalbim kırılırdı. Yine de eğer kararları buysa, parçaları birleştirmeme yardım edecek bir kocam vardı.

Babam rahatladı, ardından da Jasper’a sırtıttı.

Annem kıpırdanarak çantasından bir dosya çıkardı. Sonra üst kapağı açarak bir yığın bembeyaz kâğıt çıkardı. Onları

masanın üzerine koyarken gülümsedi. “Bunları bir süredir hazırlıyorduk ama silahlı saldırı nedeniyle sana zaman tanımak istedik.”

Bir dakika. Bu oluyor muydu? Şimdi mi? Bunun garip ve rahatsız edici olacağını düşünmüştüm. Oteli almayı değil.

“Belgeyi oku,” dedi babam. “Herhangi bir sorun olursa bize bildir. Çiftliği Griffin’e devrettiğimiz gibi avukatımız hazırlandı. Ama gözden geçirmesi için kendi avukatım tutmak istersen, sorun olmaz. Her şey yolundaysa, biz zaten imzaladık. Sadece senin de imzalaman gerekiyor.”

Jasper’a döndüm.

Gülümsüyordu.

“Biliyordun.”

“Evet.”

Annemle babam masadan kalktılar. “İkinizi konuşmanız için yalnız bırakalım.”

“Öğle yemeği ne olacak?” diye sordum.

Annem babamın elini tuttu. “Knox’u mutfakta izleyeceğiz.”

“Seninle gurur duyuyoruz,” dedi babam onlar uzaklaşmadan önce.

Jasper’a, “Bu gerçekten oldu mu?” diye fısıldadım.

“Evet, meleğim.”

“Bugün bunu beklemiyordum.” Gazetelere baktım. En üstteki sayfayı parmak ucumla sıyırdım. Belki de bir parçam bunu hiç beklemiyordu. “Ya başarısız olursam?”

“Olmayacaksın.” Bana duyduğu güven sarsılmazdı.

“Ya başaramazsam?”

Eli yanağını kavradı ve bakışlarımı onunkine çevirmeye zorladı. “Başarısız olmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?”

“Hayır.” Dokunuşuna doğru eğildim.

Bu maceraya başladığımız andan itibaren, o çeşmenin yanında dururken bile, Jasper benim yanımdaydı. İnişlerde ve çıkışlarda. İyide ve kötüde.

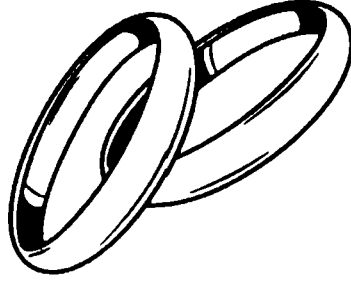
Karı koca.

“Bir otelim var.”

Kıkırdadı. “Otelin var.”

“Aman Tanrım, benim bir otelim var. Benim otelim.”

Jasper bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Hayallerin gerçek oldu mu?” Hayallerimi gerçek yapan, onun burada olmasıydı. “Bu, hayal ettiğimden daha fazlası.”

Sonsöz

Eloise

Bir ay sonra...

“**B** u bir darbedir.”

“Ha?” diye sordu Lyla, Eden Coffee’de tezgâhın karşısından.

“Seni kovuyorum.”

Gözlerini kırptırdı.

“Buradan. Hemen şimdi. Gitmek zorundasın.”

Lyla yüzümü inceledi, sonra yanımdaki Jasper’a baktı.

“Sarhoş mu?”

“Ben bu işe karışmayacağım. İyi şanslar, Lyla.” Saçlarımı öpmek için eğildi, sonra duvara dayalı bir masaya doğru yürüyüp oturdu.

Jasper kahvaltıda uydurduğum bu fikri onaylamamıştı. Çoğunlukla izin günümüz olması gerektiği için ve kafede olmak yerine kutlama yaparak geçirmek istediği için.

Yine de onu şehir merkezine sürüklememe izin verdi. Muhtemelen dün gece olan her şeyi hâlâ kabullenmeye çalıştığımı bildiği içindi.

Adet dönemimi kaçırdıktan sonra, akşam yemeğinden sonra hamilelik testi yaptırmıştım. Pozitif çıkan çubuğu ona uzattığımda neredeyse ağlayacaktı. Ya da belki de gözlerindeki yaş pırıltısını hayal etmişim. Tam olarak emin olamadım. İkimize de yetecek kadar ağlamak, panik içinde histerik ve neşeli kahkahalar arasında gidip gelen bir karmaşa içindeydim.

Hâlâ tamamen korkmuş durumdaydım. Ne Jasper ne de ben bunu planlamıştık ve doğum kontrolümün destansı başarısızlığı planlarımızı anında değiştirmişti. Annelik fikri; oteli yeni devralmışken ve Jasper'la ben nihayet evliliğimize alışmışken dehşet vericiydi. Heyecan vericiydi.

Duygularım mutluluk ve korku arasında pinpon topu gibi gidip geliyordu, bu yüzden korkularımla uğraşmak yerine burada Lyla'yı taciz ediyordum.

“Üst üste yüz gün çalışmışsın,” dedim. “Evet, saydım. Nisan ayında saçını kestirmek için Missoula'ya gittiğin o pazar gününden beri bir gün bile izin yapmadın.”

Alaycı bir sesle, “O zamandan beri başka günler de izin aldım,” dedi.

Bir kaşımı kaldırdım. “Gerçekten mi? Ne zaman?”

Bir an düşündü, sonra iç çekti. “Nesin sen, iş polisi mi? Hangi hakla konuşabiliyorsun? Her zaman oteldesin. Git başımdan. Meşgulüm.”

“Hayır.” Ellerimi kalçalarımın üzerine yerleştirdim. “Bir öğleden sonra. Tek istediğim bu. Bir öğleden sonra buradan ayrıl ve işle ilgili olmayan bir şey yap.”

“Neden?”

Ona hüzünlü bir gülümseme verdim. “Çünkü senin için endişeleniyorum. Kendini tüketmeni istemiyorum.”

“Tükenmeyeceğim.”

“Ama tükenebilirsin.” Ellerimi birbirine kenetledim. “Lütfen? Sadece günün geri kalanında izin al ki endişelenmeyi bırakabileyim.”

“Öylece gidemem, Eloise.”

“Neden?” Elinde taze bir tepsi çörekle mutfaktan çıkan Lyla’nın baristası Crystal’a el salladım. “Crystal burada. Jasper ve ben biraz takılıp kapanışa yardım edeceğiz.”

Artık yaz yoğunluğu geride kaldığından, Quincy şehir merkezinde çarşamba günleri sakindi. Lyla’nın erken çıkabileceği bir gün varsa, o da şimdi olmalıydı.

“Eve git,” dedim. “Rahatla.”

“Eve gidemem,” diye karşılık verdi Lyla. “Eğer gidersem, yapılması gereken her şeyi düşünür ve hemen geri dönerim.”

Çok uzun zaman önce olmayan bir zamanda, birkaç blok ötedeki kiralık evimde yaşarken ben de otel konusunda aynı şekilde davranmıştım. Bu sorunu çözmek için Jasper’a ihtiyacım vardı. Her gece eve gitmeyi iple çekiyordum. Aklımda her zaman bir şeyler olsa da onları görmezden gelmek, ertesi güne saklamak daha kolaydı. Zihnimi meşgul eden seksi bir kocayla gelen sonsuz avantajlar dizisinden bir diğeri idi.

“Sinemaya gidebilirsin,” diye bir öneride bulundum.

“Canım patlamış mısır istemiyor. Son gittiğimde çok fazla yedim ve karnım ağrıdı.”

“O zaman patlamış mısır alma.”

“O zaman sinemaya gitmenin ne eğlencesi var?”

Film izlemek yeterince eğlenceliydi. Gözlerimi devirdim. “Çok yoruluyorsun. Yürüyüşe çık o zaman. Yürüyüş yapmayı seviyorsun ve bu yaz neredeyse hiç gitmediğini biliyorum. Gü-

zel bir gün. Biraz temiz hava al. Bağlantını kopar. Ne istersen yap. Yarın sabaha kadar bu binayı terk et.”

“Neden?” diye sızlandı. “Burayı seviyorum. Bırak kalayım. Sana nefis bir şeyler hazırlayayım. Çikolatalı kruvasan?”

“Cazip. Ama hayır.” Başımı salladım. “Bu iş senin kişiliğine dönüşüyor.”

Burnunu buruşturdu. “Bu acıttı.”

“Pazartesi günü otele geldin ve bana başka bir şey getirip getiremeyeceğini sordun. Benim binamda. Her gün insanlara hizmet ediyor ve garsonluk yapıyorsun. Sadece... bir öğleden sonra, kendin için bir şey yap.”

Lyla inledi. “Kabul edene kadar beni yalnız bırakmayacaksın, değil mi?”

“Hayır.”

“Peki. Yürüyüşe falan çıkacağım.”

“Yaşasın. Teşekkür ederim.” Alkışlamamak için ellerimi önümde kavuşturdum. “Belki yürüyüşe çıktığında hayalindeki erkekle tanışırsın.”

“Hayalimdeki erkeğin var olmadığını düşünmeye başlıyorum.” Önlüğünü çözdü. “Bir şeyler ters giderse beni ararsın.”

“Evet.”

“Mutfakta bol miktarda yiyecek var, ancak herhangi bir nedenle yemek pişirmek gerekirse-”

Elimi kaldırdım. “Fırının yanına bile yaklaşmayacağıma söz veriyorum. Bu yüzden Jasper’ı getirdim. Yoksa Crystal’a sorarım.”

Sanki kafenin duvarlarının onu kurtarmasını bekliyormuş gibi etrafına bakındı. Ta ki belki de haklı olduğumu fark edene kadar. “Pekâlâ. Sen kazandın. Ben gidiyorum. Şimdi mutlu musun?”

“Evet.” Yumruğumu sıkmadan önce mutfağa doğru gözden kaybolmasını bekledim.

Crystal, Lyla’nın gittiğinden emin olmak için omzunun üzerinden kontrol ederek, “Teşekkür ederim,” diye mırıldandı. **Sonra** daha yakına eğildi. “Sizin burada kalmanıza gerek yok. Ben tek başıma iyiyim.”

“Bizim için sakıncası yok.” Omuz silktim. Kapanışa ve temizlik işlerine yardım etmek için burada olmamız Lyla’yı daha iyi hissettirecekse kalabilirdik. “Ama sakıncası yoksa bir süre etrafta dolaşabiliriz.”

“Bana uyar.”

Quincy’nin kaldırımlarında amaçsızca bir aşağı bir yukarı yürümeyeli aylar olmuştu. Yaz yoğunluğundan beri.

Bu yüzden Lyla’nın arka kapıdan çıkmasını bekledim. Eşikte oyalanarak arabasına binip gittiğinden emin olduktan sonra masaya, Jasper’ın yanına döndüm. “Yürüyüşe çıkmak ister misin?”

“Elbette.” Ayağa kalktı ve elimi tutarak beni kafeden dışarı çıkardı.

Lyla’ya da söylediğim gibi güzel bir gündü. Hava serinlemeye başlamıştı. Yapraklar yeni yeni sarıya boyanıyordu. Sonbahar, Montana’da hiçbir zaman uzun bir mevsim olmamıştı. Belki de bu yüzden bu kadar çok seviyordum. Sürdüğü sürece kıymetini bilmek gerekirdi.

“İyi misin?”

“Bilmiyorum. Bir bebeğimiz olacak. Sen iyi misin?”

Jasper elimi daha sıkı kavrarken eğilip saçlarımı öptü. “Ben iyiyim, meleşim.”

“O zaman ben de iyi olacağım.”

Bir süre el ele tutuşarak, pencerelerden içeri bakarak ve

yanımızdan geçen insanlara gülümseyerek yürüdük. Sokağın sonuna geldiğimizde Jasper bizi geri çevirdi ve Eden Coffee'ye doğru yürümeye başladık.

“Benimle evlenir misin?”

Bir dakika, ne? Durup onu da durmaya zorladım. Bunu doğru duymuş olmamın imkânı yoktu. “Tekrar söyle.”

“Benimle evlenir misin?”

Uzanıp elimin tersiyle alnına dokundum. “Hasta mısın sen?”

Jasper kısık sesle güldü, gözlerinin kenarları kırışmıştı. “Bana cevap verecek misin?”

“Seninle zaten evlendim.”

“Ama bir düğün istemez misin? Gerçek bir düğün. Bir parti verelim. Aileni davet et. Baban seninle koridorda yürüsün. Bütün bunlar hoşuna gitmez mi?”

Ah. Onunla evlenir miydim? Süslü bir tören ve gösterişli bir parti istiyor muydum?

Öyle düşünmüştüm. Bir kere. Ancak bir düğün yaparsak, Clover Şapeli'ndeki gecemizi gölgede bırakacaktı. Güzel olduğu kadar kusurlu da olan bir geceydi. Onu silme fikri kalbimi parçaladı.

“Sen istiyor musun?” diye sordum.

Belki de bir düğün istiyordu. Eskisini gizleyecek yeni bir anıya ihtiyacı olabilirdi. Çirkin eski karısı tarafından lekelenmemiş bir düğün.

“Hayır.” Başını salladı. “Düğün istemiyorum. Ama beyaz bir gelinlik giymek istersen ve benim de smokin giymemi istersen, söylemen yeterli.”

Gelinliğe ya da smokine ihtiyacımız yoktu.

Bizimki tipik bir aşk hikâyesi değildi. Küçük bir kızken hayal ettiğim şey kesinlikle değildi. Yine de bize aitti.

“Düğün yok. Ama balayını kabul ederim.”

“Anlaştık.” Jasper elimi tekrar sıktı, sıkıca tuttu. Babamın annemin elini tuttuğu gibi tutuyordu. Sonra bizi tekrar kaldırımdan aşağı indirdi. “Nereye gitmek istiyorsun?”

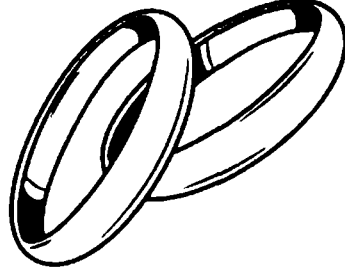
Aklıma binlerce yer geldi. Hepsi de çocukken annemle birlikte hazırladığımız listeden, otel misafirlerimizin evim dediği yerlerdi.

Nereye mi gitmek istiyordum? Herhangi bir yer olurdu. Jasper ile her yere giderdim.

Birbirine kenetlenmiş ellerimizi kaldırdım ve parmak eklemlerini öpmek için ağzıma götürdüm. “Şaşırt beni.”

Dört ay sonra, kızımız karnımda büyürken, kocam beni Paris’e geri götürdü.

Bonus Sonsöz

Jasper

Noel, Eloise Oteli'nde en sevdiğim mevsimdi. Kış siktir olup gidebilirdi. Yine de Noel'i severdim.

Sıfırın altındaki o ilk gün her zaman dehşet verici bir şok etkisi yaratırdı. Kasabaya gelirken termometre eksi ikiyi gösteriyordu ama lobinin kapısından içeri adımımı atar atmaz soğuk, donmuş ruh hâlim kayboldu.

Bungalovun içine girdiğimde hissettiğim duygudan pek de farklı değildi. Her şeyin bankoda telefonla konuşan kadınla ilgili olduğu bir duyguydu bu.

Eloise neredeyse, benim evim de orasıydı.

Beni fark ettiğinde parmağını kaldırıp “Bir saniye,” dedi.

Çenemi şömineye doğru salladım ve araba koltuğunu taşıyarak masanın üzerine bırakıp kızımızın kemerini çözdüm.

Ophelia'ya pembe bir kar tulumu giydirilmişti. Rengi yanaklarının pembe tonuyla neredeyse aynıydı. İri, kahverengi gözleri şöminenin üzerindeki çelenkten süsler ve kırmızı kadi-fe fiyonklarla bezenmiş devasa ağaca kadar her şeyi içine çek-

miş gibiydi. Pencerelerdeki beyaz pırıltılı ışıkların yansıması onun değerli yüzünü aydınlatıyordu.

Vanilya ve çam kokusu havayı dolduruyordu. Kokuyla beraber şöminede çıtırdayan ateşin dumanı vardı. Şöminenin üstünde, yüksek taş sütuna asılı, Şükran Günü'nün ertesi günü Mateo'yla birlikte özenle astığımız çelenk duruyordu.

Amerika'daki diğer herkes o güne Kara Cuma derdi. Eloise öyle demezdi. O, Dekorasyon Günü derdi. Katılım zorunluydu.

Edenların resmi tatil olarak kabul ettiği her şey zorunluydu. Yeni yıl. Paskalya. Şükran Günü. Zorunlu olarak çiftlikte geçirilirdi.

Gelecek hafta Noel Arifesi ve Noel Günü için hepimiz Anne ve Harrison'ın evine doluşacaktık. Birlikte yemek yiyecek, gelecek ve hediyeleşecektik. Futbol izleyip oyunlar oynardık. Yeterince kar varsa çocukları kızakla kaymaya götürürdük.

Kızak kaymayı atlayabilmek için şans eseri bir sıcak hava dalgası olması için dua ediyordum.

Ne yaparsak yapalım, birlikte yapardık. Daha önce hiç böyle Noeller yaşamamıştım. Daha önce hiç böyle bir aile tanımamıştım.

Fakat kızım tanıyacaktı.

Ophelia gözlerini omzumun üzerinden ayırmadan mırıldandı.

“Annecik mi gelmiş?” Tombul yanağını öptüm, dizlerimi zıplamak için sıçrama tahtası olarak kullanabilsin diye kanepeye oturdum. Başındaki bereyi aldım; kısa, siyah saçları her yöne doğru uçuşuyordu.

Zor bir gün geçirmişti. Her iki uykusu da çok kısa sürmüştü ve sabahtan beri huysuzdu. Belki bu akşam yemeğinden de korkuyordu.

Ailem ilk kez Quincy'yi ziyaret ediyordu.

Bugün erken saatlerde gelmişlerdi ve otelde kalıyorlardı. Sadece bir gece. Bu gece Knuckles'ta akşam yemeği için buluşacaktık. Yarın, özel jetleriyle evlerine uçacaklardı.

Onları ne bungalova davet etmiştik ne de evimizi görmek istemişlerdi. Noel'e üç gün vardı ve muhtemelen bir etkinlik ya da davet için Maryland'e geri döneceklerdi.

Ancak torunlarıyla tanışmak istiyorlardı.

Ophelia altı aylıktı. Bu sonbaharda herhangi bir zamanda gelebilirlerdi ama yazdan sonra otelin en yoğun olduğu ikinci zaman olan Noel'e kadar beklemişlerdi.

Eloise haklıydı, gerçekten berbat ebeveynlerdi.

Zor bir başlangıç yapmıştık ama Anne ve Harrison, bana anne babanın nasıl olması gerektiğini öğretmişlerdi.

Annem ve babamla aramdaki mesafe daha da artmıştı. Samantha'nın İtalya'daki düğününden beri onları görmemiştim. Eski karımla da en son o zaman konuşmuştum.

Vurulduktan kısa bir süre sonra aramıştı. Ekranda numarasını gördüğümde, reddet tuşuna basmıştım. Sonra da numarasını engellemiştim.

Annem bu ziyareti haber vermek için aradığında, Sam'in boşanacağından bahsetmişti. Onun iyiliği için, Samantha'nın doğru adamı bulmasını umuyordum. Onu tamamen sevecek birine ihtiyacı vardı.

Fakat o adam ben değildim.

Ben, parlak mavi gözleri olan, esmer bir kadını bekliyordum.

"Merhaba, bebeğim." Eloise yanımdaki koltuğa oturdu ve kızıma uzandı. "Günün nasıl geçti?"

Ophelia mızıldanarak cevap verdi.

Kolumu kanepenin arkasından sarkıturken, “Yoruldu,” dedim.
“Ben de.” Eloise yanıma yaslanarak esnedi.

Dün gecenin tamamında neredeyse bebeğimizle yatıp kalkmıştık. Uzun bir geceydi. Saat üçte, Eloise’in işten önce uymasını sağlamak için Ophelia’yı aşağıya indirmiştim. Ancak bungalovun hiçbir köşesi kızımızın ağlamasını gizleyemiyordu.

Eninde sonunda daha büyük bir eve ihtiyacımız olacaktı. Daha fazla bireysel odası olan bir eve ihtiyacımız olacaktı. Ancak ikimiz de başladığımız evden taşınmaya hazır değildik. Bu yüzden, şimdilik uykusuzlukla başa çıkmaya çalışıyorduk. Dairesel merdivenlerden inip çıkıyor ve çocuk odasına dönüştürdüğümüz küçük ofisi kullanıyorduk.

İkinci bebeğe kadar ya taşınacak ya da ekleme yapacaktık.

İkimiz de Ophelia’nın tek çocuk olmasını istemiyorduk. Tek çocuk olmanın nasıl hissettirdiğini biliyordum. Fakat şu anda kendimizi ona adanmış durumdaydık. Bizi tamamen parmağında oynatan bu küçük mucizeye hayret ediyorduk.

Ağladığında koşarak yanma gidiyordum.

“Konukların girişleri nasıl gitti?” diye sordum.

Dudakları kıvrıldı. “İyiymi.”

O hâlde annemle babam her zamanki gibilerdi. Kibar. Bağlantısız. Neden tekrar buraya gelmişlerdi?

Büyük bir değişiklik olmadıkça, Ophelia’mn tanıyacağı tek büyükanne ve büyükbaba Anne’le Harrison’dı. Ben bu fikirle barışmıştım. Eloise ise hâlâ mücadele ediyordu.

Bebeğimiz olduktan sonra *Anne* ve *Babanın* değişmesini bekliyordu.

Benim de bir parçam bunu umuyordu.

Eloise’in eve gelip bana hamile olduğunu söylediği gün bir

yemin etmiştim. Ona. Kendime. Ailem her şeyden önce gelecekti. Her zaman.

Sırf çalışmak için bir işe girmeye ihtiyacım ya da isteğim yoktu. Bu yüzden evde, kızım ile kalıyordum. Eloise'in yardımı ihtiyacı olduğunda otelde çalışıyordum. Foster'la ben eyalet çapında birkaç iş girişiminde ortak olmuştuk ve sessiz yatırımcılar olarak kalırken paramızı işe koyma fırsatları yakalamıştık. Bunun dışında hayatım bu kanepedeki iki kadının etrafında dönüyordu.

Eloise yine esnedi ve yanıma daha da gömüldü. "Biraz kestirmem lazım."

Bacağımı gösterdim. "Beş dakika."

Tek kelime itiraz etmeden kucağıma kıvrıldı, Ophelia'yı göğsüne yatırırken kendisi de bana sokuldu.

Önce Eloise uykuya daldı. Üç nefeste uyumuştı. Ophelia'nın göz kapakları sarktı, ağzı açıldı. Sonra o da uykuya daldı.

Ayaklarımın altındaki kökler bir meşe ağacı gibi derinlere inmişti, her türlü fırtınaya karşı dayanıklıydım.

Ailem. Dan. Samantha. Foster bile. Hepsi beni farklı bir yöne itmişti.

Her acı, her hayal kırıklığı, her galibiyet, her mağlubiyet beni buraya getirmişti. Böylece tam olarak doğru zamanda, olmam gereken yerde olabilmiştim.

Montana'da.

Bir kanepede.

Ailem kollarımda uyurken.

TEŞEKKÜRLER

Jasper Vadisi'ni okuduğunuz için teşekkürler!
Muhteşem ekibime çok teşekkür ederim. Editörüm, Elizabeth Nover. Düzeltmenlerim Julie Deaton, Judy Zweifel ve Kaitlyn Moodie. Kapak tasarımcım, Sarah Hansen. Reklamcım, Nina. Logan ve Vicki'ye yaptığınız her şey için teşekkürler.

Kitaplarımı okuyan ve tanıtan tüm *influencer*lara teşekkürler. Aileme, her kitap bana sizin sonsuz sevginizi ve desteğinizi hatırlatıyor. Teşekkür ederim! Ve son olarak, okuduğunuz için size bir teşekkür daha. Dünyadaki onca kitap arasında benimkinin sayfalarında kaybolmayı seçtiğiniz için size minnettarım.

